

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK. KABUSLAR. MELEKLER. SAVAŞ.

ATEŞ

PAULA WESTON

BRO*SİS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gabe Winters aniden her şeyi hatırlamıştı.

Bir yıl boyunca Pandanus Plajı'nda sakin bir yaşam sürmüş, kütüphanede çalışmış ve ikiz kardeşini öldüren trafik kazasını atlatmaya uğraşmıştı.

Rafa çıkageldiğindeyse gerçek kimliğini keşfetmişti. Gabe: Rafaimlerden biriydi. Yüz yıldan fazladır hayattaydı. Yarı melek yarı insan, iblilerin canına okuyan sıku bir kız ve sinir bozucu Rafa'ya umutsuzca aşık.

Gabe artık hatıralarını kimin, nasıl ve neden değiştirdiğini biliyordu ve her şeyin cennet ile cehennem arasındaki bir güç savaşına doğru hızla sürüklendiğini de.

Fakat daha da önemlisi son on yılını Rafa'ya neden • • • • •
şiddetli anlamda zarar vermek isteyerek geçirdiğini de..

"Ne illa tüm gerçekleri gözler önüne sererek son derece • • • • •
dramatucu bir sona doğru tam hız giderken nefesinizi • • • • •
kıtınlamanız imkânsız." — DAILY TELEGRAPH

"Rafain Serisi gençlik edebiyatının muhteşem • • • • •
örneklerinden birisi ve Ateş, heyecan dolu ve hem acı • • • • •
hem tatlı bir son." — SPECULATING ON SPEC FIC

Çeviren: Tuğçe Aysu

Twitter: @ranteyorg
Facebook: /ranteyorg
Instagram: /ranteyorg

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ateş

Özgün Adı | *Burn*

Paula Weston

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Su Akaydm

Kapak Tasarımı | Aslıhan Kopuz

Grafik Tasarım | Elif Balkın

Kapak Görseli | iStock

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-16-3

Türkçe Çeviri © Tuğçe Aysu, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Paula Weston, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Paula Weston
ATEŞ

Çeviren
Tuğçe Aysu

REFAİM – KARAKTERLER

Gaby/Gabe: Son zamanlarda tamamen insan olmadığını ve cehennemden gelen yaratıkları kılıçla nasıl öldüreceğini aslında bildiğini keşfetti.

Jude: Gaby'nin ikiz kardeşi. O da olduğunu sandığı kişi değildi ama sırt çantalı bir gezginden daha fazlası olduğunu keşfettiği için üzülmeydi.

Rafa: Jude'un en yakın arkadaşı. Gabe ile karışık bir geçmişe sahipti, şimdi de karışık bir ilişkileri var.

Jason Gaby ve Jude'un kuzeni. Sırların koruyucusu. Refaimlerin geri kalanından pek hoşlanmaz.

TAPINAK'A SADIK OLANLAR

Daniel Beşler Konseyi'nin üyesi. Gabe'in eski sevgilisi. Nathaniel'in sağ kolu. Şık giyimli.

Taya Atanmış tekme uzmanı. Önce yumruk atar, sonra soruları sorar.

Malachi Taya'nın dövüş partneri. Mya'yla karman çorman bir geçmişleri var.

Daisy Gabe'in yakın arkadaşı. İçinden geldiği gibi davranan, sadık biri. Mya'yı pek sevmez.

Micah O da Gabe'in eski arkadaşı. Rahat biri. Dövüşürken beklemediğiniz kadar etkili.

Calista Beşler Konseyi'nin üyelerinden biri (eski-asker). Mizah anlayışı pek gelişmemiş.

Uriel Beşler Konseyi'nin bir başka üyesi. O da eski asker. Hâlâ her fırsat bulduğunda kavgaya dahil olur.

Zeb Beşler Konseyi'nin münzevi üyesi; Tapınak'ın teolojik ve felsefi düşüncelerine rehberlik ediyor.

Magda Beşler Konseyi'nin akademisyeni. Dövüşçü değil.

DIŞLANMIŞLAR

Mya Dengesiz ve tahmin edilemez bir otorite karşıtıdır, göz kaleminden fazla hoşlanır.

Ez Sakin ve akli başında biri. Duygusal olarak zeki ve ayrıca sivri uçlu silahlarla öldürücü olabiliyor. Refaim'in ilişkilerini sürdürebilen tek çiftin bir yarısı.

Zak Az konuşan dağ gibi bir adam. Jude ve Rafa'ya tamamen güvenir. Yukarıda bahsi geçen çiftin diğer yarısı.

Jones Rahat ve ölümcül biri. Kin tutmaz. Mya'ya karşı birçok insandan daha sabırlı.

Seth Her zaman dövüşe hazır. Uzun ve güçlü; Refaim'in geri kalanına kıyasla bile.

GİRİŞ

Birkaç dakika öncesine kadar hayatımla ilgili bildiğimi düşündüklerim şunlardı:

On bir gün önce Pandanus Beach'te, en yakın arkadaşım Maggie ile birlikte yaşıyor, kütüphanede çalışıyor ve ikiz kardeşim Jude için yas tutuyordum. Sırt çantalı bir gezgin olduğumu; Jude'un metal, benzin ve toz karışım bir keşmekeş içinde öldüğünü gördüğümü sanıyordum. Cehennem yaratıklarının ve kafa kesmelerin olduğu tuhaf ve tüyler ürpertici rüyalara rağmen hayatıma devam etmeyi öğrendiğimi sanıyordum.

Sonra Rafa kasabaya geldi. Şiddet ve akıl almaz haberler onu izledi. On dokuz yaşında değildim: Yüz otuz dokuz yaşındaydım. Ailesinden kopmuş liseden terk birisi değildim: Refaim'in, yani yarı melek yarı insan olan bir topluluğun bir parçasıydım. Babam, Düşmüşlerden, bin yıl önce insan kadınları baştan çıkardıkları için cennetten kovulup cehenneme gönderilmiş bir grup rezil başmelekten biriydi. Yüz kırk yıl önce, Semyaza'nın liderliğinde cehennemden kaçmışlar ve tekrar aynı şeyler yaşanmış. Sonra arkalarında hiçbir iz bırakmadan yok olmuşlar. Bütün bunlardan uzak

duran tek Düşmüş melek Nathaniel'miş. Düşmüşlerin piç bebeklerini bir araya getirip bizden bir topluluk oluşturmuştu. Bizi yetiştirip bir ordu kurmuş ve Tapınak'ı bir üs haline getirmişti. Bize Refaim adını vermişti. Bunu yapmak için annelerimizi öldürmüştü ve bunu birkaç dakika öncesine kadar ben ve Jude dışında kimse bilmiyordu.

Nathaniel, kaderimizin Düşmüş babalarımızı bulup onları Melekler Garnizonu'na teslim etmek olduğunu iddia ediyordu. Fakat onları bulmaya çalışan bir tek biz değildik. Cehennemin Kapı Bekçileri de onları bulmaya çalışıyorlardı ve bunu yaparken de Refaim'i yok etmeye hevesliyidiler.

Benim bütün bunlardaki rolüm ise karışık.

Yaklaşık on yıl önce Refaimler arasında babalarımızı bulursak ne yapmamız gerektiğine dair büyük bir fikir ayrılığı olmuştu. Jude ve Rafa'nın da dahil olduğu diğer yirmi üç kişi isyan etti. Tapınak'tan ayrıldılar ve Dışlanmışları oluşturdular. Ben de onlarla gitmeliydim ama kaldım.

Sonra, bir yıl kadar önce Jude'la aramızı düzelttik. Bunca yıldır Nathaniel'dan saklanan kuzenimiz Jason bize ulaşmıştı. Ailesinde görü sahibi olan bir genç kızıdan bahsetti. Jude'la benim dahil olduğumuz, önemli bir şey görmüştü, o yüzden biz de onu görmeye gittik. O sırada, bilindiği kadarıyla ortadan kaybolduk. Refaim'in her iki kanadı da onlara ihanet ettiğimizi, Düşmüşler'i bulduğumuzu ve bunun ölümümüze yol açtığını düşünmüş.

Fakat ikimiz de hayattaydık. Refaim'in bir parçası olduğumuza ya da ne yaptığımıza dair hiçbir anımız yoktu, ikimiz de diğerinin öldüğünü düşünüyorduk. Ben yas tutarak Pandanus Beach'te yaşıyordum. Rafa beni buldu ve kim olduğumu anlattı. Jude'u bulmama yardım etti. Beni, gerçekte benden daha iyi başa çıkıyormuş gibi görünen, Refaim olmaya benden çok daha çabuk alışan kardeşimle yeniden birleştirdi.

Birkaç gün önce Iowa'da bizden nefret eden ve nesiller

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

boyu bu nefreti beslemiş olan bir aile olduğunu keşfettik. Dünyayı bizden nasıl koruyacaklarına dair ilahi bir rehberlik aldıklarını iddia ediyorlardı, doğaüstü yeteneklerimize rağmen biz Refaimleri hapsedebilen içi demir kaplı odayı nasıl inşa ettiklerini de böyle açıklıyorlardı. Bu aile, iblisler, çiftliği istila edip de demir odanın kontrolünü ele geçirdiklerinde bir kadın ve bir genç üyesini yitirmişti; korkunç bir şekilde öldürülmüşlerdi.

Sonra iblisler Rafa ve Taya'yı aldılar.

Onları kurtardık. Onları içinden alıp demir odayı yok ettik. Bütün bunları yaparken de Dışlanmışların fiilen lideri olan Mya'nın, Iowa'daki ailenin üyesi olduğunu keşfettik. Dün Rafa ve beni kurtarıırken kendini ele verdi, sonra da kaçıp saklandı.

Şu anda da Kapı Bekçileri, Refaimleri, sonumuzu getirebilecek bir kavganın içine çekmek ya da cennet ve cehennem arasında kehanet edilen savaşa hızlı bir giriş yapmak üzere Pan Beach'e doğru gidiyorlar.

Birkaç dakika önce Rafa, Jude ve ben, Pan Beach'e gidip Kapı Bekçileri'nin o çok sevdiğim kasabayı yok etmesine engel olmak üzere Dışlanmışlar ve Tapmak Refaimlerinden bir ekip oluşturduk.

Fakat biz yoldayken her şey değişti.

Birkaç dakika önce kendi hikâyemi bilmiyordum. Neden Jude ve diğerleri Dışlanmışları oluşturarak Tapınak'ı terk ettiklerinde geride kaldığımı... Rafa'nın benden sakladığı sırları... Birkaç dakika önce hafızalarımız silinirken Jude'la ne yaptığımızı bilmiyordum.

Şimdi ve birkaç dakika öncesinin farkı ne mi?

Şimdi her şeyi hatırlıyorum.

ŞİMDİ

UYANIŞ

Jude'la birbirimize bakıyorduk. Birbirimizi izliyorduk. Pencereden içeri giren güneş ışığı huzmeleri sırtımı ısıtıyordu. Bir sokak öteden sahili döven dalgaların sesini duyabiliyordum. Dışarıda bir yerlerde bir saksağan ötüyordu. Odama bayat kahve ve başucumdaki cam kavanonun içine koyduğum yarısı erimiş vanilya aromalı mumun kokusu sinmişti. Göğsümde bir duygu fırtınası kopuyordu, şiddetli ve inatçı bir fırtına.

"Ne hatırlıyorsun?" Jude bana yaklaşımadan kısık sesle sordu.

Dudağımı ısırđım. Anılar birbirinin üstüne biniyor, bir dalga gibi birbirini takip ederek yükselip alçalıyordu. Sürekli.

"Konuşmamız lazım Gaby."

"Biliyorum. Sadece..."

Gözlerimi kapadım. Dengesizdim, başım dönüyordu. Kaburga kemiklerimin altında bir kasırğa vardı, dalgalanıyor ve içimi parçalıyordu. Mutfaktan gelen sesler şimdi daha yüksekti. Mick Butler. Zak. Micah. Daisy. Koridor-

dan ayak sesleri geliyordu. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım, dünyaya geri döndüm.

"Gabe." Ez kapıdan içeri girdi. "Butlerlar ve ekipleriyle ne yapmamızı istersin?" Daisy, Ez ve Jude'un arasında belirdi, Tapmak'a karşı çıkıp bizimle geldiği için hâlâ şaşkındı.

Beni bu âna sabitleyecek bir düşünce aradım. *İblisler Pan Beach'i yok etmeye geliyorlar.*

Bu iş görürdü.

Nerede olduğumu hatırladım. *Kim olduğumu.* "Onlar da insan. Eve gidip uyumaları gerekiyor. Imperial'da buluşuruz." Sesim beklediğimden daha kararlı çıkıyordu. "Mick'e dağdan uzak durmasını söyle."

Ez kaşlarını çatı. "İyi misin?" Önce Jude'a, sonra tekrar bana baktı. "Ne oldu?" Kalbim deli gibi atıyordu. Eğer buradan çıkmazsam Ez ve Daisy nabzımı duyacaklardı. "Evimde olduğum için rahatladım."

Evim.

"Ne zaman Rafa'ya gideceksiniz?" diye sordu Ez.

Midem sağlam bir takla attı. "Birazdan," dedim. "Koşmaya ihtiyacım var." Çünkü kısa zamanda enerji yakmazsam içimdeki kaos beni ikiye ayıracaktı.

"Koşmaya mı?" dedi Daisy. "*Şimdi mi?*"

"Evet." Ağzım kurumuştı.

"Diğerleri ne olacak? Bizim yapmamız gerekenler..."

"Yarım saatliğine dinlenebilirsiniz. Geri döndüğümde bir plan yaparız." Çok hızlı konuşuyordum. Koşu eşyalarımı bulmak için etrafa bakındım, masamdaki temiz çamaşırlar içinde diz altı koşu taytımı aradım. "Kıyafetlerimi değiştirmem lazım." Kendimi Daisy'e bakmaya zorladım. "Çok uzun sürmez."

"Ben de seninle geleyim."

"Hayır." Fazla bağırı mıştım. Daisy bana baktı, düz, kızıl saçlarını kulağının arkasına atmıştı. Çilli yanakları kızardı. "Biraz... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ez'in alnı hâlâ kırışıklı. "Ama Rafa'ya geleceksin, değil mi?"

Belli belirsiz başımı salladım ve botlarımı çıkardım.

Mutfaktaki sesler yükselmeye başladı. Micah, Rusty ile tartışıyordu. Ez onlara doğru imalı bir bakış attı. "Bu soytarıları ayırmam lazım. Daisy, yardım eder misin?" Ez koridora doğru yer değiştirdi. Daisy'le bir an göz göze geldik, hayal kırıklığı içinde kafasını salladıktan sonra Ez'in peşinden gitti.

Jude geride kalmıştı. "Konuşabilir miyiz?"

İçimdeki öfke uyanıyordu ya da en azından öfkeli anılar. Artık neyin gerçek neyinse bir yankı olduğunu ayırt edemiyordum. "Kafamı toplamama izin ver."

"Gaby..."

Bir tişörtle koşu ayakkabılarımı kaptım ve ona bakmadan Maggie'nin odasına yer değiştirdim. Nefesim hızlı ve düzensizdi, düşünceler birbiri ardına geliyordu; bir süre bekledim.

Maggie'nin yatağı özenle yapılmıştı ama çalışma masası kumaş topları ve modeller karmaşasından ibaretti. Eskiz defteri kapalıydı, geçen hafta örmeye başladığı kırmızı şal bir kısmını kapatıyordu. Channel No.5 parfümünün kokusu hâlâ havada asılıydı. Bu da, bir sürü yeni anıyı daha aklıma üşüştürdü: mutfağımızda Maggie'yle yemek pişirmemiz, birlikte çalışacağımız yere doğru tepeden aşağı yürümemiz, banyodaki aynayı paylaşmamız... Rick'in yerinde, her zamanki koltuklarımızda meydana yukarıdan bakarken bira içmemiz.

Boğazım düğümlendi. Koşmam lazımdı. *Şimdi.*

Elimde ayakkabılarla yer değiştirdim. Artık yürümek kadar kolay geliyordu. Varış noktamı yağmur ormanındaki parkurun üzerindeki koca bir incir ağacının arkası olarak belirledim. Yaprakların kapladığı parkur boştu. Ayağımı ayakkabıya iyice yerleştirmek için ağacın gövdesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

vurdum. Başcıkları üçüncü seferde ancak düğüm edene kadar ne kadar titrediğimin farkında değildim.

Hızlıca dizlerimi ve baldırlarımı esnettim. Serin havanın tenime değmesini ve kaslarımdaki yanma hissini bekleyerek gözlerimi yola sabitledim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

Ama daha şimdiden kaçınmaya çalıştığım şeyden kaçamayacağımı biliyordum.

Gerçek.

11 YIL ÖNCE

CENNETTE BAŞKA BİR GÜN

Burada olmak istemiyordum.

Dünden beri gergindim. Olmamak zordu. Katanamın* daha yakında olmasını isterdim ama birkaç metre uzağımda, görünmeyecek bir yerde saklıydı. Botumda bir bıçağım dahi yoktu: Bot giyilebilecek bir yerde değildik.

“Fondip.” Rafa önümdeki balon kadehi işaret etti. Sıvının üstünü kaplayan pembe kabarcıklar kenarlarda fısırdıyordu. Küçük şemsiyeyi çıkarıp büyük plastik pipetten bir yudum aldım. Çilek, hindistancevizi ve Grand Marnier** arında damağıma hücum etti. Islak çimento yoğunluğunda ve mide bulandıracak kadar tatlıydı. Dilimi, yapıştığı damağımdan ayırdım.

“Evet. İğrenç.”

Yine bir bardaydık. Yıllar içinde yüzlercesine, belki binlercesine gitmişizdir; sayısını kaçırdım. Genellikle hepsinde sıkıcı ışıklar, nikotin bulutu ve lekeli halılar vardı. Bu geceki hariç. Bu gece sazdan bir çatının altında, dışa-

* Bir tür Japon kılıcı. -çn

** Portakal aromalı bir Fransız likörü. -çn

rida, deniz havasına karışan egzotik çiçeklerin ve sahilde yanan meşalelerden gelen gaz yağının kokusunu içimize çekiyorduk. Dalgalar, sıralanmış alevlerin ötesine tatlı bir monotonlukla geçiyordu. Ellerinde alışılmışın dışında bir parlaklığa sahip içkiler olan, tenleri sabah güneşinde kavrulmuş çiftler ayakta sohbet ediyorlardı. Reçel kavanozlarına konmuş mumlar etrafa yayılmıştı. Tribal dövmeleri ve geniş, mutlu bir yüzü olan bir adam köşede akustik gitarını tıngırtıyordu.

Jude barda kokteyl şişelerini deneyimli, profesyonel bir barmen gibi çalkalıyor ve sarong* giyen iki sarışınla flört ediyordu. Daisy, Jude'un yanında meyve doğruyordu fakat bıçakla ne yaptığına dikkat etmiyordu. Sanki dün hiç yaşanmamıştı. Ne kıyından birkaç yüz metre açıkta, denizde deprem olmuştu ne de eve dönerken üst üste yaşanan belalı durumlar...

Dün ada zangırdadı. Birkaç kilometre içerideki eski bir kilise çatlayıp yıkıldı ve yollar ikiye ayrıldı. Yerliler artçı sarsıntıları da sağ salım atlattılar ve denizden gelecek geri tepmeleri beklediler. Gergin turistler nefeslerini tuttular.

Tapınak'ta olup bitenlerden hiç farklı değildi. Jude ve Nathaniel tartışıyorlardı. Yine. Geri kalanlarımız başlarımızı önlerimize eğmiş, çıkacak sonucu bekliyorduk. Ayaklarımızın altındaki zemin kayıyordu.

Ama şimdi, deniz tekrar sakinleşmiş ve gökyüzünde yıldızlardan bir battaniye oluşmuşken, dün dünyanın neredeyse altüst olduğuna inanmak zordu; ne burada ne orada. Ez ve Zak arkamdaki bir masadaydılar. Arada bir meşalelerin arkasındaki gölgeleri izleseler de, çoğunlukla birbirlerine bakıyorlardı. Kaşlarını çatıp fısıldıyorlardı. Onları endişelendiren deprem ya da Kapı Bekçileri'nin etrafta olacaklarına dair söylenenler değildi; Jude ve Nathaniel arasında olanlardı.

* Malezya peştamalı. -çn

Sırtımı dikleştirip boynumu yanlara doğru esnettim. "Gerçekten bir şeylere vurmam lazım."

Rafa'nın dudakları seyirdi. "Sana lazım olan şeyi biliyorum."

"Rüyanda görürsün." Nereye varacağını biliyordum: Yaklaşık elli yıldır aynı şakayı yapıyordu. Genellikle etrafımızda birileri varken yapardı.

"Rüyalarımnda, Gabe, terden sıırıslıkılam olup inliyorsun."

"Gıda zehirlenmesinden mi?"

Tam ağzına birayı götürmüşken güldü. Şışeden taşanlar dışarı damladı. Burada tamamen rahattı: Diz hizasındaki kargo şortu, yıpranmış tişörtü ve çıplak ayaklarıyla oturuyordu. "Ben söyleyeyim de, eğer kafanı dağıtmaya ihtiyacın varsa, bana gelebilirsin."

"Eğer herkesin gitmiş olduğu yerlere gitmek isteseydim, Disneyland'a giderdim Rafa."

"Doğru ama neden herkesin Magic Mountain'ı* sevdiğini merak etmiyor musun?"

Jude bardan çıktı ve Rafa'nın önüne yeni bir bira koydu. "Dostum, kardeşimle böyle konuşman konusunda sana ne demiştim? En azından benim duyabildiğim mesafede..." Hâlâ dolu olan bardağıma baktı. "Denemiyorsun bile."

"Havamda değilim."

"Mesele o değil. Barmenliğime hakaret ediyorsun."

Bu oyunumuz kırk yıl önce Moğolistan'da Tibet öküzü sütüyle muz likörü içmem için bana meydan okuduğunda başlamıştı.

"Ee? Bunu tam zamanlı mesleğin olarak mı planlıyorsun?"

Jude omuz silkti ama çok hızlı, çok sarsaktı. "Eve döndüğümüzde ne olacağıma bağlı."

"Oraya varmayacak."

* Disneyland'deki roller coaster - <https://rantey.org>

“Varabilir.”

Uzunca bakiştik. Yüzyıldan fazla süredir taşıdığımız bu sır ikimize de ağır gelmeye başlamıştı. Bu yük her bir hayal kırıklığının daha derin olmasına, daha çok canımızı acıtmasına sebep olmuştu. Jude’un Nathaniel’ı zorlamasının sebebi de buydu. Bu, ve tabii Mya’nın planlı kışkırtmaları.

Mya da buralarda bir yerde. Onun yüzünden şu an burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı yeğlerim.

Rafa ellerini bardağının önünde birleştirdi. “Amma abarttınız. Her şey yoluna girer.”

Onu duymazdan gelip başımla bardaki üstü çıplak, sörf şortlu ve bikinili insan topluluğuna işaret ederek, “Bunların olayı ne?” dedim.

Jude baktığım yere dönüp, “Hiçbiri sörf yapamıyor.”

“Ve..?”

“Ve cehennem pislikleri buraya gelmemiş.”

“Hâlâ fay hattının bir öncü olma ihtimali var,” dedim.

“Yapma, bizi buraya göndermek oyalanmamız için bir bahaneydi. Daha fazlası değıl.”

“Belki. Ama dün Malachi ve Taya iki ada ötede Kapı Bekçileri’ni gördüler.”

Jude bir bez kapıp dökülen birayı becerikli bir bilek hareketiyle sildi. “Zarael ve sürüsü bizim kadar sıkılmış durumda. Eğer Düşmüşler’in ortadan kaybolduğı yerin burası olduğına dair en ufak bir ihtimal olsaydı etraf iblis ve zebani kaynıyor olurdu. Nathaniel da çoktan gelmiş olurdu.”

Bronz tenli, salaş bir pamuklu elbise giymiş bir kumral Jude’a doğru boş bardağını kaldırdı. Jude ona gülümsedi. Ne için olduğınu sonradan anladı. “Bakin, burada kokteyllerimi gerçekten seven biri var.” Başının üstündeki raf-tan bir bardak aldı, havaya attı ve tuttu. Bizden uzaklaştı. “Aynısından mı?”

Rafa parmağını bara vurarak, "Bu iş bittiğinde onu San Fran'e* götüreceğim," dedi.

"San Fran'de kim var?" Çünkü mevzu bahis kişiler bu ikisiye, soru her zaman "kim" olur.

"Ne zaman Fransızca konuşsak dizleri titreyen iki Avrupalı tarih öğrencisi var. Kardeşinin biraz deşarj olması lazım. Senin de gerginliğine bakarsak, bizimle gelmen lazım."

"Evet tabii, çünkü şu hayatta sizin fingirdemenizi izlemekten daha fazla keyif aldığım hiçbir şey yok."

"O zaman kendi eğlenceni bul sen de. Cidden, ne kadar oldu?"

İçkimdeki pipetle oynadım. Neredeyse bir yıl olmuştu ama Rafa'ya bunu söylemeyecektim. Deşarj olacağım insanların seçme konusunda titizdim.

"Başka gelen var mı?"

"Jones ve Daisy."

"Ve?"

"Ben."

Arkama dönüp kimin konuştuğuna bakmaya zahmet etmedim.

"Bir derdin mi var bu durumla?"

Mya, bana çok yaklaşımadan bara yaslandı. Mesafesini koruyacak kadar kafası çalışıyordu. Turkuaz bir bikini giyiyordu ve transparan, beyaz bir *sarong*'u kalçalarına bağlamıştı. Sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Dudakları parlak, gözleri sürmeliydi.

Onu görmezden geldim ve siyah, kısa tırnaklarını barda tıkırdattı. "Jude," diye seslendi, "bana özel bir şeyler yap."

Daisy bıçağını kesme tahtasına hızla vurdu, bir kafatasını ortadan ikiye bölebilecek bir kuvvetle karpuz kesiyordu.

* San Francisco. -çn

"Bugün biraz aksiyonlu geçer, diye düşünmüştüm," dedi Mya. "Belki de varlığımızı biraz daha belli etmeliydik."

Pipetle oynayıp içkimin içinde dolandırıyordum. "Buraya fay hattını incelemeye geldik, iblislerle dalaşmaya değil."

"Evet ama kuralları kim takar?"

"Biz takarız."

Rafa küçümsediğini belirten bir ses çıkardı. Onu duymazdan geldim.

"Sizin grubun sıkıntısı bu," dedi Mya. "Yeterli özgür düşünce yok."

Sonunda dönüp ona baktım. "Hayır," dedim dikkatlice, "sıkıntı kibirle özgür düşünceyi birbirine karıştıran insanlar."

Gözlerime baktı. "Evet, bunun ne kadar berbat olabileceğini tahmin edebiliyorum." Alaycı bir gülümsemenin ardından barın diğer ucuna doğru aylak aylak yürüyüp Jude'un onun için hazırladığı meneviş mavisi kokteyli bardağa doldurmasını izledi.

"Ne zaman Mya'nın üstüne gitmeyi bırakacaksın?" dedi Rafa, Mya'nın beni ne kadar sinirlendirdiğine şaşmış olarak. "O iyidir."

"Ne için, bela çıkarmak mı?"

"Bunu da Mya'yı dürtmeden bir gün geçiremeyen sen söylüyorsun. Gerçekten Gabe, anlamıyorum. Bir yıl oldu..."

"Tam olarak bunu demek istiyorum: Bir yıl. Ve Mya, Tapmak'ta öyle kasıla kasıla yürüyor ki, sanırsın onun malı." İçkimi ittim. "Dövüşlerde neredeyse hiçbir işe yaramıyor, Malachi'la yatıp sonra terk ederek onu salak yerine koydu, ve şimdi de..."

Telefonum çaldı. Kim olduğunu görmeden yanıtladım.

"Alo." Yutarak konuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Gabe?"

Doğrudan Rafa'ya baktım. "Daniel."

Rafa gözlerini devirdi ve birasından büyük bir yudum içti.

"Hava nasıl orada?" diye sordu Daniel.

Havadan sudan konuşmak. Mükemmel. Bunu öncele-ri hiç yapmazdık ama son birkaç aydır böyle tuhaf sohbetler ediyorduk. Ama Rafa'nın önünde bunlardan birini gerçekleştirmeyecektim. Zaten hem ondan hem Jude'dan, Daniel'in bana olan ilgisindeki değişime dair yeteri kadar azar işitmiştim.

"Nemli," dedim, "ve Kapı Bekçileri'nden bir iz yok."

"Durum nedir?"

Daniel'la ilgili sevdiğim şey buydu; görev söz konusu olduğunda kolaylıkla başka şeylere ilgisini kaybediyordu.

"Jude bu sabah vardığında hiçbir şey hissetmemiş, Daisy de yerlilerden depremten sonra tuhaf bir şey olduğuna dair hiçbir şey duymamış. Eğer Kapı Bekçileri şimdiye kadar gelmedilerse, daha da gelmeyecekler demektir."

"Jude ve Daisy çalışıyorlar mı, içiyorlar mı?"

"Çalışıyorlar. Bir vardiya ücretsiz çalışıyorlar; 'deprem sonrası rahatlama'sı'na katkıları oldu."

"Peki ya kalarınız?"

"İçiyoruz ve çalışıyoruz."

"Gabe..."

Rafa'ya arkamı döndüm ve kumda titreşen meşalelere baktım. "Boktan bir haftaydı Daniel, üstüme gelme."

"Beni endişelendiren sen değilsin. Sen sınırlarını biliyorsun. Ama kardeşin ve Rafa..."

"Herkes işini yapıyor Daniel."

Bir duraklama. "Döndüğünüz zaman Jude ve Nathaniel arasında neler döndüğüne dair konuşmamız lazım."

Gözlerimi kapadım. "Yarma kadar beklemek zorunda. Eve dönmeden önce ufak bir mola vereceğiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Kim kim?"

"Her zamanki ekip."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat."

Bir duraklama daha, bu sefer biraz daha uzun sürdü.
"Teması koparmayalım."

Telefonu kapattıktan sonra Rafa'ya yavaş yavaş döndüm. Kendini beğenmiş bir tavırla bekliyordu. "Bizimle geliyorsun yani?"

Neler olacağını tahmin edebiliyordum: Daisy, Jude'un kur yapmasını izleyecek ve rahatsız olmuyormuş gibi davranacaktı; Jones, Daisy'nin dikkatini dağıtmaya çalışacak ve başarısız olacaktı; Rafa birbiri ardına shot atıp Fransızca bir şeyler saçmalayacaktı; Mya barda sinsice dolanıp kendine has eğlencesini bulacaktı.

"Asla."

"Ne yapacaksın o zaman?"

"Biraz daha burada takılırim. Mya etrafta değilken burayı daha çok sevip sevmediğime bakarım."

Jude bizim tarafımıza gelmişti. Bir şişe beyaz şarabı açıp iki bardak koydu. Bardakları Rafa'ya doğru itip başıyla Ez ve Zak'i işaret etti.

"Sana bir garson gibi mi görünüyorum?" dedi Rafa.

"Sanki gerçek müşterilere içkilerini götürmene izin vermişim gibi..."

Rafa sırtıttı. "Siktir oradan." Ama içkileri alıp Ez ve Zak'e doğru gitti.

Jude'un da Mya'ya sataştığım için beni azarlamasını bekledim ama aklı başka yerdeydi, dikkati dağılmıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerime bakmadan bardakları makineye doldurdu.
"Sanırım gitmemiz gerekiyor."

Tapınak'tan ayrılmaktan bahsediyor. O ve ben. Yıllardır bunun hakkında konuşuyoruz ve onca zamandır da hiçbir

adım atmadık ama ortam hiçbir zaman bu kadar gerilmemiştir.

“Avustralya’da ufak, harika bir sahil kasabası buldum.”

Gözlerim sessizce konuşmaya dalmış Rafa, Ez ve Zak’e kaydı, oradan da Daisy’e. Kızıl saçlarını arkada toplamıştı, gözleri sık sık Jude ve bana doğru kayıyordu, endişeliydi.

“Herkesten uzaklaşmak mı istiyorsun?”

Refaim’in geri kalanının olmadığı bir yaşamı hayal etmeye çalıştım. Bütün hayatım boyunca tanıdığım insanların olmadığı bir yaşam. Birlikte güldüğüm, tartıştığım, yan yana dövuştüğüm insanların olmadığı... Yapamadım.

“Sonsuza kadar değil,” dedi Jude ama sesindeki şüpheyi fark ettim. Bir kez gidersek, nasıl geri dönecektik?

Rafa bize doğru geliyordu, omuzları gevşekti çünkü Jude’la benim arkamızda ne sakladığımıza dair hiçbir fikri yoktu. Zamammız tükeniyordu.

“Eğer onsuz gidersek bizi asla affetmez,” dedim.

Jude’un suratı biraz asıldı. “Biliyorum. Ama ona bunca yıldır yalan söylediğimizi anladığında o kadar kızgın olacak ki gittiğimizi fark etmesi biraz zaman alır.”

YILDIZLARIN ALTINDA

Üç saat sonra sahilde, ayaklarımı kuma gömmüş bir halde tek başıma oturuyordum. Sonsuz karanlık denize baktım. Bir dalga daha kıyıya vurdu. Kıyıya vuran çer çöp azala azala bana kadar geldi. Geri çekilen dalga onları da alıp götürdü.

Geçmiş ve sırlarına dair düşünceler kafama üşüştü. Geleceğe dair... Her zaman önümde bir şekle ya da biçime bürünmeden dururdu ama hiçbir zaman şu anki kadar belirsiz olmamıştı. Nathaniel'in annelerimize dair söylediği yalan çok uzun zamandır gizli kalmıştı ama onu gün yüzüne çıkarırsak ne olacaktı? Dünyamızı geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalayabilirdi. Üstelik hepimizin bildiği tek dünya buydu. Düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyordu.

Ama şimdi yapmayacaksak ne zaman yapacaktık? Nathaniel bize başka ne yalanlar söylemişti? Yüz otuz dokuz yıldır Melekler Garnizonu'nun bizim yaşamamıza tek bir nedenden ötürü izin verdiğini iddia etmişti: Düşmüşleri, yani babalarımızı bulup onları cezalandırılmak üzere Başmelekler'e teslim etmek. Bizim de yüz otuz dokuz yıl boyunca onun lafına inanmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu.

İç çekip dirseklerimi geriye doğru atarak uzandım, serin ve nemli kum tenime değdi. Gökyüzünü dolduran binlerce yıldız, ölmüş güneşlerin hayaletleri sonsuz karanlıkta asılı kalmıştı.

Sonsuz.

Hiçbir zaman bu kavramı anlayamamışımdır. Uzay nasıl uçsuz bucaksız olabilirdi? Nasıl zamanın başlangıcı ve sonu olmazdı? İnsan bedenine sahip biri olarak ben nasıl sonsuza dek yaşayabilirdim? Nasıl bir yerlerde ya da burada, başka gerçeklikler bizimkiyle yan yana var olabiliyordu? Cehennem boyutları ve cennet boyutları, aralarında sonsuz âlemler vardı; muhtemelen bu âlemlerden biri Düşmüşler'i saklıyor ya da alıkoyuyordu.

Bizim evrendeki yerimiz neresiydi? Bu dünyada vardık fakat diğer, görünmeyen dünyalara bağlıydık. Bizler Refaim'dik, vazgeçilmişlerin çocukları. Düşmüşler'i bulursak bizim geleceğimizde ne olacaktı? Eğer bulmazsak ne olacaktı?

Tanrım, beynim acıyordu.

Belki de San Francisco'ya gitmeliydim. Diğerleriyle birlikte değil ama belki de son sefer Ez'le bulduğumuz, Union Square'den birkaç bina ötedeki şarap evine...

Midem, sanki ayağımın altındaki yer çekilip koparılmış gibi ezildi. İblisler. Ayağa fırladım, kılıcım elimdeydi. Buradaydılar. Şu anda.

İç organlarım tekrar ezildi. Yakındaydılar. Gözlerimi kapadım ve avcumda gıcırdayan kumları ve kılıcımın kabzasını hissettim. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Kendimi bir şey, herhangi bir şey duymak için zorladım ama gece sessizdi. Kumsalı gözden geçirdim. Tatil köyü kum tepeliklerinin ardında parıldıyordu, kilometrelerce karanlığın içindeki tek ışık oradaydı. Orada olacaktı.

Sahili hızla koşarak geçtim, yer değiştirmek için çok

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

gergindim. Bel'in gelmiş olduğunu umuyordum. O kendini beğenmiş puştan nefret ederdim.

Bara yaklaştığımda yavaşladım. Arka duvara yığılmış sandalyeler ve fiçilerin arasından sürünerek geçerken etraf karanlıktı. Birkaç çift ortadaki bahçe havuzunun etrafında birbirlerine su atıp gülerek oyalanıyorlardı. Cehennem yaratıklarının bir taş atımı mesafede olduğundan bihaber diler.

Bıçağımı bacağıma dayayıp mekânın ön tarafına dolandım. Gölgede kaldım. Sahilin ilerisindeki palmiyelerin aralarında parlayan beyaz ışıklar gördüm; birkaç metre ilerlediğimde daha iyi bir görüş alanı bulmuştum. Bonus: Bel ve Leon. Nefes verip katanamı *sayasından** çıkardım.

Leon bir dizinin üstünde, avcunu kuma bastırması, çukur pislikleri Düşmüşler'i takip ederken ne yaparsa onu yapıyordu. Bel de onun yanında, elleri kalçalarında durup okyanusa bakıyordu. Uzun beyaz saçları rüzgârda salınıyordu. Trençkotu dizlerinde dalgalanıyordu. Kendimi beklemeye zorladım, yalnızca bu ikisinin olduğundan emin olmalıydım. On saniye geçti. Yirmi. Bu fırsatı kaçırmak istemiyordum ama beş saniye daha bekledim. Sonra hâlâ bana arkaları dönükken yer değiştirdim. Burgudan çıkmadan kılıcımı çektim ve Leon'un korunaksız boynunun olması gereken yere doğru savurdum...

Ve aniden duruverdim, öyle şaşırmışım ki yanağımın içini ısırdım. Geç kalmıştım, iblis o yer değiştirdiğim kısa süre içinde ayağa kalkmıştı ve çeliği omzuna geçirdim. Leon çığlık attı. Eğildim, Bel'in bıçağının saç derimi sıyrıldığını hissetmiştim. Kılıcımı boşa çıkardım, hâlâ acıdan kıvranan Leon'a tekme attım ve Bel'in bir sonraki hamlesini engellemek için döndüm. Kan kokusu alıyordum.

"Gabriella." Bel'in parlak turuncu gözleri alev alevdi.

* Japon kılıçlarının kınlarına verilen ad, *sayalar* genellikle ahşaptan yapılır. -çn

Uzun kılıcı, katanamın kabzasıyla kilitlenene kadar kaydı, sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Üzerime eğildi, ağırlığını aşağı veriyordu, avantaj ondaydı. Serbest elimle ahşap sayamı dizine vurdum. Bir saniyeliğine eğildi ama o kadarık süre kılıcından kaçmam için yeterliydi.

Leon ayağa kalkıp sol eliyle kılıcını çekmişti. Sağ kolu yan tarafında sallanıyordu, incinmiş omzu kadar işlevsizdi. "Kaltak," dedi tükürerek.

Katanamı tek elimde döndürdüm, diğer elimde sayamı tutuyordum. İkisini de yanlarımda, açık tutarak meydan okuyordum. Ayağımın altındaki kum sertleşmişti. Zemin yeteri kadar sağlamdı.

Bel sırttı. "Sıkıldın mı Gabriella?"

"Biraz." İkisinin arasında bir yere odaklandım. Her an başlayabilirdi...

İlk önce Leon yer değiştirdi. İçgüdüsel olarak sağa eğildim ve Leon'un kılıcı suratıma gelirken gözümün ucuyla Bel'in yok olduğunu gördüm. Leon yavaştı. Normalde olduğundan daha yavaştı. Onu savurup dönmeye vaktim oldu, Bel'i karşılamaya hazırdım. Katana ve sayayı yukarıda birleştirip boğazımdan birkaç santim ötedeki darbeyi engelledim. İttirdim ve ritmimi buldum: Kılıcı savur, eğil, engelle, tekme at. Engelle, tekme at, dön, saldır. Şu andan başka hiçbir şey yoktu. Saldırıyordum. Savunuyordum. Sakince ve sağlam duruyordum. Kulaklarıma kan pompalanıyordu. Yaydan fırlamış ok gibiydim. Eğer doğru boşluğu yakalayabilirsem Leon'un işini bitirebilirdim. Tek ihtiyacım olan...

Gece beyaz ışık parçalarıyla doldu. Yana doğru sendeledim. Başımda her şey yanlışı hissettiriyordu, sanki daha büyümüş, ağırlaşmış gibiydi. Zemin bana doğru yükselip sertçe çarptı. İnledim ve hareket etmeye çalıştım. Yapamadım. Kulağımda ve ağzımda kum vardı. Tüküremedim. Nefes alamıyordum. Karanlık bastırdı, boğucuydu. Ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

caklarıma ne olmuştu? Kılıcımı tutuyor muydum? Bana doğru yaklaşan botları gördüm. Fazladan bir çift vardı. Üç iblis. Sıçmıştım.

Yer değiştirmek için boşluğa uzandım ama erişemedim. Kalbim çılgınca çarpıyordu.

Botlar yaklaşıyordu, daha da bulanıklardı. Biri kafatasıma mı basıyordu? Kafatasım hâlâ bedenimin geri kalanına bağlı mıydı? Hiçbir şey hissedemiyordum...

Zonklama keskin bir acıyla bölündü. Boğazımda bir bıçak vardı ve yavaş yavaş şah damarıma doğru iniyordu.

İstemsiz olarak boğuk ve hastalıklı bir ses çıkardım. Kıyıya sessiz bir dalga vurdu. Bulanık bir kahkaha etrafımda çınladı. Üstümde olabilirdi, kafamda da olabilirdi. Bıçak daha da derine indi. Ölmeden önce ne kadar kan dökeceğimi görmek için mi yapıyorlardı yoksa yavaş yavaş kafamı mı keseceklerdi?

Lanetolsunlanetolsunlanetolsun...

Sonra birden kesildi. Bıçak, acı; hiçbir şey yoktu. Beklenmedik bağırışlar, çeliğin çeliğe çarpmasıyla çıkan sesler gelmeye başladı. Homurdanmalar vardı.

"Bilinçli kal!"

Sisin içinden duyduğum sesi algılamam zaman aldı. Rafa.

Gözlerimi açtım ama her şey birbirine girmişti. Gece, okyanus, iblisler... Bir saniye sonra sıcak parmakların kanyan boğazıma kenetlendiğini hissettim. "Kendini bırak."

Rafa'nın beni girdaba çekmesine izin verdim; zaten istesem de karşı koyabileceğimden şüpheliydim. Bir saniyede olup bitti. Çok hızlıydı. Hâlâ kıyıya vuran dalgaları duyabiliyor, adanın çiçeklerini koklayabiliyordum. Kuma yığılmadan önce Rafa beni yakaladı ve kollarıyla yukarı kaldırdı.

"Ne..." Soruyu tamamlayamadım. Ağzım doğru düzgün işlemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dayan.” Rafa beni göğsüne bastırdı. Yüzümdeki saçları çekerken diğer eliyle boğazımdaki yarayı tutuyordu. Vücudumdan akan kanı hissedebiliyordum. “Lanet olsun, Gabe...”

Bir kez daha anlamsız bir ses çıkardım ve beni daha sıkı tuttu. Başım eğdi ve saçlarıma doğru bir şeyler fısıldadı. Neredeyse anlayacaktım ama bir karanlık dalgası daha geldi üstüme. Bu sefer beni alıp götürmesine izin verdim.

DÜNYA ÜZERİNDEKİ EN MUTLU YER

Gözümü açtığımda ilk gördüğüm şey revirin rutubet lekeli tavanı oldu. İkinci olarak da Daniel'ı gördüm. Yanımdaki sandalyede öne eğilmiş bir halde oturuyordu, gözleri koyu griydi.

"Aklından ne geçiyordu?"

Sessiz ve kontrollüydü.

"Onları alt edebileceğimi düşündüm." Sesim boğuk çıkıyordu ama en azından yeniden kelimeleri toparlayabiliyordum.

"Üç Kapı Bekçisi karşısında yalnızca ikinizken mi?"

Bocaladım. Rafa'nın başından beri benimle olduğunu düşünüyordu. Görece sakın olmasma şaşmamak lazımdı. Eğer Bel ve Leon'un karşısına tek başıma geçtiğimi düşünse Daniel'a inme inerdi. Elimi kaldırdım, kaldırabiliyordum ve başımın sargılar içinde olduğunu fark ettim. Boynuma dokundum. Orada da sargı vardı.

"Önce onlar mı saldırdı?" diye sordu.

Boynumdaki bandajla oynadım, göz göze gelmekten kaçındım.

"Gabe..." Hafifçe iç çekti. "Böylesi bir pervasızlığı Rafa'dan beklerdim ama senden değil hele şimdi hiç değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Uzun zamandır sahadan uzaktasın Daniel. Kapı Bekçileri’yle yolun kesiştikten sonra onlara diğer yanağını uzatmanın ne kadar zor olduğunu unutuyorsun.”

“Bize verilen emirler...”

“Kendimizi savunmamız için, saldırmamız değil. Evet, biliyorum.” Ağırılığımı dirseklerime verip beynimi patlatacak acıyı bekledim.

Gelmedi. Yalnızca kafatasımın alt kısmında monoton bir zonklama vardı. Kılıcın kabzası kemiği kıracak kadar kuvvetli çarpmıştı. Rafa dönerken benimle birden fazla kez yer değiştirmiş olmalıydı. Keşiş Ferro’yu aradım, teçhizat dolabındaki eksikleri tamamlıyordu. Antiseptik ve dezenfektanın o tanıdık kokularını aldım.

“Ne kadardır bilinçsizdim?” diye sordum ona.

Keşiş, elinde bir kutu şırıngayla duraksadı. Kısa kesilmiş saçlarının floresan ışıklar altında ne kadar gri göründüğünü fark ettim ve kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştım. Elliden fazla olmadığına emindim.

“Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiştin o yüzden sana sakinleştirici verdim,” dedi. “Yaklaşık bir saattir uyuyordun.”

“Rafa nasıl?”

“Seni iyileştirmekten bitkin düşmüş; ama onun dışında yara almamış.”

Sargıları şöyle bir dürttüğümde altındaki yumruyu hissettim. Rafa’yı adaya geri getiren ne olmuştu? Eğer dönmeseydi neler olurdu? Bir saniyeliğine kumsala geri döndüm, ağızda kum vardı ve kan kaybediyordum; ve Bel kılıcını boynumda iterken biçareydim. Titredim.

“Tekrar yer değiştirmek ister misin?” diye sordu Daniel.

“Seninle mi?” Şaşkınlığımı gizlemedim. Daniel Beşler’den biriydi. Yıllardır böyle bir teklifte bulunmamıştı; bu geri kalanlarımızın işiydi.

Beni dikkatle izliyordu. “Evet.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Beni iyileştirmekten daha fazlasını sunduğunun gayet farkındaydım: Bu resmi olarak başka bir şeyin başlangıcıydı. Haftalardır etrafında dans ettiğimiz bir şeyin. Eğer Jude burada olsaydı, Daniel'ın arkasında gözlerini deviriyor olurdu. Hakikaten, *neredeydi* Jude? Belki de Bel ve Leon'dan haberi yoktu. Ama o zaman bu Rafa'nın San Francisco'ya gitmediği anlamına gelirdi...

"Cevabı hayır olarak alıyorum?"

Ah. Hemencecik gülümsedim Daniel'a. "İyiyim, gerçekten." Daniel'ın bana olan ilgisine karşı nasıl hissettiğimden henüz emin değildim ve bunu keşfetmeye de hazır değildim.

Kafasını tamam, dercesine salladı ve geri çekildi. "Kardeşin daha mantıklı düşünmeye başladı mı?"

Üzerimdeki nevresimi kenara atıp dik oturdum. Hâlâ kargo pantolonumu ve ön kısmı benim ve Leon'un kanıyla katılaştan tişörtümü giyiyordum. "Esas endişelenmen gereken kişi Mya."

"Jude kendi davranışlarından kendi sorumlu."

"Gerçekten orada oturup bana Jude'un mantıksız davranışını mı söyleyeceksin?"

Daniel'ın yüzünden bir şey geçti: Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. "Ben Nathaniel'dan şüphe etmenin mantıksız olduğunu düşünüyorum. Onu, kaderimiz hakkında bize yalan söylediğine dair suçlamanın da mantıksız olduğunu düşünüyorum."

Kızmıştım. "Ama Jude böyle bir şey söylemedi."

"Kardeşin, Düşmüşleri arayıp bulma görevimize dair kanıt istedi. Bunun Nathaniel'a yalancı demekten hiç farkı yok."

Ama Nathaniel yalancı.

Sesli söylemedim bu düşüncemi. Onun yerine: "Bunun olmasına izin vermelisin," dedim.

"Ne amaçla?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bilmiyorum. Ama bunun olması gerekiyor.”

Beni bir süre inceledi. “Peki sen bütün bu konularda hangi taraftasın?”

“Gerçekten sorman gerekiyor mu?”

Daniel nefesini verdi. “Kardeşinin yanında, tabii ki.” Ayağa kalktı. Parmak uçlarını yatağa, kalçalarımın yakınına koydu ama bana değmiyordu. “Jude’un gerçekten senin düşündüğün kadar zeki olduğunu umuyorum. Sadakatin hayranlık verici ama hiçbir zaman körü körüne olmamalı.”

Revirden çıkarken onu izledim, tasarımcı imzalı ayak-kabıları çatlak linolyum zeminde ses çıkarmıyordu. Daniel stratejik düşünen biriydi. Derin düşünen biri. Onun da varoluşumuza dair soruları olmalıydı ama bunları hiç dile getirmede. Hele şimdi, Jude’un cevap almak için başı çektiği bir zamanda bunları dile getirmeye hiç başlamazdı.

Bacaklarımı yatağın yanından aşağı sallandırdım. Keşiş Ferro teçhizat dolabını kapatıp bana yaklaştı. Başımı işaret ederek, “Bakabilir miyim?” dedi. Başımı sallayarak onayladım, o da bandajları çözmeye başladı. “Buna dikiş atmayı tercih ederdim ama Rafa seni buraya getirdiğinde iyileşme çoktan ilerlemişti.”

Elimi kaldırıp kandan kaskatı olmuş saçlarıma dokundum.

“Evet, Gabriella, hepsi orada.”

Rahatlayarak gülümsedim. Daha önce de kafamın belli kısımlarını dikiş atılabilmesi için tıraş ettiğim olmuştu ama buna gerek kalmadığında memnun oluyordum.

“Rafa’ya bunun için de teşekkür etmem gerekecek.” Parmaklarımı düğüm olmuş bir kısımdan geçirip at kuyruğumu yeniden topladım. “Hangi bara gideceğini söyledi mi?”

“Rafa’nın kuvvetinin sonsuz olduğuna inanıyorsun biliyorum ama buradan ayrıldığında odasından başka bir yere gittiğini sanmıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Keşiş Ferro'nun aletlerini ayırmaya dönmesini bekleyip telefonuma uzandım. O sırada bile tereddüt ettim. Neden olduğunu bilmiyordum. Utanıyor muydum? Kendimi sahildeki duruma asla düşürmemeliydim. Benim bu gece yaptığımı başka biri yapmış olsaydı onlara günlerini gösterirdim. Ama Rafa bu konuda her halükârda bir şeyler söyleyecekti, o yüzden ertelemenin bir anlamı yoktu. Bir mesaj yazdım.

Neredesin?

Birkaç saniye sonra cevap verdi. *Odamda.*

Üstün başın uygun mu?

Nadiren uygun olur.

Bir pantolon geçir üstüne. Geliyorum.

Birkaç dakika bekleyip odasının dışındaki koridora yer değiştirdim, iki kere kapıya vurdum.

"Kilitli değil."

İçeri girdim, Rafa'yı banyo kapısında, kalçalarına havlu dolamış halde dururken buldum. Saçları hâlâ ıslaktı ve banyodan dışarı buharlar çıkıyordu.

"Pantolon giyecektin?" dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

"Şimdi ilk işim o."

"Keşiş Ferro mahvolduğunu söylemişti. O kadar da kötü görünmüyorsun. Kimle yer değiştirdin?"

Gözleri kandan sertleşmiş saçına kaydı. "Kumda yüzüstü yatarken tepende üç Kapı Bekçisi'nin senin kafanı kimin keseceğine dair tartışmaya girdiği duruma nasıl düştüğünü anlatmaya ne dersin?"

Buz gibi bir parmak enseme değdi. Omuz silktim. "Geldiklerini hissettiğimde onları alt edebileceğimi düşündüm."

"Üçünü birden mi? Egonu biraz kontrol etmek isteyebilirsin Gabe."

"Ben saldırdığımda yalnızca iki tanesi vardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yalnız olmadıkları aklına gelmedi mi? Cidden ne bok yediğini sanıyordun?”

Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Biraz zaman kazanmak için odaya bakındım. Duvarlarda katanalar, uzun saplı baltalar, *sailer*, uzun kılıçlar, her biri raflarda düzenli bir halde duruyordu ama diğer her şey dağınıktı. Yatağı, büzüşmüş çarşaf, motosiklet dergileri ve yırtık pırtık mangalar birbirine girmişti. Botları ve koşu ayakkabıları yere dağılmıştı, masası da kirli kıyafet ve buruşturulmuş havlu yığınının altına gömülmüştü. Kapının yanında boş bira şişelerinin durduğu bir kutu vardı ve hafif de olsa viski kokusu alıyordum.

“Neden aramadın?” Kızgın değildi; içtenlikle merak ediyordu.

Antik, el yapımı bir *saya* içine yerleştirilmiş en sevdiği katanasına uzanıp parmak uçlarımı deriyle kaplı kabzasında gezdirdim. Ona bakamıyordum. “Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.”

“Neden? Jude ve Nathaniel arasındaki bu saçmalıktan mı? Lanet olsun Gabe, o kadar da büyütülecek bir şey değil.”

“Öyle.” Derin bir nefes aldım. “Jude bunun yüzünden buradan gitmeye hazır.”

Bir darbe. “Hayır değil.”

“Hazır, Rafa. Her şeyin boka sarmak üzere olması seni rahatsız etmiyor mu?”

“Belli ki seni ettiği kadar etmiyor.” Kısa bir süre beni izleyip halının üzerinden, bakmadan birkaç ayakkabının üzerinden atlayıp bana doğru geldi. Bir kol mesafesinden daha yakındı ve sandal ağacı kokusu burnuma ulaştı. Tapınak paramparça olsa bile bunun önemli olmadığını söylemesini, diğer her şey gibi bunu da umursamamasını bekledim. Ama o karşımda durmuş beni izliyor, bende... bir şeyler arıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonunda ensesini ovaladı. "Birkaç saniye daha geçseydi seni öldüreceklerdi." Sesi sertti. Göğsüme tuhaf bir his dolmasına sebep oldu. Bana ne kadar yakın durduğunun farkındaydım. Saçından omzuna damlayıp köprücük kemiğinden akan su damlacıklarının da... Kollarının ve göğsünün çizgileri, karnının altındaki kılların izlediği çizgi... Rafa'yı binlerce kez üstsüz görmüştüm, bir o kadar da yarı çıplak haldeyken eğitim minderlerinde onunla güreşmiştim. Her zaman ne kadar fit olduğunu biliyordum ama daha önce hiçbir zaman çıplak teni bu kadar dikkatimi dağıtmamıştı. Havludandı herhalde. Birkaç saniye daha birbirimizi izledik.

"Neden geri döndün?"

Tek omzunu silkti. "Avrupalı tarih öğrencileri pek ilgi mi çekmedi bu gece."

"Ama neden adaya döndün?"

Rafa gözlerini benden kaçırmadı. "Gergin görünüyordun. Sana kur yapan ilk turisti pataklamayacağından emin olmak istedim."

"Peki sonra, kafamı dağıtma teklifini mi tekrarlayacaktın?"

"Etrafımızda insanlar olmadığında cevabın değişir miydi?"

"Etrafımızda insanlar olmasa sen teklif etmezdin. Bütün olayı bu değil mi zaten? Tepki almak?"

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Şu anda etrafımızda kimse yok."

Onu okumaya çalıştım. İlk defa olsa da, yapamadım. Boynumdan yukarı kızardığımı hissediyordum. *Kendine gel. Karşındaki Rafa.*

Onu itip geçtim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama yardımcı olmuyor." Banyoya girdim. Bir yüz havlusunu ıslatıp kabuk kabuk olmuş saçlarıma sürdüm. Banyodaki buharda elma kokusu vardı. Bu, iyice dengemi bozdu.

Jude ve Nathaniel arasındaki gerilimden ve onun nelere yol açabileceğini bilmemden mi yoksa iki saat önce bir sahilde kan kaybından ölmek üzere olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama dengem kaybolmuştu. Perişan haldeydim.

“Üç Kapı Bekçisi’yle kendi başına dövüştün.” Rafa şimdi arkamdaydı, beni aynadan izliyordu. “Bu çok daha başka bir saldırganlık seviyesi, senin için bile.”

“İyi. Giyin de bir kaç raunt kapışalım.”

“Seninle dövüşmek istemiyorum.” Rafa parmaklarını saçları arasında geçirip bir saniyeliğine uzaklara baktı. Gözleri tekrar aynadaki yansımadan benimkiyle buluştuğunda karanlık ve ciddi görünüyorlardı. “Bu gece öleceğini sandım. Aklımdan neler geçti biliyor musun?”

“Her zamankiler, değil mi? Hiçbir şey yani.” Ortamı hafifletmeye çalışıyordum ama vücudumda uzun zamandır hiç ısı hissetmediğim yerler ısınmaya başlamıştı. Arkama döndüm; benden birkaç santim uzaktaydı. Uzaklaşmalıydım. Göğsüne avucumu koymalıydım. Kafa atmalıydım. Bunların hiçbirini yapmadım.

“Doğru,” dedi yavaşça. “Hiçbir şey geçmedi. Seni kaybetmek üzereydim ve doğru düzgün bir düşünce bile oluşturamadım.”

Lavaboya yaslandım. “Bu iyi bir taktik Rafa.”

“Taktik değil.”

“Sen buna ne diyorsun o zaman?”

“Aramızdaki bu saçmalığa son verme çabası.” Boğazında atan nabzını görebiliyordum.

“Sonra ne yapacağız?”

Bekledi ve onu itmediğimi görünce daha da yaklaştı. Kalçalarımız birbirine değdi. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerini tezgâha, vücudumun iki yanına koydu. “Bana...” dudakları neredeyse benimkilere değecekti, “...vurma.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Öpücüğü yumuşak ve nazikti, beni o kadar şaşırttı ki hakkında düşünemedim dahi. Yalnızca karşılık verdim. Öpüşme anında şiddetlendi ama Rafa ellerini tezgâhtan çekmemişti. Şimdilik dudakları ve diliyle yeteri kadar dikkatim dağılmıştı. Kendimi kaybedecektim ve bana ne-redeyse dokunmuyordu bile. İstedğim şey bu muydu? *Rafa'yı mı istiyordum?*

Elini tişörtümün altına soktu. Parmakları sırtımda yu-karı çıktı, sonra hafifçe omurgamın üzerinden aşağı indi. Zevkten titredim. Hâlâ onu öpüyordum. Boştaki elini bana doladı ve beni havaya kaldırıp bacaklarımın arasına yer-leşmesine izin verdim. Bedenim arzu ve istekle acemice uyum sağlıyordu. Her yer ısınmıştı.

Beni kendine doğru çekip bastırды, parmakları şimdi saçlarımın arasında, dudaklarının baskısına karşı boynu-mu tutuyordu. Yoğunlukta ona uyum sağlayarak havlu-sundan tutup onu kendime doğru çektim. Zar zor nefes alıyordum ama teması ilk bozan olmayacaktım. Rafa so-nunda dudaklarını benim dudaklarımdan çekti. Boynumu öptü, nefesi sıcaktı. Düzensizdi. Tek eliyle sutyenimin kop-çasını açtı. Havlusunu çekip yere bıraktım. Ellerimi çıplak kalçalarında, vücudunun arkasında kalan kaslarda gezin-dirdim.

"Gabe..." sesi derindi. Kalplerimiz birlikte atıyor, birbi-riyle yarışıyordu.

"Kapı," demeyi becerebildim.

Dudakları benimkileri tekrar kapladı ve boşluğa çekil-diğimi hissettim. Beni odanın diğer ucuna çekmesine izin verdim. Yer değiştirme boyunca öpüşmenin yarattığı his fazla özeldi, büyük girdap bizi parçalayıp birleştirirken her bir his derinleşiyordu. Sırtım kapıya denk gelecek şekilde cisimlendim, bacaklarımı ona sımsıkı dolamıştım. Tek eliy-le kilidi döndürdü ve bana daha sıkı sarılıp daha sert öptü.

Zevk ve arzu fırtınası içinde kaybolmuştum. Tişörtümü

çektim ve kafamdan çıkarmama yetecek kadar birbirimizden ayrıldık. Bir an, hızla nefes alarak bekledi. Sonra parmakları kotumun düğmelerini buldu, fermuarım açıldı.

Dudaklarımız tekrar birbirini buldu, bu sefer daha ısrarcıydık. Botlarımı çıkarabilmek için bacaklarımı gevşetip yere indim. Rafa, iç çamaşırımı da kot pantolonumla beraber kalçalarımın altına sığdırdı, arada göğüslerimi ve kalça kemiğimi öpmek için durdu. Kıyafetlerimi tekmeleyerek çıkardım ve Rafa tekrar beni kaldırıp kapıya yasladı ve tek bir kendinden emin hareketle bir parçam oldu. Bir anlığına durduk ve şaşkınlığımızı paylaştık. Göğüslerimiz inip kalkıyordu, birbirimizi kontrol ettik.

Bu sefer ben bizi boşluğa çektiğimde Rafa tereddüt etmedi. Hissiyat tarifsizdi. Bizi odanın diğer tarafına götürdüm, varış yerimizi öyle seçtim ki bacakları yatağa çarptığında sırtüstü yatağa düşmek zorundaydı.

Rafa kendini doğrulturken dudaklarını çekmeden gülümsedi. "Çok şaşırdım," diye fısıldadı. "Üstte olmak istiyorsun."

Beni öyle hızlı döndürdü ki, neredeyse hazırlıksız yakalanacaktım. Ama yatağa çarptığım anda bacaklarımı sıkılaştırıp onun ivmesini onu sırtüstü yuvarlarken kullandım. Bu da neredeyse dövüşmek gibiydi. Ata biner gibi üstüne oturdum, kazanmıştım. Elleri kalçalarımdaydı. Gözlerini kapadı, yavaşça beni elleriyle yönlendirmeye başladı. "Adil bir taktik değil."

"Neden?" diye sordum bir yandan da kendimi çok çabuk kaybetmemeye çalışırken. "Bunda da senden daha iyi olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Rafa gülümsedi, müstehcen ve seksiydi. "Kimin daha uzun süre dayanacağını göreceğiz." Oturur pozisyona geldi ve bacaklarımı kalçalarının altına etrafına doladı. Dilini boynumdan yukarı doğru çıkarıp kulak mememi ısırırken beni kollarıyla sımsıkı tutuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bundan kimseye bahsedemezsin,” diye fısıldadım, yanağımı saçlarına gömdüm, arzu ve ihtiyaç giderek artıyordu, kalçalarım daha amaca yönelik hareket ediyorlardı. “Ve senin adını haykırmayacağım.”

Güldü ve gülüşü her bir hücremde yankılandı. “Görürüz.”

KAÇINMA

“Kendini öldürtmeye mi çalışıyordun?”

Jude’un sesi beni karanlıktan çıkardı. Yüzeye çıkana kadar ona yüzümü dönmedim. Sabah ışıkları azalmıştı, onlar da tam uyanık değillerdi. Dün gecedен parça parça görüntüler zihnimde bir araya geldi.

Ah. Yüzümü yastığa gömüp odaklanmaya çalıştım. Jude ne kadarını biliyordu?

“Mahremiyetime saygı duymana ne oldu?” diye mırıldandım.

“Başlarım mahremiyetine. Dün gece neredeyse ölüyor-muşsun.”

Kafamdaki üç sorunun ikisi bu şekilde cevaplanmış oldu: Jude, Rafa’yla konuşmuştu ve sahilde gerçekte neler olduğunu biliyordu. Ama sonrasını? Anılar tekrar zihnime hücum ettiler. O arzu, o acele. Ne düşünüyordum? Parmaklarımı yastığın köşesine geçirdim. Gözlerimi kapatıp yüzümü ifadesizleştirmeye çalıştım. Birkaç saniyemi aldı.

“Neden peşlerinden kendi başına gittin? Benim Nathaniel’la olan kavgam yüzünden mi?”

Cevap vermedim ve yavaşça nefes aldığımı duydum,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

sabırlı olmak için çaba harcıyor gibiydi. Sonra da, "Nasıl böylece gardırı düşürürsün?"

Dönüp yüzüne baktım. Yatağın yanında, ellerini kalçalarına koymuş, duruyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanaklarında da bir iki günlük sakalları duruyordu. Arkasındaki duvarda George Grie'nin *River Styx Ferry* resmi asılıydı, donuk ve mat ışık altında uğursuz görünüyordu. Resmin siyah ve gri gökyüzü, erkek kardeşimin haliyle kıyaslayınca neredeyse neşeli görünecekti. Ruh halini anlamaya çalıştım. Mesafeliydi. Bana karşı mı Nathaniel'a karşı mı? Yanağımı omzuma sürttüğümde burnuma biraz sandal ağacı kokusu geldi. Vücudumun uygunsuz bölgelerine ateş bastı. Suçluluk hissederek başka yere baktım. Ama Jude, Rafa ve beni biliyor olamazdı: Bilse bundan daha tuhaf davranırdı.

"Bir kavgaya ihtiyacım vardı," dedim. "Şimdi dönüp baktığımda yanlış kavgaya girdiğimi görebiliyorum." Çok hızlı oturdum ve oda bir an etrafımda döndü. Jude dengemi bulmama yardımcı olmak için dirseğimden tuttu. Oturdu ve yatak onun ağırlığıyla göçtüğü için ona yaslanmaktan başka bir şey yapamadım. Misket limonu, tekila ve deniz kokuyordu.

"Aptal gibi hissediyorum."

"Aptalca bir davranıştı," dedi ama sinirinin çoğu kaybolmuştu. "Rafa'nın ödünü kopardın."

Boynumdan yukarı doğru sıcak basmaya başladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sesinden anlayabiliyordum." Jude beni daha iyi görebilmek için geriye doğru kayıp oturdu. "Neden beni revirden aramadın? Neden bu sabah Rafa'dan duyana kadar beklemek zorunda kaldım?"

"Senin dinlenme ve rahatlama tercihini bölmek istemedim." Kan çanağı olmuş gözlerine işaret ettim ve Rafa'nın ona henüz telefon ettiğini anladım. Jude hangi barda idiyse, oradan dönmesinin tek sebebi buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Gabe."

"Utaniyordum, tamam mı?" Sahildeki kavgadan mı yoksa sonrasında olanlardan mı bahsettiğimden emin değildim. Belki her ikisinden de...

"Hadi canım."

Tişörtünü çekiştirdim; üzerinde onu en son gördüğümde giydiği tişört vardı. "Hepimizde bütün gece dışarıda içip kayıtsızlığa varacak kadar sarhoş olma öngörüsü yok tabii."

"Yatakta yatıp tavanı izlemekten iyidir.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı dizlerime doladım. "Bugün de Nathaniel'ı kışkırtacak mısın?"

"Konuyu değiştirme."

"Konu aynı: Pervasızlığa düşmek. Benimki oldu bitti, seninkini konuşalım."

Kaşları yukarı kalktı. "Pervasızlık ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Mya'nın ipleri eline almasına izin vererek mi? Kesinlikle."

Jude iç çekti. "Yine mi bu? Bizim kadar uzun süredir burada olmamış olabilir ama onun da fikirlerini söylemeye hakkı var Gabe."

"Neymiş peki onun fikirleri?"

"Seninkiler neyse o: Nathaniel bizden bazı şeyleri sakladı ve artık dürüst olma vakti geldi. En azından, hangi başmeleğin bebekken bizi bulup Garnizon'un ihtiyat birliği olarak eğitmesini emrettiğini söylemeli. Yapma Gabe, yıllardır hepimiz bu konuları konuşuyoruz."

"Evet ama birkaç şişe şarabı devirdikten sonra ve fısıldayarak; gidip de Nathaniel'ı kızdırarak değil. Bir de sakın onun benimle aynı fikirde olduğunu söyleme. O benim ne düşündüğümü bilemez ki hiç sormadı."

"Ben senin nasıl düşündüğünü biliyorum ve diyorum ki o da bizimle aynı fikirde."

Dudaklarımı sıktım. Onunla Mya hakkında tartışmanın anlamı yoktu. Mya'nın ne kadar yıkıcı olduğunu göremiyordu. Mya gerçeği öğrenmekle ilgilenmiyordu: Tek istediği kaostu. Beşler Konseyi'ne aday olabilmek için uzun yıllar geçmesi gerektiğini öğrendiğinden beri böyleydi.

"Bu Daniel'la mı ilgili? Senin hakkında kötü düşüneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Kardeşıme dik dik baktım. "Hayır. Daniel'la alakası yok. Lanet olsun, hakkımı yeme."

"Neden? Sen benim hakkımı yiyorsun."

Sinirden göğsümün sıkıştığını ve nefesimin düzensizleştiğini hissediyordum. "Jude, geçtiğimiz yüzyıl içinde Nathaniel'la bin defa yüzleşebildik ama yapmadık. Neden? Çünkü gerçekten mecbur olmadıkça buradaki her şeyi riske atmak istemedik. Mya'nın isyan etme ihtiyacının aniden fikrimizi değiştirmek için yeterli bir sebep olduğunı düşünmüyorum."

Taşıdığımız bütün yüke, Refaim'in geri kalanına annemize ne olduğunu ve muhtemelen onların da annelerine ne olduğunu anlatma arzumıza rağmen bunu yapmamıştık. Bunun bir sebebi burayı paramparça edecek olmasıydı, bir sebebi de kendimizi giderek daha zor bir duruma sokmuş olmamızdı. Bir sırrı *saklamanın* neredeyse sırrın kendisi kadar kötü olduğunu biliyorduk.

Duraksadım. 'Mya'ya Jason'dan bahsetmedin, değil mi?"

Sanki onu tokatlamışım gibi bana baktı ve anında sorduğuma pişman oldum. Tabii ki söylememişti. Mya böylesi bir bilgiyi asla kendine saklayamazdı.

"Üzgünüm," dedim ve samimiydim.

Jude burnundan derin bir nefes verdi. Bir süre sessizce oturduk.

"Keşke Jason'a ne olduğunu bilseydim," dedi sessizce. Kuzenimizin bir yüzyıldan uzun süredir bizden saklanmış

olması ve bir defa iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için dahi bize ulaşmamış olması sinirini bozuyordu.

“Belki ölmüştür. O durumda, Nathaniel’a onun varlığından bahsetmemizden korkup ortadan kaybolmasına kıyasla affetmek daha kolay olur.”

Jude gülüşünü bastırdı. “Oha Gabe, bazen fazla soğukkanlı olabiliyorsun.”

Omuz silktim. Gerçekçi olduğumu biliyordu.

Penceremden içeri süzülen ışık artık daha parlaktı. Jude ayağa kalkıp gözlerini ovaladı. “Kahvaltı etmek ister misin?”

Rafa’yla yemekhanede karşılaşma ihtimalimi düşününce midemde tuhaf bir his oluştu. “Ben sonra bir şeyler atıştırırım.” Yatağımın üstündeki kılıç yığınının uzandım ve en yakındaki kılıcı aldım. Sayasından çıkarıp yatağıma ulaşan güneş ışıklarıyla incelemeye koyuldum, aklımdaki tek şey bu kılıçmış gibi yapıyordum. “Dün akşam çok iyi bir kılıç kaybettim. Bugün başka bir şey yapmadan önce bunu forma sokmalıyım.”

“Tamam, ben sana yiyecek bir şeyler getiririm.”

“Teşekkürler.”

Bitkince gülümsedik birbirimize. Ne kadar fikir ayrılığına düşersek düşelim, birbirimizi ne kadar kızdırsak kızdıralım, işleri bir şekilde yoluna koyuyorduk. Kapının kapandığına dair klik sesi geldiğinde kendimi yastığa bırakırıp kollarımla yüzümü kapadım.

Rafa’yla yatmıştım.

Aklımdan neler geçiyordu acaba? Ya herkes öğrenirse ne olacaktı?

Ama olası sonuçlarla boğuşurken bile hafızamdaki görüntüleri engelleyemiyordum. Vücut hatlarını. Dokunuşundaki eminliği. Yüzünü boynuma gömüp titrerken nasıl adımı söylediğini. Bütün kontrolümü mahvetmişti. Ama ses çıkarmadım. Ona bu tatmini vermeyecektim, hele

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de bunca yıl en sevdiği şakasının can alıcı noktasına beni oturtmuşken.

Ama aman Tanrım...

Dudaklarıma dokundum, Rafa'nın onlara yapıştığını hatırladım. Kirli sakallarından cildim tahriş olmuştu, saçlarımı da parmaklarıyla karmakarışık etmişti. Bir yerden yine burnuma sandal ağacı kokusu geldi ve içim sızladı.

Yastığı yüzüme çektim. *Tanrım bana yardım et.*

Rafa'dan hoşlanıyordum.

ACI SON

Genelde kafamı rahatlatmak istediğimde Tapmak'ın güney duvarından yukarı doğru kıvrılan dağ yolunda koşardım. Ama şu anda gerçekten yedek katanamı forma sokmalıydım, o yüzden Nathaniel'in Tapınak'ın duvarlarını delip içeri girmeye çalışan kadim elma ağacının gölgeliğine yerleşmiştim. Sonbaharın başlarıydı, dolayısıyla ağaç, yapraklar ve mumlu gibi parlayan meyveleriyle doluydu. Aralardan parça parça güneş ışığı süzülüp çimlerde soyut desenler oluşturunuyordu. Sessiz ve huzurlu bir ortamdı: Mükemmeldi.

Bir katanayı düzgünce keskinleştirmek haftalar süren konsantrasyon ve çabaya mal olur ve benim hiçbir zaman bunun için yeterli sabrım olmadı ama kılıcı birkaç saat bileğitaşında bileğilemek çeliği tazelemek ve örümcek ağlarını temizlemek için genelde yeterli olurdu.

Bugün olmamıştı.

Minderimin üzerinde yarım saattir oturuyordum ve bileğitaşını hazırlamak hariç hiçbir ilerleme kaydetmemiştim. Sürekli Rafa'yla eğitim minderlerini içeren rasgele fantezilerde kayboluyordum. Güreşiyorduk, yalnızdık ve onu yere yaptırdığımda...

"Neden pişmiş kelle gibi sırtıyorsun?"

Daisy yazıhanenin kapısında duruyordu, üzerinde siyah tayt ve eğitim atleti vardı. Beni ne kadar zamandır izlediğini bilmiyordum ama yanaklarımdaki kızarıklığını görmediğini umuyordum. Kendime bir tokat atmalıydım. Yanaklarım *Rafa* yüzünden kızarıyordu.

"Hiç." Kılıcıma uzanıp henüz üzerinde çalışmaya başlamamış olmama rağmen ucunu kontrol ettim.

Daisy avluyu geçti, geçerken alçaktaki dallardan bir elma kopardı. Burnunun altına tutup değin bir nefes aldı. "Mevsim elmaları. Sonunda." Karşıma bağdaş kurup oturdu, su kovası ortamızda duruyordu. "Dün akşam bir heyecan yaşamışsın diye duydum."

Kılıcı bileğitaşına sürttüm, hareketimi pürüzsüz ve düzgün tutmaya odaklanmıştım. "Hı hı."

"Rafa da."

Çeliği ıslatıp ritmimi korudum.

"Kameraya çekilmiş, herkes gördü."

Kılıç bileğitaşının ucundan kaydı. Daisy hâlâ konuşuyordu ama tek duyduğum kuru gürültüydü. Bizi kamera ya mı almıştı? Şakaklarım zonkluyordu ve midem ağzıma gelmişti. Kusacak gibi oldum. Ben...

"Beni dinliyor musun?"

Kendimi yutkunmaya zorladım, nefes aldım ve ancak ondan sonra Daisy'e bakabildim. Çok utanmış olmalıydı.

"Deli gibi sevişiyorlardı..."

Bir dakika. *Onlar*.

"Kim?"

"Rafa'yla Mya," dedi bıkkınlıkla. "Eğitim salonundaki kameralar tekrar çalışmaya başladı. Kaydedildiklerinden bihaberlerdi."

Kafamda düşünceler birbirine girmişti ve söylediklerinin yerlerine oturması zaman aldı. O zaman bile mantıklı gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rafa bizi kameraya almamıştı.

Rafa, eğitim salonunda Mya'yla seks yapmıştı.

Dün gece.

Midem düğüm oldu. "Ne zaman?"

Daisy omuz silkti. "Bel ve ekibiyle karşılaşmanızın dönüşünden çok sonra olamaz."

Yutkunmam gerekiyordu ama ağzım kupkuru olmuştu. Önce ateş bastı sonra soğuk terler döktüm. Rafa, Mya'yla sevişmişti.

Sonra da benimle sevişmişti.

Ben de sabahtan beri onu düşünüyordum.

Öğürmeye başlamadan önce ayağa fırlayıp avlunun kenarına gitmeyi becerebilmişim.

"İyi misin Gabe?"

Tekrar öğürdüm. İçimdeki her şey geriliyordu. Beni ayakta tutan tek şey duvardı. Kafamı sert taşlara yasladım. Ben odasına gittiğimde Rafa yeni duştan çıkmıştı çünkü biraz öncesinde Mya'yla birlikte olmuştu. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Parmaklarım titriyordu.

"Beyin sarsıntısının etkileri herhalde."

Aptal. Aptal. Ya biri öğrenirse... Zaten Rafa'yla böyle bir şey yaşamış olmam yeteri kadar utanç vericiyken bunu... bu inanılmaz aşağılayıcıydı. Mya ile. Ve sonrasında aynı gece benimle birlikte olduğu gerçeği onun moralini bozmayacaktı. İlk olduğu için hava atardı.

"Dün akşam ne kadar kötü yaralandın?"

Öfkemi bastırdım. İçimde köpürmeye devam ediyordu. "Çok kötü değil," diye yalan söyledim. "Boynumda derin bir kesik vardı ve kafama darbe almıştım, o kadar. İyiyim ben." Beni süzdü, ikna olmamıştı. Elli yıldır kusmaya bu kadar yaklaştığım bir zaman olmamıştı. Ağaca dönüp oturdum ve zorla utangaç bir gülümseme sergiledim.

"Dün gece San Fran'e gittin mi?"

Daisy, elmayı tişörtüne sürüp benekli yerlerini temiz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lemeye çalıştı. "Bir saat kadar. Jude tekilaları arka arkaya yuvarlıyordu. Birlikte yer değiştirip onu ayıltmayı teklif ettim ama ilgilenmedi. Sarhoş olmak istiyordu. Ben de Nathaniel ve Beşler Konseyi'yle ilgili atıp tutmasını dinleyecek havamda değildim, o yüzden eve döndüm."

"Onu Mya'yla yalnız mı bıraktın?"

"Mya, Rafa'dan az sonra gitmişti. Muhtemelen o sırada kalça tokuşturuyorlardı."

Bu imge kaburgalarımın bıçak gibi girdi. "Mya, Jude'a ilgisini kaybetti o zaman?" Sözcükleri ağızımdan tatlı dille çıkarıyor, sesimin normal tınlamasına uğraşıyordum.

Daisy acı acı güldü. "Ondan şüpheliyim. Ve açıkçası Jude da o kadar aptalsa..." Hırçınlıkla elmasını ısırıldı. Hattır hutur çiğnedi, şapırdadı sonra da yüzünü büzleştirip ağzındaki tükürdü. "İyy." Elmanın sıçrayan suyunu çilli yanaklarından silip elmanın kalanını avlunun öbür tarafına fırlattı. "Çok hammış."

Daisy'nin bile Jude'a karşı sabrı tükenme noktasına gelmişti. Yıllardır arkadaşlıktan daha fazlasını istiyordu ama Jude başka bir Rephaim'le yüzyıldan fazla bir zamandır birlikte olmamıştı. Bizimki kadar küçük bir toplulukta bunun nasıl drama yol açacağını aramızda ilk fark eden o olmuştu.

Eh. Evet.

"Nathaniel'la tartışması," dedi Daisy, "herkesi daha sinirli yaptı."

Kılıcımın su serptim. "Biliyorum."

Bu gerginlik için Mya'yı suçluyordu ve o noktada hatalı değildi ama Jude'un isyanına neden olan, yıllardır içinde tuttuğu öfkeden habersizdi. Mya yalnızca çok etkili ve şiddetlendirici bir katalizördü.

"Nathaniel, Jude'un sorularını yanıtlayabilir," dedim. "Makul sorular."

"Mya'yı mı savunuyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Jude'u savunuyorum."

Daisy saçlarını kulaklarının arkasına attı. Saçları bir süredir daha da uzundu, neredeyse omuzlarına değecekti ve gölgede bile çok canlı bir kırmızıydı. "Çok zorluyor. Bir süre kendi içine çekilmesi lazım."

"Ben onun bakıcısı değilim."

"Ama seni dinliyor."

"Evet ama bugünlerde dinlediği tek kişi ben değilim."

Daisy ayağa kalkıp taytındaki tozu silkeledi. "Jude, Rafa ve Mya hakkında ne hissedecek merak ediyorum." Giderken bir elma daha kopardı.

Ben nasıl hissettiğimi biliyordum. Kılıcımı kavrayıp bileğitaşında çalışmaya döndüm. İçimdeki acı büyüyordu. Şakaklarım zonkluyordu.

Ve bu konuda ne yapacağımı biliyordum.

Lanet olası Rafa'yı öldürecektim.

TAŞLAR, SOPALAR VE CAM PENCERE

Rafa'yı odasında siyah atlet ve koşu pantolonu giymiş, tek ayağını masasına dayayıp bir koşu ayakkabısını bağlar halde buldum. Hiç haber vermeden odasına yer değiştirmeme rağmen hiç ürkmedi. Yatağı hâlâ yapılmamıştı, çarşaf lar yerde fırlattığımız gibi duruyordu.

"Hey," dedi ve tembelce gülümsedi. "Koşuya çıkmak ister misin?"

Parmaklarımı esnettim, göğsümde kaynayan öfkeyi kontrol altına aldım. "Dün geceyi düşünüyordum."

Bir yavaş gülümseme daha. "Ben de."

"Merak ediyorum da..."

"Neyi?" Ayağını masadan indirip bana döndü, ruh halimi anlamaya çalışıyordu.

"Neden olduğunu. Sonunda buradaki herkesle yattığına dair hava atabilesin diye mi?" Çaba harcamam gerekiyordu ama tavrımı neşeli tuttum. Onu tuzağa düşürmek istiyordum. "Neden beni listene eklemeye bu kadar takılmıştın?"

Beni uzun bir süre inceledikten sonra yavaş yavaş nefes verdi. "Gabe, sen *tek* istediğim insandın. Diğer herkesle zaman öldürüyordum yalnızca."

"Dün akşam Mya'yla eğitim salonunda yaptığın da bu muydu, zamanı öldürmek?"

Gözlerini kırptı.

"Oradaki kameralar tekrar çalışıyor Rafa. Her şeyi kaydetmişler."

Omuz silkti ama olmasını istediği kadar umursamaz olmadı. "Ne olacak? Ona rastladım ve beni iyileştirmeyi teklif etti, sonra arkası geldi... Bir anlamı yoktu."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Rafa elini sallayarak öfkemi geçiştirdi. "Bizim aramızda ne olacağını bilmiyordum ki."

"Bana bunu söylemiş olsaydın bizim aramızda bir şey *olmazdı*. Bunu anlayamıyor musun?"

"Yapma, dün akşama senin de ihtiyacın vardı. Sakın bana keyif almadığını söyleme. Ve eğitim salonunda olanlar burada olanlarla kıyaslanamaz bile."

"Neyin farklı olduğunu açıkla bakalım."

Bana yaklaştı, gözleri keskindi. "*Her şey farklıydı. İlk olarak, Mya'ya âşık değilim.*"

Hiç düşünmeden saldırdım, çenesine yumruk attım. Darbeyi karşılayabilmek için bir adım geri attı, sonra düzeldi, yüzünü ovuşturdu. "Rahatladın mı şimdi?"

"*Rahatlamak mı? Sence sana bir defa vuracağım ve aramızdaki her şey düzelecek mi?*" Parmak eklemlerim zonk-luyordu. Hissettiğim acı tanıdıktı, iyi geliyordu. Odaklanmamı sağlıyordu.

"Biraz önce sana âşık olduğumu söyledim. Lanet olsun Gabe, daha önce bunu kimseye söylememiştim..."

"Ve buna rağmen dün gece birlikte soyunduğun *ikinci* kadındım."

Gergin bir gülümseme. "Kamera görüntülerini izlememişsin belli ki. Eğitim salonunda neredeyse soyunmadım."

Rafa'yla Mya'nın antrenman minderleri üzerinde hızlı ve pis sevişmelerine dair imgeleri kafamdan attım. İçimi

büzüştürüyordu, sanki bir kez daha duş almam gerekiyor-
muş gibi hissediyordum. "Vay be, kendimi çok özel hisset-
tim."

Rafa parmağını çıtlattı. Bu ses hiç bu kadar rahatsız et-
memişti. "Dövüşmek ister misin? Bu kendini daha iyi his-
settirir mi?"

"Beni daha iyi hissettirecek tek şey dün geceyi hafızam-
dan silebilmek olurdu. Hayatımın en büyük hatasıydı."

Bakışlarında bir şey değişti. Artık daha karanlık ve sert
bakıyordu. "Böyle yapacağını biliyordum. Dün gecedен
pişman olmanın bir yolunu bulacaktın çünkü *benleydin*.
Tanrı saklasın kendine benim bunca yıldır haklı olduğumu
itiraf etmek zorunda kalırdın."

"Ne hakkında?"

"Seninle başa çıkabilecek tek kişinin ben olduğum ko-
nusunda. Senin eşitin olan tek kişi benim."

Güldüm. "Benim eşitim mi? Belki dövüşmede ve içme-
de ama hiç bağımsız bir düşüncen oldu mu Rafa? Jude'dan
edinmediğin?"

"İstediğin bu mu Gabe, bağımsız düşünen biri? O za-
man Güzel Çocuk'a da bel bağlama. O ne düşündüğünü
Nathaniel ona söyleyene kadar bilmiyor."

"En azından o şeyiyle değil beyniyle düşünebiliyor."

"Öyle yapmak zorunda, şeyi birden fazla iş yapacak ka-
dar büyük değil."

Komodine doğru yürüyüp boş bir bardağın üzerindeki
motosiklet dergisini kaptım ve yatağa fırlattım. "Evet tabii
çünkü sen entelektüel bir dehâsın."

"Ne ara kafanı bu kadar kuma gömdün? Daniel'in aleti-
nin sana kalkmasına şaşmamak lazım."

"Sana kendini güvensiz hissettiriyor, değil mi? Neden
biliyor musun? Çünkü o senin olup olabileceğinden çok
daha fazla erkek." Bardağı kapıp Rafa'ya fırlattım, sonra
da üstüne atladım. Bardağı eliyle vurup uzaklaştırdı son-

ra da benim yumruğumu engelleyip kaburgalarımaya sertçe vurdu. Dönüp böbreklerine yumruk attım. Dizime tekme, kürek kemiklerimin ortasına dirsek attı. Öne doğru sendeledim, sandalyesine tutunarak kendimi doğrulttum. Oradan aldığım kuvvetle sandalyeyi de alıp döndüm. Rafa hazırlıklıydı ve yüzünü kaçırdı, iki koluyla vuruşumu engelledi. Ahşap ayaklar kollarına çarptığında çatladı ama sandalye sağlam kaldı. Gıcırdadı. Geri çekip tekrar savurdum ama Rafa o arada kaburgalarımaya vurdu. Geriye doğru sendeledim, neredeyse bir ayakkabıya takılacaktım.

“Dur artık,” dedi nefes nefese. Öfkeden köpürüyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

İyi.

Tekrar saldırıp onu omzumla duvara yapıştırdım. Üstümüzdeki rafta duran katanalar takırdadılar. Beni uzaklaştırmadan önce beline bir yumruk daha attım. Daha önce binlerce kez boğuşmuştuk, birbirimizin hamlelerini kendimizinki gibi bilirdik. Ama bu boğuşmak değildi. Bu sefer birbirimizin canını yakmak istiyorduk.

Çenesine sağlam bir yumruk attım, ilkinden daha sertti. Kafası arkaya düştü ve ağzından kan fışkırdı. Yetmiyordu. Bilincini kaybetsin istiyordum. Onu, bana yaptığı gibi küçük düşürmek istiyordum. Bir yumruk daha savurdum ama çoktan kendini toplamıştı ve şimdi ben yumruk ve tekme saldırısını savuruyordum. Eğiliyor, engelliyor ve karşılık veriyordum. Yerdeki bot ve çarşaftan oluşan engel parkurundan kaçınmaya çalışıyorduk. Bir kroşeden kaçmayı başardı ben de onu boyunduruğa alarak yanımda kilitledim ve kaburgalarına üç yumruk attım. Kollarını bacağıma doladı. Çok geç kalmıştım, başıma gelecekler belliydi. Beni yerden omzunun üstüne kadar kaldırdı ve sırtımı yere vurdu. Halı darbenin etkisini azalttı ama yine de ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıkmıştı ve o kritik bir saniye içinde Rafa avantajı elde etti. Bacaklarını yana açıp

göğsüme oturdu, omuzlarımı dizleriyle yere bastırırken kollarımı tutuyordu. Yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta, kıpkırmızı olmuştu ve kanıyordu. Saçları terden ıslanmıştı.

"Çok yavaşsın Gabe. İyice formdan düşmüşsün." Dudakları dümdüzdü, çarpık bir gülümsemesi vardı. "Dünyanı altüst ettim, değil mi?"

Altında kaskatı kesildim, nefesimi toparladım. Gücümü topladım. "Hiç gururlanma. Beyin sarsıntısı geçiriyordum." Bacaklarımı kaldırıp ona doladım. Beni engellemeden önce bileklerimi göğsünde kilitleyecek kadar hızlı davrandım. Artık birbirimize kilitlenmiştik. Onu bir tarafa düşürmeye çalıştım, ağırlığını üstümden atıp yumruklarımı kullanabilecektim ama fazla güçlüydü. Bacaklarımı iyice kastım, botlarımla çenesini itmeyi becerdim. İnleyip yüzünü kaçırdı, tabanımı yanağına vurdum.

"Siktir." Tükürdü. Botumdan kaçabilmek için geriye eğildi. O aralık kalçamı yana eğip ikimizi de yana yuvarlamama yetti. Rafa ivmesini, tutuşunu değiştirip beni boyunduruğa almayı denemek için kullandı. Birkaç saniye ortalıkta boğuştuk, ikimiz de diğerini tutmaya çalışıyorduk.

İlk boşluğu ben yakaladım. Onu etkisiz hale getirmektense boğazma dirsek attım. Nefesi kesilirken öksürdü ve ben de tekme atıp kurtuldum. Birbirimizden uzağa yuvarlandık ve aynı anda ayağa fırladık. Boynunu ovuyordu, bana pis pis baktı. Ben de yüzümdeki saçı çekip dik dik baktım.

"En kötüsü ne biliyor musun Gabe? Yatakta tam da hayal ettiğim kadar tutucusun. En azından Mya biraz ses çıkarmaktan korkmuyordu..."

Yer değiştirip ona çelme taktım. O kadar hızlı çarptım ki ikimiz de camı kırıp düşmeye başladık. İki kat yukarıdan meydana düştük. Ben onun boğazına sarılmıştım, o da

benimkine. Düşerken bile güreştik. İkimiz de çarpmaktan kaçınmak için yer değiştirmemiştik.

Çimlere çarptık. *Sertçe.*

Kemikler çatırdadı. Sağ omzumda bir şeyler bükülmüş-tü. Acı bütün koluma yayıldı. Nefes nefese uzandık, yan yana. Güneş çok parlaktı. Doğrulamaya çalıştım, lanet olsun, her şey acıyordu. Onun yerine Rafa'ya tekme attım. Baldırımdan yakalayıp beni kendine doğru çekti. Ağzıma çim ve toprak tadı geliyordu.

"Yorulmadın mı daha?" diye sinir etti. O da çok acı çekiyordu. Yanağı yarılmış ve şişmişti, alru sıyrılmıştı. Altdudağında bir parça cam vardı.

"Terlemedim bile."

Biri bize doğru koşuyordu, çimlerin üzerinde ayak sesi çok hafifti. Rafa'nın tişörtüne yapıştım, burnuma kan ve ter kokusu geldi. "Eğer dün gece olanlardan kimseye bahsedersen vücudundaki her bir kemiği kırarım. Anladın mı?"

Geri çekilmeden beni izliyordu.

"Ha bir de, Rafa," yutkundum, kan tadı geldi, "eğer bana bir daha dokunursan, işini bitiririm."

ÇIKIK

“O neydi öyle?”

Micah üstüme eğilip güneşi engelledi, sarı saçları sanki her yöne parıldayan aura gibiydi.

Rafa tişörtünü ellerimden kurtarıp diğer tarafa döndü ve inledi. “Küçük bir anlaşmazlık.”

Micah önce bana, sonra Rafa’ya, sonra tekrar bana baktı. “Başka kimse bu rezaleti görmeden önce ikinizi de revire götürsem nasıl olur?”

“Revir olmaz.” Rafa dudağındaki cam parçasını çekti ve acıyla yüzünü buruşturdu. “Beni Zak’e götür.”

Micah bir saniyeliğine tereddüt etti. “Tamam.” Benim bileğime uzandı. Neredeyse bir saniyeliğine boşluğa çekildik ama o göz kamaştıran acıyı azaltmaya yetti. Omzum hariç; o hâlâ çığlık atıyordu.

Zak odasında yalnızdı, baş aşağı durma aletinde sallanıyordu. Rafa duvara yaslandı. Ben yatağa yayıldım, ona bakmıyordum. Zak, biz odasına gittikten sonra neredeyse beş saniye daha baş aşağı kaldı; hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaş yavaş doğruldu. Rafa’nın durumuna baktı, beni kontrol etti ve ellerini kabarık siyah saçlarına götürdü.

“İblisler mi?” Ayaklarını kilitlerden çıkarıp haliya bastı. Odası benimkinden çok daha derli topluydu, Ez dağınıklıktan nefret ederdi, odasında temiz pamuklu çamaşır ve portakal çiçeği kokusu vardı, biraz da merhem.

Micah kısa bir kahkaha patlattı. “Bunu birbirlerine yaptılar. Rafa’nın yeni bir pencereye ihtiyacı var.”

Zak bana doğru kaşlarını kaldırdı. “Bu çok fazla, siz ikiniz için bile.”

Onu duymazdan geldim. Omzum beni öldürüyordu.

“O zaman,” dedi Micah, “eğer sen Rafa’yla ilgilenirsen ben Gabe’in icabına bakarım.”

Zak başıyla onayladı ve ikisi Rafa’yla benim birbirimize bir şey söylememizi beklediler: bir özür ya da ayrılmadan önce herhangi bir şey. Genellikle bir kavgayı böyle sonlandıırırdık. Ama bu biraz fazla heyecanlı bir dövüşme değildi. Bu onun çok daha ötesindeydi. Göz ucuyla Rafa’nın beni izlediğini gördüm, işleri nereye çekeceğimi görmeyi bekliyordu. Onu görmezden geldim ve Micah’ya elimi uzattım. “Acı içindeyim hâlâ.”

Alnı kırıştı. Rafa’ya kısa bir bakış attıktan sonra bileğimi tuttu. Onun odasına yer değiştirdik ve anında yatağa oturdum, kürekkemiğime ve kolumun aşağısına vuran acı yüzünden suratım buruşmuştu.

“Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Micah.

“Her zamanki şeyler. Bunu yerine takabileceğin misin?”

Omzuma iyice baktı. “Bunu daha önce hiç yapmadım, biliyorsun değil mi?”

“Yapıldığını gördün. Halledersin.”

İki yıl önce Zaraqel beni tuğla duvara fırlattığında Rafa omzumu yerine takmıştı. *Rafa*. Sadece onu düşünmek bile birden tansiyonumun yükselmesine sebep oldu. Zak onu iyileştirirken elini çabuk tutmasaydı keşke.

Micah yere uzanmama yardım edip botlarını çıkardı.

"Çoraplar için üzgünüm ama çıplak ayaktan iyidir."

"Senin kokulu ayaklarınla ilgilenmiyorum Micah, omzumu yerine tak yeter." Yüzümü yastığa gömüp derin bir nefes aldım. Elimi tutup güven verircesine sıkıttı.

"Isıracak bir şey ister misin?"

Kafamı sağa sola salladım ve yastık kılıfı hışırdadı. Duvara yaslanmış akustik gitara odaklandım, tellerin altındaki perdelerde sürtünmeden oluşan izleri inceledim. Micah ayağını koltukaltıma yerleştirdi ve elimi daha da sıkı tuttu. "Hadi bakalım." Kolumu çekti, gerdirmeyi yavaşça artırıyordu. Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi sımsıkı kapadım. Tanrım, bunun ne kadar *can acıttığını* unutmuştum. Saniyeler uzarken koluma bir sürü bıçak ve iğne batıyormuş gibiydi. Acıdan kaçmak için yer değiştirmemek ciddi bir çaba gerektiriyordu. Sonunda omzum yerine oturdu. Anında rahatladım.

"Hey," dedi Micah nazikçe. "Ağlıyorsun."

Parmağımla yanağımı sildim. "Hayır ağlamıyorum."

"Çocukluğumuzdan beri ağladığını görmemiştim."

"Ağlamıyorum. Hadi tekrar yer değiştirilelim."

Bana soğuk soğuk baktı. "Aralara lütfen ve teşekkür ederim de serpiştirmek isteyebilirsin konuşurken."

İç çektim. "Lütfen, Micah." Telefonum çaldı, duymazdan geldim. "Bir ya da iki kez daha yer değiştirirsek olacak gibi. *Teşekkür ederim.*"

Telefonum sustu. Micah'nınki çalmaya başladı. "Daisy arıyor." Cevapladı, bana baktı, "Burada, neden?" Duraksadı. "Tamam, söylerim."

Gözümü ovuşturdum. "Şimdi ne var?"

"Jude ve Nathaniel meydandalar. Daisy durumun kötü olduğunu söyledi."

Meydanda, Rafa'nın penceresinin altında toplanmış en az altmış Refaim vardı. Tapınak'ta söz hızlı yayılıyordu. Ama ilgilendikleri şey kırılmış pencere ya da çimlere dağı-

lan cam parçaları değildi, Jude ve Nathaniel'in uçuk mavi gökyüzü altında yüzleşmeleriydi.

"Geç bile kaldın," dedi Taya, ben onunla Malachi arasına geçerken. Başlar beklenti içinde bana döndü. Micah'yla önce benim odama geçip sonra buraya yer değiştirmiştik o yüzden temiz bir tişört giyiyordum ve omzumdaki acı sakın bir sızlamaya dönüşmüştü, incinmeyi saklamama yetiyordu. Daisy gözle görünür bir şekilde rahatladı, sanki oradaki varlığım her şeyi çözecekmiş gibi. Onunla Jones arasında durdum, araya girmeden önce neler olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı. İkisi de idman takımlarını giymişlerdi, yüzleri kırmızı, saçları nemliydi: İşler sarpa sarıldığı sırada dövüşüyorlardı.

"Kim?" diye talep etti Jude. "Başmeleklerin sana emir verdiğini söyleyip duruyorsun ama kimden bahsediyorsun? Michael mı? Hepinizin cehenneme atılması emrini veren Garnizon'un aynı Başkanı mı?"

Nathaniel sakindi, buz gibi bakışları hafifçe ve sabırla parıldıyordu. "Konsey'in sırları senin için değil Judah. Henüz değil."

Daniel ve Calista düşmüş meleğe destek oldular. Daniel'le göz göze geldik ve ne düşündüğü şüphe götürmezdi: *Sana bunun olacağını söylemiştim.* Jude'un arkası bana dönüktü, ayaklarını yere sağlam basıyordu ve omuzları gergindi. Sol elinde bir şey tutuyordu... streç filme sarılı bir kayısı çöreği.

Böylelikle, her şeyin nasıl çözüldüğünü tahmin edebildim. Jude, Rafa'yla benim camı kırıp düştüğümüzü duyduğunda bana kahvaltımı getiriyordu. Nathaniel da duymuş olmalıydı ve bizi kontrol etmeye gelirken yolları keşişti. Bir gün bile birbirlerinden uzak duracaklarını düşünmek fazlaca iyimserdi.

Mya, Jude'un yanındaydı, karışık sarı saçları omuzlarına düşüyordu ve kot pantolonu da ilgi çekmekten başka

hiçbir işe yaramayacak kadar dardı. Kaburgalarımın altında öfke alevlendi. Omzunun üzerinden bana doğru bir bakış attı, bakışı muzaffer olmaktan çok ilgisizdi. Rafa'yla aramda olanları bilmiyordu ama bu buruk bir teselliydi. Kardeşimin yanında duruyordu, bu anlaşmazlıktan ötürü enerji doluydu. Ez'le göz göze geldik. Gergin ve endişeliydi, acilen bir şeyler yapmamı bekliyordu. Lanet olsun. Eğer Rafa'yla dalaşmasaydım bunlar olmayacaktı.

Rafa.

Kalabalığı tarayıp onu Zak'le birlikte Seth'i itip geçerken gördüm. Henüz gelmişlerdi. Rafa'nın iyileşmiş, kanlardan arınmış görüntüsü göğsüme giren sıcak bir bıçak gibi hissettirdi. Ona baktığımı gördü, gülümsemeden göz kırptı. Bıçak içimde döndü. Onun olduğu yere yer değiştirip burnunu kırma dürtüsüyle savaştım.

Nathaniel beni Rafa'yı görmesinden önce gördü. "Gabriella, geldiğin iyi oldu. Burada ne olduğunu açıklayabilir misin?" derken etrafa yayılmış camları gösterdi. Jude bana doğru baktı ve gözlerinin etrafındaki gerginlik biraz azaldı. Mya yanında olabilirdi ama şu anda istediği şey benim desteğimdi.

"Rafa'yla kavga ediyorduk," dedim ve omuz silktim, sanki ikimiz camları düzenli olarak kırarmışız gibi.

"Rafa'nın odasında mı?"

"Yakın menzil dövüş," dedi Rafa, Nathaniel'in dikkatini çekerek. "Biraz antrenmana ihtiyacımız vardı."

"Biraz daha ihtiyacınız var," dedi Jones kırılmış pence-reye işaret ederek. Kimse gülmedi.

"Nathaniel," dedi Jude, sesi sertti. "Soruyu geçiştirme."

Düşmüş melek hâlâ bana odaklanmış durumdaydı. "Gabriella, belki sen kardeşinin aklını başına getirebilirsin. Konsey'in kutsallığına saygı duymuyormuş gibi görünüyor."

"Kardeşim Konsey'e her zaman saygı duymuştur," de-

dim Jude'un yanına geçerken Mya'yla göz göze gelmekten kaçınarak. "Başmelekler'in hayatımızdaki rollerini tam olarak anlamak o saygıyı yok etmekten çok kklendirecektir."

Daniel onaylamadığını belirten küçük bir ses çıkardı ve Daisy de kaşlarını çattı: Kafasındaki bu değildi.

"Neden bunu bir kalemde zmlemiyoruz," dedi Jude. "Başkanını ağır. Michael'ın bizden ne istediğini kendisinin söylemesine izin ver. Bunu yaparken, belki neden onları bulursak babalarımızın anında cehenneme döneceklerini de açıklar."

Arkamda biri nefesini tuttu; bağa biri küfretti, sanırım Malachi'ydi. Nathaniel hareketsiz kaldı. Katı. Bir tek gözleri ona ihanet ediyordu: Buz mavisi gözlerinde beyaz alevler parladı.

"Bana güven Judah," dedi, sesi buz gibiydi, "Konsey'in Başkanı'na evcil bir hayvanmığ gibi davranamazsın."

Mya kollarını kavuğturdu, parmaklarını tenine bastırdı. "Peki ya Gabriel? O merhametli olmalı. Onu ağır."

"Mya, bahsettiğin başmeleğin iki yüz on iki Nefilim'i idam ettiğini unutuyor musun? Gabriel merhametli olabilir ama merhameti adaletten beslenir. Onu, birini diğerine tercih etmek zorunda bırakma."

Bu hikâyeyi bin kere duymuğtuk: Dğmşlerin en son çocukları olduğunda ne olduğunu bize hatırlatmak için uyarı mahiyetinde bir hikyeydi. Ama Nathaniel ilk defa bizi doğrudan tehdit etmek için bu hikâyeyi kullanıyordu.

"Belki o gün sen de Dğmşlerin geri kalanıyla bir ocuk yitirmiş olsaydın onların Konsey'e dair fikirlerini paylaşırdın."

Nefesimi tuttum. Bu Mya için bile bel altına bir vuruğtu. Nathaniel'in dğtğn biliyorduk ve dünyadaki mace-ralarından bir ocuk meydana gelmediğini de biliyorduk ama o yine de Semyaza ve diğerleriyle birlikte cehenneme atılmıştı. Bunu. Asla. Konu etmezdik.

"Talep ettiğiniz şeyin ne olduğunu anladığınızı sanıyorsunuz ama anlamıyorsunuz," dedi Nathaniel, artık o kadar da sakın değildi.

"Çünkü hiçbir zaman açıklamadın."

"Şimdi bırak da açıklayayım Mya ki ortada şüphe kalmasın. Siz Cennetin Ev Sahipleri'ni çağırmasınız. Garnizon pek... uysal değildir. Yüzleşmek için tutuştüğunuz savaşçılar, siz onları sorgulamak için daha nefes bile alamadan sizi öldürürler. Sizin ne tecrübe ettiğiniz ne de hayal etmeye cesaretinizin olduğu cehennem yaratıklarıyla savaşırılar. Onların savaşı binlerce yıldır giderek daha da hiddetleniyor. Siz," diyerek eliyle bizleri gösterdi, "hepiniz, onlara bir göz kırpması gibi gelirsiniz."

"O zaman bizim ne yaptığımızı neden umursuyorlar?" Mya'nın sesi şimdi daha yüksekti. "Bize karşı hiçbir ilgi göstermediler, öyleyse neden biz onlara kendimizi kanıtlamak zorunda kalıyoruz?"

"Konsey gözündeki değerinizi attığınız adımlarla belirlenecek. Babalarınızı bulduğumuzda bu değer şüphe götürmeyecektir."

Jude küçümsercesine güldü. "Sen ve diğer Düşmüşler onların gözetiminden kaçtınız. Bu bizim sorunumuz değil." Etrafımızdaki yüzlere bakındı. Bu yüzlerde tedirginlik vardı. Rahatsızlık. Gözleri benimkilerle buluştu. Siktir, gerçekten yapacaktı. Başımı salladım ve omuzlarını dikleştirdi. "Eğer Konsey'in bir üyesini çağırıyorsan, Gabe ve ben gidiyoruz."

Gözlerimi kırptım. Nathaniel'm annemizi öldürdüğüne dair bombayı atmamıştı. Bu aslında daha kötüydü: O gerçekten çıkıp gitmeye hazırdı. Peki ya ben? Rafa ve Mya'yı bir daha görmemekten mutlu olurdum ama ya diğerleri... Bunun hakkında düşünmeye zamanım olmamıştı.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedi Nathaniel.

"Bizden istediğin her şeyi yaptık; Tanrı aşkına! Senin ki-

şisel ordun gibiyiz," dedi Jude. "İplerimizin kontrolünün kimde olduğunu bilmeye ve babalarımız tekrar zincire vurulup götürülmeden önce onlarla tanışmaya hakkımız var."

"Yeter." Nathaniel'in sesi avluda yankılandı. "Bu saygısızlığa hemen son ver."

"Konsey ile iletişim halinde olduğunu söylüyorsun. Kanıtla. Çağır onları."

"Hayır."

"Ciddiyim. Ya birini ya da hepsini çağır. Şansımızı deneyelim."

"Hayır Judah. Ne şimdi ne başka bir zaman, bunu yapmayacağım."

Jude, Nathaniel'a dik dik baktı. Kollarındaki kaslar dışarı çıkmıştı, kahvaltı çöreğim avucunun içinde eziş büzüş olmuştu. Kimse kıpırdamıyordu. Kimse konuşmuyordu.

"O zaman biz gidiyoruz." Jude bunu sessizce söyleyip bana dönmüştü.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Gerçekten yapacaktık. Bu da ayrılma hediyesi olarak Jude'un el bombamızı atmaya hazırlandığı anlamına geliyordu. Tekrar bana baktı, tekrar başımı salladım ve...

"Ben de gidiyorum."

Kalbim buz kesti. Siktir.

Mya.

"Ben de." Rafa bir adım öne çıktı. *Hayır.*

"Jude, aptallık etme," dedi Daisy paniklemiş bir halde. "Nerede yaşayacaksınız? Ne yapacaksınız?"

"Ne istersek onu, zaten amaç o." Jude, Nathaniel'i işaret etti. "Yıllar boyunca bize ne söyledi? Hiçbir şey. Konsey'in her birimizi nerede bulacağını gösterdiğini söylüyor ama onlar olduğunu nereden biliyor? Düşmüşler ilk seferinde cehennemden nasıl kaçtı? Yapmayın, bunları konuştuk... hiçbiriniz cevap istemiyor musunuz?"

Sessizlik. Sonra: "Ben istiyorum," dedi Jonas.

"Yapma..." Daisy ona uzanırken Jonas birkaç adım uzaklaştı. Elinin havada kalıp düşmesine izin verdi. Daisy bana yaralı bir bakış attı.

"Bizim için başka bir yaşam olup olmadığını öğrenmek isteyen başka biri var mı?" diye sordu Jude.

Ez'in parmaklarını Zak'inkilere kenetlediğini gördüm. Birbirlerine bakmıyorlardı: Bakmalarına gerek yoktu. Kararlarını vermişlerdi. Birlikte öne çıktılar. Başkaları da takip ederken daha fazla hareketlenme oldu. Onların etrafındaki Refaimler kenara çekildiler ki kimin Jude'un yanında durduğu konusunda bir kafa karışıklığı olmasın.

Taya doğrudan bana doğru yürüdü. "Gidiyor musun? *Onunla* mı?" Mya'nın olduğu yere doğru parmağıyla işaret etti. Taya, Malachi ve Mya yatmadan önce de Mya'dan hoşlanmazdı: Mya, Malachi'nin Paris'te bir barda bir ay önce herhangi bir adamla beraber olurken onu bastığımdan emin olduktan sonra onu daha da az sevmeye başlamıştı.

"Bu benimle ilgili değil," dedi Mya, Taya'ya. Rafa ve Jude'un ortasında duruyordu, ikisinden de çok daha kısaydı ama çenesi yukarıdaydı ve gözleri parlıyordu. Yaşanan dramatik durumun her saniyesinden keyif alıyordu. "Bu Düşmüşlerin çocuğu olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili. Dışarıda bir yerde bundan daha farklı bir hayat var. Biliyorum: Yüzyıldan fazla öyle yaşadım."

"Burada da sekiz saniye falan kaldın zaten," dedi Taya, dudağı seğirerek. "Bizim ne olduğumuzu biliyormuş gibi yapma."

"Birçoğunuzun kavgayı Zaraqel'e taşımayı burada oturup saldırı beklemeye tercih edeceğini biliyorum. Babalarımızın bizi daha biz doğmadan neden terk ettiklerini tek bilmek isteyen Jude değil. Hepimiz koyun değiliz." Bakışlarını Daisy'e yöneltti, bakılan kişinin kanının çekilmesine yol açacak kadar keskindi. "Neden Düşmüşlerle tanışmıyoruz? Buna en az Garnizon kadar hakkımız var."

Nathaniel yavaş, derin bir nefes aldı. "Babalarınızı sizin hiç bilemeyeceğiniz biçimlerde tanıyorum. Onlarla hizmet ettim, bin yıl boyunca birlikte hapsedildim. Öfkelerini biliyorum. Garnizon'a karşı olan takıntılarını da biliyorum. Düşmüşler her neredeyse, saklanıyor ya da tuzağa düşmüş olsunlar, komplo kuruyorlar. Bir entrika tasarlıyorlar. Sizin bu muhtaçlığınızı, sizi bana karşı çevirmek için kullanacaklar, sizi, Garnizon'a karşı cehenneme geri dönmek için verecekleri savaşta kendi saflarını kuvvetlendirmek için kullanacaklar."

"Gerçekten o kadar saf olduğumuzu mu düşünüyor-sun?"

Düşmüş melek uzunca bir süre Mya'yı izledi. "Çocuğum, buranın dışında çok uzun zaman geçirdin. Birine ya da bir şeye karşı durmuyorsan nasıl var olacağını bilmiyorsun. Semyaza bunu görecektir ve kendi avantajına çevirecektir."

Dikkatini Jude'a çevirdi. "Kefaret için tek umudunuz Garnizon tarafından kabul edilmek. Babalarınızla iletişime geçmek için herhangi bir girişim bu ihtimali yok edecektir."

Jude başını salladı. "Ve buna rağmen, bu durumda senin sözüne güvenmek zorundayız." Bana baktı ama Daniel ikimizin arasına girip ona engel oldu.

"Gabriella," dedi Daniel. "Etrafına bak. Kardeşin en iyi savaşçılarımızı buradan çıkarmak üzere. Bu durum Tapınak'ı savunmasız bırakacak. Bununla yaşayabilir misin?"

Cevap vermedim ama hareket edip Jude'un yanına da geçmedim. Tapınak'taki çam ağaçlarının arasından bir esinti fısıldadı.

"Ve gidersen, kaç kişi senin peşinden gelecek? Bu geride kalıp da savaşçı olmayanlar için ne anlama gelecek? Keşifler için? Onların korumaları nerede?"

"Tanrı aşkına Gabe," dedi Jude, "bu saçmalıklara kanma. Eğer bu kadar önemliyse Nathaniel bizi burada tutmak için ne gerekiyorsa yapar."

Herkes bana bakıyor, ne yapacağımı görmeyi bekliyordu. Ortada bir tereddüt olması bile meydana yeni bir belirsizlik havası katmıştı.

"Konuşabilir miyiz?" dedim Jude'a.

Şaşırıldı. "Şimdi mi?"

"Benim odamda." Cevabını beklemeden yer değiştirdim.

Penceremden süzülen ışık huzmelerine vardım. Kanlı tişörtüm yerde buruşuk duruyordu. Onu kirli çamaşır sepetime doğru tekmeledim. Jude'un gelmesini bekledim. Saniyeler uzadı, içi boşaldı.

Sonunda midem buruldu.

"Ne oluyor?" Jude kapıdaydı. Huzursuzdu.

"Sadece ikimizin ayrılacağını sanıyordum."

"Böylesi daha iyi değil mi?"

"Nasıl daha iyi?"

"Herkesi bırakıp gitmiyoruz."

"Hayır, yalnızca arkadaşlarımızın çoğunu." Sinirlendim. Tek umursadığı Rafa ve Mya'nın gelmesiydi. "Nathaniel'in annemizi öldürdüğünü herkese söyleme fikrine ne oldu?"

"Onu sonraya saklarız."

Anlamam bir saniyemi aldı. Diğerlerinin sırrımızı bilmesini istemiyordu, hele şimdi arkadaşlarımızın çoğu bizimle birlikte tehlikeye atılmışken. Ez ve Zak. Jones. Rafa.

"O zaman neden bugün gidiyoruz? Burada kalıp uygun zamanı bekleyebilir ve o zaman geldiğinde bombayı patlatabiliriz."

Odayı arşınlayıp bana doğru geldi. Yüzü kızarmıştı, ısrarcıydı. "Burada kalamayız, herkes benim arkamda durduktan sonra olmaz. Gitmemiz lazım. Şimdi."

“Nereye gideceğiz?”

“Neresi olursa Gabe. Biz birlikte olduktan sonra nerede olduğumuzun önemi yok.”

Kulaklarıma kan pompalandı. Sorunu göremiyor muydu? İkimiz olmalıydık. Rafa’yla bir arada bulunduğum, neden birbirimizi incitmeden aynı odada duramadığımızı herkese açıklamak zorunda kaldığım bu yeni hayatı hayal etmeye çalıştım. Mya’nın Rafa’yla flört ettiğini ve Jude’u manipüle ettiğini... Jude’un ona sanki bir eşitiymiş gibi davrandığını... Sonra herkesin Rafa’nın Mya ve benle birkaç saat arayla yattığını öğrendiğini düşündüm. Ve benim *ikinci* olduğumu. Her yerimi utanç kapladı. Bunu yapmayacaktım.

“Ben buradan ayrılmıyorum.”

Sözlerimin etki etmesi zaman aldı. Jude’a ulaştığındaysa sanki hiç beklemediği bir anda ona yumruk atmış gibi oldum. Bu beni mahvetti.

“Neden?”

Başka yere baktım. En yakın arkadaşıyla kendimi küçük düşürdüğümü ona nasıl söyleyebilirdim?

“Daniel’in söyledikleri yüzünden mi?”

Yutkundum. Boğazım toprak kaplıydı. “Savunmalarımızı güçsüzleştirmek konusunda haklı olduğunu biliyorsun.”

“Saçmalık. Mya yüzünden, değil mi? Eğer o kalsaydı sen gelirdin.”

“Ve buna evet desem, onu geride bırakır mıydın?”

Yüz ifadesi değişti, artık daha ihtiyatlıydı. “Benden bunu yapmamı mı istiyorsun?”

“Tanrı sakınsın.” Onu itip geçtim. Koluma uzandı ama ben onu savuşturdum. Beklediğimden daha sert yaptım bunu.

“Sen ciddisin. Gabe sana ne oldu böyle? Jason’ı bulduğumuz günden beri hakkında konuştuğumuz bir şey bu...”

"Doğru Jude, yüzyıldan fazla bir zamandır bunun hakkında konuşuyoruz, şimdi acelesi ne?"

"Biraz önce Nathaniel'la muazzam bir restleşme yaşadım ve son noktayı koydum."

"O atlatır."

"Ben atlatamam. Lanet olsun, şu anda geri adım atmam. Yapamam."

"Ben bugün gitmiyorum."

"Ne zaman peki?"

"Bilmiyorum."

"Tüm bunları biliyorken burada mı kalacaksın?" Bununu çekti, yalnızca öfkeden küplere bindiği zaman yapardı bunu. "Daniel'in fikri senin için bu kadar önemli mi?"

"Bunun Daniel'la ilgisi yok ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman *neyle* ilgili olduğunu söyle Gabe çünkü böyle hiçbir şey ifade etmiyor."

Kanlı tişörtümü alıp çöp sepetine tıktım. O kadar sert çarptı ki çöp devrildi. Not defterimden yırtıp buruşturduğum kâğıtlar halıya döküldü. Bir yere varmayan kısa hikâyelerimin yırtılmış sayfaları. "O kapıdan Mya gitme vaktinin geldiğini düşündüğü için çıkmam."

"Onun için artık biraz geç."

Birbirimize dik dik baktık ve bütün duyguların yüzünde yarattığı değişimi gördüm: öfke, tedirginlik, ihanete uğramışlık. "Tartışacak zamanım yok. Aşağıda gitmek *isteyen* insanlar bekliyor." Saniyeler uzadı, her biri bağlarımı, kaslarımı, kemiklerimi parçalıyordu. Ona cevap vermedim. Tekrar hayır diyemezdim, bana böyle öfkeli ve kırılmış halde bakarken yapamazdım.

"Eh, beni herkesin önünde küçük düşürmediğin için teşekkürler."

Bir saniye tereddüt etti, sonra gitti.

Gözlerim halıda Jude'un biraz önce durduğu yere sabitlenmişti. Bacaklarım titremeye başladı. Banyoya doğru

yürüdüm, sendeliyordum. Aynadaki yansımama baktım, hasta ve donuk görünüyordum.

Hâlâ çok geç değildi. Aşağıya yer değiştirip Jude'un yanında durabilir ve her şeyi yoluna koyabilirdim.

Ama gözümün önüne tek gelen Rafa'nın ukala yüzüydü. Daisy'nin endişesiydi. Micah'nın tereddüdüydü. Mya'nın muzaffer duruşuydu.

Ve yapamadım.

Gitmesine izin vermek zorundaydım.

ŞİMDİ

SÖRF KAZASI

Ayaklarım yağmur ormanı patikasına vuruyordu. Yere odaklanıp önümdeki dönemeçte sıkışmış topraktan fışkıran kökleri arıyordum. Uzamış eğrelti otları yanlarından geçerken kollarıma sürtünüyordu. Önümdeki ağaçların arasında papağanlar uçuşuyordu, yeşil ve sarı renkler bir görünüp bir kayboluyordu, ötüşleriyle sessizliği parçalıyorlardı. Islak yaprakların ve yağmurdan sonraki toprağın kokusunu alıyordum. İncir ağaçları ve palmyelerin ardındaki denizden tuz kokusu geliyordu. Buraya sabah ışıkları giremiyordu, orman gölgelerle kaplıydı.

Kendimi zorlayarak koşuyordum, kollarım şişmişti, bacaklarım ağrıyordu. Avucumun içi gibi bildiğim bir yolda bir sağa bir sola doğru koşuyordum. Yüzümden ve boyumdan akan ter ısınmış derimin üzerine serin damlalar halinde düşüyordu. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Yine de her bir sarsıntı aklıma bir öncekinin içini oyan yeni bir anı getiriyordu. İçimi oyuyorlardı.

Jude'un Tapınak'ı terk etmesi. Beni terk etmesi.

Rafa'nın teşvik etmesi, beni küçük düşürmesi. İkimizin de kanlar içinde Tapınak meydanında kırık cam parçalarının arasında uzanmamız.

Tapınak'tan kalan anılar. Geçen haftanın anıları. Gerçek anılar, sahte anılar. Her biri farklı bir bulmacanın parçası olan anılar. Hepsinin birbirine uymasına imkân yoktu.

Patikada karşıma bir çatal çıktı ve alışkanlıktan sahile doğru döndüm. Ağaçların arasından parça parça mavilikler görünmeye başladı. Esinti arttı, martıların ve kıyıya vuran dalgaların sesini bana taşıdı. Ormanın sonuna kadar depar attım sonra da kayarak durdum ve birkaç Pandanus palmyesinin altında pilim bitti, ellerimi dizime koydum, göğsüm inip kalkıyordu. Kum bulanıklaştı ve terle karışan gözyaşlarımdan ağzıma tuz tadı geldi. Ciğerlerimi dolduracak kadar soluklanmam biraz zaman aldı. Sonunda kuma yığıldım. Dizlerimi göğsüme çektim ve denizin nerede bittiğini, gökyüzünün nerede başladığını anlamaya çalışarak ufka baktım.

Korunmasız hissediyordum. Sanki ortalıkta çıplak dolaşıyormuşum da yeni fark etmişim gibi.

Kıyıya yakın bir yerdeki hareketlenme dikkatimi çekti: Üç yunus dalgaların içinden fırladılar. Senkronize ve oyuncuydular. Kuyruk yüzgeçlerinden su çıkıyordu. İlk defa setleri aşan dalgalardan fırlayan bir yunus gördüğümde Pan Beach'teki ikinci günümdü. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeylerden biriydi; hâlâ öyle.

Ve sonra bir anda sert ve haşın bir farkındalık yaşadım: Burayı seviyordum.

İleride, suda sörfçüler vardı. Kum tepelerinden aşağı koşan bir siluet vardı, kolunun altında sörf tahtasını tutuyordu. Koyu renk saçları omuzlarına doğru dalgalanıyordu. Onunla ilgili her şey o kadar tanıdıktı ki göğsümü sıkıştırıyordu. Bana doğru baktı, ellerini gözlerine siper etti. Beni gördü. Tahtayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim

yoktu ama bulması şaşırtıcı değildi. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda ben suya doğru koşardım; Jude'un düşünmeye ihtiyacı olduğundaysa suyun ya içinde ya da üstünde olmalıydı. Tabii ki ikimizin de geleceği yer burasıydı.

Daha fazla anı hücum etti, bunlar son iki güne aitti: Jude'un Hobart'taki limanda durması. Dizlerimin üstüne düşüp ona tutunmam, ağlamam. Jude'un Pan Beach'e yakın bir yol kenarında beni savunup Mya'ya haddini bildirmesi. Dışlanmışlara ve Tapınak'taki Beşler'e karşı dururken yanımda durması. Dün akşam yemekhane alev aldığı anda sırt sırta Kapı Bekçileri'yle dövüşmemiz.

Onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Onunla konuşmaya *ihtiyacım vardı*. Ama önce her şeyi yerli yerine oturtmam lazımdı. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu, neyin *gerçek* hissettirdiğini; bunlar arasında fark olup olmadığını.

Jude en azından onu gördüğümü belli edecek miyim diye baktı ama uzun süre tepki vermedim. Eğildi, bileğine taktığı kayışı sağlamlaştırdı. Sonra denize doğru döndü, dalgaların kıvrılıp kıyıya vurmalarını izledi. Onu izlediğimi hissetmiş olmalıydı ama denize koşarken tekrar dönüp bana bakmadı. Sörf tahtasının üstüne atlayıp kulaç atmaya başladı.

Bana dün ya da bugün müydü, artık zaman kavramımı yitirdim, bir yıldır sörf yapmadığını söylemişti. Bir dalganın içine girip diğer taraftan çıkarken, bunu ne kadar özlediğini görebiliyordum. Tazmanya'nın güneyinde buz gibi okyanusla cebelleşerek bir yılını bir yatta geçirmiş olabilirdi ama her gün güneşin öptüğü bir deniz hayal ediyordu. Bunu, onun bana söylemesine gerek olmadan biliyordum. Ona dair anılarım sahte birer yalan olduğunda da biliyordum. Jude'un bu kadarı her zaman olduğu gibiydi: tavırları, espri anlayışı, takıntıları. *Tamamen* aynıydı. Aynı olmayanlarla ve geçtiğimiz bir yılda yaşadığım yalanı oluşturmaktaki rolüyle boğuşuyordum ben.

Jude, suyun üzerinde sörf tahtasına oturup bekledi. Dalgalar müsaitti ama kıyıya çok sert vuruyorlardı. Dalga yükselip onu da kaldırdı. Jude, dalganın geçip gitmesine izin verdi. Daha ilerideki iki genç çocuk dalgayı kovalayıp kaçırdılar. Jude bir dalgayı daha boş geçti. Bir sonraki geldiğinde son dakikaya kadar bekledi, sonra sörf tahtasının üzerine dümdüz yatıp hızla kulaç atmaya başladı. İşte ayaktaydı, dalganın yüzeyini oyuyordu. Dengeli, odaklanmış, sanki daha dün bunu yapıyormuş gibi. Ânın içinde kaybolduğunu bilmek için yüzünü görmeme gerek yoktu. Kendisine göre çok büyük bir sörf tahtasındaki bir çocuktan kaçınmak için keskin bir dönüş yaptı. Dalga sahile varmadan çok daha önce söndü ve Jude içine daldı. Yüzeye tanımadığım, siyah yelekli ve *hipster* bikinili bir kızm yanında çıktı. Kıza bir şeyler söyledi, o da güldü, sonra ikisi de sörf tahtalarını kapıp denize açıldılar.

Ben sahilde, iskelenin başında başka birini görmeden önce Jude üç dalga daha yakaladı.

Rafa'ydı.

Kalbim korkudan küt küt atmaya başladı. Kapüşonunu kapattığı için yüzünü göremiyordum ama buradan bile omuzlarındaki gerginliği fark edebiliyordum. Geçen haftadan görüntüler zihnime üşüştü ve her şeyi bulanıklaştırdı.

Rafa'nın Pan Beach'te ortaya çıkması. Bana kim olduğumu söylemesi. Geçmişimize dair bana yalan söylemesi.

Dubai'de kendini Dışlanmışlarla benim arama atması.

Beni sahilde öpmesi. *Bu* sahilde.

Rafa'nın demir odada, hayatı ellerinden akıp giderken kan içinde yatması. Beni güvende tutmak için ölmeye hazır olması...

Çırılçıplak ona sarılmam, onu oksijenden daha fazla arzulamam...

Jude dalgayı kıyıya kadar sürdü, kıyıya vurup da atla-

mak zorunda kalana kadar devam etti. Sörf tahtasını kapıp Rafa'ya doğru yürüdü, saçları sırtına doğru dökülüyordu.

Rafa, daha Jude ona ulaşmadan konuşmaya başladı. Jude'un elleri havaya kalktı, sanki Rafa'nın sakinleştirilme-ye ihtiyacı varmış gibiydi. El kol hareketleri bir süre daha devam etti. Kızgın değildi, daha çok... *vurgu için yapıyor-muş gibiydi*. Rafa kapüşonunu açtı, kollarını yukarı sıyırdı. Rafa kızgın görünüyordu. Kalkıp yanlarına gidebilir ve aralarında ne olduğunu öğrenebilirdim. Yapmadım. *Biri için bile kendimi yeteri kadar toparlamış değildim*, bırak ikisini. Birkaç dakika daha hararetli hararetli konuştular. İkisi de tedbirliydi. İkisini birbirlerine karşı hiç böyle görmemiştim.

Sonra Jude bana doğru işaret etti.

Nefesim kesildi. Rafa dönüp yirmi metre ötede, gölge-lerde oturduğumu gördü. *Biliyordu*. Jude demin ona söylemişti. Omuzlarınm hafif kambur, ellerini kargo pantolo-nunun derin ceplerine sonuna kadar sokmuş duruşundan anlayabiliyordum. İkimiz de tepki veremedik. Aramızdaki yirmi metre kum ve yüz otuz dokuz yılla birbirimize baktık. Bir damla ter omurgama doğru indi. Duygular hücum etti: Benim bedenime yapışmış bedeninin verdiği his, te-ninin tadı... Ateş bastı. Kafam karıştı. Acı veren bir sancı girdi, içim buruldu.

Rafa beni izliyordu, hareketsizdi ve ben düşüncelerimi çözene kadar arkasını döndü ve iskeleye doğru yürümeye başladı. Jude'dan uzaklara...

Benden uzaklara...

SANA SAHİL YOK

Ter üzerimde soğurken kordona doğru yürüdüm. Eve gidip duş almalıydım ama orada da Rafa ya da Daisy ya da karşılaşmaya henüz hazır olmadığım biriyle karşılaşma ihtimalim vardı. Eski hayatımı yeniden nasıl üzerime geçireceğimi bulmam gerekiyordu. Geçtiğimiz bir yıl boyunca başka biri olmuştum; başka bir durumdaydım artık.

Pan Beach kütüphanesi ve galerisinin karşısındaki iskeleye doğru çıkan merdivenlerden tırmandım. Cam, sabah ışığını yakalıyor ve ön yüzünü altına çeviriyordu. Loriini sürüsü çatıda oradan oraya uçuşup ötüşüyordu. Papağanlar galerinin çatı hattındaki baskın, parıldayan su yeşili kemerle kafayı bozmuşlardı: Pan Beach'in en tartışmalı kamu sanatı haline gelen bir dalga heykeli. Yerlilerin yarısı bunun sanat olduğunu düşünmüyorlardı, diğer yarısı da olduğunu düşünüyor ve sürekli kuş boklarıyla kaplı olmasından nefret ediyordu.

Hemen yanındaki binada Green Bean'in masaları kaldırımı doldurmaya başlamıştı. Kütüphaneye yöneldim.

Otomatik kapılardan geçer geçmez hissettim. Kitaplarla dolup taşan raflar; havalandırmanın sessiz vızıltısı; Green

Bean'den gelen taze çekilmiş kahve kokusu... Evimdeymişim gibi hissediyordum; Tapmak'ın spor salonundaki deri ve ter kokusunun hissettirdiği kadar.

Baş kütüphanecimiz Jane, giriş bankosunda arkası bana dönük olarak birilerine ayrılmış kitapların bulunduğu rafları tarıyordu. Bugün günlerden neydi? Eğer pazartesiye çalışıyor olmam gerekiyordu. Gaz'i görebilmek için etrafıma bakındım, rafların arasındaki bir boşlukta siyaha boyadığı saçlarını ve ordudan kalma tişörtünü gördüm. Tembel olabilir ama sormama gerek kalmadan benim vardiyama da girmişti. Üstüne üstlük bunu geçen haftada ilk defa yapmamıştı.

İki hafta önce ayarladığım karikatürlerin, posterlerin, Serenity'nin ufak ölçekli bir replikasının ve kahverengi ceketli bir mankenin bulunduğu *Firefly* sergisinin ardına gizlenip üst kattaki galeriye gittim. Jacques'ın tuhaf enstalasyon parçaları mekâna hâkimdi. Alt katta onunla röportaj yapmamın üzerinden yüzyıllar geçmiş gibiydi ama yalnızca dokuz gün olmuştu.

Dokuz gün. O zamandan beri dünyanın ekseni tehlikeli bir şekilde kaymıştı. Rafa kasabaya gelmeden önce nasıl hissettiğimi bile hatırlamıyordum.

Gelinliğe doğru yürüdüm, sarı saçlardan ve kesilmiş tırnaklardan özenle oluşturulup inci beyazına boyanmıştı. Hatırladığım kadarıyla, bu parçaya ölü deri de işlenmişti. Muhteşem.

Zebanilerin uzuvlarını ve Kapı Bekçisi iblislerin kafasını kesmiştim ama Jacques'ın koleksiyonu hâlâ tüylerimi ürpertiyordu.

"Bunlar cidden tuhaf."

Micah, merdivenlerin tepesinde duruyor ve insan saçından yapılmış incecik örgülerden oluşturulan bir kuş kafesini inceliyordu. Üstünü değiştirip beyaz bir tişört ve koyu gri şort mayosunu giymişti. Geniş omuzları, diken diken

sarı saçları ve rahatlanmış havasıyla başkalarını hepimizden çok daha rahatça yerel bir sörfçü olduğuna inandırabilirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kasabanın telaşlı Refaimler tarafından aniden istila edildiğini unuttun mu? Hepimizi buraya getirip sonra asker kaçağı oluverdin..."

"Biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı."

"İlginç bir zamanlama." İnce kesilmiş ayak tırnaklarından yapılmış bir güvercine baktı, kafasını salladı. "Daisy senin mutfağında kılıçları keskinleştiriyor ve her geçen dakika daha da geriliyor. Kasabanın etrafını siper edip sahile silah yüklemek için sabırsızlanan tutucu kardeşler ve Mya hakkında cevap bekleyen Dışlanmışlar var."

"Biliyorum Micah."

Odayı geçip güverteye açılan Fransız tarzı çift kanatlı cam kapıları açtım. Denizden gelen esinti danışma masasındaki el ilanlarını dalgalandırdı. Meydan arabaların ve bisikletlilerin sesiyle vızıldıyordu. Kumsalın gerisinden bir dizi dalga daha kıyıya doğru yuvarlandı. Şimdi önceden iki kat daha fazla sörfçü pozisyon için itişip kakışıyordu.

Micah'nun tenis ayakkabıları cilalı ahşap zeminde gıcırdıyordu. "Neden birden bire bizden uzaklaşman gerekti?"

"Zorlu birkaç gün oldu." Cevap verdiğim sırada yüzüne bakmadım. Onun yerine siyahı bir çifte ve kumsal boyunca denize paralel uzanan ahşap iskele üzerinde sürdükleri, fosforlu pembe krem rengiyle kaplı çift kişilik bisiklete baktım.

"Katılıyorum ama..." Merdivenlerde bot sesi duyunca durdu.

Gelen Gaz'di. Beni görünce sırtıttı. Geçen haftadan beri üstdudağına en az üç halka daha eklenmişti.

"Gabzilla, ölmüş olacağım düşünüyordum."

Güldüm. "Herkes aynı hataya düşüyor."

Gözlerini kırptı, gülümsemesine biraz kafa karışıklığı

da eklenmişti. "Eh, bana borcun var." Parmağını kütüphaneye doğru salladı. "Pazartesi günleri çalışmaktan daha iyi şeyler yapabilirim."

"Eve döndüğünde otuz bir çekmek için yeteri kadar zamanın olacak."

Sırıltısı genişledi ve bir parça koyu renk kakül tek gözünün üstüne düştü. "Belli ki yalnızken neler yaptığımı düşünmeye epey zaman harcamışsın. Arkadaşın kim?"

Micah'yı okuldan bir arkadaşım olarak tanıştırdım. Gerçeğe olabildiğince yakındı.

Gaz ona şöyle bir göz attı. Micah'nın gözüne bakabilmek için kafasını yukarı kaldırması gerekiyordu. "Gabster, cidden, hiç kısa boylu, çirkin bir tanıdığın var mı?"

"Bir tek sen varsın," dedim, o da güldü.

"Fenaydı." Koluma hafif, oyuncu bir yumruk attı ve üst katta her zamanki yerini kapmak için yanımdan geçip gitti.

Micah kaşlarını kaldırdı. "Kendine bir bak, yeni arkadaşlar ediniyorsun."

Gaz kapalı kapının karşısına yayılıp iki bikinili kızın karşıdan karşıya geçerek iskeleye yürümesini izledi.

"Yapacak işlerin yok mu?" diye hatırlattım.

"Beş dakika önce açıldık. Daha çok zamanım var." Kaşlarını çattı, dikkati hâlâ dışarıydı. "Lanet olsun, şu herife bak. Bir de *bana* ucube derler."

Gaz, göz hizasını kaplayan güneş gözlükleri olan ve platin saçlı, kısa boylu bir adamı işaret etti. Kumaş pantolon ve beyaz bir iş gömleği giyiyordu. Yakası açıktı ve kolları yukarı kıvrılmıştı.

Ama Gaz'in dikkatini çeken, mekâna uygun olmayan kıyafetlerden çok adamın vücuduna göre kafasının çok büyük olması ve gözlerine siper etmek için kaldırdığında gördüğü uzun, sivri ve gece yarısı kadar siyah olan tırnaklarıydı. Kafa derim gerildi.

Immundi.

Micah, "Gabe..." dedi.

"Biliyorum."

İblisi böyle güpegündüz meydanda, benim meydanımda görmek içimde karanlık ve vahşi bir yanı uyandırdı. Keskin bir berraklık verdi. Başka ne değişirse değişsin, ben bir savaşıyıcıydım ve o çukur pisliğinin bu kasabadaki kimse-
nin canını acıtmasına izin vermeyecektim. Gaz'in bile.

Arkama dönerken omzuna hafifçe dokundum. "Sen hiçbir zaman o adam kadar ucube olamazsın."

Sırıttı. "Sanırım bana şimdiye kadar söylediğin en nazik şey buydu."

Micah'yla merdivenleri ikişer ikişer çıktık. Cam kapıların ardından iblisi izledik. Hâlâ yolun karşı tarafındaydı, muhtemelen geçmeyi düşünüyordu. Immundilerin kollalarının alt kısmına kayışla sabitlediği kendilerine özgü bıçaklardan bu ibliste olmaması iyi bir haberdi. Kötü haberse, üstünde mutlaka gizlediği silahlar vardı.

"Zarael için bir keşif gezisi mi?" diye sordu Micah.

Kafamı onaylayarak salladım. "Öyle olmalı. Kendi sü-
rüsünü geçen akşamın üstünden biraz zaman geçmeden riske atmaz." Nathaniel'in gerçek biçimini gördükten sonra hâlâ iyileşme döneminde olmalıydılar. Bir an Tapınak'ın görüntüsü canlandı: Yemekhane bir ateş topuna dönmüş-
tü, Leon'un roketatarından fırlayan bir roketle yan tarafında bir delik açılmıştı. Orada güneşin dağların üzerinden doğmasına birkaç saat daha vardı. Hasar gün ışığında çok daha kötü görünecekti.

Immundi bize doğru döndü ama güneş kapıdan geri yansıdığı için içeride olduğumuzu görmesine imkân yoktu.

Kapı Bekçileri'nin daha düşük seviyedeki iblisleri pis işlerini yaptırmak için kullandıkları ilk sefer değildi: Geçen hafta Los Angeles'ta da Dışlanmışları kulübe çekmek için Immundileri kullanmışlardı.

Ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Eğer Immundiler Zaraqel için keşfe çıktılarsa, normal iğrençliklerinden daha fazlasına dahil olmuşlar demektir. Zaraqel'in, perdenin bu tarafındaki her türlü çukur pisliğini zorunlu hizmete çağırıp Pan Beach'e getirmeye çalışması anlamına gelebilirdi. Cehennem zürriyeti ordusu. Camın arkasında duruşumu düzelttim.

İblis, arkası bize dönükken gözleriyle sahili tarıyordu.

"Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu Micah.

"Sessiz sedasız."

Elektronik kapıların arasından sıvışıp yolun karşısına koştuk. Esinti şimdi daha ılık ve keskindi. Sokağı geçerken bizi kapatacak hiçbir şey kalmamıştı. Balon kafalı iblis kafasını bir çevirse bizi görecekti. Galerinin girişini kontrol ettim: Gaz hâlâ oradaydı, izliyordu. Bunun yapmamız gereken şeye bir etkisi olmayacaktı.

Immundi altı metre ötemizdeydi. Green Bean'e şöyle bir göz atıp kafenin duvarına dizili sörf tahtalarını taradım. Rafa içeride bir *espresso* içerken düşüncelere dalmış olabilir miydi? Micah'yla iskelenin parmaklıklarına sıkıca tutunduk. Camları açık bir minivan yanımızdan geçti, derin-bas hoparlörlerinden John Butler Trio'nun şarkıları gümbürdüyordu.

İblis dört metre ötemizdeydi. Ölümçül tırnaklarını bacağına vuruyordu. Belinden, içine soktuğu gömleğini çıkardı. Keşke bir kılıcım olsaydı. İki metre. Bu yöne bakma. Bu yöne...

İblis döndü. Dondu.

İleri atıldım ama zıplayarak elimden kaçtı, hırıldıyordu. Batik elbiseli bir kadına çarptı, döndü ve yola doğru koşmaya başladı. Kadın taşıdığı torbaları düşürdü; konserve bezelyeler ve çavdarlı ekmek yola döküldü. İyi olup olmadığına bakmak için arkamı dönüp baktım ve sonra sıçrayarak bir bisikletliden ve bir taksiden kaçtım. Micah tam arkamdan geliyordu.

Immundi Green Bean'in dışındaki masaların arasında dolanıyordu. Beyaz gömleği arkasında çırpınıyordu. Bize doğru boş bir hasır sandalye fırlattı, üzerinden atladım. Maggie'nin annesinin içeride meşgul olduğunu umuyordum. Yakınlardaki bir masadan tutulan nefesleri işittim, biri durmamız için bize bağıırıyordu. Immundi kafenin yanındaki patikada eğilmeden önce bir çelik parıltısı yakaladım.

Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bu kesinlik iyi hissettiriyordu. *Doğru* hissettiriyordu.

Ara sokağa doğru depar attım ve Micah'nın takip edip etmediğini kontrol ettim, beni yol tarafından koruyordu. Kısa bir an için boşluğa çekildim ve Immundi'nin önünde cisimlendim, ayaklarımı yere sağlamca bastım ve göğsüne kolumla vurarak onu aldım. Sertçe beton zemine çarptı ve nefes verirken çirkin bir inleme çıktı. Artık onun üstündeydim, onu yere yapıştırmaya çalışıyordum ama çırpındı ve bir elini boşa çıkardı. Bir şey güneş ışığını yansıttı, parıltı bir anlığına gözümü aldı ve geriye atıldım, bıçağın tişörtümü sıyrıp geçtiğini hissettim. İblis tekrar hamle yaptı, bu sefer yüzüme. Bileğini yakaladığım sırada Micah yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Bir eliyle omzumu yakaladı.

"Hadi git," dedi. Onu ve iblisi ara sokaktan çıkarıp girdaba çektim.

İkisini kasabanın ilerisindeki yağmur ormanına götürdüm. Oraya vardığımızda hâlâ Cehennem iblisinin üzerinde oturuyordum ve Micah anında bana alan yarattı. Hançer tekrar bana doğru gelmeden önceki bir saniye boyunca hareketsizliğin farkındaydım, etrafta duyabileceğim kadar yakında ne araba ne martı ne de dalga sesi vardı. Hamleyi savuşturmak için yana eğildim ve kalkarken ivmemi iblisi karnının üzerine çevirmek için kullandım. Yüzünü koyu renk toprağa gömdüm ve başparmağımı elinin arkasındaki basınç noktasına bastırdım. Acıyla haykırdı ve hançeri

düşürdü. Micah hemen aldı. İblis altımda kıvranıp beleleniyordu ama artık kontrol bendeydi.

“Böyle yapmaya devam edersen bir sonraki durak Tapınak olacak,” dedim nefes nefese. Adrenalin dalga dalga uzuvlarımdan yükseliyor, bir şarkıya dönüşüyordu. Güçlü hissediyordum. *Güçlüydüm*. İblis sessizleşti ama kollarındaki kaslar gerginleşti.

Micah Immundi’nin yanına çömeldi, iblisin hançeri başparmağıyla işaret parmağı arasında serbestçe salınıyordu. “Neden buradasın?”

Immundi sivri dişlerini gösterdi. Bana bakmak için çaba harcadı, güneş gözlüklerinin camlarına toprak sıvanmıştı. “Sürüler sizin için geliyor, Nefilim pislikleri.”

“Evet evet.” Parmaklarımla bileğinden nabzını ölçtüm. Hızlıydı ama dengesiz değildi. “Peki *sen* neden buradasın?”

Muhtemelen gülümseme olarak niyetlendiği bir ifadeye bürünürken dudakları gerildi. “Menüyü incelemek için.”

Güneş gözlüklerini yüzünden çekip dümdüz, siyah gözlerine baktım. “Yalnız mısınız?”

“Ben bir lejyonum.”

“Bırak şu cehennem azabı saçmalığını. Buraya kendi başına mı geldin?”

İblis yutkundü. “Başkaları da var.” Derisinin altındaki düzenli ritim aksadı, hızlanmaya başladı. Yalan söylüyordu. Ben üzerini ararken Micah’ya onu tutması için işaret ettim.

Micah dinledi, bütün bu süre boyunca merakla beni izliyordu. “Ara sokaktaki iyi bir yer değiştirmeydi.”

“Teşekkürler,” dedim gözlerine bakmadan. İblisin cebinde bir telefon buldum ve son aramaları kontrol ettim. Bugün hiçbir şey yoktu. Kimseyle iletişime geçmemişti. Nefesimi verip topuklarımdan üstüne oturdum. Zarael’in burada olduğumuzu öğrenmesine müsaade edemezdik.

Saldırı planlarını hızlandırabilirdi ve biz henüz hazır olmaktan çok uzaktık, hepsinden çok da ben.

Micah gözlerime baktı. "Buradaki arkadaşımızla ne yapmak istersin?"

Immundi'nin güneş gözlüklerine uzanıp toprağı temizledim. Tekrar yüzüne taktım. "Öldürmek, sanırım." Ama bunu söylediğim sırada dahi bunun olmayacağını biliyordum. Bir kavgada bir iblisi dövmek bir şeydir, en sevdiğim yağmur ormanında birini öldürmek ise bambaşka bir şey. Micah da bunu biliyordu.

"Onu tapınağa götürürüm," dedi ve Immundi homurdanıp kıvranmaya başladı.

"Nathaniel'in izni olmadan onu içeriye götüremezsin."

"Bu sümük parçası Zarael'in gelişinin kanıtı. Nathaniel, Beşler'e karşı başı dik bir şekilde durarak beni reddedemez. Daniel'a haber veririm."

"Daniel yardım etmeyecektir. Sen ona sırtını döndün."

Micah bıkkın bir halde kafasını salladı. "Ben ona insanlarla dolu bir kasabaya saldırı planları yapan bir iblis sürüsünü itiraf eden bir Immundi teslim edeceğim. Güven bana, dünya üzerinde Daniel'ın buna ilgisini bastırarak kadar büyük bir kin yok."

"Nathaniel buna rağmen hayır derse?"

Micah omuz silkti, Immundi'nin platin saçlarını karıştırdı. "O zaman sanırım bunu dağlara götürüp kurtlara bırakacağım."

BİR YIL ÖNCE

SENDE NE VAR NE YOK?

Heyecandan yerimde duramıyordum.

İskelenin ortalarında bir bankta, ellerimin üzerinde otuyordum. Sağ ayağım kesik kesik ve kuvvetli bir ritim tutturmuştu. Nem giysilerime işliyordu. Güneş, günün ilerleyen saatlerinde marina kısmını kavuracaktı ama şimdilik Santa Monica sisle kaplı durumdaydı. Yukarıdaki dönme dolap, boş sahil, tırmanma ipleri ve halkaları, hepsi gri bir örtüyle kaplıydı. Ürkütücü ve bunaltıcıydı, ve iskelenin altında fark etmeden yer değiştirmek için mükemmel bir havaydı ki beş dakika önce tam da bunu yapmıştım.

Kıpır kıpır bekliyordum.

Sis o kadar aşağıdaydı ki Ocean Avenue'ye sıralanmış hurma ağaçlarını zar zor görebiliyordum, Los Angeles kıyısının hayalet gözcüleri. Trafik bile susmuştu: taksiler, otobüsler, arabalar; hepsi sabah sisinde siyah beyazdı. Tuzlu havayı içime çektim, biraz şeker, sıcak yağ ve tarçın kokusu aldım: iskelenin aşağısında tatlı çörekler satılıyordu.

Burası eskiden Jude'la benim Tapınak'tan biraz uzaklaşmak istediğimizde geldiğimiz yerlerden biriydi. Dalga yok-

tu fakat her zaman alacakaranlıkta iskeleden Venice Beach'e doğru koşmak eğlenceliydi. İkinci el *marijuana* dumanı solurduk. Kas manyaklarının ağırlık kaldırmalarını izleyip güneş gözlüklü heriflerin kaykayla ilerlemesini izlerdik.

Belki de Jude bu yüzden burayı seçmişti: Buradaki anılarımızın hepsi güzeldi.

Gözlerimi sahilten buraya tırmandığım merdivenlerden ayırmıyordum. Jude'un geleceği yer de orasıydı. Ve Jason'ın.

Sol ayağım da ritmi yakaladı. Jason, hayattaydı. Bunca yıl ortadan kaybolmuştu ve şimdi tekrar iletişime geçiyordu. Neden? Nedeni her neyse, Jude'un beni yirmi dakika önce aramasına sebep olmuştu. Sesini duymak... Daniel'a bir tartışma arasında hakaret savururken ya da Dışlanmışlara bilgi verirkenki sesini değil, sakın, tedbirli sesini duymak... Göğsümde uyuyan duyguları yerinden çıkarmıştı. O andan itibaren zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum.

Kapüşonumu çekmiştim ama sis yine de saçlarımı kabartmıştı. Bileğime taktığım lastiği bir iki kere çektişirdim. Aslında nasıl görüldüğümü umursadığımdan değildi... Kapüşonu geri itip lastiği bileğimden çıkardım ve saçlarımı bağladım. Bir anlık bir düşünce geçti kafamdan: Bu, saçlarımı kestikten sonra Jude'u ilk görüşüm olacaktı, ve bundan rahatsız olup düşünceyi savuşturdum. Saçım ile ilgili ne düşündüğünü kim takardı?

Merdivenlerde iki kafa göründü. Biri esmer, diğeri sarışın. Kalbim sertçe tekledi. Onlardı. Jason'a tam da hatırladığım gibi olduğunu görebilecek kadar uzunca baktım: kıvrıkcık sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, şaşkın mavi gözleri vardı. Sonra dikkatim Jude'a kilitlendi.

On yıldır birbirimize bu kadar yakın olmamıştık. Genelde onu bir tek ekiplerimiz Düşmüşlerle ilgili aynı ipucunun peşinden giderken karşılaştığında görüyordum. Sonrasında, kaçınılmaz kavga başladığında birbirimizden olabildiğince uzak duruyorduk. Ki birbirimizden kaçınmak pek de

zor olmuyordu, ben her zaman doğrudan Rafa'ya gidiyordum.

Ayağa kalkmıştım ama onları karşılamaya gitmedim. Jude'un ağzının ve gözlerinin etrafındaki gerginlik belirtilerini görebiliyordum. Bunlar Dışlanmışlarla yaşamaktan mı olmuştu yoksa beni görmekten mi? Birkaç metre ötede durdu, Jason da aynısını yaptı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Jude, aynı telefonu da kullandığı dikkatli tonda.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. İçimde serbest kalan her neyse şimdi göğsümü parçalıyordu, vahşi ve dik-katsizdi. "Nasıl gelmezdim?"

Jude, yanında kaskatı duran Jason'a baktı. "Biliyorum, değil mi?"

Ve bu üç kelimeyle bu ârun önemini, ikimizin burada Jason'la birlikte oluşunu, paylaştık. Sakınmadan.

Bir saniyeliğine, aramızdaki mesafe sis gibi zayıfladı. Jude'un omuzları biraz gevşedi. Gözlerine baktım ve anladım ki eski yaraları tekrardeşmeyi düşünmüyordu. Bu farklı bir şeydi. Yeni bir şey. Nefes verdim.

Sonunda kuzenimize daha yakından bakabildim. Jason elini kaldırdı ve, "Selam," dedi.

"Selam mı? Lanet olası koca bir yüzyıldan sonra bütün söyleyeceğin bu mu?"

Eli düştü. "Eh, hayır. Ama bunun başlamak için iyi bir yer olacağını düşündüm."

"Monterosso da ne oldu?"

Jason dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. Gergindi ve bunun tek sebebi az önce ona küfretmiş olmam değildi. "Her şeyi açıklayacağım yeter ki bana bir..."

"Ortadan kaybolduğunda ne düşüneceğimizi bilemedik. Öldüğünü sandık." Ne kadar serbestçe "biz"im adımıza konuştüğümün farkındaydım.

"Eğer konuşmama izin verirsen sana anlatırım."

Jude'a baktım. Omuzlarını silkti, bana doğru yürüdü. "Jason'ı dinleyelim bence." Onaylamamı bekledi, sonra aynı anda oturduk. Beklediğimden daha yakın oturdu ama yine de aramızda bir boşluk bıraktı. Ona hızlıca bir baktım, çenesindeki bir iki günlük sakalı ve gözlerinin altındaki morlukları görmeme yetti. Saçları kıvrılmak yerine lüleler halinde düşüyordu. Tipik.

Bir martı tırabzanlara kondu ve bize bakmak için kafasını çevirdi. Jason iskeleyi gözleriyle tarayıp boynunu kaşdı. "Tamam." Bekledik. Eğlence aletlerinin oradaki tel örgülere doğru yürüdü, beş saniye boyunca dönme dolaba baktı. Geri döndü.

"Tamam," dedi ve anlatmaya başladı. Bize neden önceki yüzyıl annesiyle birlikte Monterosso'dan ayrıldığını anlattı. Küçükken melekler ve iblisler hakkında önsezileri olan ve Jason'ın yarı melek olduğunu ona kimse söylemeden bilen üvey kız kardeşinden bahsetti. Sülaledeki her ilk doğan kız çocuğunda benzer yetenekler olurdu, ta ki Dani adındaki bir kız çocuğunda birçok başka yetenek daha ortaya çıkana kadar. Bu çocuk yalnızca melekleri ve iblisleri görmüyordu. O bizi, Refaimleri görüyordu. Yalnızca durugörüler ve önsezilerle değil, istediği zaman görebiliyordu. Jason, geçtiğimiz birkaç haftadır Dani'nin Jude ve beni içeren bir durugörü gördüğünü ve bunun Jason'ın gizlenmesini böylecek kadar önemli olduğunu anlattı.

Bütün hikâyeyi anlatması on beş dakikasını aldı. Söylediği şeylerin gerçekliğini algılamam biraz daha uzun sürdü. Jude ona bir sürü soru yöneltiyor ve bir çocuğun Refaim kanı taşımadan bize nasıl bağlı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ama aslında tek bir soru vardı.

"Jude ve benim hakkımda ne gördü?"

"Bilmiyorum, bana söylemedi. Ama size söylemek istiyor." Jason ellerini buklelerinin arasından geçirdi. "Aile-

mizi güvende tutmak için sizden uzak durdum ve şimdi Dani'de olup olabilecek en tehlikeli yetenek var ve o sizinle tanışmak istiyor."

Jude öne eğildi ve kollarını dizlerine yasladı. "Ona bir tehlike arz edeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Onun neler yapabildiğini bilseler Nathaniel'ın ya da Zarael'in ne yapacağını düşünüyorsunuz?"

"Kimseye ondan bahsetmeyeceğiz. Lanet olsun Jason, bunca yıldır *seni* de bir sır olarak sakladık. Bize güvenebileceğini biliyorsun."

"Şimdi bile mi?" Jason, Jude ve benim aramdaki boşluğa işaret etti. Göğsümdeki şey kaburgalarımın çarptı.

"Evet, bize güvenebilirsin," dedi Jude, sesi daha sertti. "Şimdi bile."

Gergin bir sessizliğe büründük. Ocean Avenue'da bir araba korna çaldı. Tırabzanlardaki martı bize olan ilgisini yitirdi ve tüylerini düzeltmeye koyuldu. Jason bizim hakkımızda neler düşünüyordu...

"Bir dakika," dedim. "Jude'un Tapınak'ta olmadığını nereden biliyordun?"

"Dani onun nerede olduğunu biliyordu," dedi Jason.

"Peki ikimizden birinin sen ortadan kaybolduktan sonra kimseye senden bahsetmediğini nasıl bildin?"

Tereddüdü yalnızca bir saniye sürdü. "Eğer söyleseniz o bilirdi. Dani."

"Tamam," dedi Jude, "yani bizimle ilgili her şeyi..."

"Ama size ne söyleyeceğini ya da bunun herhangi biriniz için ne ifade edeceğini bilmiyorum."

Jude bankta arkasına yaslandı, bacaklarını esnetti. Botları eskimiş, bağcıkları gevşemişti. "Sen istesen de istemesen de bize söyleyecekmiş gibi duruyor. Öyleyse plan nedir? Onunla ne zaman tanışıyoruz?"

Jason derin bir nefes aldı. "Dani önce sizin..." İç çekti.

“Bizim ne?”

Duraksadı. “Daha fazla beraber zaman geçirmenizi istiyor. Sizinle tanıştığında kavgalı olmanızı istemiyor.”

Gözlerimi Jude’a kaydırdım. O da aynısını yapıyordu. “Şu anda kavga etmiyoruz,” dedi Jude dikkatlice.

“Demek istediğinin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Bunun acil olduğunu sanıyordum.”

“Belli ki bu kısmı beklemeye değecek kadar önemli.” Jason kıyafetinin kollarını yukarı sıyırdı. “Evet, ben üzerime düşeni yaptım. Jude’da numaram var.”

“Bekle,” dedim. “Bizden yapmamızı istediğin şey nedir?”

Jason önce bana, sonra Jude’a, sonra tekrar bana baktı. Geldiğinden beri ilk defa bir soru karşısında gerilmemişti. Bir yüzyıl önce Monterosso’da bulduğumuz ağları tamir eden delikanlının ne kadar değiştiğini o zaman fark ettim. “Sohbet etmek güzel bir başlangıç olabilir.”

“Şu konuşana da bak,” dedim. “Sen de bunca yıldır ne yaptığını bize anlatmış değilsin.” Ve bu kendi önerdiğinden çok daha kolay olacak bir sohbetti.

“Ona da sıra gelir. İkinizin konuşması daha önemli.” Bunu söyledikten sonra dönüp merdivenlerden aşağı doğru koşarak gözden kayboldu ve Jude’la beni geride bıraktı.

Baş başa.

On yıldır ilk defa.

Martı kafasını kanadının altından çıkarıp tekrar bize bakmaya başladı. İkimiz de ne konuşuyor ne kıpırdıydık. Martı gözlerini kırıp gagasını tekrar tüylerinin arasına soktu.

“Jason bir ara sokaktan mı fırladı?” Sorduğum soru zorlama çıkmıştı, kulağa tuhaf geliyordu. Tanrım her şey çok saçmaydı. Jude benim ikiz kardeşimdi. Ama onun da başparmağındaki tırnağı yolduğunu gördüm ve onun için de birbirimizin etrafında nasıl hareket edeceğimizi bilememenin benim için olduğu kadar garip olduğunu fark ettim.

"Evet, Ho Chi Minh şehrinde. İş için gitmemiştik," dedi çabukça, "canım bir kase *pho* çekmişti. Jason ortaya çıkmadan önce yalnız kalmamı bekledi."

Jude Vietnam'da kiminle birlikte olduğundan bahsetmedi ve ben de sormadım. "Onu bunca yıl sonra görmek biraz şoke etti."

"Eminim." Tekrar ayağımı salladığımı fark ettim. Durdum. "Ve şu kız, Dani..."

"Biliyorum. Çılgınca."

"Sence ne gördü?"

"Hiçbir fikrim yok ama fazla güvenmeden önce durugörülerinin nereden geldiğini anlamak istiyorum."

"Belli ki gördüklerinde bir anlam var: Seni bulabildi."

Jude saatine baktı. "Kitaplarıma bakmam lazım, emsal oluşturacak bir şey var mı diye."

"Evet," dedim. "Benim de geri dönmem gerek."

"Şimdi için demedim."

Ah. Avuçlarımı kot pantolonuma sürdüm. "Ez nasıl?"

Yüzü gölgelendi ve hemen cevap vermedi. Gece kulübündeki pusudan bahsetmek istememesine şaşırمامıştım. Tam bir bozgundu.

"Güçlü."

"Onu sormamıştım."

Bir anlığına gözlerini kapattı. "Çok kötü yaralandı. Alışabileceğini söylüyor..."

Doğrudan şah damarına vuracağım bir an varsa o da buydu, Mya'nın dikkatsizliğinin Los Angeles'ta Ez'in bir zebani tarafından hırpalanmasına sebep olduğunu söyleyebilirdim. Er ya da geç birinin ölümüne sebep olacağını da... Ama omuzlarının çökmesinden bunu duymaya ihtiyacı olmadığını anlayabiliyordum. Ayrıca Jason'ın yapmamızı istediği konuşma da bu değildi. Ama başka ne hakkında konuşacaktık ki? Tapınaktaki son konuşmamız da bir seçenektir ama ona hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Saatimi kontrol etme sırası bendeydi. Lanet olsun. Çok uzun zaman kalmıştım burada. "Gerçekten geri gitmem gerekiyor."

Beni inceledi, avcuyla çenesini sıvazladı. "Birkaç güne tekrar buluşabilir miyiz?"

Birkaç güne mi? "Yarının nesi var?"

"Bir işimiz var." Bakışını düzleştirdi. Saldırmamı bekliyordu. Çaba harcamam gerekse de bu dürtüye karşı geldim. Dışlanmışları benim önüme koymasına şaşırılmamalıydım, bu duyduklarımızdan sonra bile. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuşçasına kafasını salladı. "Eğer yarın ortalarda görünmezsem insanlar soru sormaya başlarlar, hele bugün de ortadan kaybolduktan sonra."

"Kimseye beni görmeye geldiğini söylemedin mi?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır ama gelmeden önce Daisy ile karşılaştım. Bir şeyler döndüğünü biliyor."

"O zaman şimdiye kadar Jones da öğrenmiştir."

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Ne, birbirleriyle iletişimi koparmadıklarını bilmediğimi mi düşünüyordun?" diye sordu Jude.

"Ne zaman öğrendin?"

"Üç yıl önce." Daisy'nin bana Jones'un ona ulaştığını söylediği zamanlarda.

Gergin de olsa gülümsemeyi başardım. "O zaman o düzenlemede kim kimden bilgi almaya çalışıyor?"

Jude endişesizce omuzlarını silktilti. "Bence ikisi de birbirinden bilgi almayı konuşmanın bahanesi olarak kullanıyor. Birlikte takılmayı özlüyorlar."

"Daha çok Daisy onunla dövüşmeyi özlüyor gibi. Kimse Jones gibi hareket edemiyor."

Gözleri birden bana döndü. "Tapınak'taki insanları özleyen tek kişi Jones değil."

Gözlerine bakamadım. Çok fazla acı ve pişmanlık vardı.

Aşağıda sahilde, yalnız bir koşucu sisin içinden çıktı. Eğer vaktim olsaydı ben de koşuya çıkardım ama patikada değil; suyun kenarında, kumun sert ve serin olduğu zeminde yalınayak koşup okyanusun enginliğini hissederdim.

"Sevdim," dedi Jude saçımı göstererek. "Yeni boyunu sevdim."

"Ah. Teşekkür ederim." Tanrım, bu tıpkı bir partide havadan sudan konuşmak gibiydi. Ayıkken. Boğazımı temizledim. "Nerede buluşmak istersin?"

Jude'un ağzı çok az da olsa seyirdi, sanki gülmemeye çalışıyordu. "Telefonunu ver. Koordinatları oraya yazayım."

Geri verdiğinde ekrana baktım. "Bu Ege Denizi'nin oralarda bir yerde mi?"

"Patmos."

Neredeyse ortadaki ironi beni güldürecekti. Ünlü sürgün mekânı olan adada buluşmak istiyordu.

"Koordinatlar yolun aşağısındaki kilisenin oraya götürür seni.. Her gün saat beşte boşalıyor. Bizim evimiz de virajdaki dördüncü ev: Ön kapısında portakal ağacı olan."

"Bizim evimiz derken?"

"Benim ve Rafa'nın."

Bir anlık öfke. Zayıftı ama hâlâ oradaydı. "Şimdi de siz ikiniz mi birliktesiniz?"

Beni bir süre inceledi. "Seni bilmem ama benim hâlâ uzaklaşmaya ihtiyacım oluyor. Rafa'nın da."

"Burayı başka kimler biliyor?"

"Hiç kimse." Anlamam için biraz zaman verdi. Bu Mya'nın da orada olmayacağı anlamına geliyordu.

"Rafa orada olacak mı?"

Gergin bir gülümseme. "Muhtemelen ona bundan bahsetmem."

HİÇBİR ŞEY BASİT DEĞİLDİR

Geri döndüğümde Daniel kütüphanedeydi. Ortamı soğuk olmasına rağmen kütüphanede hareketlilik vardı. İçeri girdiğimde saatine dokundu, ben de fark etmemiş gibi yaptım.

"Taya ve Malachi Oslo'dan döndü mü?" diye sordum.

Daniel bir dizi ekranın arkasında durup Magda'nın omzunun üstünden ekranlara bakıyordu. Magda bana baktı ve gergince gülümsedi. Odadaki diğer herkes ya klavyelerini tıkırdatmaya ya da kâğıt karıştırmaya devam etti, meşgullerdi.

"Birkaç dakikayla aramalarını kaçırdın," dedi Daniel. Geç kalmamdan duyduğu memnuniyetsizliği belirtecek tek şey bunu söylerken sesinde oluşan minicik değişiklikti.

"Ve?"

"Zarael bu sabah Norveç'teydi."

Masanın arkasına geçip Daniel'in yanına gittim ve ekrana odaklandım. Magda bir şehir haritasında yarım düzine yeri işaretlemişti. Bir tanesinin Oslo Üniversitesi olduğunu fark ettim.

"Ne yapıyordu?"

“*Aurora borealis* hakkındaki araştırmaları çalıyordu.”

“Yine kuzey ışıkları mı? Ondan vazgeçtiğini sanıyordum?”

“Belli ki hâla ilgileniyor, bu durumda biz de neden ilgilendiğini anlamalıyız.” Daniel’ın beni izlediğini, ölçtüğünü hissedebiliyordum. “Aramalarımızı ilerletmeliyiz. Grönland, İzlanda, Kanada. Hatta belki Alaska ve Sibirya’yı da dahil etmeliyiz.”

Muhteşem. Daha şimdiden Santa Monica’yı özlüyordum, sahil şeridi falan vardı. İskeleyi düşünmek bana Jude’u hatırlattı, bu da bir sürü duygunun depreşmesine ve bir parça suçluluk duymama yol açtı. Daniel da tabii ki bütün bunların yüzüme yansıdığını fark etti.

“Gabriella, bir dakikanı alabilir miyim?”

Magda bana yeniden gergince gülümsedi ve eli istemsizce faresinin yanındaki tespihine gitti. Sanırım Daniel ben yokken çok gergin olmuştı, en azından Magda kadar gözlemci birinin fark edebileceği seviyede.

Daniel’ı takip ettim, rafları geçip Beşler Konseyi’nin giriş salonuna gittik. Oda’nın sıcaklığı beni de hemen etkiledi, köşedeki ateş sönmeğ üzereydi ama oda hâla sıcaktı. Burada her zaman kendimi evimde hissetmişimdir: metal kaplama tavanı, birbirinden farklı antika sandalyeleri ve kenarları pörsümüş ciltli kitaplarla dolu bir sürü rafı vardı. Hava küf kokuyordu ama olabilecek en iyi şekilde. Şömineye yöneldim ve üşümüş parmaklarımı ateşte esnettim.

Daniel yanımda dizlerinin üstüne çöktü. Paravanı kaldırıp maşayı aldı ve kömürleri parçaladı. Bir kütük daha koydu, şöminenin bacasına bir sürü kıvılcım çıkardı.

“Bana söylemediğin şey nedir?” dedi, ateş karıştıırken.

Yavaşça nefes aldım. Ona özellikle yalan söylemek istemiyordum. Artık birlikte olmayabilirdik ama arkadaşlığına değeri veriyordum.

"Jude aradı."

Kaskatı kesildi. Bana bakmadan, "Neden?" diye sordu.

"Beni görmek istemiş."

"Sen de gittin mi?"

Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "O benim kardeşim, Daniel."

Daniel ayağa kalktı, yüzü ifadesizdi. "Ne istiyormuş?"

"On yıl oldu. Konuşmak istemiş." Yalan söylemek istemiyor olabilirdim ama Daniel'in bilmesi gerekenler sınırlıydı. Beni inceledi, nefesindeki taze nane kokusunu alabileceğim kadar yakında duruyordu.

"Aramızdakilerin değiştiğini biliyorum..."

"Onu görmeye bu yüzden gitmedim. Lanet olsun, her şey bizimle ilgili değil."

"Lütfen bana küfretme."

"Onu görmeye gittim çünkü o benim kardeşim. Tercihlerini ya da etrafında tuttuğu insanları beğenmesem de onu umursamaktan vazgeçmedim."

"Bir niyeti var." Bu bir soru değildi.

"Hayır yok."

Daniel bir süre beni inceledi. İç çekti. Daha fazlasının olduğunu biliyordu ama beni zorlamaya hazır değildi. Henüz.

"Başka biri var mıydı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ellerimde kanla mı geri döndüm?"

Buruk bir gülümseme geldi. Sonra eğilip beni öptü. Buna biraz şaşırdım çünkü Daniel içinden geldiği gibi davranan biri değildir, ben de hiç düşünmeden onu öptüm. Bir adım daha yaklaştı, parmaklarıyla omzumu okşadı. Öpücüğünde hüznün vardı, özlem. Ama bir talep ya da bir ısrar yoktu. Zaten bu her zaman bizim sorunlarımızdan biri olmuştu.

İlk ayrılan ben oldum. "Daniel..."

"Seni özlüyorum Gabe." Parmaklarıyla çene hatlarını takip etti. Ben de bazen onu özlüyordum. Sabahın erken saatlerinde yaptığımız uzun sohbetleri; ben giyinirken gelip ensemden öpmesini; benimle birlikte idman yapmaya istekli olduğunu kanıtlamak için dik yamaçlara tırmanma hevesi... Jude gittikten sonra beni Tapınak'a bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ve Daniel'ın o olduğunu düşünmüştüm. Fakat ilişkimizle ilgili her şey yitirdiklerimi hatırlatıp durdu. Kardeşime sırtımı çevirdiğime dair bir hatırlatıcı. Bu kararlar yaşamaya alışacağımı sanmıştım ama her zaman beni kemirdi, Daniel'la beraber olmamın Jude'u ne kadar incittiğini biliyordum.

Ve başka bir şey daha vardı: Daniel yatakta her zaman çok *kontrollüydü*. Düşünceliydi, yetenekliydi. Bu yeterli olmalıydı. Olurdu da. Rafa'dan önce.

Bu yüzden Rafa'dan nefret ediyordum.

"Lütfen kardeşinin kafanı karıştırmasına izin verme," dedi Daniel dikkatimin dağılmasını yanlış yorumlayarak.

Bir adım geri attım. "Onunla başa çıkabilirim."

Gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Onu tekrar görecekmisin?"

Sıçtım. "Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

En son istediğim şey Daniel'ın her adımımı takip etmesiydi. Şu Dani denen kızla tanışıp Jude'la bana ne söylemek istediğini öğrenmeli ve sonra da o bilgiyle ne yapacağımıza karar vermeliydik. Ve kardeşimi gördükten sonra içimde köpüren karmaşayla başa çıkmalıydım.

Bunların hiçbirinde Daniel'ın yardımına gerek olmayacaktı.

"Bu bir tür barışma mı?" diye sordu.

"Henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Daniel gömleğinin kolundan bir parça iplik tiftiğini çek-

ti, o kadar ufaktı ki göremiyordum. "Dışlanmışlar sürgüne giderken onları takip etmemen buradaki herkes için muazzam bir öneme sahipti. Özellikle de Taya için."

"Biliyorum..."

"O yüzden kardeşinle aranda hâlâ bir bağ olduğunu anlayabilsem de, onunla barışırsan ne tür bir mesaj vereceğini aklından çıkarmamalısın. Dışlanmışların nasıl görüldüğüne dair kafa karışıklığı yaratabilir."

Ah Daniel. Her zaman politikacı. "Bu benim sorunum değil."

Ve işte, yalnızca bana özel sakladığı bir ifade: hayal kırıklığıyla vazgeçişin mükemmel karışımı. "Jude'la aranı düzeltmen konusunda Nathaniel'in ne hissedeceğini düşündün mü? Bu konuyu onunla konuştun mu?"

"Onu ilgilendirmez ki."

"Dışlanmışların tercihlerini destekliyor gibi görüneceksen ilgilendirir."

İçimdeki o nahoş ve tanıdık bıkkınlık arttı. O bıkkınlık ki, işler azıcık farklı gelişse on yıl önce şu kapıdan gitmeme sebep olabilecek bıkkınlık. Bastırdım, on yıldır yaptığım gibi...

"Nathaniel onların yeniden ekibe katılmasını istiyor, bunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Jude'un bana ulaşmasının bunu başlatabileceği hiç aklına geldi mi? Yoksa onu ve Rafa'yı tekrar bu çatının altında istemeyeceğin kadar çok mu küçük görüyorsun?"

Gözleri keskinleşti. "Dışlanmışların geri dönmesi için fazlaca alçakgönüllülük ve pişmanlık göstermeleri gerekir. Kardeşinin bunları yapabileceğini hiç sanmıyorum, bırak Rafa ve Mya'yı. Ama..." elini kaldırdı, "...eğer aksini kanıtlarlarsa ve Nathaniel onları kabul ederse, onları sıcak bir şekilde karşılarım."

Saçmalık, bu, Daniel'in en büyük kâbusu olurdu. Ama tartışma zahmetine girmedim çünkü mevzu bu değildi:

Jude Tapınak'a geri dönmeyecekti. Beni özlediğini sezdirmiş olabilirdi ama bugün iletişime geçmesinin tek sebebi Jason'dı.

"Nathaniel'a bundan bahsetmelisin," dedi Daniel.

"Bahsedecek bir şey yok." Ayrıca zihnimi okumak isteyebilirdi ve bunu yıllardır istememişti. Ateşten uzaklaştım.

"Daniel, bana güveniyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun."

Bir an vicdanım sızladı. Görmezden geldim.

"O zaman gerçekten güven."

EN TATLI ŞEY

Patmos'taki kulübe kartpostallardaki kadar mükemmeldi. Bulutsuz, masmavi bir gökyüzünün altında, bembeyaz bir ev, balıkçı sandalları ve lüks teknelerle dolu bir limana bakan bir tepede inşa edilmişti. Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda daracık bir yolun ortasında durmuş Akdeniz'e bakıyordum.

"Ne diyorsun?"

Dürüstçe cevap verdim, "Çılgınca kıskandım." Döndüğümde Jude'u kapı girişinde beyaz bir tişört ve kot pantolon giyerken gördüm. Yalınayaktı. Yeni tıraş olmuştu ve saçları yeni duştan çıkmış gibi nemliydi. Çaba harcamıştı. Ben Tapınak'tan eski kot pantolonum, dövüş botlarım ve yünlü kapüşonlumla, saçlarımı arkadan toplamış bir halde çıkmıştım. Denizden gelen bir esinti vardı ama burası ekim ayında bile kuzey İtalya'dan daha sıcaktı. Kapüşonlumun fermuarını açıp kollarımı yukarı sıyırdım. Biraz daha güzel ve iklime uygun bir şeyler giymiş olmayı isterdim.

Jude'un gülümsemesi tedbirliydi. "Burayı ilk gördüğüm anda aklıma sen geldin." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için orada öylece durdum. Dönüp arkasından işaret etti, "İçeri gel."

Aydınlık bir koridorda onu takip ettim ve oturma odasına gittik, beyaz alçı tavanlı, bakır sanat eserlerinin ve sade mobilyaların olduğu bir evdi, belli ki burayı Jude dekore etmişti Rafa değil, yoksa bir rafta mutlaka motosiklet parçaları dururdu, oradan da ferah mutfağa geçtik. Lavabonun üzerindeki cam açıldı ve gök mavisi panjurları vardı. Portakal ve taze çekilmiş kahve kokuyordu. Jude öğreticünün altındaki kabi alıp bana uzattı. "Şunu bir koklasana."

Öne eğilip nefes aldım. "Aman Tanrım, ne bu?"

"Özel Yemen kahvesi. Limandaki bir kafeden tezgâh altından alıyorum. Tadana kadar bekle."

Ocağın üzerindeki bir kancadan bakır kahve cezvesini aldı, kahve ve şeker ekledi ve ben tezgâha otururken gazı açtı. Toprak fayanslara parmaklarımı sürttüm. Ritüelin tanıdıklığı yatıştırıcıydı. Jude'un bana Yunan kahvesi yapmasını binlerce kez izlemiştim. Hatta Tapınak'ta mutfağa sızıp Rafa, Micah ve bana kahve yaparken kullandığı cezveyi kullanıyordu. Keşiş Pietro her zaman kahve zevkimezin onun yaptığı *espresso*'dan fazlasına kaçmasına bozulurdu.

Jude şekerin çözülmesini beklerken konuşmadı. Bana arkası dönük olarak kahveyi karıştırdı, saçları önüne düşüyordu. Onun bu ufak cezveye bu kadar odaklandığını görmek içimi sızlattı. Bensiz geçirdiği bütün o dakikaları düşündüm ve sanki göğsümdeki boşluk yeni oyulmuş gibi hissettirdi. Omzunun üzerinden baktı, bankta, onun bankında oturduğumu gördü. Belki de hissettiğim her şeyi yüzümden okuyabiliyordu. Gördüğü her neyse, ağzını büzüştürdü. Yutkundu ama başka bir yere bakmadı.

"Kaynıyor," dedim sessizce ve dönüp cezveyi ateşten taşmadan önce, tam zamanında kaldırdı.

Hazır olduğunda kahveyi iki küçük fincana boşalttı. Sonra buzdolabına gidip bir tabak aldı. "Limandaki arkadaşım bu sabah taze yaptı."

Engel olamadan gülümsedim. *Galaktoboureko*'ydu.*

En sevdiğim tatlıydı, yani Türk lokumundan sonra ikinci sıradaydı. Bana gülümsedi, artık daha az tedbirliydi. Kahveleri aldım ve mutfağın dışındaki taraçaya doğru Jude'u takip ettim. Etrafımız renklerle sarılmıştı; saksılarda limon ağaçları ve begonviller alçak ahşap duvar boyunca dizilmişti, okyanus, kasabanın düz çatılarının ardında bütün ufku kaplıyordu. Üstü hilâl şeklinde, neredeyse boynumuzdaki Refaim işaretiyle aynı şekilde, mozaiklerle süslenmiş küçük bir masanın etrafına güneşin eskittiği katlanan sandalyelere oturduk. Okyanusa yüzümüz dönük, yan yana oturuyorduk. Kahvemi yudumladım. Yoğun ve tatlıydı.

"Gerçekten çok lezzetli olmuş Jude."

Sanki adını söylememden memnun olmuş gibi gözleri bir anda bana döndü. "Teşekkürler." Bana *galaktroboureko* tabağını ve bir çatal uzattı, gümüş avcunda ısınmıştı. Puf böreği ve muhallebiyi çatalladım, ağzıma götürüp gözlerimi kapadım. Yüzüme vuran güneşi hissedip tatlının tadını çıkardım.

Jude gözlerimi açana kadar bekledi. "Nasılsın?"

Ağzımın kenarından akan şerbeti sildim. "İyiyim. Sen?"

"Evet ben de iyiyim."

Duraksadık.

"Jason'dan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır. Sen?"

Kafamı hayır anlamında salladım ve Jude da çatalını doldurdu. Çiğnedi ve yutkundu, gözleri denizdeydi. Sessizlik yeniden garip hissettirmeye başlamıştı. Çatalını yalayarak temizledi. "Evet, belli ki ikimiz de havadan sudan konuşma konusunda bir ilerleme kaydetmemişiz."

Güldüm ve anında daha rahat nefes almaya başladım.

* Geleneksel bir Yunan tatlısı. -çn

"Ne düşündüğümüzü söylemeye ne dersin?" dedi Jude.

"Tamam. Sen başla."

"Hâlâ Daniel'la birlikte misin?"

Bunu beklemiyordum. "Hayır."

Kafasını salladı, sandalyesine yerleşti.

"Ama Jones, Daisy'le yaptığı konuşmaları sana bildiriyorsa bunu zaten biliyor olman lazım."

"Senden duymak istedim." Bir çatal dolusu tatlı yedi. "Senin sıran."

"Gittikten sonra neden hiç aramadın?" Soru, sormak istediğimin bu olduğunu bilemeden ağzımdan çıkmıştı. "Beni bırakıp gitmek bu kadar kolay mıydı?"

Gözlerini kırptı. Çatalından altın ayın üzerine şerbet damlıyordu. "Hayır Gabe. O kadar kolay değildi. Kalma şeklin, seni aramamı zorlaştırdı..." Çatalını tabağa koydu. "Sonra da senin tayfanla Hindistan'da karşılaştık ve Rafa'yla birbirinize saldırdınız, bu da benim diğerlerini senin bize karşı olmadığına ikna etmemi çok zorlaştırdı."

Göz temasımızı koruyamıyordum. Tapınak'ın Dışlanmışlarla ilişkisini o an belirlemişti. Tapmak tayfasının ve Dışlanmışların ekiplerinin ne zaman karşılaşsak birbirine girmesinin sebebi buydu. Bu benim yüzümdendi. Bir de Rafa'nın.

"Taş atmıyorum, sorunu cevaplıyorum," derken Jude'un sesi daha nazik çıkıyordu. "Benim sıram?"

Nefes verdim ve başımla onayladım, gözlerim okyanusa sabitlenmişti.

"Neden benimle gelmedin? Hâlâ anlayamıyorum."

Gözlerimi ovuşturdum. "Karmaşık bir durum."

"Hadi canım."

"Bu soruya kademe kademe gelebilir miyiz?" Elimin ne kadar titrediğini görmediğini umuyordum. "Dünkü işiniz nasıl geçti?"

Jude beni izledi. Bunun oylanmaktan daha fazlası ol-

duğunu bilecek kadar beni tanıyordu. "Kimse yaralanmadı ve dünyayı bir düzine daha az Immundi işgal ediyor."

"Bana mı öyle geliyor yoksa o küçük çirkin boklardan daha fazlası mı tezgâh kuruyor bu ara?"

"Kesinlikle daha fazla. Zarael ve sürüsü de genelde çok uzakta olmuyorlar."

Jude'la bu konularda konuşmak rahatlatıcıydı. "Sence Zarael Immundilerden ikinci bir ordu mu kurmaya çalışıyor?"

"Belki de." Jude tatlıdan bir koca lokma daha aldı ve çiğnerken konuşmaya devam etti. "Ama bu orduyu gerektiren bir şeylerin yaklaştığı anlamma gelir."

"Bizim Düşmüşleri bulmamız gibi."

"Ya da daha büyük bir şey."

Ensemden buz gibi bir ürperti geçti. Cehennem ve cennet arasında kehanet edilen savaştan bahsediyor. Nathaniel bize her zaman bu savaş gerçekleşmeden önce Düşmüşleri bulmamız gerektiğini söylerdi. "Sence zamanımız tükeniyor mu?"

"Bilmiyorum. Üstelik eğer tükeniyorsa bunun ne ifade ettiğine dair de bir fikrim yok."

"Belki bu Dani denen kız bunları cevaplayabilir."

"Tanrım, umarım."

Bu düşüncenin gerçekleşme ihtimalini düşünerek ve ağırlığını tartarak bir süre daha oturduk. Sonunda Jude arkasına yaslanıp bacaklarını benim tarafıma doğru uzattı.

"Micah nasıl?"

Biraz rahatladım; bu soruya cevap verebilirdim. "Hâlâ Adeline'i özlüyor ama uzak durmayı becerdi. Son iki yılda da benim bildiğim kadarıyla en azından yarım düzine kişiyle birlikte oldu, gerçi bunun yardımcı olup olmadığını bilmiyorum ama..."

"Güven bana, yardımcı oluyordur. Hâlâ gitar çalıyor mu?"

“Evet ve kafa sallamak yerine dinlemen gereken müzisyenlerin şarkılarından listeler yapıyor.”

Güldü. “Tabii ki yapıyor.”

Ben de güldüm ve tam o sırada Rafa, Jude’un arkasında, mutfak girişinde cisimlendi. Belki Jude ve benim birlikte, rahat bir şekilde oturduğumuzu görmek onu şaşırtmıştı çünkü sırtmaya başladı. Bir anlığına geçen on yılı unutmış gibiydi.

Sonra hatırladı.

Gülümsemesi buharlaştı. “Onu *buraya* mı getirdin? Ne bok yiyorsun Jude.”

Jude’la ben ayağa kalktık, sandalyeler beton zemine düştü. Rafa’nın Jude’la konuşmaya başladığımızı bildiğini fark ettim. Bu demekti ki diğer Dışlanmışlar da biliyordu.

“İkiniz de sakın kalın,” dedi Jude. Aramıza geçmiyordu ki bu iyimser bir hareketti ve hiç Jude’a uygun olmayacak kadar naifti.

“Burayı bilmesi gereken son kişi o.”

“Lanet olsun Rafa, bunca yıldır muhakememe güvendiğini düşünüyordum,” dedi Jude şaka yapar gibi ama gergindi de. Bu bir uyarıydı.

“Beni endişelendiren senin muhakemen değil.” Rafa artık beni izliyordu. Bakışı ellerime kaydı ve ben de parmaklarımı esnetip ağırlığımı diğer bacağıma verdim. İnce ve tehditkâr bir hareketti. “Neler dönüyor Gabe? Bu aniden kardeşinle konuşma ihtiyacını doğuran nedir?”

“O Jude’la benim aramda.” Nabzım bir kademe daha hızlandı, adrenalin salgılıyordum. Rafa yaklaştı, bana daha zor hedef olacak bir açıyla duruyordu. Masadan uzakta onu karşılamak için ben de öne çıktım, önüme çıkabilecek daha az nesne vardı. Jude rahatsızlığını belirtmek için cık-cıkladı.

“Lanet olsun, aşın şunu. Kavga edecek bir şey kalmadı artık.”

Rafa'yla gözlerimiz kilitlendi, acı ve kurnazca bakıştık. *Evet kaldı.*

"Gabe." Jude'un sesi öfkemi böldü: Eleştirmekten çok rica ediyordu. "Lütfen."

Yavaşça nefes aldım. Bunu yapabiliyordim. Buraya Jude için gelmişim, Rafa değil, ve Rafa gelene kadar her şey yolunda gidiyordu. Hatta iyi gidiyordu. Gözlerimi Rafa'dan kaçırmadan ona vurma ihtiyacımı nefes alarak geçirmeye çalıştım.

"Seni Daniel gönderdi değil mi?" diye ısrar etti Rafa. "Tabii ki o gönderdi, sen onun kuklasısın. Yatakta da iplerini o mu kontrol ediyor?"

Saldırdım, tamamen refleksti. Yumruğum burnuna değdi ve Rafa'nın kafası sıçrayan kanlarla birlikte geriye gitti. Parmaklarımda bir acı patlaması olmuştu ve bileğim de sızlıyordu.

"Hey!" Ben bir sonraki hamlemi yapamadan ya da Rafa karşılık veremedenden Jude aramıza girmişti. Kardeşim beni geri itti, sert değildi ve Rafa'ya da uyarı anlamında elini kaldırdı. "Yapma."

"Yapma dostum, burnumu kırdı!" Rafa avcunu burun deliklerine bastırıp kanı durdurmaya çalışıyordu, parmaklarının arasından bana dik dik bakıyordu.

"Sen de kaşınıyordun." Jude ona gözlerini dikip baktı ve tartışma havasında olmadığını açıkça ortaya koydu.

Rafa kıpırdandı. "Ne yani, ikiniz öylece aranızı düzelttiniz mi? Geçtiğimiz on yılın bir hükmü kalmadı mı?"

"Kız kardeşimle yaptığım bir sohbet, Rafa. Tapınak hakkında ya da bizim ekibimiz hakkında konuşmuyoruz. İkiz meseleleri."

İkiz meseleleri.

Ayrılmadan önceki beş yıl boyunca bile ikimiz de bu kartı kullanmamıştık. Kendi başımıza kalmak istediğimiz zaman hep kullandığımız bir bahaneydi.

"Pabucumun ikiz meselesi," dedi Rafa.

Jude tepki vermedi, Rafa'yı izlemekle yetindi. Bekledi.

Rafa yavaş, mahsus gürültülü bir nefes aldı. Alaycı bir gülüşle nefesini verdi. "İyi." Gözleri bana kaydı. "Ama seni bir sonraki görüşümde affetmem."

Gergin bir gülümsemeyle yanıtladım, "Hiç sorun değil."

Bir saniye sonra Jude'la terasta tekrar yalnızdık.

Yavaşça gevşedim ve parmak eklemlerimdeki çürüyen yerleri ovaladım. Masaya gidip oturdum. Jude da aynısını yaptı. Ağız dolusu bir lokma tatlı daha aldı ve düşüncelere dalarak çiğnedi. Yuttu, ağzını sildi sonra çatalı tabağa bıraktı. Denizden gelen esinti saçlarını karıştırıyordu.

"Evet. Rafa'yla aranda ne olduğunu anlatmanın vakti geldi."

UYGUNSUZ BİR KONUŞMA

Kollarımı kavuşturdum ve masadaki hilale baktım.

"Bana bir şey olmadığını söyleme. İkinizin arasındaki dramayı az önce ön koltuktan izledim ve bunun ne kadar kişisel olduğunu görebiliyorum."

Dudaklarımı ıslattım. "Sen onunla birlikte Tapınak'tan ayrıldıktan sonra çok şey oldu, onlarla ilgili olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ah, ona şüphe yok. Ama ayrıldığımız gün onu ikinci kattaki bir camdan attın ve kendin de beraber atladın. Birbirinize ne kadar zarar verdiğinizi biliyorum: Zak sizi gördü ki bu Micah ile ilk yer değiştirmenizden *sonraydı*." Jude öne doğru eğilerek oturdu. "Gabe, lütfen. Neyle ilgili olduğunu bilmem gerek. Neden bizimle gelmediğini bilmem lazım."

Sesindeki gizli acıyı duyabiliyordum, o günden kalan kafa karışıklığı ve kırgınlığın yankılarını. Nefes alamadım. O eski, tanıdık öfkeyi yakalamaya çalıştım, beni geçmişin ağırlığından koruyan tek şey oydu ama ellerim bomboş kaldı. Artık tek hissettiğim hüzündü. Kırılmıştım.

"Bir önemi var mı?" diye sordum sessizce.

"Evet, Gabe, var."

Kahvemi aldım. Telveleleri döndürüp tortunun bardağın kenarına yapışmasını izledim. "Ama küçük düşürücü."

Parmaklarını hafifçe bileğime koydu, o kadar kararsız ve tereddütlüydü ki biraz daha içim acıdı.

"Bilmem lazım."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve geri verdim. "Tamam."

Ona Rafa'yla benden bahsettim ve Rafa'yla Mya'dan. Yerimde duramıyordum. Öne eğildim. Arkama yaslandım. Saçımı tekrar topladım. Bacak bacak üstüne atım sonra indirdim. Çatalla oynadım. Konuşmamız boyunca gözlerine bakmaktan kaçındım. Bitirdiğim sırada *galaktobourek* odan kalanları paramparça etmiştim. Şimdi mahvolmuş bir bulamaca benziyordu, çatalımı püreye bastırdım ve derin bir iz bıraktı.

"Yani, o akşam adadan sonra benimle San Fran'e gelseydin ve siz Rafa'yla hiç yatmasaydınız, benimle gelecek miydin?" derken Jude'un sesi sakindi.

Başımla onayladım, hâlâ tatlıyı düzleştiriyordum. "Her zaman seninle gelecektim. Gelmememin tek sebebi Rafa ve Mya'nın gelmeleri idi. İnsanlar neler olduğunu öğrenirse yaşayacağım küçük düşmeyle yüzleşemedim."

"Gururundan kaldın."

Kafamı o kadar hızlı kaldırdım ki boynum çıtladı. "Ne? Hayır..."

"Sen buna başka ne dersin?"

"Kendime saygı?"

"Kendine saygı mı?" Bana baktı. "Neden kaldığını düşündüğümde aklıma gelen sebepleri öğrenmek ister misin?"

Emin değildim ama bana nasılsa söyleyecekti.

"İlk olarak Mya yüzünden olduğunu sandım. Onun fikirlerini arada da olsa seninkilerin üstünde tutmamı o kadar kendine tehdit olarak algıladın ki..."

"Arada mı? Jude sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyordu..."

"Bırak da lafımı bitireyim." Kıpırdandı. "Onunla senin aranda bir seçim yapmaya zorlayacak kadar kendini tehdit edilmiş hissettiğini düşündüm." Sonra ben tartışmaya başlayamadan bir elini kaldırdı. "Sonra belki Tapınak'taki hayatı bırakamayacak kadar sevdiğini düşündüm. Nathaniel'in bütün saçmalıklarını bilmene rağmen onlara katlanıp sahte bir hayatı yaşamayı tercih ettiğini... Bu da mecbur kalırsak gitmeye istekli olduğunu söylediğin her konuşmamızda ya bana ya da kendine yalan söylediğin anlamına geliyordu. Daisy ve Micah'yı bırakmak istemediğini biliyordum, ya da Taya ve Malachi'ı ama eğer sen gelsen onlar da seni takip ederlerdi."

"Bunu bilemezsin."

"Evet biliyorum. Ve sen de biliyorsun. Sonra," elini saçlarının arasından geçirdi, "Daniel'la birlikte olduğunu duyduğumda... Lanet olsun Gabe, onun için kaldığını düşündüm. Biz gitmeden Daniel'la birlikte olduğunu ve bunu bir sır olarak sakladığını."

Jude'a bön bön baktım. "Gerçekten sana yalan söylediğimi, üstelik bunu Daniel'la birlikte olmak için yaptığımı mı düşündün?"

"Başka ne düşünecektim ki? Bana hiçbir zaman gerçeği söylemedin, Rafa da hiçbir şey anlatmadı, o yüzden elimden gelen tek şey varsayımda bulunmaktı. Sen de o yıl değişiyordun..."

"Kuşkusuz bunları kafana sokan biri vardı." Rafa'dan bahsediyordum. Onun da kendini Daniel için kaldığıma ikna etmesi daha kolay gelmiş olmalıydı.

Jude omuzlarını silkti ama tartışmadı.

"Jude, senin de gurur meselesi yaptığın birkaç şey olduğunu unutmayalım. Nathaniel'a ültimat verdikten sonra asla geri adım atmadın, bu beni almadan gitmek anlamına gelse bile."

Yine karşı çıkmadı. Sandalyesine gömüldü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O günü kafamda bin kez tekrar canlandırdım Gabe. Çok daha fazla kez o gün yüzünden kendime kızdım. Eğer tekrar yaşayabilecek olsam her şeyi daha farklı yapardım. Baştan aşağı."

"Ben de. Ama yapamayız."

"Hayır, yapamayız."

Bir süre boyunca konuşmadık. Yüzüm denize dönüktü, bir yolcu gemisinin limana yanaşmasını izledim, arkasından uzun bir köpüklü su kuyruğu takip ediyordu. Göğsümden bir yük kalkmıştı ama gerçekten bunun beni hafiflettiğini mi yoksa savunmasız mı kıldığını anlayamıyordum.

"Rafa'ya neler olduğunu bildiğini söyleyecek misin?" diye sordum.

Jude bana, sanki Rafa'nın *Kawasaki*'sine balta vurmasını söylemişim gibi baktı. "Delirdin mi sen? Bu hiçbir zaman yapmak istediğim bir konuşma değil."

"İyi."

"Ne olursa olsun, o ve Mya yıllardır birlikte değiller. Bu sıralar yaptıkları tek şey birbirlerine laf atmak."

"Senin hayatında kimse oldu mu?" diye sordum. Rafa ve Mya hakkında bir şeyler duymak istemişyordum.

Jude eğlenmeden güldü. "On yıl oldu: Hayatımda çok kişi oldu. Ama sorduğun bu değil, değil mi? Hayır, öyle özel biri olmadı." Beni bir süre inceledi. Başını salladı.

"Ne?"

"Eskiden senle Rafa'nın kaçınılmaz olduğunu düşünürdüm. Eğer sıçıp batırmasaydı sence neler olurdu? Bir yere gider miydi?"

"Şüpheliyim."

Jude'un kaşları yukarı kalktı.

"Biri öğrenecek diye utanmıştım ki bu Mya'yı öğrenmemden önceydi."

Bir anlığına kendime o geceyi hatırlama izni verdim: oyunculuğumuzu, yoğunluğu. Tamamen parçalara ayrılıp yeniden bir araya getirilme hissiyatını. Sonra onun, kendiminki kadar tanıdık gelen bedenine yaslanarak uyuyakalmak... Yorgun. Tatmin olmuş. Anıyı aklımdan uzaklaştırdım. Artık bir anlamı yoktu.

“Fark etmez çünkü her şeyi gerçekten sıçıp batırdı.”

Jude öne eğilerek oturdu, bana ciddiyetle baktı. “Evet ama biz de aynısını yaptık ve şu an konuşuyoruz.”

“Azıcık farklı koşullar altında.”

“Haklısın prenses,” beni bu isimle çağırmasıyla rahatlatıcı bir sıcaklık duydum, “ama bağışlama bağışlamadır.”

Başımınla onayladım... Jude’u beni bırakıp gittiği için affedebilirdim, artık bunu biliyordum ama ya Rafa’yı? Bana ne yapmıştı? Onu o camdan atmadan önce bana ne söylemişti? Sonrasında birbirimizin canını birçok şekilde yakmıştık, tekme, yumruk ve sözlerle, onlara ne olacaktı?

Bu durumun üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum.

SENİ GÖREBİLİYORUM

Dokuz gün sonra Jude hâlâ Jason'dan bir haber alamamıştı. Ama artık her gün telefonla konuşuyorduk. İlk birkaç konuşmamız resmi geçmişti ama o tuhaflığı attıktan sonra sohbet akmaya başlıyordu. Bazı günler özlediğimiz insanlardan bahsediyorduk. Diğer zamanlarda birbirimizin hayatında neler olup bittiğini öğreniyorduk.

Yazılarımı sordu ve ben de o gittikten sonra çok fazla yazmadığımı itiraf ettim. Sırt çantalı gezgin hikâyelerini onunla paylaşamadıktan sonra anlamını yitirdiğini söylemedim.

Ona sörf yapıp yapmadığını sordum, o da bana istediği kadar sahile gidemediğini söyledi. Dışlanmışların yaşantısının da Tapınak'takinden daha az talepkâr olmadığını fark ettim. Yalnızca bir defa son zamanlardaki ayrı ayrı gittiğimiz görevlerin etrafında dolanan bir konuşma yaptık ama ikimiz de kendi grubumuzu baltalayacak bir şey söylemek istemiyorduk.

Ona bugünkü İzlanda turumdan kesinlikle bahsetmemiştim.

Saat dokuzdu ve odamda yalnızdım, yatağa girmeye

hazırlanıyordum. Yatağın üstüne uzanmış, televizyonda beni uyutacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Parmaklarım sol dizimin üstündeki yeni yarada geziniyordu; birkaç saat önce kaslarımı ve sinirlerimi yarıp geçmiş bir iblis bıçağının bıraktığı on santimlik iz. Taya, Malachi ve ben Reykjavik'in dışında Kapı Bekçilerine rastlamıştık. Yüzeydeki yara Keşiş Ferro ve Taya'yla birden fazla yaptığım yer değiştirmeler sayesinde iyileşmişti ama kaslar her zaman daha yavaş iyileşiyordu: Bacağımdan yukarı, kalçalarımın doğru gelen hafif zonklama öyle kısa zamanda geçecek gibi değildi.

Biri hafifçe kapıma vurdu.

"Ne?" diye seslendim.

"Ben Zebediah."

"Çok komiksin Micah." Pantolonumu giyip kapıya doğru yönlendim. Kapıyı sertçe açtım ve bir an bocaladım. "Zeb. Siktir, affedersin."

Zeb orada şaşırmış bir halde duruyordu ama tepkimden ötürü beni suçlayamazdı. Beş yıldır Tapınak'ın yazıhane kanadından neredeyse hiç çıkmamıştı: Nathaniel ona oradaki ofislerden birini yatak odasına çevirip banyo ekleme izni verdiğinden beri. Tek yaptığı çalışmak ve Konsey toplantılarına katılmaktı. Onu geçtiğimiz ay boyunca muhtemelen iki defa görmüştüm ve ikisi de kütüphanedeydi.

"İçeri gelebilir miyim?"

İnce yünden bir kazak ve yeni gibi görünen kot pantolon giymişti. Siyah saçları kısa ve fırça gibiydi, sakalları da özenle kısaltılmıştı. Üstümdeki yırtık pırtık tişörtlü ve bol pamuklu pijama altıma şöyle bir baktım.

"Ah, tabii ki."

Koltuğumdaki gazeteleri ve kılıçları temizleyip ona oturması için işaret ettim. Ben yatağa oturdum. "Ne oldu?"

Boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı Zeb. Uyumam lazım."

"Jude'la aranızı düzeltmeniz konusunu merak ediyordum."

İnanılmaz.

"Daniel gönderdi seni." Soru değildi.

"Hayır... Yani, evet ama burada olma sebebim o değil. Ardında yatan bir sebep olup olmadığını bilmek istiyordum."

"Kardeşim olması ve birbirimizle konuşmamaktan bıkmış olmamızdan başka mı?"

"Evet, onlardan başka."

"Daha fazlası olduğunu düşünmene sebep olan nedir? Şu geçtiğimiz on yılda birbirimizi özlediğimizi düşünmüyor musun?"

Parmak uçlarını damarlı ahşap masanın kenarına yerleştirdi. Başucu lambamın loş ışığında bile tırnaklarının kesilmiş ve manikürlü olduğunu görebiliyordum, siyahi tenine tezat oluşturacak kadar pembelerdi. "Geçtiğimiz yüzyılı Nathaniel'in kütüphanesindeki kadim metinleri çevirmeye adadım..."

"Evet, bunun farkındayım."

"O yüzden insanlığın bildiği her toplumun ve mezhebin yazılı kaynaklarına erişme şansım oldu. Buna rağmen bana hâlâ anlaşılması zor gelen gerçekler var ve bunun bir amaca yönelik olduğunu düşünmeden edemiyorum, özellikle de Düşmüşler konusunda. Eğer haklıysam, mantıken, yazılı metinler haricinde de cevapları bulabileceğimiz yöntemler olmalı; eğer onları nerede aramamız gerektiğini bilirsek."

"Ve?" diyerek onu konuşmaya sevk ettim. Ağzım şimdiden kurumuştu.

"Dışlanmışların bu kaynaklardan birini keşfedip etmediğini merak ediyordum."

"Eğer etmişlerse gerçekten bana söyleyeceklerini düşünüyor musun?"

Buruk bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Hayır ama kardeşin söyleyebilir. Bu dünyada bazı şeyler kardeşinle kavgaya etmekten bile daha önemlidir."

Zeb gerçeğe çok yaklaşmıştı ancak bir o kadar da uzaktı. Ancak yarım-haklı olması bile beni kızdırıyordu: Jude benimle yalnızca Jason ve Dani, ve Dani'nin gördüğü her neyse onun yüzünden yeniden iletişim kurmuştu.

"Bizde olmayan bir bilgiye sahip olsalar Dışlanmışlarla kaçıp gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır Gabe, tabii ki öyle düşünmüyorum..."

"Ama bunu ima ediyorsun, değil mi? Daniel başka bir amaç olduğuna ikna olmuş durumda ve sen de bizim henüz bulamadığımız bir şeyi buldukları için Dışlanmışlara katılacağımı düşünüyorsun. Güvenoyu için teşekkür ederim Zeb."

"Gabe..."

"Ayrıca şu da kayda geçsin ki benim bildiğim kadarıyla Dışlanmışlar, Düşmüşler hakkında bizden daha fazla bir şey bilmiyorlar." Doğruyu söylüyordum ama yine de bir parça pişmanlık duygusu içimi kemiriyordu. "Ayrıca Mya'nın dahil olduğu herhangi bir şeye katılacağımı düşünüyorsan..."

"Biliyorum. Tabii ki yapmayacağını biliyorum." Yutkundu, ellerini kucağında kavuşturdu. "Ama hâlâ bana Jude'la tekrar iletişim kurmanıza neyin sebep olduğunu söylemedin."

"Evet söyledim, beni dinlemiyordun." Ayağa kalktım. "Artık gitmen gerek."

Zeb karşı çıkacakmış gibi göründü ama sonra yatağının üstündeki silah yığınının bir göz attı ve kimin odasında olduğunu hatırlamış gibi göründü.

"Her tarafım çürüdü, yorgunum ve hiç ihanetle suçlanacak havamda değilim."

"Gabe, lütfen..."

"Daniel'a bir dahaki sefer önüne geleni suçlamak istediği zaman bizzat gelip kendi yapmasını söyle, benimle yüzleşecek götü olmadığını için seni depodan çıkarmasın."

Ben kapıyı yüzüne kapattığım sırada Zeb hâlâ özür diliyordu. Yatağa girdim, kızgın, küskün ve tedirgindim. Kimseye yalan söylememiştim, henüz değil. Yalan sayılmazdı. Bu Dani denen çocuğun ne söyleyeceği de umurumda değildi, Dışlanmışların safına geçmeme imkân yoktu.

Endişe içinde uzanıyordum, nihayet uykuya dalacak gibi olduğumda komodinin üzerindeki telefonum titremeye başladı. İnleyerek aldım.

Jude arıyordu.

"Jason şimdi aradı. Bizi Dani'ye götürmeye hazırmış."

Anında ayıldım. "Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi şimdi mi?"

"Evet. Bizimle iskelerin altında buluşacak. Sahil ahalisi evlerindeymiş o yüzden pek kimsenin bizi göreceğini sanmıyorum. Oradan da çocuğun yanına gideceğiz."

Lambayı açıp ağrıyan bacağımı yataktan sürüyerek indirdim. Kot pantolonuma uzandım. "Tamam, bana beş dakika ver."

*

Santa Monica iskelesinin altındaki alanda kimse yoktu. Sütunlardan oluşan orman loş ışıktaki tüyler ürpertici görünüyordu. Sisten su hattını göremiyordum ama yakında bir yerlerde dalgaların sakince kıyıya vurduğunu duyabiliyor, nemli deniz kokusunu alabiliyordum. Hangi hava koşullarına göre giyinmem gerektiğini sormadığım için kat kat giyinmişim: tişört, ince bir kapüşonlu, deri ceket. Botlarım yumuşak kuma batıyordu ve onları fırlatıp sisin içinde yalınayak koşma ihtiyacımı zar zor bastırıyordum. Yaralı bacağıma rağmen.

Jude ve Jason birkaç saniye arayla geldiler, Jude bana o kadar yakında cisimlenmişti ki kaçmak zorunda kalmıştım. Birbirimize gülümsedik ve bir saniyeliğine bana sarılabileceğini düşündüm ki bu olmayacak bir işti çünkü hiçbir zaman sarılan tipler olmamıştık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Jason'a.

"Boise'ye, Idaho'da."

Jude güldü. "On bir yaşındaki bir kahin başka nerede yaşayacaktı ki?"

Jason düşünceli bir halde ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Maria biraz kaba davranırsa lütfen onu yargılamayın. Bu onun için kolay değil. Dani'ye de nazik davranın." Kılıçlarımıza baktı. "Ve çok göz korkutucu görünmemeye çalışın."

Jude'la ikimiz başımızla onayladık.

"Yer değiştirirken bizi nasıl yönlendireceğini hatırlıyor musun?" diye sordu Jude. İkimiz Jason'a hepimiz gençken yer değiştirmeyi öğretmiştik ama hep birlikte yer değiştirmeyi yalnızca bir kere çalışmıştık.

"Sanırım."

Birbirimize yaklaştık.

"Topallıyor musun?" diye sordu Jude bana.

Omuz silktim. "Biraz."

"Ne oldu?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama onun yerine biraz değiştirilmiş versiyonunu söylemeye karar verdim. "Bugün bir görevim vardı. Sonunda Bel ve Leon'la karşılaştım."

Nefesini tuttu. "O ikisinden gerçekten nefret ediyorum. Ne kadar kötüydü?"

"Kılıç darbesi aldım. Fena değil, kalıcı bir hasar yok. Biraz kasıldı ve ağrıyor o kadar."

"Arkanı koruması gereken kimdi?" Gözleri bacağıma indi. "Daniel neredeydi?"

İç çektim. Tabii ki Tapınak'a ve Daniel'a karşı duyduğu

iğrenme hissi yalnızca biz konuşmaya başladığımız için yok olmayacaktı. "Bir keşif göreviydi ve pusuya düşürüldük. Taya ve Malachi arkamı kolluyordu ve ikisi de çok meşguldü."

Jude daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama daha ağzını açamadan Jason boğazını temizledi. "Maria ve Dani bizi bekliyorlar."

Jason'ın bileğine uzandım ve bir anlık duraklamadan sonra Jude da aynısını yaptı. Jason bizi nazikçe boşluğa çekti, suyun içine doğru kaymak gibiydi. İki saniye sonra diğer taraftaki ılık, fırından yeni çıkmış kurabiye kokan ve gaz ile ısıtılan bir mutfağa çıktık.

Kısa, koyu renk saçları olan bir kadın mutfak tezgâhının arkasında duruyordu, gözleri bir Jude'a bir bana doğru kayıyordu. Kolları sarışın, uzun ve bukleli saçları olan bir çocuğa sıkı sıkıya dolanmıştı. Kendilerini bize hazırlamışlardı, neredeyse nefes almıyorlardı.

"Siz Maria olmalısınız," dedi Jude ve gözlerinin kenarlarını kırıştıracak şekilde gülümsedi.

Maria, Dani'yi daha sıkı tuttu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Sizi burada istemiyorum." Nefes verdi ve kızına baktı. "Ama Dani, gördüğü şeyleri size anlatmak zorunda olduğuna inanıyor ve ben de Jason'ın ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayım."

Dani Jude'a mı yoksa bana mı bakacağına karar veremiyordu. Gözleri bir yaz günündeki gökyüzü kadar mavi, parlak ve meraklıydı. İçlerinde korku da vardı ama Dani korkması gerektiği kadar korkmuyordu. "Selam," dedi sessizce.

"Selam," dedik Jude'la bir ağızdan.

Jude deri ceketinin fermuarını açtı. "Of, burası çok sıcak. Rahatsız olur musunuz?" Ceketini çıkardı ve ben de aynısını yaptım. Jude eski bir Lynyrd Skynyrd tişörtü giyiyordu, o tişörtü ona yıllar önce ben almıştım. Yırtık pırtıktı

ve solmuştu; benim için giymişti. Orada Tapınak'ta giydiğimiz standart siyah uzun kollu bodylerden giydiğim için kendimi yetersiz hissediyordum. Keşke ben de onun bana verdiği bir şeyi giymeyi akıl edebilseydim, üstünde *Makasla koşarım* yazan tişört bile olurdu. Jude gittiğinden beri o tişörtü giymemiştım ama dolabımda tam olarak nerede durduğunu biliyordum.

"Güzel bir eviniz var," dedi Jude. Eskiymiş fakat iyi bakılmıştı: eski bir ahşap masa ve yüksek sırtlı sandalyeler, pırlıl pırlıl bir soba, çiçekli deseni olan bir kumaşla kaplı geniş bir kanepe. Kalın halı üzerinde başka birilerinin mobilyalarının izleri vardı.

"Teşekkürler," dedi Maria, iltifatı gönülsüzce kabul ederek.

Geldiğimizde kokusunu aldığım kurabiyeler lavabonun yanındaki bir rafta soğumaya bırakılmışlardı. Leziz kokuyorlardı. Dani onlara baktığımı gördü. "Almak ister misin? Annemle ben onları sizin için yaptık." Sesi yumuşak ve sevimliydi, doğu yakası aksanı kuzeybatıdaki konumuyla zıtlık içindeydi.

"Tabii." Onun yanında nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum; çocuklarla pek tecrübem olmamıştı. Onun uzak bir akraba olduğunu anımsamak yardımcı oluyordu (ki bu gerçek hâlâ başımı döndürüyordu). Dani, Maria'dan uzaklaşıp tepsiyi benim kurabiyelerden alabilmem için kaldırdı. Eriyen çikolata parçacıkları parmaklarıma yapıştı. Dani, ben kurabiyeyi üç lokmada yiyip parmaklarımı yalayarak temizlerken beni izledi. "Hiç fena değil."

Dani gülümsedi. Bu çocuğun cidden hiç korkusu yoktu.

"Oturabilir miyiz?" Ben ceketimi asacak bir yer ararken Jason masadan bir sandalye çekti. Maria arka kapının yanındaki kancaları işaret etti. "Oraya asın lütfen. Silahlarınızla birlikte."

Jude'un da ceketini ve katanasını uzatmasını bekledim

ve onları odanın diğ er tarafına g t rd m. Pencereden ufacık arka bahçeyi görebiliyordum: bir salıncak,  itlere dayanmış bir bisiklet, içinde parlak mor renkte çiçekler olan bir kutu. İnsana kurabiye pişirmeyi öğreten ve ceketini asmasını söyleyen bir anneye sahip olmak nasıl olurdu acaba? Eski bir acı tazelendi, hazırlıksız yakalanmıştım. Bu özlemi bir yüzyıl önce g md ğ m  düşünüyordum. Belki de aile bağıları o kurumuş,  l  şeyleri canlandırıyordu.

“Burada ne zamandır yaşıyorsunuz?” diye sordu Jude ve böylelikle birkaç dakikalık bir havadan sudan konuşma başladı. Bu konuşma sırasında Maria ve Dani’nin Boise’ye iki yıl önce, Maria iş bulabilsin diye taşındıklarını  ğrendik. Bir travma hemşiresiydi. Yan komşuları olan genç kız Maria gece vardiyasına kaldığında Dani’ye bakıcılık yapıyordu, eğer o sırada Jason ziyaret etmediyse. Jason’m sık sık burada olduğına dair bir izlenim edindim. Dani yolun yukarısındaki ilkokula gidiyor ve melekler, iblisler ve Refaimler hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapıyordu.

“Dani’nin babası nerede?” diye sordu Jude.

Dani bir kurabiyeyle uzandı, ikiye böldü fakat yemedi.

“Doğıu tarafında kaldı,” dedi Maria düz bir ifadeyle. “Dani’nin k buslarıyla başa  ıkmamıyordu. Böylesi daha kolay oldu.”

Dani’nin ağızının köşesinin biraz aşağı sarktığını gördüm ve kimin için daha kolay olduğunu merak ettim: Dani mi Maria mı? “Ger eğı bilmiyor mu?” diye sordum.

“Tabii ki bilmiyor. Kimse bilmiyor, ailede bu lanetle yaşayanlar hariç. Siz ortalıkta insanlara ne olduğunuzu söyleyerek mi dolanıyorsunuz?”

“Hayır ama etrafım ne olduğumu bilen insanlarla çevrili dolayısıyla olmadığım bir şeymişim gibi davranmak zorunda değılim. Yorucu olmalı.”

Jason hiçbir şey demedi ama Dani’yi ikinci kurabiyesini de parçalamadan önce durdurmak için kızın parmak-

larına uzanırken gördüm: Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu.

"Sizin durugörüleriniz nelerdi?" diye sordu Jude, Maria'ya.

"Ben onlar hakkında konuşmam."

"Ama..."

"İşitmenizde bir sorun mu var?" derken Dani'ye doğru manidar bir bakış yöneltti.

Jason boğazını temizledi. "Maria'nın durugörülerini de ailedeki diğer kız çocuklarınınunkinden pek farklı değildi, çoğunlukla melekler ve şeytanlar arasındaki savaşları görüyordu."

"Ama bunlar kehanet gibi miydi?" diye lafını böldü Jude.

"Bilmiyorum," dedi Maria.

Jude öne eğildi. "En azından o savaşlarda Refaimleri görüp görmediğini söyleyebilir misin?"

Gözlerimi kırpıttım. Eğer görmüşse bunun anlamı neydi? Cehennem ve cennet arasındaki büyük savaş patlak verdiğinde dahil olacağımızın ve doğru tarafta olacağımızın bir onayı mıydı?

Başını sağa sola salladı. "Dani aramızdan sizi ilk gören oldu. Eğer bana gösterilen savaşlarda Refaimler vardıysa bile bunu ben bilmiyordum."

Jude sandalyesine gömüldü.

"Bunun bir anlamı yok," dedim. Yavaşça başıyla onayladı ama çene kemiğinden hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. "Ayrıca biz de bunun için burada değiliz. Dani için geldik."

Dani daha dik oturdu, çok ciddiymi.

"Evet." Konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. "Senin bu...şeyin nasıl işliyor?"

Omuzlarını silkti. "Eğer sessizce oturup yoğunlaşırsam sizi görebiliyorum. Arada sırada durugörülerim de oluyor

ama bu hediyeyi genellikle neler yaptığınızı görmek için kullanıyorum...”

“Yaptığınızı derken Jude ve benim mi?” Bir anda gerginlik vücuduma saplandı. Neyse ki Rafa ile aramda ne olduğunu görebilecek kadar yaşı yok, yani eğer yeteneği yalnızca birkaç yıl önce kendini gösterdiyse. Tabii eğer geçmiş de görebiliyorsa...

“Hepinizi görebiliyorum ama en çok siz ikinizi izliyorum, bir de Ez ve Zak’i. Siz dördünüz her zaman en sevdiğilerim oldunuz. Zaman zaman Micah’ı da arıyorum. Daniel’ı da.”

Daniel’ın adı geçtiğinde Jude’un tepkisini anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

“Bana inanmıyorsunuz değil mi?”

Onu inceledim. Çok açıktı, güveniyordu. “Bana gördüğün bir şeyi anlat.”

Serçe parmağının tırnağını kemirerek düşündü. “Senin Rafa’yı incittiğini gördüm.”

“Ne zaman?”

“Geçen hafta. Jude’la ikiniz dışarıda bir yerlerde oturdunuz. Hava çok güneşliydi. Siz konuşuyordunuz ve sonra bir anda Rafa da geldi ve sen onunla bir kavgaya giriştin. Sanırım onun burnunu kırdın.”

Jude’a baktım, tüylerim diken diken olmuştu.

“Ben kimseye söylemedim,” dedi, o da benim kadar ürkmüş görünüyordu.

“Bugün Jason’ı aramadan önce sizi görmeye çalıştım,” dedi Dani bizim tepkilerimizi görmezden gelerek. Bacağıma işaret etti. “Uzun beyaz saçları ve tuhaf gözleri olan bir iblisle dövüşürken yaralandın. Seni bir kılıçla kesti. Bir de Jude Rafa’yla senin hakkında bir tartışma yaşadı...”

“Tamam,” dedi Jude, tamamen şaşkındı. “Sana inanıyoruz.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı, tatmin olmuştu.

Kurabiye tepsisine uzandım, birini aldım, sonra geri bıraktım. "Peki, bize ne anlatmak istiyorsun?"

Dani Jason'a, sonra da annesine baktı. "Gabe ve Jude'la yalnız konuşmam gerekiyor."

"Hayır gerekmiyor," dedi Maria. "Hiçbir koşul altında..."

"Anne sana söyledim: Yalnızca Gabe ve Jude'a anlatabilirim."

"Hâlâ anlayamıyorum. Bana neden anlatamayasın?"

Dani parmaklarını masanın üstüne koydu. Tırnakları kısa ve düzgündü, zarif bir pembe tonunda oje sürmüştü. "Çünkü çok tehlikeli."

"Bu bana güven vermiyor Daniella." Maria bana dik dik baktı. "İkinizden birini onu kaçırmaktan alıkoyan nedir?"

"Eğer onu kaçırmak isteseydik şu an çoktan gitmiş olurdu," dedim gerçekçi bir şekilde.

"Tekrar ediyorum: Güven vermiyorsun."

"Beni kaçırmayacaklar Anne, söz veriyorum."

Jason Dani'ye baktı. "Bunu yapmaktan rahatsızlık duymadığına emin misin?"

"Onlara güvenilebileceğimi sen söyledin ve ben de güveniyorum."

Jason, Dani'nin parmaklarını sıktı, Jude'la bana keskin bir bakış baktı. "Haydi," dedi Maria'ya, "biz arka tarafta bekleyelim."

Maria tereddüt etti ama sonra Dani'nin başının tepesinden öptü. "Biz dışarıda olacağız yavrum. Sana söylediğimi unutma: *Sen* gördüklerinden daha önemlisin."

Dani başıyla onayladı sonra montlarını alıp arka kapıdan çıkmalarını bekledi. Midemde tuhaf bir hareketlilik vardı. Dani ellerini kotuna sildi, pembe-gri kapüşonlusunun kollarını yukarı sıyırdı. Derin bir nefes aldı.

"İlk durugörüüyü birkaç hafta önce aldım. Genellikle yalnızca bir kere görürdüm ama bunu tekrar tekrar gör-

düm. Bazen televizyon izlerken bazen de dışarıda oyun oynarken olurdu. Bisiklet kullanmayı bırakmak zorunda kaldım çünkü düşüp kolumu incittim." Bileğini yukarı kaldırıp derin bir sıyrığın izlerini gösterdi. "Olduğu sırada bir tür transa giriyorum."

"Kendini daha beter incitmediğin için şanslısın," dedi Jude. Öne doğru oturdu, "Ne gördün?"

Dani gözlerini kapadı ve hatırlarken yüzü yoğunlaşma çabasıyla kırıştı. "Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha uzun bir adam görüyorum, kocaman kanatları var. Gözleri küçük yangınlar gibi ama alevler mavi. Onunla birlikte başkaları da var ama yüzlerini net olarak göremiyorum."

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Dani alt dudağını emdi. Başıyla onayladı. "Göremediğim birinin adı Orias. Görebildiğim ise Semyaza."

Kalbim tekledi. Jude'un gözleri yaklaşık beş saniyeliğine benimkilere kitlendi.

"İsimlerini nereden biliyorsun?" Jude'un sesi sakindi.

"Konuştuklarını duyuyorum. Semyaza'nın gözleri kapalı ve Orias da ona izlemeyi bırakmasını söylüyor."

"Neyi izliyor?"

"Seni ve Gabe'i."

"Bunu nasıl yapabiliyor?"

Dani başını salladı. "Bilmiyorum ama sizi görüyor."

"Neden biz?" Ama cevabı çoktan biliyordum. Başka neden burada olacaktık ki?

Dani sandalyenin üzerindeyken dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerinin etrafına sardı.

"Çünkü Semyaza sizin babanız."

BABAN KİM?

Semyaza bizim babamız. Düşmüşlerin lideri. Düşüşün kıskırtıcısı ve cennet tarafından en küçümsenen melek.

Ve her neredeyse, bizi izliyor.

Mutfak, pencereler ve duvarlar bej renkli bir leke haline geldi. Ev çok sıcaktı. Tişörtüm boğazımı sıkıyordu. Ayağa kalktım. Sandalyem arkamdaki halıya çarpıp tok bir ses çıkardı ve parmak uçlarımla tuttuğum masa da sallanıyordu.

"Gabe..." Dani'nin sesi uzaktan geliyordu. Kulaklarıma kan pompalandı. Hareket etmem gerekiyordu. Bacaklarım titriyordu ama hâlâ beni ileri itebilecek kadar sağlamlardı. Halıyla kaplı merdivenleri geçtim, bilgisayarım durduğu küçük odayı ve gökyüzü resmini de. Ön kapıya ulaşana kadar yürümeye devam ettim. Sonuna kadar hızlıca açıp verandaya çıktım. Soğuk hava çarpıp, çıplak kollarımı yaktı. Derin bir nefes aldım ve burnumdaki, boğazımdaki, ciğerlerimdeki hava canımı acıttı. Dünya keskinleşti. İki katlı evlerin, düzenli çimlerin, Amerikan bayraklarının ve fazlasıyla büyük posta kutularının sıralandığı bir sokağa baktım. Canlı ağaçlar yolu sarmalıyordu, arada kırmızı ve

sarı renkler de vardı ve kurumuş yapraklar suyollarında oluşturdukları yığınlarda bekliyorlardı. Komşunun verandasından çarpık dişler ve deli gözlerin oyulduğu turuncu, çirkin bir yüz bana bakıyordu. Gözlerimi kırpıtm, kafama üşüşen düşünce ve korku fırtınasının içine yerleştirmeye çalıştım ve sonra Cadılar Bayramı'nın çok yaklaşmış olduğunu hatırladım. Ortadaki ironiye neredeyse gülecektim.

Tüylerim diken diken oldu, derim karıncalandı ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Veranda soğuktu ve burada cevaplar yoktu. İçeri girdim. Jude hâlâ masada oturmuş pencereden bulutsuz öğleden sonrası gökyüzüne bakıyordu. Jason ve Maria salıncağın yanında ayakta durmuş, ceketlerine sarılmış derin bir muhabbete dalmışlardı; dünyamızın biraz evvel altüst olduğundan bihaberdiler. Sandalyemi aldım ve geri oturdum.

Jude sersemlemiş ve kopuk görünüyordu. "Bunun anlamı ne?"

Ona verecek bir cevabım yoktu.

"Sana bu durugörüler kim gönderiyor?" diye sordu Dani'ye.

"Bilmiyorum."

Jude omuzlarını çevirdi ve boynunu çıtlattı. Dani çıkan sestten irkildi. "Pardon," dedi Jude ve sakinleşmek için bir nefes aldı. "Bizi izlediğinde Semyaza'nın ne gördüğünü biliyor musun?" diye sordu Jude.

Titrememe engel oldum. Bu cümle tüylerimi diken diken ediyordu.

Dani elinin arkasını kaşıdı. Tırnakları solgun teninde kırmızı izler bırakıyordu. "Emin değilim ama Semyaza'yı her gördüğümde durugörü üçümüzü göstermeye başlıyor."

"Ne yaparken?" diye soruyorum.

"Bir ormandayız. Siz kendinizi kesiyorsunuz ve ben de aynı şeyi tekrar tekrar söylüyorum."

“Ne söylüyorsun? Hatırlıyor musun?”

Gözlerini kapatıp dudaklarını ıslattıktan sonra daha önce hiç duymadığım bir dilde konuşmaya başladı. Gırtlak sesi çıkarıyordu, insani sesler değillerdi. Fakat iliklerimde yankılanıyorlardı ve dişlerim kamaşıyordu. Titrememi durdurmak için parmaklarımı yumruk şeklinde sıktım.

“Ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum o da başını salladı. Jude’a döndüm. “Ya sen?”

Jude, Dani’ye bakıyordu, özellikle zorlu bir bulmacanın cevabıymış gibi yüzünü inceliyordu. “Hayır ama meleklerin dillerinden biri olmalı. Yoksa neden bilmeyelim?”

Dani’nin dudağına götürdüğü parmakları titredi.

“Bu bir meleğin durugörüleri gönderdiği anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Dani dinlemiyordu. Hâlâ meleklerle özgü bir dili konuşabildiği düşüncesine takılı kalmıştı, yüzü merakla doluydu. Ben meraklanmıyordum, benim kafam karışınıyordu. Ve cidden ödüm kopmuştu. “Sana neden Düşmüşleri gösterirler ki?”

Dani sonunda onunla konuştuğumu anladı. Dudaklarına dokunmayı bıraktı. “Bazen görmediğim ama trans-tan çıktığım zaman *bildiğim* sayılabilecek şeyler oluyor. Orias’ın belki benim büyük-büyük-büyük-üvey-büyük-babam olabileceğini düşünüyorum, ya da neyse işte.” Bir Jude’a bir bana bakıyordu. “O da Jason’ın babası,” dedi, anlamamışız gibi.

“Jason bunu biliyor mu?” diye sordu Jude.

Kuvvetlice başını salladı. “Hayır. Ona söylemem gerektiğini düşünmüyorum.”

“Ama bize söylemen mi gerekiyordu? Neden?”

Sandalyesinin üzerindeyken bağdaş kurup omurgasını uzattı. Birden bire daha yaşlı göründü. “Düşmüşler başka bir boyutta sıkışmış durumdalar. Bunu Başmelek Gabriel

yaptı. Onları kaçıttıktan sonra buldu, cehenneme geri göndermek yerine oraya koydu.”

Dani sanki seyahat etmediği ülkelerden bahsediyor-muşçasına başka boyutlardan bahsediyordu. Ben büyür-ken başka alemlerden haberdardım, en azından bir tanesi aracılığıyla yer değiştiriyordum, ve buna rağmen bu fikri hâlâ kavrayabilmiş değildim.

“Gabriel neden böyle bir şey yapsın?” diye sordu Jude.

“Bilmiyorum ama Düşmüşleri nereye hapsettiyse onla-rı orada tutmak için Semyaza’nın kanını kullandı. Şimdi yalnızca Semyaza’nın, ya da Gabriel’m kanı mührü kırıp onları özgür kılabilir.”

“Eğer Semyaza yapabiliyorsa neden şu anda özgür de-ğiller?”

“Mühür yalnızca bu taraftan kırılabilir.”

Ah.

Jude bu vahyin gerçekliğini benden bir saniye kadar önce kavramıştı. “Biz onun kanındanız,” diye fısıldadı. “Onları özgür bırakabiliriz.”

Siktir.

Yutkundum. “Bizi gördüğünde yaptığımız şey bu mu? Onları özgür mü bırakıyoruz?”

Dani omuz silktili. “Tek bildiğim ben sözcükleri söylüyö-rum ve siz de kanınızı toprağa döküyorsunuz. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum, o kısmı görmedim.”

“Vay canına,” diye fısıldadı Jude. Arkasına yaslandı, sersemlemişti. “Vay ca-nı-na.”

Sessizce oturduk. Dani’nin başka kimseye anlatmak is-tememesine şaşmamak lazımdı. Bu Jason’ın varlığından ve annelerimiz hakkındaki sırdan daha büyüktü. Bu Dani’den ve onun yeteneklerinden bile daha büyüktü. Eğer Natha-niel haklıysa, Düşmüşleri bulmak bizi varlığımıza anlam katacak, bize bir gelecek sunacak tek şeydi. Eğer haksızsa

dahi, onları bulup özgürleştirmek her şeyi değiştirecekti.

Yüz kırk yıldır gizleniyorlardı, hatta tutsaklardı. Şimdiyse on bir yaşında biriyle yapılan kısa bir sohbet sonrasında onlara hiç olmadığımız kadar yakındık.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum.

Jude ellerini saçlarından geçirdi. “Eğer Dani’nin söylediği doğruysa bile, Düşmüşlerin nerede kaybolduğunu bilmediğimiz sürece hiçbir anlamı yok.”

Haklıydı. Neredeyse bir buçuk yüzyılı dünyayı dolaşarak geçirme sebebimiz buydu: Düşmüşlerin tam dünyadan ayrıldıkları yeri bulmak. Eğer bunu yapabilirsek Nathaniel her zaman onları bulabileceğini söylemişti.

Jude masadan bir kurşunkalem aldı ve dalgınlıkla alına vurmaya başladı.

“Belki de tam o noktayı bulmak önemli değildir,” dedi Dani.

Jude durdu.

“Belki önemli olan sizin kanınızdır, yer değil.” Gözlerinin önünden uzun, sarı bir bukleyi çekti. “Sizin kavga etmemeniz gerekiyor, o kadarını biliyorum.”

“O yüzden mi seninle tanışmadan önce birlikte zaman geçirmemiz gerektiğini söyledin?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Kesinlikle bir ormanda mıyız?” diye ısrar etti Jude.

“Hı hı.”

“O zaman belki herhangi bir ormanda deneyebiliriz.”

Hayal kırıklığı alevlendi, kavurucu ve aniydi. “Özel olarak konuşabilir miyiz Jude?”

Sesimdeki gerginliği fark etmişti. Başıyla onayladı.

Ön kapıya doğru ilerlerken dışarısının ne kadar soğuk olduğunu hatırladım. Çalışma odası denebilecek bir küçük odaya yöneldim. Jude takip etti ve arkasından sürgülü kapıyı kapattım.

“Ne deneyeceğimizi düşünüyorsun?” diye sordum.

"Benimle paylaşmadığın bir karara mı vardın?" Burası çok geniş değildi, özellikle de öfkem odaya yayılırken.

"Sesli düşünüyordum," dedi Jude dikkatle.

"İstediğin şey bu ama değil mi: Onları serbest bırakıp bırakamayacağımızı bilmek istiyorsun."

"Henüz bilmiyorum. Önce Dani'nin ne gördüğünü anlamak istiyorum sonrasında bununla ne yapacağımızı buluruz. *Birlikte.*"

"Sen ekibine söyledikten sonra."

Gözlerini bana dikti, sakinliğinin bir kısmı akıp gidiyordu. "Sen Tapınak'tan kimseye bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Düşünüyör muydum? Duvarda Jude'un arkasında kalan kısımda inceleyecek bir yer buldum, bir zamanlar bir resmin asılı olduğu bir yerd, rengi daha açık kalmıştı. Öyle bir konuşmanın nasıl gideceğini ve dallanıp budaklanacağını düşündüm. Jason'ı yüz yıldır sır olarak tutmamız zaten kötüydü, üstüne bir de Düşmüşlerle olan bağlantımız... her şeyi karmakarışık ederdi. Hayatı bir daha asla düzelmeyecek şekilde karıştırdı.

"Hayır," dedim. "Ama sen Dışlanmışlara söylersen ben de Beşlere söylemek zorundayım. Eğer senin ekibin bilecekse onlar da bilmeli."

Jude başıyla onayladı. "Öyle olsun. Ama şu anda benim ekibime söyleme niyetim yok."

"Benim de." Nefes verdim. "Şimdi ne olacak öyleyse?"

Jude çoktan neler olacağını düşünmüştü. "Daha fazlasını öğrenene kadar burada gözden uzak kalırız. Kimseye yalan söylemek zorunda kalmamak için herkesten uzak dururuz."

Şu anda bildiklerimle Daisy'le ya da Micah'yla ya da daha da kötüsü Nathaniel ya da Daniel'la yüzleşmek zorunda kaldığımı düşündüm. "Anlaştık."

Jude'la birlikte Jason'ın kiralık arabasını alıp

Wholefoods'a* gitmemiz için verdiği yol tarifini takip ettik. Oraya gidip dönene kadar müzik hakkında didişip bir radyo kanalı bulmaya çalıştık. Maria'nın evine döndüğümüzde bir şişe pinot noir açıp mutfağı devraldık.

Maria bizim kalma ihtimalimiz karşısında pek memnun olmadı, özellikle de kalmak derken gece orada kalmaktan bahsettiğimizi anladığında. Jason zaten misafir odasında kaldığı için bizim şehirde bir otel bulmamızı önerdi ama biz salonda uyumaktan memnun olacağımız konusunda ısrar ettik. Maria'yı ikna eden Dani oldu.

Yerleştikten sonra Jude Rafa'yı arayıp bir süre daha uzakta olacağını söyledi, ben Rafa'nın neler söylediğini duymadım ama benim hakkımda iyi şeyler söylemediği aşikârdı. Ben de Daisy'e benzer bir mesaj gönderdikten sonra onun daha fazla bilgi almak için gönderdiği mesajları görmezden geldim.

Tapınak'ta her şey sarpa sarmadan önce Jude'la birlikte Keşiş Pietro'nun kafasını mutfağın bir köşesini bize vermesi konusunda ütülerdik. Onun ve ekibinin pişirdiği yemekleri beğenmediğimizden değildi, beğeniyorduk ama arada sırada daha az askeri ya da daha az İtalyan mutfağına ait bir şeyler istiyorduk ve bunun için her seferinde evden ayrılmamıza gerek olmamasını da istiyorduk.

On yıldır birlikte yemek yapmamıştık ama çabucak ritmimizi yakaladık. Pirinç kâğıdıyla suşi, Tayland usulü *noodle* ve *laksa* pişiriyorduk. Ben otları kesiyordum ve Jude da hamurları ve sosları hazırlıyordu. Kısa süre içinde mutfak kişniş, nane ve taze kavrulmuş fıstık kokuyordu. Dani'ye pirinç kâğıdını nasıl ıslatacağını ve nane, salatalık, havuç ve pirinç *noodle*lerini nasıl rulo haline getireceğini öğrettim. Yaptığı ilk iki tanesi uzaylı yaşam formlarına benziyordu ve Dani'de kıkırdayarak Maria'nın telefonuyla

* Amerika'da zararlı maddeler içermeyen, organik sebzelerin olduğu süpermarket zinciri. -çn

fotoğraflarını çekti ama üçüncüsü mükemmele yakındı. Tatlı-acı sosun etrafına düzgün bir çember dizerek yaptıklarını sıraladı.

Yeni bir kesme tahtası almaya uzanırken Jude'la çarpıştım. Sırıttı, gözleri parlıyordu. Ben de sırıttım.

Maria bizi dikkatle izliyordu, içki içmiyor ve fazla konuşmuyordu. Bizi, ona hem birinci dereceden akrabası olan hem de tamamen yabancı olan iki kişiyi evinde ağırlamak onun için tuhaf olmalıydı. Ya da Jason ve Dani'den duyduğu şeylerden sonra bizi nasıl görüyordu kim bilir: Şiddete meyilli yarı melek piçler.

Jason yarım bardak şarap içtikten sonra sonunda rahatlamaya başladı. Montetosso'dan hatırladığım gibi görünüyordu ama üstü tuzla kabuk bağlamış balıkçı ağılarıyla uğraşmadığı için ellerindeki nasırlar geçmişti. Teni yumuşaktı, benim ellerimin her tarafında olan hafif yara izleri onda yoktu. Onu en son gördüğümüzden beri iblislerle savaşmadığını söylemek makul görünüyordu. Tanrım, belki hiç Kapı Bekçisi ya da zebani bile görmemişti. Öyle bir hayat nasıl olurdu?

Akşam yemeği lezzetli. Maria bile itiraf etmişti. Biz yemek yerken Jude da Jason'ı Monterosso'dan beri neler yaptığına dair sorguya çekti. Görünen o ki çalışmakla meşguldü: tarih, psikoloji, hukuk ve teoloji. Son birkaç yıldır da Dani sayesinde bizi takip edebilmişti.

Dani yatmaya gittikten ve bulaşıklar yıkandıktan sonra sohbet kaçınılmaz konu olan Düşmüşlere geldi. Bu Maria'yı dikkatli sessizliğinden çıkarmaya yetmişti.

"İkinci seferlerinde sonuçları bilmelerine rağmen insan kadınları tahrik etmek için neden bu kadar hevesli olduklarını asla anlayamadım. Akıllarından ne geçiyordu?"

Jude'un gülümsemesi patavatsız ve kısaydı. "Bin yıl süren bir çorak dönem yaşamışlardı. *Düşünmüyorlardı*; en azından beyinleriyle değil."

“Görsel için teşekkürler,” dedim. Maria’yla kısa süren bir dayanışma yaşadık.

“Çukurdan çıktıklarında dengeli değillerdi,” dedi Jason. “Nasıl olsunlar ki? Bin yıllık bir dönemi işkence görek geçirmişlerdi ve sonra onlarda hiçbir iyi anısı olmayan bir gerçekliğe kaçtılar: En son dünyada oldukları zaman yavruları Melekler Garnizonu tarafından öldürülmüştü.”

Jude’un eğlencesi soldu. “Evet, *merhametli* Gabriel’in ellerinde.”

“Sanırım Gabriel’in merhameti zelilleri kapsamıyordu,” dedi Jason.

Kaşlarımı çattım. Onu en son gördüğüm zamandan sonra kafasına bu fikri sokacak ne görmüştü ya da öğrenmişti? Şu hayattaki amacımı tam olarak anlayamıyor olabilirdim ama hiç kendimi zelil olarak düşünmemiştim.

“Nefilimler savaşmış olmalılar elbette,” dedi Maria.

Jude bir şişe daha açtı. “Onların savaşçı olduğuna dair hiçbir kanıt yok.”

“Ya da yetişkin olduklarına dair,” dedi Jason sessizce.

Jude hepimize birer bardak daha şarap koydu. Kendisininkini çevirip kadehin kenarlarından akanları izledi. Sonunda dikkatini Jason’a verdi. “Düşmüşler kadınları bulabilmek için dünyanın herhangi bir yerine gidebilirlerdi. Nasıl *ikisinin* Monterosso’ya geldiğine dair bir fikrin var mı? Annen bu konuda hiç konuşmuş muydu?”

“Hayır.” Jason tereddüt etti, Maria’ya baktı. “Ama büyükbabam konuşurdu.”

Şarabından bir yudum daha alıp bize ne anlatmak istediğini düşünürken bekledik.

“Dedem kendini suçlardı,” dedi. Her sene doğum günümde çok fazla grappa* içer sonra da beni bir kenara çekip sizin annenizin, Ariela’nın geldiği yaz annemin nasıl çingenelerle taşkınlık yaptığını anlatırdı.” Jason’ın par-

* Üzüm posalarının damıtılmasıyla yapılan İtalyan içkisi. —çn

makları ensesinde dolanıyordu, derisindeki hilal işaretinin üzerinde. "Son nefesini verene kadar dedem kızların köyün eteklerinde gerçekleştirdiği ritüellerle 'parıldayanlar'ın gelmesi arasında bir bağlantı olduğunu düşündü."

Bir bacağıma diğer dizime koydum. Yara tekrar ağrımayaya başlamıştı. "Bu mümkün değil. Düşmüşler cehennemdeydi."

"Evet," dedi Jude, "ama cehennem ve dünya arasındaki perdenin delinmez olmadığını biliyoruz. İblisler bu tarafa geçebiliyorlar. Düşmüşlerin de bir yol bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Fiziksel olarak değil," dedi Jason. "Metafiziksel olarak. Rüyalar aracılığıyla."

"Peki sonra ne oldu?"

"Kadim metinler Düşmüşlerin ilk sefer birlikte oldukları kadınlara, öldürülen Nefilimlerin annelerine efsunlar ve büyüler öğrettiklerinden bahseder. Belki bizim annelelerimizle de durum böyle oldu yalnızca onlara belli ritüelleri cehennemden kurtulmadan önce öğrettiler."

Kaşlarımı çattım, söylediğini tam kavrayamıyordum. "Neden?"

Jason dökülmüş bir damla şaraba değip onu yarım aya çevirdi.

"Annelerimize kendilerini perdenin bu tarafına nasıl geçireceklerini öğretmiş olmalarının mümkün olduğunu düşünüyorum. Onları cehennemden kurtaranlar annelerimiz olabilir."

ANTLAŞMA

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Jason ve Maria üst katta şahsi odalarına gittikten sonra Jude'la sıcak gaz sobasının yanındaki halıya oturduk. Kalan şarabı kadehlerimize bölüştürdü. Kanepeye sırtımızı yasladık, omuzlarımız birbirine değiyordu. Bir yudum aldı ve sonra derince iç çekti.

"Bunu özlemiştim," dedi sakince.

Dizlerimi göğsüme çektim. "Ben de."

"On yıl. Nasıl işlerin bu noktaya gelmesine izin verdik?"

"Dik kafalıyız." Hafifçe dürttüm, en azından biraz gülümsemesini bekliyordum. Onun yerine bana baktı, mütahiş ciddiydi.

"Bence yapmalıyız."

"Neyi yapmalıyız?" Kadehimi kaldırdım. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama başka bir şeye odaklanıp kendimi hazırlamam gerekiyordu.

"Dani'nin ritüelini denemeliyiz."

Alkolden başımın döndüğünü hissediyordum, kaslarımı ve düşüncelerimi gevşetmişti. "Yaptık diyelim ve işe yaradı. Sonra ne olacak? Semyaza ve her biri çıplak elleriyle bizi parçalayabilecek kadar güçlü iki yüz düşmüş meleklerle nasıl başa çıkacağız?"

Jude tek omzunu silkti. "Sanırım Semyaza'nın babalık içgüdüsü taşıyıp taşımadığını öğreneceğiz."

"Ciddiyim Jude, ya Nathaniel haklıysa ve Düşmüşlerin tek istediği onları cehenneme gönderdikleri için Melekler Garnizonu'ndan intikam almaksa?"

"Eğer savaşa gireceklerse savaşa girerler. Bütün Refaim ordusu bile bunu durduramaz, o zaman onları kimin bulduğunun ne önemi var?"

Başımı sallayarak kabul ettim. Bunca zaman Nathaniel bize görevimizin Düşmüşleri bulup onları başmeleklerle teslim etmek olduğunu söylemişti. Ama bu görevi yerine getirebilme ihtimalimiz yıllardır o kadar düşüktü ki gerçekten nasıl yapacağımızı anlatmak zorunda kalmamıştı.

"Belki Nathaniel'in niyeti hep Düşmüşleri işbirliği yapmaya zorlamak için bizi koz olarak kullanmaktır: Bizim onlar için önemli olduğumuza dair kumar oynamaya niyetliydi."

"Ya da en azından bizi öldürmek istemedikleri üzerine." Jude botlarını çıkarıp duvarın yanına koydu. "Nathaniel için ilginç bir konuşma: 'Selam arkadaşlar, siz ortalarda yokken çocuklarınızı yetiştirip sizi çukura geri yollamak istediklerinden emin oldum. Ha bir de o bozduğunuz bakireler vardı ya? Evet, hepsini öldürdüm.'"

O genç kızları düşündüm. Nathaniel'ı gerçek formunda gördüler. Her şey için çok geç olana kadar neden orada olduğunu anlayamamışlardır.

"Ama neden onları öldürdü ki? Özellikle Ariela'yı. Yani, eğer Jason haklıysa ve Nathaniel'in özgür olmasının sebebi oysa." Ariela'dan annemiz diye bahsedemiyordum. Artık daha gerçek geliyordu ve onun gerçekliği beni daha çok yaralayabilirdi.

"Düşünsene," dedi Jude. "Eğer Semyaza babamızsa, Ariela ve Jason'ın annesiyle çukurdan iletişime geçen o ve Orias olmalı. Onlara perdeyi yırtacak ritüeli öğrettiler,

sonra da onları baştan çıkardılar. İki Yüz'ün geri kalanı da onları takip etti, dünyaya dağılıp kendilerine heyecan aradılar. Sence Nathaniel silah arkadaşlarının kendilerini çukurdan kurtulduktan bir kaç saat içinde rezil etmelerine yardımcı olan kadınlar hakkında ne hissederdin?"

Göğsüm sıkıştı. "Onların cezası önlerinde açığa çıkmıydı. Bütün görkemiyle. Onları kör etmiş olmalı. Etlerini kemiklerine kadar yakmıştır..."

Bu korkunç imgeyle uzunca bir süre oturduk ve sonra sarsıcı gerçek tekrar yüzüme vurdu.

Semyaza benim babam.

Böylelikle uzun zaman önce ölmüş olan annemi ne zaman düşünsem ortaya çıkan ağrı yeniden başladı. Beni boş ve güçsüz hissettiren... On yıllardır bastırduğım, ebeveynimden herhangi birini asla tanıyamayacağımı anlayacak kadar yetişkin olduğum andan itibaren yok etmeye çalıştığım ağrı... Jude'a nasıl hissettiğini sormak istiyordum ama bu bizim için bile fazla mahremdi. O yüzden başka bir şey sordum.

"Semyaza'yla karşılaşmak için ölmeye değer mi?"

Yavaşça başını salladı. "Yalnızca onunla tanışmak da değil," gerçi gözlerinden bunun önemli bir kısım olduğunu görebiliyordum, "bu var olan düzeni değiştirmekle ilgili. Tapınak ve Dışlanmışlar on yıllar, yüz yıllar boyunca Düşmüşleri aramaya devam edebilir. Şu an buna bir son verme; o ya da bu şekilde neden var olduğumuzu ve hayatta ne yapmamız gerektiğini öğrenme şansımız var. Cennete mi yoksa dünyaya mı bağlıyız, yoksa ikisinden de bağımsız mıyız? Koltuğa gömüldü. "Her şeyden bıktım Gabe. Gerçeğe Tapınak'ta olduğumdan daha yakın değilim ve şu an her şey daha kötü çünkü sen de hayatımda değilsin. Geri dönemem, lanet olsun dönmek de istemiyorum ve senin de bize katılacağın yok..." buna karşı çıkmak istersem diye duraksadı ki çıkmadım, "o yüzden bir şeyler değişmek zorunda."

Ağzımdan çıkmadan önce söylemek istediklerimi düşündüm, kafamda çevirip doğru anlaşılacağından emin oldum. "Bütün bunlardan eline ne geçmesini istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Babamızla tanışmak. Melekler Garnizonu'nun hareket etmek zorunda kaldığını görmek. En azından onlar gelirlerse finalde ne olacağını sonunda öğrenebiliriz."

"Ya da bizi öldürebilirler."

Öldürebilirler, ya da daha kötüsünü yapabilirler. Babalarımızla birlikte çukura atılırsak başımıza gelecek şeylerin dehşetini düşünmemi engelledim. "Peki ya ritüel işe yaramazsa, o zaman ne olacak? Hiçbir şey değişmez."

Jude şarabından bir yudum aldı, gözlerini benimkilerden ayırmamıştı. "Ortadan kayboluruz. Sadece ikimiz, her zaman planladığımız gibi."

Gözlerimi kırptım. Bunu içten gelerek mi söylüyordu? Bunu istiyor muydum?

"Bak, ekibimi çok seviyorum. Kapı Bekçilerine de geçtiğimiz on yılda Tapınak'ta geçirdiğimiz onca yıldan daha fazla zarar verdik ama sayımız yeterli değil. Her zaman birimizin daha sakatlanma... ya da öldürülme ihtimali var. Bir süreliğine ayrılısam herkes pes edebilir. Mya ben ortalarda yokken o kadar hevesli olmayabilir." Mya'nın adını dikkatlice söylemişti, tepkimi izleyerek.

Bunu içinden gelerek söylediğini, ya da en azından böyle olmasını istediğini görebiliyordum ama aynı zamanda bunun bu kadar kolay olmadığını da biliyordum. En başta Rafa'dan ayrılırken bocalayacaktı. Her zaman böyle olmuştu. Bunu anlıyordum, ben de Daisy ve Micah hakkınca da aynı hislere sahiptim.

"Sen ekibinden ayrılmayacaksın Jude. On yıldır sana bu kadar sadık olduktan sonra değil."

Avuçlarıyla gözlerini ovaladı, iç çekti, karşı çıkmadı. Elimde kadehimle ayağa kalktım. Hareket halindeyken

beynim her zaman daha iyi çalışırdı. Maria masanın üstüne bizim için bir battaniye ve yastık yığını bırakmıştı. Tehlikeli sayılabilecek derecede bir tarafa doğru eğilmişti, devrilmek üzereydi. Masanın etrafında bir tur attım ve yanından geçerken düzelttim.

“Tamam, şunları bir sıralayalım.” İhtimalleri konuşurken sıralıyordum:

“Bir. Düşmüşleri serbest bırakırız. Bizi öldürürler.

“İki. Düşmüşleri serbest bırakırız. Melekler Garnizonu ortaya çıkar bizi öldürürler ve/veya babamız ve İki Yüzlerle birlikte cehenneme gönderirler.

“Üç. Düşmüşleri serbest bırakırız. Melekler Garnizonu’na savaş açarlar ve o da cennet ve cehennem arasındaki daha büyük savaşı tetikler ve Melekler Garnizonu Düşmüşlerle uğraşmakla meşguldür; Nathaniel’in en büyük kâbusu.

“Dört. Başarısız oluruz. Hayatlarımızın karmaşasına döneriz.” Masanın yanında durdum. “Ya da beş, önemsedığımız insanları terk edip yıllarca bu bizi gün be gün mahvetmiyormuş gibi yaparız.”

Jude hüznüyle gülümsedi. “Sonuncuyu çoktan denedik, unuttun mu? İşe yaramamıştı.” Kadehini kenara koyup ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Bir elini çarşafların üstüne koydu. “Sen ne yapmak istiyorsun?”

Kafamı geriye atıp gözlerimi kapatarak gecenin içime işlemesine izin verdim. Eğer Tapınak’a geri dönersem, neye dönmüş olacaktım? Yalanlar hâlâ oradaydı, gerginlik gizli-den gizliye etkiliyordu. Ayrıca kendi hayatlarımıza dönerssek Jude’la aramızdaki bağlantıyı nasıl koruyacaktık? Her birlikte zaman geçirdiğimizde birbirimizin ekiplerini karşı taraftakileri boğazlamaktan nasıl alıkoyacaktık?

Jude, tek bir olası seçeneğin var olduğu kafamda netleşene kadar bütün bu düşünceleri deşmeme müsaade etti. Sonra gözlerine baktım.

“Haydi yapalım.”

EN İYİ PLANLAR...

En sor kısmı Dani'ydi.

"Beni de almak zorundasınız: Sözcükleri söyleyen benim," dedi.

Mutfakta oturuyorduk, hafif gün ışığı alacalı tezgâha vuruyordu. Ben kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyordum, Jude kuruluyordu ve Dani de temiz tabak ve bardakları yerlerine kaldırıyordu. Oda hâlâ kızarmış çavdar ekmeği ve yabanmersini reçeli kokuyordu. Maria bir saat önce işe gitmek üzere isteksizce evden çıkmıştı ve Jason üst katta duş alıyordu.

"Eğer işe yararsa ve Düşmüşlerle karşı karşıya kalırsak ne olacak?" diye sordum Dani'ye.

"Beni incitmezler."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Biliyorum işte."

Maria'nın Dani'nin bir şeyler üzerinde yalnızca *hissettiklerine* dayanan kanaatlerine güvenmek konusunda neden bu kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Muhtemelen aynı argümanı annesini bizi evlerine gelmemiz konusunda ikna etmek için de kullanmıştı. Biz de şimdi annesinin izni olmadan onu evden çıkarmak üzereydik.

"Belki Jason da gelip..."

"Hayır," dedi Dani. "O orada olmamalı, yalnızca üçümüz olabiliriz. Ayrıca ona söylerseniz çıldıracağını biliyordun. Bir not bırakırız."

Jude'un bakışını yakaladım. Dani'yi bundan nasıl vazgeçirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Onun da olmadığı aşikârdı.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu Dani. "İstediğin zaman beni geri getirebilirsin, aynen böyle." Parmaklarını şaklattı.

Üst katta suyun sesi kesildi.

"Artık gitmeliyiz," dedi Dani.

"Nereye?" dedi Jude ona bir tabak daha uzatırken.

"Burası Boise. Etrafımız ormanlarla çevrili."

Suyun lavabodan akıp gitmesini beklerken köpüklerin giderin etrafında toplanmasını izledim. Yapacağımız her şeyin ne kadar kötüye gidebileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

"Ya annen?" diye ısrar etti Jude.

"O saatlerce işte olacak."

Başımı salladım. "Küplere binecek."

"Çok oyalanmadığımız ve beni buraya sapasağlam getirdiğiniz sürece annem üstesinden gelecektir."

"Bundan şüpheliyim." Jude tezgâha yaslandı, kollarını kavuşturup Dani'yi inceledi. "Emin misin? Yüzde yüz emin misin?"

"Eminim." Çekmecedan bir yapışkanlı not kâğıdı çıkardı ve düzgün harflerle dikkatlice bir mesaj yazdı.

Gabe ve Jude'layım. Yakında döneriz. Endişelenme. Dani xx

Buzdolabını açtı ve notu yarım yağlı süt kutusuna yapıştırdı. Jude'un telefonundan bir harita uygulamasından yararlanıp kuzeydeki ormanda ıssız bir bölge belirledik, sonra ceketlerimizi giyip kılıçlarımızı aldık. Üst katta bir kapı açıldı.

"Son şansın," dedi Jude.

"*Hadisenize,*" dedi Dani bıkkın bir şekilde. İkimize de birer elini uzattı, parmakları yumuşak ve sıcaktı. Merdivenlerde ayak sesi duydum.

Jude'la son bir kez göz göze gelip gergince birbirimize baktık ve sonra hepimizi boşluğa çektim.

Ormanda sert bir rüzgâr esiyordu, hava temiz ve keskindi. Henüz ekim ayında olmamıza rağmen neredeyse kar yağacak kadar soğuktu. Dani dengesini bulurken elime sıkı sıkı yapıştı. Yer değiştirmeden sonra solgundu ve parmakları buz kesmişti. Onu güneş ışığının sızdığı yere götürüp ellerini ellerimin arasında ısıtmak için ovaladım. Çam ağaçlarının ve her dem yeşil bitkilerin sınırlarını çizdiği bir çemberin ortasına gelmiştik. Jude hızlıca etrafı kontrol edip geri döndü. "Yalnızca biz veengin açık hava var."

Nabzım hızlandı, daha inatçıydı. Dani'nin parmaklarını hafifçe sıktım ve bana baktı, gözleri gün ışığında ışık saçıyordu. Kararlıydı. On bir yaşında bir çocuk nasıl bu kadar cesur olabiliyordu?

"Jude ve ben kendimizi kesip kanımızı yere akıtıyoruz ve sen de sihirli sözcükleri söylüyorsun; bu kadar mı?"

Dani başıyla onayladı. "Önce sizin kanınızın karışması gerekiyor."

"Tamam. Telefonun yanında mı?"

"Hı hı."

"Eğer bize bir şey olursa Jason'ı arayacaksın?"

"Evet *anne,*" dedi.

"Numarasını şimdiden ekranda hazır tut. Ne olur ne olmaz." Eğer Dani'ye bir şey olursa kendimi asla affedemezdim.

Telefonunu çıkardı.

"Görünmeyen bir yere saklan. Şuradaki ağacın arkası nasıl?" Zak'in omuzları kadar geniş bir gövdesi olan her dem yeşillerden birini işaret ettim.

Bir süre düşündü. Başıyla onayladı. Sonra birden kollarını belime dolayarak beni şaşırttı. "İyi şanslar."

"Sana da," diye fısıldadım ona sıkıca sarılırken.

Jude'a sarıldı. Jude saçlarını sevdi ve ona gülümsedi. "Teşekkürler," dedi.

Dani gözden kaybolana kadar bekledik, sonra Jude'la birbirimize dönüp kılıçlarımızı tuttuk. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu, nefeslerim hızlanmıştı. Katanamı döndürdüm. Soğukta bile avucum deri kabzasına yapıştı. Buraya kadardı. Eğer Dani haklıysa Düşmüşleri birkaç dakika sonra serbest bırakacaktık. Birkaç dakika sonra Semyaza'yı görecektik. Babamızı.

Jude kılıcını bacağına hafifçe vurdu. "Bunu nasıl yapmak istersin?" Gözleri keskindi, odaklanmıştı.

"Avcumuzdan?" Kendiminkini uzattım.

"Tamam." Nefes verdi. "Yaptıktan sonra geri dönüşü yok."

Başımı sallayıp uzaklara baktım. Bir anlık panik patlamasına karşı direndim.

Yapmak istemiyordum.

Yapamazdım.

Ya Melekler Garnizonu gelirse? Ya gelmezlerse?

Ya Nathaniel her konuda haklıysa ve bir savaş başlatmak üzereyse?

Ya...

Jude'la göz göze geldim. O da korkuyordu ama...*azimliydi*. Benim kendimle verdiğim savaş her ne ise o da savaşmış ve kazanmıştı. Birden bire biliyordum. Jude'laydım. Bu dakikada ne olursa olsun bu işte beraberdik. Bu yeterliydi.

Bir nefes daha aldım. "Tamam."

Bir kalp atışı boyunca tereddüt etti ve sonra iğneli çam yapraklarını ve ölü yaprakları botlarıyla temizlemeye başladı. "Bence ayakta durmalıyız."

"Anlaştık." Ayakta dursak da diz çöksek de kanımız yere degecekti. Düşmüşlerin karşısında dizlerimin üstünde olmak istemiyordum.

Jude kılıcını kaldırdı ve ben de aynısını yaptım. Kılıçlarımızı kabzalarından sıkıca tutup sol avuçlarımızı dikkatle kestik; çok derinden değil. Acıyordu. Dişlerimi sıktım. Jude'un çenesindeki kas seğiriyordu. Bir adım yaklaştı ve avuçlarımızı birbirine bastırdık. Jude'un derisi şimdiden kanla yapış yapış olmuştu. Nabzımın kardeşiminkinin hemen yanında attığını hissediyordum. Avcuma bir sıcaklık yayıldı, kan bileğimden süzülüp kolumun içine girdi. Görmezden geldim. Orman, etrafımızdaki ağaçlar arasındaki rüzgâr fısıltısı haricinde sessizdi. Kuşlar, köpekler, uzakta-ki araçların uğultusu yoktu. Sanki dünya üzerinde bir tek biz vardık.

Ellerimize odaklandım. Kan bileklerimizde buluştuğu noktada toplanıyordu. *Bizim* kanımız. Ağaca baktım. Dani görünmüyordu. Bu iyiydi. İlk kan damlası düştü. Sessizce toprağa damladı. İkincisi hemen onun üzerine düştü.

"Şimdi," diye seslendim Dani'ye.

Anında sesi yükseldi, güçlü ve istikrarlıydı, bu dünyadan olmayan bir dili ezbere konuşuyordu. Jude'un arkasındaki ormanı gözlerimle taradım. O da benim arkamda kalan kısma odaklanmıştı. Olabileceğimiz kadar hazırдық.

Kalbim artık kaburgalarımı yumrukluyordu. Elimdeki kesiği neredeyse hissetmiyordum.

Kanımız toprağa damlıyordu.

Dani durugörüsündeki büyümlü sözleri tekrarlıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Dani sözcükleri tekrarladı. Yine tekrarladı. Ne anlama geldiklerine dair hiçbir fikrim olmasa da sesleri ve dizi-lišleri tanıyordum. Jude'la ikimiz kıpırdamadan duruyorduk, ellerimiz kenetlenmişti ve kılıçlarımızı kaldırmıştık. Bir dakika alabilirdi. Beş dakika da alabilirdi.

“Bunun ne kadar sürmesi gerekiyor?” diye seslendi Jude.

Dani yanıtlamak için ritmini bozmadı.

Midem şiddetle kasıldı. Bir anlık şaşkınlık yaşadım, Düşmüşler geldiğinde iblisler gibi hissettiriyorlardı, o sırada Jude nefesini tutup elini geri çekti. Her şey bir anda oldu.

Kapı Bekçisi bir iblis, Leon, Jude’un arkasında cisimlendi. Başımın arkasında akkor bir acı patlaması oldu.

Leon büyük kılıcını Jude’un kaburgalarına soktu.

Dizlerim büküldü.

Sert bir şey yan tarafıma çarptı. Bir bot.

Jude bana seslendi. Sesi boğuldu. Yer değiştirmem için bana bağıyordu.

Sertçe toprağa çarptım. Orman yanlış görünüyordu. Yan ve bulanık. Etrafımızı saran bacakları ağaçlardan ayıramıyordum. Çok fazla bacak vardı, iblis bacağı. Düşmüşlerin *değil*.

Dağ gibi biri hantal hantal yaklaşıp ışığı kesti. Hırıldadı. Gözlerimi kısarak baktım. Bir zebani. Hayır, üç zebani vardı. Bir dakika. İlki...İzlanda. Olamaz...yer değiştirmem gerekiyordu. Yer değiştirmem...

Dani.

Panikleyerek onu aramak için dönmeye çalıştım. Kafama bir darbe geldi. Daha fazla kan. Tişörtüme akıyordu.

“Hayır, hayır, hayır.” Bel’in botu bacağıma ezmeden bir saniye önce sesini duydum. Kırılan kemiğin sesi imkânsız denebilecek bir seviyede yüksek çıkmıştı. Kırık parçaları vücuduma batıyordu. Çığlık attım, ağzıma toprak tadı geldi. Karanlık çöktü. Savaştım, kayıtsızlığa çekilmemek için çabaladım.

Boğuşma ve homurdanma sesleri duydum. *Jude*. Aman Tanrım. Düşmüşler neredeydi? Melekler Garnizonu neredeydi? Siktir, ölecektik.

Bu sefer kaburgalarımaya doğru başka bir tekme geldi. İneyip cenin pozisyonuna geçmeye çalıştım. Boşluğa uzandım ama tutunamadım. Tıpkı en son Bel'in merhametine kaldığım sefer gibiydi ama bu sefer bir adanın sahilinde yalnız değildim. Bu sefer yanımda kardeşimi ve on bir yaşındaki bir kız çocuğunu getirmiştım.

Kaba eller saçımdan yakalayıp beni dizlerimin üstüne kaldırdılar. Ellerim hamur gibi vücudumun yan tarafında sallanıyorlardı. Kılıcım neredeydi?

Gözlerim titreyerek açıldı. Bulanık ormanı odaklanarak netleştirmeye çalışıyordum ama her şey fazlasıyla birbirine girmişti. Gözlerimin ardındaki zonklama çok fazlaydı.

Ama sonra görebildim. Kardeşim birkaç metre ötemdeydi, o da dizlerinin üstüne kaldırılmıştı. Leon Jude'un saçlarını yumruğunun içinde tutuyordu. Jude'un yüzüne odaklanmaya çalıştım ama bu beni aşıyordu. Artık bacaklarımı hissetmiyordum. Ya da kırılmış kaburgalarımı.

"Önce sen." Sözcükler ağaçlardan süzülerek iniyormuş gibi geliyordu. Konuşan Leon muydu? "Çok çabuk öldürme."

Saçlarımdaki parmaklar daha sıkı kavradı, saçımı çekiyordu.

"Aç bakalım gözlerini Judah. Bunu kaçırmak istemezsin."

Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Saniyeler yumuşak şekerlemeler gibi uzadı. Sonra Bel'in parmakları saçlarımı tekrar sıkıca tuttu ve soğuk çelik enseme gömüldü.

Jude çığlık attı. Karanlığa gömüldüm.

Tekrar düşüyordum. Yere çarptığımda kafam sekti. Hâlâ bedenime bağlı olmalıydı.

Hareket edemiyordum. Küflü yaprak ve kan tadı alıyordum. Yaşamın içimden akıp gittiğini hissettim. Uzakta, iğne ucu kadar bir ışıktaki bir gölge hareket etti. Yüzeyin çok altındaydım, yavaşça boğuluyordum.

Sonra ışık büyüdü, parlaklaştı. İçimi bir ferahlama kaplamıştı. Ölmüş müydüm? Ölmüş olmalıydım. Ama yine de...

Etraftan kılıç sesleri ve yükselen bağırıtlar duyuyordum. Boğuk ve çığına dönmüş. Sesler soluyordu ya da ben soluyordum. Bir sonraki kendime gelişimde boynuma bastıran bir el vardı. Sıcak bir el. Güçlü.

Karman çorman sesler vardı. Kalbim fırladı: O seslerden biri Jude'a aitti. Gözlerimi açmaya çalıştım. Yapamadım.

Hareket etmeye çalıştım. Yapamadım.

Konuşmaya çalıştım...Hiçbir şey olmadı.

Felç olmuştum. Uyuşmuştum. Jude'un sesine odaklandım, söylediklerini duymaya çalışıyordum ama sesi gidip geliyordu. Sesi yaralı gibi mi geliyordu? Ölüyor gibi miydi? Sonunda bir kısmını yakalamıştım, sözleri kulağa doğal gelmiyordu.

"...ne yapman gerekiyorsa."

Bir parmak boynumu okşadı. Sonra her şey karardı.

ŞİMDİ

BANA BAKTIĞINDA NE GÖRÜYORSUN?

O son anı bana yosun gibi yapışmıştı. İnatçı ve rahatsız ediciydi.

Anakara yakınlarındaki sahile dönmüştüm. Bir kumulun önüne oturup ona yaslandım. Kendimi toparlamak için gözlerimi kapattım. Parmaklarımın arasındaki yumuşak kumu, tenime çarpan deniz esintisini hissettim. Tuz tadı aldım. Nerede olduğumu hatırladım. Midemdeki düğümü çözmeye yetmedi.

Berbat bir haldeydim. Henüz Jude'la ya da Rafa'yla konuşamıyor olabilirdim ama *biriyle* konuşmam lazımdı.

Mags'i aradım.

"Zamanlama," dedi hafif nefes nefese. Hâlâ Jason, Dani ve Maria'yla birlikte Roma'daydı. Biz Nathaniel'la yüzleştiğimiz sırada onların Tapınak'tan uzakta olmasını istemiştik. "Tam gitmek üzereydik. Neredesin?"

Maggie'nin sesi beni kesin bir şekilde buraya ve şimdiye bağlamıştı.

"Pan Beach'e döndüm."

"Tanrı'ya şükür. Kimlerle birlikte?"

Sonra ışık büyüdü, parlaklaştı. İçimi bir ferahlama kaplamıştı. Ölmüş müydüm? Ölmüş olmalıydım. Ama yine de...

Etraftan kılıç sesleri ve yükselen bağırıtlar duyuyordum. Boğuk ve çığına dönmüş. Sesler soluyordu ya da ben soluyordum. Bir sonraki kendime gelişimde boynuma bastıran bir el vardı. Sıcak bir el. Güçlü.

Karman çorman sesler vardı. Kalbim fırladı: O seslerden biri Jude'a aitti. Gözlerimi açmaya çalıştım. Yapamadım.

Hareket etmeye çalıştım. Yapamadım.

Konuşmaya çalıştım...Hiçbir şey olmadı.

Felç olmuştum. Uyuşmuştum. Jude'un sesine odaklandım, söylediklerini duymaya çalışıyordum ama sesi gidip geliyordu. Sesi yaralı gibi mi geliyordu? Ölüyor gibi miydi? Sonunda bir kısmını yakalamıştım, sözleri kulağa doğal gelmiyordu.

"...ne yapman gerekiyorsa."

Bir parmak boynumu okşadı. Sonra her şey karardı.

ŞİMDİ

BANA BAKTIĞINDA NE GÖRÜYORSUN?

O son anı bana yosun gibi yapışmıştı. İnatçı ve rahatsız ediciydi.

Anakara yakınlarındaki sahile dönmüştüm. Bir kumulun önüne oturup ona yaslandım. Kendimi toparlamak için gözlerimi kapattım. Parmaklarımın arasındaki yumuşak kumu, tenime çarpan deniz esintisini hissettim. Tuz tadı aldım. Nerede olduğumu hatırladım. Midemdeki düğümü çözmeye yetmedi.

Berbat bir haldeydim. Henüz Jude'la ya da Rafa'yla konuşamıyor olabilirdim ama *biriyle* konuşmam lazımdı.

Mags'i aradım.

"Zamanlama," dedi hafif nefes nefese. Hâlâ Jason, Dani ve Maria'yla birlikte Roma'daydı. Biz Nathaniel'la yüzleştiğimiz sırada onların Tapmak'tan uzakta olmasını istemiştik. "Tam gitmek üzereydik. Neredesin?"

Maggie'nin sesi beni kesin bir şekilde buraya ve şimdiye bağlamıştı.

"Pan Beach'e döndüm."

"Tanrı'ya şükür. Kimlerle birliktesin?"

Sesi aynı geliyordu. Ben onu dinlerken *aynı* hissediyordum. "Dışlanmışlar ekibi, artı Malachi, Taya, Micah ve Daisi. Simon ve Butlerları da yanımızda getirdik."

"Daha fazla Refaim olmasını mı umuyordun?"

Kapı Bekçileri Pan Beach'i paramparça etmeye geliyorlardı: Evet daha fazla olmasını umuyordum. Ama onu korutmak istemedim. "Yeterli." Ufka baktım, açıklarda bir yük gemisi gördüm. Buradan bakınca oyuncak gibi görünüyordu. Başparmağımla üstünü kapattım. "Dani ve Maria neler yapıyor?"

"Bizimle geliyorlar. Maria bundan memnun değil, buna şaşırmadık tabii ama ikna oldu. Jason onlara odasını vermeyi teklif etti. Yolda kıyafetlerini de alacağız."

"Buraya geldiğinizde Jason'a tatil köyüne gitmesini söyle."

"Niçin?"

"Bizim evimiz Refaimlerle tıklım tıklı dolu."

"Ah, tamam." Bir duraksamanın ardından: "O duyduğum dalga mı? Sahilde misin?"

"Evet. Biraz havaya ihtiyacım vardı." Ona Immundi'den bahsetmedim. Halihazırda korktuğundan daha fazla ödünü koparmayı istemiyordum. "Gelmeniz ne kadar sürer?"

Telefonu kulağından uzaklaştırıp bir saniye Jason'la konuştu. "Çok değil. Belki birkaç dakika."

"Geldiğinde konuşabilir miyiz? Baş başa?"

"Tabii ki." Duraksadı. "İyi misin hayatım?"

"Evet, iyiyim gibi. Beş dakikaya tatil köyünün önünde dışarıda buluşuruz."

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Pantolonumdaki kumları silkeledim, kollarımı başımın üzerinden esnettim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum, fiziksel olarak. Parmaklarımı esnetip gerginliğimi atmaya çalıştım.

Ne sahilde ne suda Jude'dan bir iz vardı. Belki de Rafa'nın peşinden gitmişti.

Kasabaya yöneldim. İskele bebek arabalarıyla birlikte tempolu yürüyüş yapan kadınlarla doluydu o yüzden suyun dibindeki sertleşmiş kumda koştum. Lotus Tatil Köyü kordonun diğer ucunda, sahildeydi. Beyaz panjurları, sarmaşık yaseminleri ve bakımlı hurma ağaçları vardı. Jason gecelerinin çoğunu ya benim ya Rafa'nın kanepesinde ya da son zamanlarda Maggie'nin yatağında geçirmesine rağmen burada bütün hafta boyunca bir oda tutmuştu.

Lotus birden bire milyoner olan yerlilerin şehirli arkadaşlarını kaz ciğeri ve Fransız şampanyası için getirdikleri mekândı. İçeri yalnızca bir defa girmiştim. Maggie, Simon ve ben Noel'den önceki Cuma gecesi burada içki içmiştik ve bir şişe Billecart-Salmon Elizabeth Rosé için her birimiz bir günlük maaşımızı bırakmıştık. Şişe yarım saatte bitti ve başka bir şeyi almaya paramız yetmedi. Geceyi Rick'in Yeri'nden aldığımız altılı biralarla sahilde bitirdik.

Pan Beach'in sevdiğim yanı bu işte. Lotus, Rick'in Yeri ve kana bulanmış Imperial Oteli birbirinden üç bina uzaklıktaydı, her biri kendi yörüngesinde var oluyor ve diğerini görmezden geliyordu. Kendi gerçekliği tek gerçeklikmiş gibi yapıyordu. Neden benim dünyalarım bu şekilde işlemiyor?

Tapınak'ta yüz otuz sekiz yıl yaşamıştım, Pan Beach'te ise bir yıldan az. Ama yine de burası yemyeşil dağları, turkuaz okyanusu ve rahat havasıyla manastırdan çok daha fazla ev gibi gelmişti bana. Bu bağlantı gerçek miydi yoksa sahte anılarımın devam eden bir yan etkisi miydi? Kendimi yirmi yaşına yaklaşan, boktan bir ebeveyni ve ölü bir ikizi olan sırt çantalı bir gezgin zannederken buraya âşık olmuştum. Kederde boğulduğum zamanlarda. Farklı koşullar altında aynı tepkiyi verir miydim? Maggie'yle arkadaş olur muydum? Buraya Gabe olarak gelseydim Maggie benimle bir ev paylaşmak ister miydi?

Maggie'nin sahilde hafifçe koştuğunu ve İtalya'da giy-

Sesi aynı geliyordu. Ben onu dinlerken *aynı* hissediyordum. "Dışlanmışlar ekibi, artı Malachi, Taya, Micah ve Daisy. Simon ve Butlerları da yanımızda getirdik."

"Daha fazla Refaim olmasını mı umuyordun?"

Kapı Bekçileri Pan Beach'i paramparça etmeye geliyorlardı: Evet daha fazla olmasını umuyordum. Ama onu korkutmak istemedim. "Yeterli." Ufka baktım, açıklarda bir yük gemisi gördüm. Buradan bakınca oyuncak gibi görünüyordu. Başparmağımla üstünü kapattım. "Dani ve Maria neler yapıyor?"

"Bizimle geliyorlar. Maria bundan memnun değil, buna şaşırmadık tabii ama ikna oldu. Jason onlara odasını vermeyi teklif etti. Yolda kıyafetlerini de alacağız."

"Buraya geldiğinizde Jason'a tatil köyüne gitmesini söyle."

"Niçin?"

"Bizim evimiz Refaimlerle tıklım tıklım dolu."

"Ah, tamam." Bir duraksamanın ardından: "O duyduğum dalga mı? Sahilde misin?"

"Evet. Biraz havaya ihtiyacım vardı." Ona Immundi'den bahsetmedim. Halihazırda korktuğundan daha fazla ödünü koparmayı istemiyordum. "Gelmeniz ne kadar sürer?"

Telefonu kulağından uzaklaştırıp bir saniye Jason'la konuştu. "Çok değil. Belki birkaç dakika."

"Geldiğinde konuşabilir miyiz? Baş başa?"

"Tabii ki." Duraksadı. "İyi misin hayatım?"

"Evet, iyiyim gibi. Beş dakikaya tatil köyünün önünde dışarıda buluşuruz."

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Pantolonumdaki kumları silkeledim, kollarımı başımın üzerinden esnettim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum, fiziksel olarak. Parmaklarımı esnetip gerginliğimi atmaya çalıştım.

Ne sahilde ne suda Jude'dan bir iz vardı. Belki de Rafa'nın peşinden gitmişti.

Kasabaya yöneldim. İskele bebek arabalarıyla birlikte tempolu yürüyüş yapan kadınlarla doluydu o yüzden suyun dibindeki sertleşmiş kumda koştum. Lotus Tatil Köyü kordonun diğer ucunda, sahildeydi. Beyaz panjurları, sarmaşık yaseminleri ve bakımlı hurma ağaçları vardı. Jason gecelerinin çoğunu ya benim ya Rafa'nın kanepesinde ya da son zamanlarda Maggie'nin yatağında geçirmesine rağmen burada bütün hafta boyunca bir oda tutmuştu.

Lotus birden bire milyoner olan yerlilerin şehirli arkadaşlarını kaz ciğeri ve Fransız şampanyası için getirdikleri mekândı. İçeri yalnızca bir defa girmiştim. Maggie, Simon ve ben Noel'den önceki Cuma gecesi burada içki içmiştik ve bir şişe Billecart-Salmon Elizabeth Rosé için her birimiz bir günlük maaşımızı bırakmıştık. Şişe yarım saatte bitti ve başka bir şeyi almaya paramız yetmedi. Geceyi Rick'in Yeri'nden aldığımız altılı biralarla sahilde bitirdik.

Pan Beach'in sevdiğim yanı bu işte. Lotus, Rick'in Yeri ve kana bulanmış Imperial Oteli birbirinden üç bina uzaklıktaydı, her biri kendi yörüngesinde var oluyor ve diğerini görmezden geliyordu. Kendi gerçekliği tek gerçeklikmiş gibi yapıyordu. Neden benim dünyalarım bu şekilde işlemiyor?

Tapınak'ta yüz otuz sekiz yıl yaşamıştım, Pan Beach'te ise bir yıldan az. Ama yine de burası yemyeşil dağları, turkuaz okyanusu ve rahat havasıyla manastırdan çok daha fazla ev gibi gelmişti bana. Bu bağlantı gerçek miydi yoksa sahte anılarımın devam eden bir yan etkisi miydi? Kendimi yirmi yaşına yaklaşan, boktan bir ebeveyni ve ölü bir ikizi olan sırt çantalı bir gezgin zannederken buraya âşık olmuştum. Kederde boğulduğum zamanlarda. Farklı koşullar altında aynı tepkiyi verir miydim? Maggie'yle arkadaş olur muydum? Buraya Gabe olarak gelseydim Maggie benimle bir ev paylaşmak ister miydi?

Maggie'nin sahilde hafifçe koştuğunu ve İtalya'da giy-

diği kapüşonlusunu çıkardığını gördüğümde tatil köyünden elli metre uzaktaydım. Güneşin altında gözlerini kısıtı ve beni görünce elini kaldırdı. Saçlarını arkadan toplamıştı, iki tonlu sarı şeritler güneşte parılıyordu. Ona doğru döndüm ve yavaşlayıp yürümeye başladım. Denizin kenarında martılar bir paket artık cips için kavga ediyorlardı. Yaklaştığımda Maggie yüzümü inceledi ve birkaç adım ötede durdu. Biliyordu. Görebiliyordu.

“Neler oluyor?”

Soluklanmak içinmiş gibi yaparak durdum ama nefesim normaldi. Ona gerçekten anlatmak isteyip istemediği me bakıyordum. Çünkü bir kere bunu söyledikten sonra geri alamazdım. Dışarı çıkan bir tutam saç kulağımın arkasına attım, kan dolaşımını sürdürmek için bacaklarımı salladım.

“Yer değiştirirken bir şey oldu Mags. Hatırladım. Eski hayatımı hatırladım.”

Kaşlarını çatı. Dudakları ayrıldı, sonra yavaşça tek bir kelime dökölüverdi: “Ah.”

Ona bunu hazmetmesi için bir süre verdim.

“Ah,” dedi tekrar ve kuma çömeldi. Ben de tereddüt ettim, sonra oturdum ama çok yakınma değil. Artık beni daha dikkatle inceliyordu, kapüşonlusunu elinde tutuyordu. Martılar kıyıya vuran çerçöp üzerine hâlâ kavga ediyordu. “Hâlâ... sen misin?”

“Evet. Hâlâ benim.”

“Gabe değilsin yani? Kardeşini uzaklaştıran huysuz Refaim değil misin?”

Maggie yutkundu. Nefesini tutuyordu. Tanrım, benden emin değildi. Gözlerindeki o değişikliği, ağzının etrafındaki gerginliği görmek kemiklerimi sızlatıyordu. Bütün parçalarımın nereye yerleşeceğini düşündüm. Geçmişimin, pişmanlıklarımın. Nasıl şekilleneceklerdi?

“Hâlâ onu düşünüyorum.”

Başıyla onaylayıp uzaklara baktı. Benim Gabe olma ihtimalim karşısında neden çılgına dönmemişti? Geçmişte olduğum kişiye dair fazla sayıda hoş hikâye duymamıştı. Maggie botlarının fermuarını açtı. Önce birini, sonra diğerini çıkarıp kuma dik olarak koydu. Biraz gevşediler, rahat komutundaki askerler gibi. Sonra Maggie pantolonunun paçalarını katladı ve bronzlaşmış bacaklarını güneşe çıkardı. "Tamam."

"Bu kadar mı yani?"

Hızlıca kafasını salladı. Gergin ama kararlıydı. "Hâlâ benim arkadaşım olduğun sürece kim olduğun benim için önemli değil."

Aksini düşünmesi bile kalbime bir iğne gibi saplandı. "Tabii ki hâlâ arkadaşını. *O kadar da* pislik değildim."

"Onu demek istemedim." French pedikürlü ayak tırnaklarını kuma gömdü. "Bütün bunlar nasıl işliyor bilmiyorum. Mesela kim olduğunu hatırladığına göre, bu geçtiğimiz yılı önemsiz mi kılacak? O zaman benim Gaby'm yok olurdu."

Benden "kendi" Gaby'si olarak bahsetmesi tuhaf bir şekilde içime işledi. "Bir saat önce kimsem oyum. Ve geçtiğimiz sene benim için dünyalar kadar önemli."

Hızlıca gözlerini kırptırdı, dudağını ısırdı.

"Tapınak ve bungalov arasında bir şey oldu," dedim. "Jude'la ikimiz öbür tarafa vardığımızda eksik parçalar tamamlandı." Aklıma bir şey geldi. "Sizde bir şey oldu mu?"

Başını sağa sola salladı.

"Dani'de de hiçbir şey yok muydu?"

Kaşlarını çattı. "Hayır... gerçi vardığımızda biraz sessizdi." Güneşe karşı gözlerini kıstı. "Jude bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Henüz bu konu hakkında konuşmadık."

"Neden?"

"Uzun hikâye." Başka tarafa baktım ve bir süre sessiz kaldık.

“Öyleyse bu *her şeyi* hatırladığın anlamına mı geliyor?”

Tekrar ona döndüm. “Evet ve kafam patlamadan önce bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor.”

“Ez ya da Daisy’le konuşmadın mı? Ya da Micah?”

“Onlar henüz bilmiyorlar. Önce seninle konuşmak istedim.”

“Ah.” Suratı biraz büzüştü, sonra gülümseyip gözlerini sildi. “Affedersin bunu beklemiyordum... Düşündüm ki...”

Koşu ayakkabımı onun baldırına hafifçe vurdum. “Benim üzerimdeki etkini hafife alma Margaret Jane.”

Gülümsemesi genişledi ve Pan Beach’e geri döndüğüm-den beri ilk kez neredeyse kendimmişim gibi hissettim. “Peki Rafa’yla ne oldu?”

Ve bu soruyla birlikte tekrar kirli hissetmiştim. “Vay canına,” dedim hissetmediğim kadar hafif görünmeyi umarak. “Doğrudan öldürücü darbeyi vurdun.”

“Onun hakkında konuşmak istemiyor musun?”

“Hayır...Evet. Lanet olsun.” Boynumu yana yatırıp esneterek gerginliği azaltmaya çalıştım.

“Haydi.” Çizmelerini ve kapüşonlusunu kapıp beni de ayağa kaldırdı. Tatil köyüne giden merdivenlerden çıktık, bir yığın palmiye ağacının altında bir parça gölgeli çim bulduk. Maggie bağdaş kurdu ve bekledi, pantolonundaki kıvrılmış kısımları düzeltti. Ben de acele etmeden düşüncelerimi bir araya getirdim. Bir palmiye ağacına yaslandım, ufukta bir yük gemisini buldum.

Ona her şeyi anlattım. Adada ne olduğunu, Rafa’nın odasındaki o ânı, Mya’yı öğrenişimi, Rafa’yla ve sonra da Jude’la aramızın açılmasını. Ben anlatırken sorular sordu ve bitirdiğimde, suyunu sıktığımda, sessizce oturup denize bakarak hepsini bir araya getirmeye çalışıyordu.

“Rafa sana seni sevdiğini mi söyledi?”

En önemli şeyin bu olduğunu mu düşünüyordu? “Önce

Mya'yla yatıp bir saat sonrasında da bana kur yaptığı kısmı duymadın mı?"

"Duydum ve neden öyle tepki verdiğini de tamamen anlıyorum ama onun odasına giden sen değil miydin?"

"Mesele o değil." Anı yeni, taze gibi geliyordu. Hâlâ canımı acıtiyordu. "Tapınak dağılıyordu ve ben o adada neredeyse ölüyordum. Havamda olmamamdan istifade etti."

"Bana istediği bir şey kapısına gelmiş ve o da keyfini çıkarmış gibi geliyor." Ellerini kaldırdı. "Ki bu bencilce, aptalca ve dümdüz yanlış."

Parmaklarımı çimde gezindirip birkaç yaprak kopardım. "Rafa kendi çıkarına hizmet etmeyen hiçbir şey yapmadı." Ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum, o zamanlar dahi. Sadece o Tapınak'tan ayrıldıktan sonra böyle olduğuna inanmak daha kolaydı.

"Sence söylediğinde ciddi miydi... seni sevdiğini söylediğinde?"

"Onun o zamanlarda birini sevmeye muktedir olduğundan emin değilim."

Maggie yavaşça nefes aldı. "Peki ya şimdi?"

Alnımı dizlerime dayadım. Rafa bir yılı Jude'un ve benim öldüğümüzü düşünerek geçirmişti. Sonra beni canlı ama kim olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan ve karşıma çıkacak tehlikelerden bihaberken buldu. Bırakıp gidebilirdi. Beni halihazırda yaptığından çok daha fazla allak bulak edebilirdi. Ama yapmadı. Yanımda kalıp bana yardım etti; onu öfkeden çılgına çevirecek kararlar aldığımda bile. Bana karşı her zaman mesafeli olmaya çalıştı. Beni daha güçlü, daha dayanıklı hale getirdi. Dün de benim için ölmeye hazırды.

Maggie uzanıp bileğimi hafifçe sıktı. Arkamızda, yasemin çitinin diğer tarafında biri tatil köyünün havuzuna düştü. Başka biri kahkaha attı.

"Eski hayatından bu anılar tuhaf geliyor mu? Senin anıların gibi mi yoksa başka birininkiler gibi mi?"

Bu soruyu düşünürken ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Ayak parmaklarımı serin çimene bastırdım. "Hepsi benimmiş gibi geliyor ama... sanırım en 'gerçek' gelenler geçen yılda yaşadıklarım. Ki sanırım bu mantıklı."

"Yani Melbourne'da hastanede uyandıktan sonra yaşadıkların?"

Kolalı çarşaflar üzerinde çaresizce yattığımı hatırladım, terliyor ve ağlıyordum, Jude'un öldüğüne inanıyordum. Yola bakmamız gerekirken müzik hakkında tartıştığımız için öldürüldüğünü düşünüyordum.

O karanlık içimi kemiriyordu, kırık bir bacak, iki kırık kaburga, boynumdaki yirmi dikiş, çürük bir dalak ve kafamdaki korkunç şişkinliğin verdiği korkunç acıya rağmen içimi boşaltıyordu.

"Hiç o kadar *uzun süre* canım acımamıştı." Aklıma gelince bile kemiklerim ağrıyordu. "Normal bir iyileşme süreci böyle mi hissettiriyor? Tanrım, ne kadar yavaş."

Başıyla onayladı, buruk bir şekilde gülümsedi. "İnsan olmak berbat bir şey."

Bir Refaim olduğum için ne kadar rahatladığımı fark edince utandım. Ama en azından o yaraları nasıl edindiğimi hatırlıyordum, hastaneye nasıl gittiğimi hatırlamasam da. O tedirgin edici düşünceyi uzaklaştırdım.

"Bütün bunları Jude'la konuşmalısın," dedi Maggie. "Onun için de zor olmalı."

"Belki de değildir." Uzaklara baktım. İçimde öfke kırıldı, zayıf ve kırgındı. "Kesinlikle anılarımın değiştirilmesinde bir parmağı var."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Onun biriyle konuştuğunu duydum. Sonra da her zaman istediği kız kardeşe dönüştüm."

"Bunu onun yaptığına emin değilsin." Duraksadı. "Değil mi?"

Bir parça daha çim kopardım, yaprakları parmaklarımla ezdim. "Hayır," diye kabullendim. "Emin değilim."

Maggie tırnağıyla dişine vuruyor ve bu konuda ısrarcı olup olmaması gerektiğini tartıyordu. "Tamam ama onunla konuşman gerek. En kısa zamanda." Avcunu uzattı. "Telefonunu ver bana."

Tereddüt ettim ama haklı olduğunu biliyordum. Ayrıca bunu kafamda birkaç günde çözmek gibi bir lüksüm de yoktu. Kapı Bekçileri'yle karşılaşmamıza belki bir gün gibi bir zaman kalmıştı. Boynumu iki yana doğru esnettim. "Tamam." Telefonumu verdim.

"Annemi görmem lazım, o yüzden Green Bean'de ayarlayalım." Tıkır tıkır mesaj yazdı, bana baktı, kakülünü gözlerinin önünden çekti ve gönder tuşuna bastı. "İyi. Ama, bir saniye dur bakalım..." Telefonum titredi. Maggie ekranı kontrol etti ve gülümsedi. "Harika. Jude yolda."

KARDEŞİMİN BAKICISI

Jude bizden önce gelmişti. Kafenin arka tarafında beni bekliyordu. Maggie elimi hafifçe sıkıp Bryce'ı bulmak üzere mutfağa gitti. Jude'a doğru adımlarımı birbiri ardına eklerken kafe etrafımı sarmaladı: espresso makinesinin tıslaması, tabak ve çatal bıçakların şangırtısı, kahkahalar. On adım attıktan sonra kendimi daha az savaşçı daha çok sırt çantalı gezgin gibi hissediyordum.

İki masa ötesindeyken Jude ayağa kalktı. Üstünü değiştirip dar, kolsuz bir tişört ve orta boy şortunu giymişti. Gözleri sağ omzuma kaydı ben de aşağı baktım ve tişörtümün kolunda koyu renk bir leke gördüm. Yağmur ormanından kalma bir leke.

"Sorun mu çıktı?" diye sordu ben karşısındaki sandalyeye otururken.

"Zarael önden bir kâşif gönderdi. Bir İmmundi."

"Şimdi nerede?"

"Micah Tapınak'a götürdü. Sergi örneği A."

Jude duraksadı. "Micah'ya mı gittin?"

"Hayır, onunla karşılaştım." Boynumdaki kaslar gerildi. Onunla konuşmak yerine Micah'ya gittiğimi düşünüyordu, eskisi gibi olmamaya dair verdiğimiz söz buraya

kadardı. "Immundi'yi caddede gördük. Bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündük. Ona hiçbir şey anlatmadım."

Jude oturdu, biraz daha rahatladı. "Kahve sipariş ettim," dedi. "Biraz da *friand*."*

"Beni yumuşatmaya mı çalışıyorsun?"

Ruhsal durumumu kontrol etti. "Zararı olmaz."

Hâlâ okyanus gibi kokuyordu. Ben de koşudan çıkmış ve bir iblisle dövüşmüş gibi kokuyordum.

"Rafa'ya anlattın," dedim.

Jude af istemeyen bir şekilde omzunu silkti. "İkimiz de oradan ayrıldıktan sonra senin evine gitmiş ve Ez de ona bir şeyler olduğunu söylemiş. Sahilde beni bulduğunda nasıl olduğunu gördün. Bütün sorularını yanıtlamaya hazır değilim, o yüzden konuşma pek iyi gitmedi."

Gergin teatillerini düşündüm, rüzgâr sözcükleri yutuyordu. Bana doğru baktığında Rafa'nın omuzlarının duruşunu düşündüm. En azından bu hali tamamen benim yüzümden değildi.

"Geçen yıl neler olduğunu bilmek istiyor, neden neler olduğunu ona anlatmadığımı. Ayrıca nerede durduğunu bilmek istiyor; senin neler düşündüğünü." Jude kısa, keskin bir kahkaha attı. "Ona bunu söyleyemezdim; *ben de bilmiyorum*."

Kollarımı masaya yasladım. "Aklım karman çorman Jude, bunları düşünüyorum." Bunu sinirle söylemedim, yalnızca gerçeği belirtiyordum.

"Benimkinin öyle olmadığını mı sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Senin için nasıl olduğunu bilmiyorum ama bende hayatımın iki versiyonu birbirinin üstüne binip duruyor. Hangisini tercih ettiğimi biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

* Genellikle *muffin*le karıştırılan bir Fransız keki. Avustralya ve Yeni Zelanda'da popüler. -çn

"Sahte olanı," dedi usanmış bir halde.

"Birkaç gün önce belalı bir yarı-melek olduğunu öğrendiğinde pek de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordun."

"Yapma, sana her zaman hayatımda *bundan fazlası* olduğunu düşündüğümü söylemiştim." Ben cevap vermeyince ellerini kaldırıp teslim oldu. "Tamam, evet, bir katana kullanmayı bilmem ve bir dövüşte başımın çaresine bakabiliyor olmam hoşuma gitmişti. Ama hiçbir zaman kaçıp Refaim sirkine katılmak istemedim."

"Bu hayata o kadar kolay alışıyordun ki..."

"Hakkımı yeme Gaby..." kullandığı isim dikkatimden kaçmamıştı, "...beni bulduğundan beri sürekli tehdit altındayız. Bizi güvende tutabilmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Sen de öyle."

Bir süre birbirimizi izledik.

"Mya durumuyla ilgili... şimdi ne hissediyorsun?" Onu iğnelemiyordum, merakımdan sormuştum. Mya'nın ihanetinin boyutlarını anladıktan sonra ne hissediyordu?

Gözlerini kaçırdı ve bir anlığına çenesi kasıldı. Nefes verdi. "Başka biri hakkında endişelenmeden önce seninle sorunumuzu çözmem lazım." Dikkati benim sağıma kaydıldı. Maggie bize doğru geliyor ve bir çarpışmayı önlemek için tepsiyi omzunun üstünde tutuyordu.

"Evet," dedi bize ulaştığında neşeyle. "Bir espresso, küçük boy *macchiato* ve iki ahududulu *friand*." *Macchiato*yu sormadan benim önüme bıraktı.

"Bryce seni doğrudan işe mi koştu?"

Maggie tezgâhta sipariş toplayan annesine doğru baktı. Bryce beyaz keten bir bluz giymiş, sarı saçlarını arkaya tutturmuştu ve bir kadın kambur omuzları ve yamuk parmaklarıyla küçük bozuk paraları sayarken sabırla gülümsüyordu. "Ben önerdim." Bize baktı. "Siz ikiniz nasılsınız?"

"Yalnızca iki dakikadır konuşuyoruz, bize biraz zaman ver," dedim Jude'a bakmadan.

Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Dani, Kapı Bekçileri'nin bir fırtına esnasında geleceğini söylüyor. Bir fırtınanın durup dururken başlayabileceğini biliyorsun değil mi?"

"Malachi hava durumunu kontrol ediyor," dedi Jude ki bu benim için yeni bir bilgiydi. "Birkaç saat önceden habermiz olur."

"Bir plan var mı peki?" diye sordu Maggie aramıza iki bardak su koyarken.

Jude bana baktı. "Bir sonraki konumuz o."

Maggie başını azıcık yana yatırdı, artık Jude'a da yeni bir çerçeveden baktığını görebiliyordum. Benim için yaptığından çok daha kolay olduğuna şüphe yoktu. "Peki öyleyse," dedi. "Sizi rahat bırakayım."

"Ah, hey," dedim. "Kasabada konaklama için kulaklarını açık tutabilir misin? Burada artık yirmi yedi kişiyiz ve hepsi bizim evimizde kalamaz."

Kafamı kurcalayan en talepkâr soruyu sormadan önce Maggie'nin yeteri kadar uzaklaşmasını bekledim.

"Bunu bize sen mi yaptın?"

Jude bir paket şeker aldı, köşesinden tutup salladı. "Hayır. Kısmen." Hüsrarla iç çekti. "Idaho'daki o ormanda tuhaf işler döndü."

Yutkundum. Toprak ve kanın tadını hatırladım. "O kılıcı boynumda hissettim Jude. Nasıl hayattayım?" Uzun bir süre beni izledi, sonra şekeri açıp bardağına boşalttı.

"Jude..."

"Başmeleklerden biriydi." Gözlerime baktı ve bir süre nefes alamadım. Arkamda bir sandalye kaydı. Bir otobüs meydanda korna çaldı. Uzakta, çok uzaktaydı.

"Hangisi?" diyebildim sonunda.

"Bilmiyorum, gözlerimi açamadım. Hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Omurgam neredeyse ikiye ayrılmışken kendi kanımda boğuluyordum. O yüzden, hayır."

Boş şeker paketini buruşturdu. "Evet, gördüm. Bel'in seni hızlıca öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Orada felçli halinle yatmanı izlememi istedi, ne zaman istese canını alabileceğini bilerek."

O korkuyu tekrar, kemiklerime kadar hissettim. Dünyada bunu unutmama yetecek kadar güçlü ne olabilirdi?

"Sonra ne oldu?"

"Leon benim boynuma geçirecekken her şey beyaz oldu. Yine de isabet ettirmişti ama yarım yamalak. Yere düştüğümü ve o sırada Düşmüşlerin nihayet geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Dani neredeydi?"

"Bilmiyorum ama ormandan ayrılırken bizimleydi."

"Nereye gitmek üzere ayrıldık?"

"Hiçbir fikrim yok. Her yer simsiyah ve soğuktu ve ben neredeyse hareket edemiyordum ama hiç acı da yoktu."

Tüylerim diken diken oldu. O buz gibi karanlığı buraya doğru yer değiştirmemiz bölündüğünde hatırlamıştım. Biri bize anılarımızı geri verdiğinde.

"Senin ve Dani'nin orada olduğunu biliyordum. Seni burada *hissettim*." Avucunu göğsüne koydu. "Birlikte yer değiştirdiğimizde olduğu gibi. Ama dünya üzerinde senin boynunu iyileştirmeye yetecek kadar yer değiştirme mümkün değildi. Seni ben iyileştiremezdim, ne olursa olsun." Jude bardağına baktı ve ben de o sırada beni o ormanda, toprağın üzerinde iki büklüm kanarken görüp görmediğini merak ettim.

"Hâlâ buradayım," dedim sessizce ve gözlerini kaldırdı.

"Bir başmelek seni kurtardığı için... Seni tıbbın devralabileceği noktaya kadar iyileştirdi. Sonra ikimizi de dünyanın farklı uçlarında bıraktı. Ayrı olarak."

Karmaşık anı havuzunu tarayıp Melbourne'daki has-

tanede kendime geldiğim ânı buldum. Her nefesimde bedenime acı yayılıyordu. Kederden boğulacak gibiydim. Hemşire, Hannah, ne demişti? *Hayatta kalman bir mucize.*

“Hastaneden önce ne oldu?”

Jude bir bardak su alıp çabucak bir yudum içti. “Her kimdiyse, memnun değildi. Onu göremiyordum ama sesi bana bir yığın hoparlörün önünde duruyormuşum gibi çarpmıştı. Seni, beni ve Dani’yi ayırmaya *mecbur bırakıldığını* söyledi, ritüeli tekrar denemememiz için.” Jude “mecbur bırakıldı”yı Nathaniel’in söyleyeceği gibi söylemişti, kadim ve otoriter bir tavırla. Geçici de olsa biz Düşmüşleri serbest bırakmaya uğraşırken neden bir başmeleğin yaşamamıza izin vermiş olabileceğini merak ettim.

“Refaim olduğumuzu unutmamız gerektiğini söyledi.” Jude espressosunu aldı. Bakışını benden kaçırdı. “İşte ben o sırada pazarlık yapmaya başladım.”

“Ne için?”

Ne yaptığını bilen bir tavırla omuz silkti. “Senin için. Yüzünü unutmak istemiyordum. Birbirimizi sevdiğimizi de.”

Gözlerime baktı, ben de gözlerimi kaçırmadım.

“Ona, birbirimizi hatırladığımız sürece kendimiz hakkında neye inandığımızı umursamadığımı söyledim. Ama başımızdan geçen onca şeyden sonra birimizin bir diğerrinin varlığını bilmemesi düşüncesi... çok fazlaydı.” Jude fincanını tabağına geri koydu. O sırada parmak eklemle rindeki yara izlerinin artık tanıdık geldiğini fark ettim.

“Nathaniel’in bize yaptığı gibi aklımı okudu ve ben de bir araya getirebildiğim her şeyi ona verdim. Tek umursadığım bizi bağlayan, birbirimize verdiğimiz hasarı tamir eden bir geçmiş yaratmaktı.”

Ona bakıyordum. Ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Jude benim anılarımı üretmişti. Kardeşim beni sırt çantalı bir gezgine çevirmişti. Tekrar ağzım kurudu. Bir yudum kahve aldım. Faydası olmadı.

“Senin hikâyelerini ve birbirimizi bulmamızda yardımı dokunabileceğini düşündüğüm her şeyi kullandım, birkaç tane de bizi güvende tutacak anı ekledim.”

“Rhythm Palace katliamı gibi mi?”

Jude parmaklarını hâlâ nemli olan saçlarından geçirdi. “Eğer bir cehennem yarattığı bizi bulursa en azından buna yarım hazırlıklı olmamızı istedim. Sana yalnızca benim hatırladıklarımın bir şeyler verebilirdim ve bu senin dahil olduğun bir anı olamazdı yoksa bir şey ifade etmezdi.”

Aklıma şüphe düştü. “Rafa’yı hatırlamamı istediğin için yapmadın yani?” Jude aramızda neler olduğunu biliyordu. O hasarı da mı tamir etmek istemişti?

“Etraflıca düşünecek zamanım olmadı Gaby. Benim de Rafa’nın dahil olmadığı çok fazla zebanilerle kavga anım yoktu. Rhythm Palace’taki rezalet benim, seni bırakıp git-tikten sonraki tek ve en büyük pişmanlığımıydı. Idaho’ya gitmemizden çok öncesinden beri o geceye dair kâbuslarım olmuştu. Belki de o yüzden psişemizde bir anıdan ziyade bir kâbus olarak yer etti. Ya da belki de bu bize gerçek bir anı vermemin getirdiği bir tavizdi.”

Dikkatim Jude’dan, Jude’un tepesindeki kokulu mumlarla dolu rafa kaydı. Arap saçına dönmüş imgeler ve hisle-ri ayırmaya çalışıyordum. O kâbus olmasaydı geçen hafta barda Rafa’yı tanıyamazdım. Bana o kadar yaklaşmasına izin vermezdim (ya da verir miydim?). O zebaniyle yaptığım kafes dövüşünde de ölürdüm.

Etrafımızdaki uğultu devam ediyordu: kahkahalar, ağ-layan bir bebek, dışarıdan geçen arabalar, mangoları buz-lu içeceğe çeviren mikser. Arkamda biri pankek yiyordu, akçaagaç şurubu ve biraz da paçuli esanslı mum kokusu aldım. Her şey çok normaldi. Ama yaptığımız konuşmada normal olan hiçbir şey yoktu. Jude’un bana anlattığı ger-çekliğe dair de hiçbir şey normal değildi. Hayatımın her bir parçasıyla boğuşuyordum, evirip çeviriyor, bir sonraki

parça karşıma çıkmadan önce elimdekini anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jude.

Tekrar ona odaklandım. Yüz otuz yıldır tanıdığım kardeşimi görüyordum; beni bırakıp giden ama aramızı düzeltme fırsatı doğduğunda da bana ulaşan kardeşimi. Ayrıca beni Peru dağlarına götüren, İsviçre’de bir teleferrikten *bungee jumping* yapmaya ikna eden, Londra’daki bir barda çok fazla jöle-shot* içince kusarken saçımı tutan sırt çantalı gezgini de görüyordum. Bu son anılar gerçek olmayabilirdi ama en az gerçek olanlar kadar benim birer parçamlardı.

“O gece kulübüne dair rüya... Bu sökülmeyi başlatan ip-lik parçası oydu,” dedim. “Eğer o hikâyeyi yazıp internete yüklemeseydim Rafa Pan Beach’e gelmezdi ve bunların hiçbiri olmazdı. Hâlâ birbirimizden ayrı olurduk.”

“Eğer Rafa buraya gelmeseydi Dani seni yağmur ormanında göremezdi. Asla hayatta olduğunu bilemezdi. Jason’a gelip seni bulmasını söyleyemezdi.”

Dani. Semyaza’yla bağımızı bize anlatmaya çok kararlıydı ve sonrasında da ormanda bizimle birlikte olmak için çok ısrar etmişti. O ritüeli gerçekleştirelim derken neredeyse onun ölümüne sebep olacaktık. Sonra onu dün Rafa’nın ve Taya’nın işkence gördüğü bir odaya kendi zihnini yansıtmalarına izin vererek tekrar tehlikeye atmıştım. Annesinin bana güvenmemesinde şaşılacak bir şey yoktu.

“Başmelek, Dani’nin anılarını da değiştirmiş olmalı,” dedi Jude. “Sonra da onu ve Maria’yı yeni kimliklerimize dair yalanı sağlamlaştırmak için kullandı.”

İkisinin de Jude’la beni Melbourne’da ayrı ayrı kaldığımız hastanelerde, neredeyse imkânsız olabilecek kadar kısa bir süre içinde, ziyaret ettiklerini ve ikimizin de di-

* Jell-o-shot: Tart jölesi ve alkol ile shot bardakları kullanılarak hazırlanan bir çeşit içecek. -yhn

ğerinin öldüğünü düşünmemizi sağladıklarını biliyorduk. Sonra da hepsi hafızalarından silinmişti.

"Muhtemelen bizim başmeleğimiz Semyaza ve ritüele dair öngörüğü Dani'ye gösteren değildi," dedim. "O zaman kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kafam acıyordu. "Peki ya bütün o diğer şeyler: Foo Fighters şarkı sözleri, Karanlık Düşünceler web sitesi... ikimizin de buraya, Pan Beach'e gelmek istemesi?"

Jude daha dik oturdu ve sanırım yüzünden bir parça umudun gölgesini gördüm. "Çoğunlukla zihnimde dolaşan şeylerdi. Pan Beach hariç, onu mahsus yaptım. Eğer buranın çekimine kapılırsak birbirimizi bulabileceğimizi düşündüm. Belki de eskiden yazdığın hayatı yaşıyorduk."

"Ama onun yerine seksi bir hemşireyle Tazmanyaya gittin."

Başını eğdi. "Evet."

Şu an ona Idaho'da yaptığını neden yaptığını anladığımı söyleyebileceğim bir andı, ve aramızın hâlâ iyi olduğunu. Ama yapamadım. Henüz değildi. Çünkü bütün sivri köşelerimi törpülemişti ve...

Söylediği şey bütün gerçekliğiyle mideme bir yumruk gibi inmişti. Donup kaldım.

"Karşılığında başmeleğe ne verdin?"

Jude boş fincanını aldı, sonra tekrar yerine koydu. Cevap vermedi.

"'Pazarlık' dedin. Neyle pazarlık ettin? Bu başmelek bizi iyileştirdi, istediğin anıları hafızamıza yerleştirdi; ve ikimiz de biliyoruz ki seni gerçeğe benden daha hazırlıklı halde bıraktı. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi, ona karşılığında ne verdin?"

Kardeşim gözlerime baktı. "Gaby..." Sesi artık daha kalın, daha sertti.

"Sana neye mal oldu?" diye ısrar ettim.

"Henüz bilmiyorum."

"Ne istediğini söyledi?"

Bir duraksama. "*Sadakatimi.*"

"Ne demek bu şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Bana gergince gülümsedi. "Ama zamanı geldiğinde ve bu kartı oynadığında, muhtemelen hoşuma gitmeyecek."

YENİDEN ORMANA DOĞRU

Ez'in sokaktan geldiğini gördüğümde hâlâ Jude'un bir başmelekle, Melekler Garnizonu'nun benim kavrayabileceğimden çok daha güçlü olan yüzünü göremediğimiz bir üyesiyle bir anlaşma yaptığı fikrini hazmetmeye uğraşıyordum. Ez kedi zarafetiyle hareket ediyordu: uzun ve kıvrak. Yanağından köprücük kemiğine uzanan pençe izleri karamel rengi teninde sert bir tezat yaratıyordu. O geçerken birden fazla insan ona dönüp baktı ama o fark edemeyecek kadar bize odaklanmıştı. Gözleri bir Jude'a bir bana dönüyordu. İkimiz de doğrulduk.

"Ne oldu?" diye sordu Jude.

"Butlerlar yaramazlık yaptı." Ez hâlâ dövüş kıyafetlerini giyyordu: siyah pantolon, siyah tişört; koyu renk saçları da uzun bir örgüyle toplanmıştı. "Simon bana adreslerini verdi ama Zak'le birlikte onlara bakmaya gittiğimizde mekân bomboştu.

Saatime baktım. Bara gitmek için çok erkendi ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. "Imperial'a baktın mı?"

"Evet, orası da pek güzel bir viraneymiş. Orada da yok-

lardı, bu da demek oluyor ki dağa, silahlarını almaya gidiyorlar." Boş tabaklarımıza ve boşalmış bardaklarımıza işaret etti. "İşiniz bitti mi?" En başından burada olmamız gerektiğine dair bir şey söylemedi. Diğerleriyle birlikte olup kasabayı Zarael'e karşı korumak için plan yapıyor olmalıydık.

Jude'la çabucak birbirimize baktık. Ben başımla onayladım.

"Herkesi bir araya toplayalım," dedi Jude. "Butlerların kampı herhangi bir yer kadar iş görür. Bir taşla iki kuş."

"Bu akıllıca mı?" dedi Ez. "Keşfe başladığında Zarael'in ilk bakacağı yer orası."

"Çoktan başladı," dedim ve ona meydandaki Immundi'den bahsettim.

"Dağda iyi oluruz." Jude küçük şeker kristallerini masadan süpürdü. "Bu sefer gözlerimizi açık tutarız."

"Senin kararın." Ez'in bakışı Jude'dan bana kaydı tek-rar. Cevaplamaya vaktimizin olmadığı soruları vardı. Bir yanımda doğruyu bilmesini istemiyordu: Beni nasıl gördüğünü değiştirecekti.

"Sen herkese haber verebilir misin?" diye sordu Jude, Ez'e. "Silahlarımızı alıp sizinle orada buluşuruz."

Ez'in alnı azıcık kııştı. "Yer değiştirmekte yardıma ihtiyacınız var mı?"

Jude gözlerini kırptı, saniyenin binde biri kadar bir süre tereddüt etti.

"Hallederiz."

Ez, Jude'un planına ikna olmasa da tartışmadan gitti, o gittikten sonra biz de Green Bean'in yanındaki sokağa çıktık. Artık güneş biraz daha ısıtıyordu, etrafımızdaki tuğlalardan ısı yayılıyordu. Jude belli belirsiz dirseğime dokundu.

"Bu konuşmayı bitirmedik daha."

"Biliyorum."

“Şimdilik iyi miyiz?”

Dengem o kadar bozulmuştu ki yamuk yumuk yürümediğime şaşıryordum. Ama elimizde yirmi yedi Refaim ve kendimizi toplamamıza güvenen her şeyden habersiz bir kasaba vardı.

“Olmak zorundayız,” dedim. “Başka hiçbir şey için vaktimiz yok.”

*

Kamp terk edilmişti.

Çamur sıçramış aletler ve dört çekişli araçlar hâlâ yerleşim yerinin etrafında nöbet tutuyorlardı. Soğuk ve sessizdi. Branda, sönmüş bir balon gibi palmiyeden gevşekçe sarkıyordu. Piknik masası yan dönmüştü, silahlar ve cep hane etrafa saçılmış, uyku tulumları bir kenara itilmişti. Joffa’nın, pantolonu alevler içindeyken yığıldığı ateş çukurunun etrafında kararmış lekeler vardı. Banyan ağacına çiviledikleri derme çatma hedef tahtaları bile yamulmuştu. Mekân kömür, kül ve mazot kokuyordu.

Bir şey eksikti...

Cesetler.

Mick’in ekibinden hayatta kalamayanlar neredeydi?

Jude masayı geçip etrafı kolaçan etti, ormana bakmaya gidiyordu. Peşinden gidip kampın kenarındaki lekeli çim ve yaprakları görmemiş gibi yaptım. Lekeli izler ağaçların içinde kayboluyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Bu kanların bir kısmı Rafa’ya ait olmalıydı. Bel’in ıslaklıktan parlayan kılıcını gördüm. Rafa tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Korkmuştu. Bir an ormanın üstümüze geldiğini hissettim: Palmiyeler güneşi kesiyordu; banyan ağacından fırlayan kalın kökler canlı bir kafesin parmaklıkları gibiydi; kayalardan oluşan vadinin yüksek duvarları bizi içeri sıkıştırıyordu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu: Ne papağanlar ne ağustos böcekleri. İblisler

çoktan gitmişlerdi ama izlerinden bir kısmı hâlâ burada olmalıydı. Ya da belki de geride bıraktıkları şey geri kalan her şeyi uzakta tutuyordu. Katanamı daha sıkı tuttum.

Bir dizel motorun vadiden yukarı gelirken çıkardığı zayıf sesi duydum, giderek hızlanıyordu.

"Geldiler." Jude varilin yanındaydı. Artık buz yerine bir su küvetinde duruyordu. Yan tarafına hafifçe vurdu. "Belki de önce birer içki içmeleri konusunda cesaretlendirmeliyiz."

"Tabii çünkü alkol her zaman o çocukları daha mantıklı yapar."

Buruk bir ifadeyle gülümsedi. Kılıcımı sırtıma astım, artık bunu nasıl yapacağımı hatırlıyordum, ve Jude'a palmiye ağaçlarının arasındaki muşambayı gererken yardım ettim. Sonra masayı kaldırıp düzelttik, tüfekleri, tabanca-ları ve cephaneyi gruplayıp dizdik. Bütün bu süre boyunca ormanı gözledik, bekledik.

Motorun devir sesi yükseldi, dişliler gıcırdıyordu. Açıkta, ateş çukurunun yanında bekledik, gözlerimiz kampa araçla tek giriş çıkış yolunu işaretleyen lastik izlerindeydi. Soluk sarı dört çekerli araç, çamurda savrulup arkasından yaprak ve siyah toprak püskürterek görüş alanımıza girdi. Mick'in sarışm, aslan yelesi saçlı arkadaşı sürüyor, çamura batmış araba sıçrayıp kaydıkça direksiyonla güreşiyordu. Mick yolcu koltuğundaydı, şimdiden gözlerini dikmiş bize bakıyor, bir eliyle gösterge panelini tutuyor diğeriyle de omzundan astığı emniyet kemerini tuhaf bir biçimde tutuyordu.

Araba kampa yalpalayarak girdi ve bir kalp atışı süresinde aslan yelesinin bizi hedef aldığını düşündüm. Ama sonra frenlere asılıp titrek bir patinajla üç metre ötemizde turdu. Ciğerlerime mazot dolmasın diye yüzümü çevirdim.

Arabadan ilk Mick indi. Omzu hâlâ bağlıydı ama boğazındaki bandaj gitmişti o yüzden kötü kırmızı zebani ısı-rığının boynundaki dövme-yi böldüğünü görebiliyordum.

Belki de o tarafındaki sakalları hiç uzatmamayı planlıyordu. Belki bunu bir madalya gibi görüyordu: İki tane iblis saldırısından canlı çıkmıştı ve bunu kanıtlayacak yaralara sahipti. Bence üçüncüsüyle şansını zorlamasa iyi eder.

“Bir plan için beklemeye ne oldu?”

Mick ardından kapısını tekmeleyerek kapattı. “Yapacak işlerimiz var biliyor musun?”

Rusty arka koltuktan uzandı, beni başıyla selamlayıp bir paket ezilmiş sigara için arabaya geri girdi. İki tane yakıp bir tanesini Mick’e uzattı. Üçe vurulmuş kafasındaki sargıları çıkarıp sakalını çenesine kadar kısaltmıştı. Daha genç görünüyordu. Ya da belki de kampa geri dönmüş olmaktan korkmuştu.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Mick bana. Uzun bir nefes aldı, dumanı kardeşinden uzak tarafa üfledi.

“Ne için?”

“Ölülerimizi gömmek için.”

Gözlerim lekelenmiş çimlere kaydı. “Hâlâ buradalar mı bilmiyorum Mick.” Bunu sakince söyledim ve ne söylediğimi anlamış olmasını umdum. Zarael’in zebanilerinin Mick’in ölü arkadaşlarını almış olduklarını açıkça söylemek istemiyordum. Sonraya saklayacaklarını da.

Dört çekerli aracın diğer tarafındaki kapılarından biri çarptı ve Mick’in ekibinden iki kişi daha etrafımıza yaklaştı. Woosha’nın eli bandajlı (başparmağı eksik olan eli) ve omzu da askıdaydı. Dudağı dikişliydi. Ve, inanılmaz ama, diğeri de Joffa’ydı. Cumartesi gecesi burada kıyamet kopmadan önce onun burnunu kırmış ve bacağından bıçaklamıştım. Sonra Kapı Bekçileri ortaya çıkmıştı ve zavallı herifin bacakları yanmıştı. Şu anda nasıl yürüyebildiğini bile aklım almıyor. Ya Keşiş Ferro bu çocukları Tapınak’tan ağır ağıri kesiciler verip eve göndermişti ya da kendi ilaçlarını kendileri alıyorlardı.

“İri olan nerede?” Mick’in ekibinden diğer hayatta ka-

lan, neredeyse Zak kadar iri olan ve her tarafında tribal dövmelemler olan adamdan bahsediyordum.

"Koro mu? Onu sığdıramadık." Mick kaputa hafifçe vurdu. Motor soğurken tıkırdadı. "O yüzden buradayız: daha fazla tekerlek almak için."

Jude yarı otomatik silahların ve cephanenin olduğı masayı işaret etti. "Bunun için gelmediniz mi?"

Mick arabanın üzerindeki külleri silkeledi. "Buradaki kimseye onun bir faydası yok."

"Henüz bir plan üzerinde anlaşmadık. Sizin..."

Mick ve Rusty'nin savrulup kaçtıkları anda benim de midem aşağı çekildi. Jude'la ikimiz etrafımızda dönüp silahlarımızı çekti ve midem tekrar sallandı ama bu sefer yer değıştirmeyle ilgisi yoktu.

Rafa.

Zak'le birlikte gelmişti. Jude'la ikimizi silahlarımızı indirirken izledi, kendi katanası vücudunun yan tarafında hareketsiz duruyordu. Düşünmeden gözlerine baktım. O anda aşağılanma hissi alevlendi, bunaltıcı ve mide bulandırıcıydı. Sonra bu hissi geçen haftadan anıların akın etmesi takip etti: kahkahaların, arzu ve özlemin, Rafa'nın beni dövüşmeye zorlamasının, beni korumaya çalışmasının... Rafa'nın karının ortasından bir iblis kılıcının geçmesini görmem... Onu kaybedeceğim için duyduğum mahvedici korku; onu geri getirme ihtiyacım... Hepsi; bu inişli çıkışlı duygu karmaşası dengemi bozmuştu ve beni bu an için tamamen hazırlıksız kılmıştı.

Rafa'nın gözleri karanlık ve temkinliydi. Ruh halini çözemiyordum ama eşikteydi. Belki beni gördüğü içindi. Ya da belki yalnızca yeniden burada olmaktan kaynaklanıyordu. şimdiden daha iki kere kamp alanının etrafındaki ağaçları temizlemişti.

Koşu takımımı görmüştü. "İyi bir koşu muydu?" Ses tonu tedbirliydi, bilmiş değıl.

"Birkaç örümcek ağını temizledim."

Rafa'yla Jude başlarıyla selamlaştılar. İkisi de konuşmadı.

"Diğer herkes nerede?" soruyu Zak'e sordum ama Rafa'nın gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Ez ve Malachi onları toparlıyor," dedi Zak. "Taya bar-menle beraber."

"Daisy iyi mi?"

"İnişli çıkışlı. Jones yanında."

"Hey Zak," dedi Mick ve o anda herhangi birimize ilk defa adıyla seslendiğini fark ettim. "Burada mancinıktan başka bir şeyi ellediniz mi?"

Zak ona döndü. Mick'in ne demek istediğini anlamıştı. "Evet."

İlk tepkim rahatlama oldu; zebaniler Mick'in arkadaş-larını atıştırmalık olarak götürmemiştir. İkinci tepkim de dehşete düşmek oldu çünkü bedenleri muhtemelen yakındaydı ve onların icabına bakmamız gerekiyordu. Hızlıca bir hesap yaptım. On iki saatten biraz uzun bir süredir ölü-lerdi: Ölüm sertliği başlamış olmalıydı ama... daha kötü olmak için hâlâ bir iki günleri vardı.

Rafa ve Taya alındıktan sonra saldırıda olan bitenin ço-ğunu hatırlamıyorum, çoğunlukla bağırışlar, silah atışları, acılı çığlıklar... ama Mick'in ekibinde kaybettiği insanların isimlerini hatırlıyorum: Tank. Gus. Maxie. Hawk.

"Neredeler?" Rusty'nin sesi bu soruyu sorarken biraz çatallaşmıştı.

"İçeride," Zak başını dayanıklı kanguru koruyucusu ve anten ormanı olan *ute**'a doğru eğdi. Arkasına bir muşam-ba bağlanmıştı. "Birkaç saat önce geri geldim."

Mick topallayarak araca doğru gitti. Arka taraftaki açık bagajın etrafından çalışmaya başladı, elastik kayışları kan-

* İlk olarak Avustralya ve Yeni Zelanda'da kullanılan, İngilizce *utility car*'ın (kullanışlı araba) kısaltması olan *ute*; pikaba benzer bir araçtır ancak bagaj kısmı kapalıdır ve arabanın arka koltuklarına bağlıdır. -ç"

calarından kopardı. Rusty diğer tarafı aldı ve arka kapakta buluştular. Mick muşambayı kavradı, tereddüt etti. Daha şimdiden kuru ve metalik kan kokusunu alabiliyordum.

"Onları örttüm," dedi Zak sessizce.

Woosha da katıldı ve Rusty'le ikisi muşambayı katlayarak açmaya başladılar. Dört tane insan boyutunda şekil uyku tulumlarında yatıyorlardı. Özenle ve saygıyla dizilmişlerdi.

"Teşekkürler dostum," dedi Mick, Zak'e bakmadan. Çenesini gıcırdatıyor ve hızlıca gözlerini kırpıyordu.

Gözlerim kanvasın pek de örtmediği bir şeye kaydı. Bir el. Derisi çoktan grileşmeye başlamıştı, parmak uçları hafifçe maviye dönmüştü. Rusty uyku tulumuna uzandı.

"Onu yapmak istemeyebilirsin," dedi Zak.

Rusty'nin parmakları durdu. "Yüzlerini görmem lazım."

"Onu açma en azından."

Mick'in kardeşi zorlukla yutkundu ve ilk bedenden ikinciye uzanıp uyku tulumunun uzak köşesinden geri çekti. Bunu, sanki bir şey üzerine atlayacakmış gibi yavaşça yapmıştı.

Tank'ti. Onu kırpık saçları, fırça gibi kirli sakalı ve boğazındaki güney haçı dövmesinden tanımıştım. Dövmesi balmumu cildinin üstünde solgun görünüyordu. Ölüm sertliği geçtikten sonra ağzı hafifçe aralanmıştı. Açık kahverengi gözlerini boşluğa dikmişti. Hayatını kaybeden dört kişiden tek tanıdığım Tank idi. Geçen hafta Imperial'da Rafa'yla kırık bir bilardo sopasıyla kapışmıştı. Dün akşamki rastlaşmadan kalan bir omuz askısı takıyordu ve boynuna hâlâ sarılı olan eski kumaş yıpranmış ve kan lekesi olmuştu.

"O puştlardan biri bağırsaklarını çıkardı," dedi Mick. Sigarası hâlâ dudaklarının arasındaydı. Konuştukça aşağı yukarı sallanıyordu. "Yapabileceğim bir şey yoktu." Bir sonraki yüzü açmak için uzandı. Bileğime birinin dokunduğunu hissettim."

“Gel uzaklaşalım.”

Rafa’nın sesini duyunca döndüm. Bana endişeyle bakıyordu, sonra gözlerinde bir şey değişti, tanıdı, kafası karıştı ve parmakları düştü. Benim ne olduğunu anlamam için bir saniye daha geçmesi gerekti: Bir anlığına unutmuştu. Hâlâ yalnızca Gaby olduğumu düşünmüştü, savaşta pişen Refaim olduğumu değil. Artık bana baktığında gördüğü kişi buydu. *Gaby*. Buradaki ironi gözümünden kaçmadı.

Avucunu özür diler gibi yukarı kaldırdı. “Altından kalabilirsin, biliyorum.”

“Ama bu görmek istediğim anlamına gelmiyor.”

Gözleri benimkilerde bir şey arıyordu. *Ute*’a arkam dönük dururken bir sonraki bedeni kontrol ettiklerinde birinden boğuk bir ses duydum.

“İyi misin?” diye sordu Rafa dikkatlice.

“Dürüst olmak gerekiyorsa Rafa, hiçbir fikrim yok.”

Adını söylediğimde bir değişiklik oldu, ağzının kenarındaki gerginlik biraz yumuşadı.

Butlerlar incelemelerini bitirdiler.

“Onları ne yapacaksınız?” diye sordu Jude.

“Saygımızı sunup çocukları ebedi istirahatlerine yatıracğız.”

Rusty kardeşine bakakaldı. “Burada mı? Ailelerine ne olacak? Öldüklerini bilmeleri gerek. Onlar için yanıtlanmamış bir soru kalmamalı dostum.”

“Nasıl öldüklerini açıklamak ister misin? Yoksa onları morga bırakıp polisleri mi karıştıralım bu mevzuya?”

“Mick polisler her türlü dahil olacaklar. Bir ya da iki güne kalmaz biri onları özleyecektir.”

Kardeşler birbirlerine dik dik baktı. Jude boğazını temizledi. “Sizlerin bir aracı nasıl düzgünce yakmanız gerektiğini bildiğinizi varsayıyorum?”

Mick ona boş boş baktı ama Rusty başıyla onayladı, ne

demek istediğini anlamıştı. "Kaza süsü vermek mi? Evet dostum, bunu yapabiliriz."

Etrafına dönüp Mick ve arkadaşlarına baktı. "En azından çocuklar bulunmuş olacaklar."

"Her şeyi yakmak zorundasınız," dedi Jude. "Bu çocukların çoktan ölmüş oldukları belli olmamalı."

"Anladım." Rusty tekrar üstünü örttükleri arkadaşlarına baktı ve eliyle alnını ovaladı. "Dağın diğer tarafına giden arka yolları kullanırız. Orada hallederiz. Belki önce bir vadiye falan yuvarlarız."

Mick sigarasından son bir nefes daha aldı, izmariti atıp ezerek toprağın içine soktu. "Birkaç bidon yakıtı ihtiyacımız olacak. Benzin. Mazot sırf *ute*'u bir tepeden aşağı ittik diye patlamaz."

"Önce bedenleri aracın içine yerleştirmeniz lazım," dedi Jude. "Eğer isterseniz biz size yardım..."

"Yok yok hallederiz," dedi Mick. Aracın yan tarafına vurup Rusty'e başıyla işaret etti. "Bunu sen kullanırsın. Biz de arkandan geliriz."

Sarışın aslan yeleli, banyan ağacının arkasında gözden kayboldu. İki tane kırk litrelik benzin bidonuyla cebelleşerek geri geldi. Mick, Woosha ve Joffa dört çeker araca bindiler. Rusty, aslan yeleliye yakıtı yükleyip brandayı yeniden bağlarken yardım etti, sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Aslan yeleli yolcu koltuğuna bindi.

"Biz geri dönene kadar sizin de bir plan oluşturmanız lazım," dedi Rusty, onu rölantideki motor sesi engellemeden net bir şekilde duyabilmemiz için dışarı uzanmıştı. "Çünkü Mick'in bir planı var, ve bir *ute*'u havaya uçurmak onun yanında çocuk oyunu gibi kalıyor."

GERÇEKLER VE SONUÇLAR

Butlerların kamptan gidişini izledik. Bu sefer motorun devri yükselmedi, aracın arkası da savrulmadı. Bir cenaze töreniydi.

“Evet,” dedi Jude etrafına bakarken. “Herkes gelmeden bir düzen kuralım.”

Rafa hemen hareket etmedi. Jude’un onunla konuşmasını bekledi. Ya da benim. Ben de bir şeyler söylemem gerektiğini, ne düşündüğüme dair en azından bir fikri olması gerektiğini biliyordum ama düşündüğümün ne olduğunu bilmiyordum. O yüzden kampın diğer ucuna giden Jude’u takip edip iki kumaş sandalye aldım. Üstlerindeki tozları silkeleyip ateş çukurunun yanına yerleştirdim. İlk seferinden sonra Rafa da iki tane kapıp aynısını yaptı. Sessizce sandalyeleri yerleştirip uyku tulumlarını külle kaplı çimlere serdik. Jude hızlıca Mick’in silah zulasında sayım yaptı ve Zak bütün dikkatini ormana vererek izledi. İç organlarım aşağı düştüğünde Jude’a yardım etmeye gidiyordum.

Ne olur ne olmaz diye tekrar kılıcımı çektim ama pikapla üzerinde çukurlar olan dört çeker araç arasından çıkan Ez’di. Geri kalan herkes onun arkasındaydı.

“Oturun,” dedi Jude, “ve arkanızı kolların.” Ez, Zak’e yöneldi ve diğer Refaimler silahlarını ya ellerinde ya üstlerinde taşıyarak sırayla kamp alanına girdiler. Taya’nın eli hâlâ sargılıydı ama yanaklarına renk gelmişti. Malachi top sakalını düzeltmiş ve sonunda saçları tarak görmüştü. Taya kumaş sandalyede oturuyorken Malachi da Taya’nın arkasında ayakta duruyordu. Seth bir botunu çöpür bir aile arabasının tamponuna koydu ve araç ağırlığını kaldırmak için yana yattı. Kızıl saçları aradım ve Daisy’nin Jones’un yanında olduğunu gördüm. Katanasını elinde tutuyordu ve iki bıçaklı *sai*’lerinin* kabzaları çapraz biçimde omuzlarının üstünden çıkıyordu.

“Kasabadan ayrılmadın yani?” dedi bana ulaştığında. “Bilmem iyi oldu.”

“Açıklayacağım. Biraz sabret yalnızca.” Başıyla onaylayana kadar gözlerine baktım.

“Ben onu tutarım,” dedi Jones. Siyah beresini başında iyice aşağı indirmişti, siyah tüyümsü saçları yüzünü kaplıyordu. “Hiçbir yere gitmiyor.”

Daisy dilini şaklattı ama Jones’a karşı çıkmadı.

“Micah’yla konuşan var mı?” diye sordum.

“Nerede olduğumuzu biliyor.” Daisy kalabalığı taradı, kılıcının kabzasını elinde döndürüyordu. Dışlanmışların etrafındayken temkinliydi, eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu ama Jude’u gördüğünde biraz rahatladı. Jude, iki patlak lastiği olan ve kapı panelinden gri astar boyası görünen bir sedanın önünde duruyordu.

Ez, Zak’le konuşmasını bitirdi. Bıçakları koluna bağlıydı, deri kayışlar koluna gömülmüştü. “Butlerlar nerede?”

“Ölüleriyle ilgileniyorlar,” dedi Jude.

Artık herkes kendine bir yer bulmuştu, ya bir sandalyede ya bir uyku tulumunun üzerinde oturuyor ya da bir arabaya yaslanıyorlardı. Yerde oturan Daisy ve Jones’un

* Bir Japon hançeri türü. -çn

yanına gitmeyi düşündüm ama Jude bir kez bakınca beni yanında istediğini anladım. Açıklıktan geçtim ve sedanın kaputuna oturdum. Rafa da takip edip göz teması kurmaktan kaçınarak hemen yanımda arabaya yaslandı. Sandal ağacının o tanıdık kokusunu alabileceğim kadar yakında oturuyordu. Göğüs kafesimin içinde bir fırtınaya yol açtı. Toplantıya odaklanarak bu hissi görmezden gelmeye çalıştım. Ekibimiz toplanmıştı.

Dışlanmışlar, onlarla olan geçmişimi hatırladıktan sonra bana daha farklı görünmelilerdi. On yıl boyunca hayatımdaki bütün gölgeleri temsil etmişlerdi; kardeşimin beni bırakıp gitme sebebini. Ama şimdi... Onların yanında dövüşmüş ve ne uğruna dövüştüklerini görmüştüm. Arkamı kollamışlardı. Onları yıllarca cezalandırmıştım ama yine de Rafa beni onlara götürdüğünde ve ben bana baktıklarında Gabe'i görmelerini istemediğimde bunu yapmanın bir yolunu bulmuşlardı. Dışlanmışları şu anda gördüğüm gibi göreceğimi hiç düşünmemiştim. Müttefik olarak.

Ayrıca Jude'a gösterdikleri sadakat, onlara ihanet etmediğine dair inançları... Bütün Tapınak'ta yalnızca Daisy ve Micah bana bu kadar inanmıştı. Ki onların bile koşulları vardı.

Rafa arabanın üstünde tam yanıma gelene kadar geri kaydı. Sonra arkasına yaslanıp ağırlığını dirseklerine verdi ve dizini benimkinin yanına koydu. Aramızda bir gariplik olduğunu dışarıdan gizlemek için mi istifini bozmadan davrandığını yoksa eski usule dönüp benden bir tepki almaya mı çalıştığını anlayamıyordum. Bunun hakkında nasıl hissettiğime karar veremedim tekrar midem ezildi. Başka biri daha gelmişti.

O anda hepimiz ayağa fırladık, gergindik. Ben ormanı didik didik aradım ve titrek gölgelerde bir hareket gördüm; o sırada Micah göründü. "Ateş etmeyin," diye bağırdı ve teslim olma şakası yapıyormuş gibi ellerini kaldırmıştı.

"Nasıl gittin?" diye sordum açıklığa ulaştığında.

"Daniel başıboş bir Immundi'yi teslim almaktan memnun oldu." Micah, *Sana söylemiştim*, dercesine kaşlarını kaldırdı, sonra da uyku tulumlarının üstünde oturan Daisy ve Jones'a katıldı. "Bu küçük, çirkin arkadaşımız işe yarar bir şeyler söyleyecek olursa bana haber verecek."

Rafa alayla güldü. "Bize yardım mı edecek? Bu Yakışıklı Çocuk için bir ilk olur." Sınırları zorluyor, deniyordu; kendine engel olamıyordu. Daniel'ı savunup savunmayacağına bilmek istiyordu. Bu yemi yutmadım. Arabanın üstünde oturmaya devam ettim ve birkaç saniye sonra Rafa da ayrışını yaptı. Herkes tekrar yerleşti.

"Arkadaşınız Jason nerede?" diye sordu Seth.

"Kasabada," dedim. "Maria ve Dani de öyle."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet ama Maria hiçbirimize güvenmiyor o yüzden hem o ikisini güvende tutmalı hem de mesafemizi korumalıyız."

Seth'in bir an karşı çıkacağını düşündüm, bu his gruba da yayıldı. Onları zihninde bulabilen, eli kulağındaki iblis saldırıları hakkmda durugörüler görebilen kızla tanışmak istiyorlardı.

Jones boğazını temizledi. "Mya konusu ne olacak?"

Bütün hareketler kesildi.

Mya hakkında en son Tapınak'ta konuşmuştuk. Nathaniel, Mya'nın Iowa'daki demir kafesi inşa eden kadınlarla akraba olduğu haberini bir bomba gibi patlattıktan sonra. Jude bana baktı. Parmak uçlarını arabanın tebeşirimsi yüzeyine bastırdım. "Senden duymak istiyorlar."

Jude'un dudakları dümdüz oldu. Bunu henüz yüksek sesle söylemeye hazır değildi.

"Lanet olsun," dedi Rafa ikimize de bakmak için öne eğilirken. "Ben yaparım." Baş parmağıyla diğer üç parmağını arka arkaya çatırdattı ve Jones'a döndü. "Mya o çiftlikte doğdu."

Jones ona bakakaldı. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Uzayan sessizlik Seth aile arabasının kaportasına yasladığı ayağını oynattığında yayların gıcırdamasıyla bölündü.

"Kim diyor?" Jones bilmek istiyordu: "Nathaniel mı?"

"Hayır, Mya. Ve ailesi." Rafa, Tapınak'ta Virginia ve Keşiş Stephen'dan öğrendiklerimizi paylaştı. Mya'nın büyükbabası Heinrich'in 1874'te Lüteriyen rahibi olduğunu; kızının Düşmüşlerden biriyle mısırların arasında yuvarlandığını öğrendikten sonra nasıl dehşete düşüp doğumun hemen ardından kızını öldürdüğünü ve bedenini yaktığını; canım Heinrich'in bebeği, Mya'yı da öldürmeye hazırlanırken karısının gülme krizine girdiğini; ve geçtiğinde de Başmelek Michael'dan bir durugörü aldığını ve ailelerinin dünyayı Düşmüşlerden, ve bizden, korumak için çok önemli olduğunu anlattığını söyledi.

Rafa konuşurken Jude'un dikkati bir yığın ezilmiş çimene sabitlenmişti. Dışlanmışların ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Kafaları karışmıştı, inanamıyorlardı... ve yavaş yavaş kızmaya başlamışlardı.

Taya sargılı elini kaldırıp dikkatimi çekmeye çalıştı. "Yemekhanede Iowa'daki kadınların bizim Düşmüşleri bulmak ve serbest bırakmaktaki anahtar olduğumuza inandıklarını söylemiştin."

"Hayır," dedim dikkatle. "Bulmakta değil yalnızca serbest bırakmakta. Aile Nathaniel'la aynı fikirde, hatta aynı fikirde oldukları *tek* konu bu: Düşmüşler başka bir boyutta tutsaklar. Ama onlar Düşmüşlerin serbest bırakılmasının tek yolunun hepimizin buna ikna olması olduğuna inanıyorlar: Evlatlarından hayatta olanların her birinin, onları bulursak ya da bulduğumuzda buna ikna olmamızı istiyorlar. O yüzden ihtiyar, Mya'yı bebekken öldürmedi. Onun hayatta kalıp bizden ayrı olmasına ihtiyacı vardı ki Düşmüşleri bulsak bile onları serbest bırakamayalım."

"Onlar Jason'ı da biliyorlardı değil mi?"

"1940'a kadar bilmiyorlardı. Aileden birine durugörü geldi ve onu New York'ta buldular. Jason'ı bizden uzak durması konusunda uyardılar. Geçtiğimiz haftaya kadar ne o Mya'dan ne Mya ondan haberdardı."

"Geçtiğimiz yüz yıl boyunca bu aile ve Jason'ın ailesi içinde..." dedi Taya, "...çok fazla durugörü gerçekleşmiş."

"Peki ya Mya?" diye Jones ısrar etti. "Bu konu hakkında nasıl hissetmeliyiz? Onun hakkında ne hissetmeliyiz?"

Ez çimlerden geçip bizimle toplantının geri kalanı arasında durdu. "Mya hayatını ona bir zelil gibi muamele eden insanların arasında geçirdi. Bunun nasıl olduğunu hayal etmeye çalışın."

"On yedi yaşındayken evden kaçtığını sanıyordum," dedi Malachi Daisy'nin ona öfkeyle bakmasını göz ardı ederek.

Ez kafasını salladı. "O zaman kötü bir şey olmuştu ama evden ayrılmamıştı."

Mya'yı çiftlikte on yedi yaşındayken canlandırmaya çalıştım. Küstah ve kızgın. Korkmuş. Kendinden büyük kuzenlerinin yırtıcı kuşlar gibi etrafında dolandığını hayal ettim.

"Kendi başının çaresine baktı," dedim. "Keşiş Stephen aile kilisesini kırklı yıllarda kundakladığını söyledi, fotoğrafları gördük." Rafa'yla Jude'un beni izlediğini hissediyordum ama gözlerimi Malachi'dan ayırmadım. "Ayrıca bu sırada Keşiş Roberto ve sonrasında da Keşiş Stephen Tapınak'ta casusluk oynayarak aileyi geri kalanımızın ne yaptığından haberdar ediyordu."

Hain keşişlerden bahsedilmesi mırıltıları artırdı.

Rahip Stephen artık ne kadar çelimsizdi. Virginia Mya'yı sonunda Tapınak'a gönderdiğinde Rahip Stephen için çok zor olmuş olmalı. Daha öncesinde rezil akraba-sıyla tanışmış mıydı? Onunla konuşmuş muydu? Mya'nın Nathaniel ve Beşler Konseyi'ne karşı bu kadar agresif ol-

masının sebebi onun izlediğini ve Virginia'ya rapor verdiğini bilmesi miydi?

Malachi kaşlarını çatıp boynunu esnetti. "Eğer bizden uzak durması gerekiyorduyorsa neden Tapınak'a geldi?"

Yaşlı keşişin bize söylediklerini düşündüm: "Her şey plana uygun gitseydi ailenin şimdiye emekliye ayrılmış olacak Keşiş Stephen'ın içerideki yerini alacak birine ihtiyacı olurdu. Mya güvenimizi kazanıp 'hoşnutsuzluk' tohumları ekmeliydi."

"Yani Mya, Tapınak'a anlaşmazlık çıkarmak için mi gelmiş?" Malachi bütün bunlarla cebelleşip Mya'yla yaşadığı kısa ve felaketle sonuçlanan birlikteliğini yeni bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordu.

"Büyük oranda."

Sessizlik arttı, artık daha ağırdı. Her zaman Mya'yı kötölemeye hazır olan Taya ve Daisy bile, ki bunu benden öğrenmişlerdi, sessiz kaldılar. Jones beresini çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "O zaman biz Tapınak'tan ayrıldıktan sonra neden bizimle kaldı?"

"Bu, ona sormaya fırsatımızın olmasını umduğum bir soru," dedi Ez.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"En son duyduğumuzda Virginia, Debra ve Jess'le birlikteydi."

Jones kaşlarını çattı. "Los Angeles Polis Birliği'ndeki Jess mi?"

"Virginia'nın diğer kızı o."

Ez Dışlanmışların bu bilgiyi hazmetmesine zaman tanıdı: Mya'nın Los Angeles'taki tek tanıdığının, iblisler hakkında bilgisi olan bir avuç insandan birinin Iowa'daki çiftlik eviyle bağlantılı olması. "Ama..." Jones bana baktı, kafası karışmıştı. "Sen onunla tanıştın Gabe. Jess bir psikopat değil. Eğer ailesi Mya'nın bir zelil olduğunu düşünüyorsa nasıl Mya'yla arası bu kadar iyi olabilir?"

“Belki ailenin geri kalanı Virginia kadar katı değildir.” Bunu dedikten sonra Sophie’yi, Virginia’nın onlu yaşların sonundaki torununu hatırladım. Dudak parlaticısı, şakırdayan bilezikleri ve doğruculuğu. Zarael ve sürüsü tarafından annesiyle birlikte paramparça edilmişti. Eski öfkem yeniden alevlendi. Bir roket atarla o evi patlatmak yeterli değildi. Orayı küle döndürmeliydik.

Jones bir parmağını alnının ortasına, kaşlarının arasına bastırdı. “Anlamıyorum. Mya demir odayı biliyor olmalıydı...” Bir cevap bulabilmek için bana bakıyordu. *Bana*. On bir yıl öncesinden ve o zamandan beri olan her şey için Mya’yı suçlayan insana.

Geçtiğimiz yıl olsa bu bilgiyi silah olarak kullanırdım. Öyle değilmiş gibi yapabilirdim ama kendime yalan söylüyor olurdum ve artık o defteri kapadım. Ben hâlâ Tapınak’tayken Mya’yla ilgili gerçeği öğrenseydim Jude’u arayıp bu bombayı patlatır, sonra da arkama yaslanıp Dışlanmışların içeriye doğru patlamalarını izlerdim. Kardeşimin onun hakkında bunca zamandır haklı olduğumu kabul etmesini bekledim.

Kaşındı sonuçta. Tapınak’ı bile isteyerek parçaladı. Kardeşimi ve arkadaşlarımı benden kopardı. Antrenman odasında Rafa’yı becerdi ve onun ve Jude’un benim yerime onu seçmesiyle on yıl boyunca hava atıp durdu. Hep kendini beğenmişti. Bir yandan da hain. Sırf bunun hakkında düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyordu: Bir başka kas anısı daha.

Ama.

Aynı Mya geçtiğimiz hafta hayatımı kurtarmıştı. İki defa. İkisinde de bırakıp gidebilirdi. Ayrıca Dışlanmışlardan biri olmanın onun için ne anlama geldiğini de görmüştüm; Ekibi Los Angeles’taki Tanrı’nın unuttuğu kulübe geri dönüp o yaralı çocukları ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmaya ikna etmesini izlemiştim. Eleştirilerini ve iltifat gibi görünen eleştirilerini almıştım.

"Onu dinlemelisiniz," dedim sakince. "Eğer açıklamak istiyorsa ona izin verin." Rafa'nın başımın arkasına baktığını hissedebiliyordum.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Daisy. "Onun ne yaptığını hatırlamıyorsun. Nasıl hissettirdiğini."

Yutkundum. Soğuk terler döküyordum.

Sıçtım. Onlara söylemeliydim. Eğer söylemezsem şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyin bir önemi kalmayacaktı.

Ama yapamadım. Bana düşman olurlardı. Hepsi. Geçtiğimiz haftayı unutup beni Gabe terazisinde yargılamaya başlarlardı.

Çok uzun süredir hiçbir şey yapmıyordum. Bir şey söylemeliydim, *herhangi bir şey* olurdu ama tek yaptığım Daisy'nin arkasında pul pul olmuş paslı kısma bakmaktı; yüzümdeki her kasın farkındaydım ve hissettiğim kadar katı görünmediğimi umuyordum.

Jude bana doğru eğildi, yüzünü diğerlerinin göremeyeceği şekilde çevirip, "Söyle haydi," dedi. Bu şekilde yalnızca benim duyabilmem için söylemişti. Vadide bir papağan öttü. Gözlerimiz kenetlendi. Hem anlayış hem de bir parça korku vardı gözlerinde. O da ne olacağını, bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu. Dudağımı çiğnedim. Jude daha da yakınlaştı, omzu benimkine değiyordu. "Dikkatli ol."

Üç saniye daha bekledim, herkes beni izliyor ve bekliyordu; nefesimi bıraktım. "Aslına bakarsan, Daisy, hatırlıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Ne?" Etrafına bakındı, bu bilginin herkes için kendine olduğu kadar sürpriz olduğunu gördü. "Ne zamandan beri?"

"Bu sabah buraya yer değiştirdiğimizden beri. Yolda Jude'la ikimize bir şey oldu. Bu tarafa çıktığımızda... çok fazla şeyi hatırlıyorduk."

Takip eden sessizlikte sözlerin ağırlığını hissettim. Olası sonuçlarını. Ve artık bu sözleri geri alamayacağım gerçeğini.

Micah ayağa kalkıp bana doğru ürkütücü bir amaçla yürüdü. Arabadan indim, gerilmiştim. Kampın etrafında çıkan tek ses Micah'nın ayak sesleriydi. Altı adımda bana ulaştı, içgüdüsel olarak savunma amacıyla ellerimi kaldırdım ama o benim kolumu kapıp kendine çekerek sarıldı. Bir saniye boyunca direndim ama sonra ben de ona sarıldım, boğazım düğümleniyordu.

"Seni o barakada gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum ama kafama bir yumruk yemek istemedim." Geri çekilip bana baktı. "Tanrım, seni özlemiştim."

Bir iki kere gözlerimi kırpıttım. Eğer şu an ağlamaya başlarsam kimse Gabe olduğumu hatırladığıma inanmazdı.

"Teşekkürler," diyebilirdim. "Her şey için."

Neden bahsettiğimi biliyordu: Ben hatırladığı Gabe olmamama rağmen benim için riske girmesi, diğer hayatımda tam bir salak olmadığımı ikna etmesi... Benimle, bu önemseydiğim kasabayı korumak için Pan Beach'e gelmesi...

"Elimden geleni yaptım." Micah başımın tepesini öpüp geri çekildi.

Pişmanlık içimi sızlattı. Jude'la benim Düşmüşleri serbest bırakmaya çalıştığımızı bilse Micah ne hissederd?

"Geçen yıl ne oldu?" diye sordu Malachi.

Jude'a baktım. Anlatacak mıydı...

"Bel ve Leon bizi hazırlıksız yakaladı," dedi Jude ben nasıl cevap vereceğimi bulamadan. "Gaby omurgasına kılıç yedi." Bir saniye durup nefes aldı. "Bir sonraki anda hastanede acılar içindeydim ve araba kazası geçirmiş sırt çantalı bir gezgin olduğuma ve kız kardeşimin öldüğüne inanıyordum."

"Bütün hatırladığın bu mu?" Daisy soruyu bana yöneltti ben de başımla onayladım. Yalan değildi: Benim bütün hatırladığım buydu.

"Ama ondan önceki her şeyi hatırlıyoruz."

Rafa arabanın üstünde oturuşunu değiştirip Jude'la bana döndü. Gözleri öfkeden kararmıştı. "Saldırıya uğradığınızda neredeydiniz?"

"Idaho." Bunu rahat bir şekilde söylemeye çalışmışım. Beceremedim.

"Idaho'da ne bok yiyordunuz? Orası Goldilocks'un sizi Dani'yi görmeye götürdüğü yer değil mi?"

Kamptaki ortam yeniden dengesizleşti. Bu Ez ve Zak için bile yeni bir bilgiydi.

"Evet," Rafa'yla göz gözeydik, aramızdaki gerginliğin onun yargılarını gölgelemeyeceğini umuyordum.

Batıda bir yerde bir patlama dağı sarstı. Rafa patlamaya döndü, kısaca baktı, ve geri döndüğünde ifademi anlamış gibi görünüyordu. Nefesini burnundan gürültüyle verdi.

"Bir yıl oldu," dedi aksice. "Neden şimdi hatırladınız her şeyi? Bütün hepsini mucizevi bir şekilde geri verecek ne oldu?"

Tekrar o katı karanlığı hissettim, o buz gibi dokunuşu. Bizim anılarımızı bir başmelek aldıysa, geri veren de muhtemelen bir başmelekti.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Rafa'nın bana inanmadığını biliyordum.

FİTİLİ ATEŞLE

Sorular devam etti, Jude'la ben de yalan söylememek için gerçekten çaba harcadık.

Birinin annelerimizden bahsetmesini bekledik. Herkes-ten yüz yıldan uzun bir süre gizlediğimiz, geçmişimizden acı bir dilimi birkaç saat önce ortaya serivermiş olmamız ironikti. Ayrılmadan önce Nathaniel'a attığımız son taş: Annelerimizi öldürüp hepimizi çaldığını söylemek.

Ama kimse bundan bahsetmedi. Hâlâ çok hassas olduğu için mi yoksa kavranamayacak kadar büyük bir haber olmasından mıydı bilmiyorum. Her şekilde Butlerların dört çeker araçlarının vadiden geldiğini duyduğumda rahatlamıştım.

Yıpranmış araba ağaçların arasından çıktığında konuşma kesildi. Çocuklar izlerin kesildiği yerde park ettiler. Sarkan muşambanın olduğu yerde. Arabadan inip omuz omuza bize döndüler: Mick, Rusty, Joffa, Woosha ve sarışın aslan yeleli.

Mick Refaimlere dik dik bakıyordu. Rusty kollarını kavuşturdu. Hepsi gergindi. Benzin ve sigara kokuyorlardı. Kendilerini patlatmamış olmaları bile mucizeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jude, Mick'e.

Mick burnunu çekip başıyla onayladı. "İtfaiye ve polisler bir saate orada olurlar. Sonra da bizi aramaya gelirler." İki ön dişinin arasını tırnağıyla temizleyip çıkardığı şeyi fiskeyle attı. "Ne dersek diyelim çavuş bize inanmaz ama elinde hiçbir kanıt olmayacağı için önemi de olmaz."

"Ayrıca," dedi Rusty, "bizi taciz etmeye geldikleri sırada ciddi olaylar dönüyor olacak. Bir plan yapabildiniz mi?"

Mick boğazının arkasından yoğun ve ıslak bir şey çıkardı ve çimene tükürdü. "Sizi bilmem ama biz kasabadan kaçıyoruz."

Jude kaşlarını kaldırdı. "Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Çok basit." Mick başının yanına hafifçe vurdu. "Bir bomba tehdidi uydurup kasabayı boşaltacağız, birkaç kişiyi kordona gidip herkesi harekete geçirmek üzere görevlendireceğiz. Sonra etraf boşaltığında kasabanın her iki ucundaki ana yolu patlatıp erişimi engelleyeceğiz. En azından birkaç gün boyunca kimse geri gelemez."

"Evet," dedi Rafa. "Dahice." Bacağını dalgınlıkla benimkine yasladı. Bacağını çekmedim.

Mick kamp alanına bakındı. "O zaman sizin büyük planınız nedir?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Bu kadar lanet olasıca zor olan nedir?"

Jude öne doğru oturdu, botları arabanın tamponunda, kolları da dizlerindeydi. "Zor olduğundan değil. İlk defa bir savunma planlamak durumunda kaldık. Genellikle iblisler nerede tezgâh kurdularsa çoktan orayı yakıp yıkıyor olurlardı. Biz de içeri girip durumu kontrol eder ve onları pusuya düşürmek için bir plan yapardık."

Yalnızca bir Dışlanmışlar "görev"ine katılmışım, eğer çiftlik evini sayarsak iki, ve olaylar aynen böyle gelişmişti.

"Bu sefer Zrael ve eşlikçilerinin gelmesini beklemek

zorundayız," dedi Jude. "Bir fırtına esnasında geleceklerini biliyoruz ama tam zamanını bilmiyoruz. Sayıları ya da nerede saldıracakları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Daha önce hiç insanları avlamamışlardı," dedi Ez. "Bu şekilde değil. O yüzden bu da bambaşka bir mesele."

Malachi'la göz göze geldik. "Eğer Zaraqel'i kasabadan uzağa çekebilsek daha iyi olurdu." Hâlâ Taya'nın sandalyesinin arkasında duruyor ve katanasını elinde serbestçe tutuyordu.

"İşe yaramaz," dedi Rafa.

"Neden? Kapı Bekçileri yalnızca bizi kavgaya çekebilmek için Pandanus Beach'e saldırıyorlar. Eğer Zaraqel hali hazırda burada olduğumuzu bilirse her şeyi kendi koşullarımızla hızlıca başlatabiliriz."

Bununla birlikte, herkes fikrini söylemeye başladı.

"Nasıl? Zaraqel'in Immundi kâşifini geri göndererek mi?"

"Sanki Daniel onu bırakmış gibi."

"Fırtına ne zaman başlayacak?"

"Eğer o Immundileri kadrosuna alıyorsa biz yeterli sayıda mıyız?"

Sonra birden: "Ne yaptığımızın bir önemi yok, Zaraqel her halükârda kasabaya saldıracak."

Taya'dan gelen bu son yorum gürültüyü tamamen kesti. Refaimler sessizleştiler.

"Hasar vermeye geliyor," dedi Taya. "Güvenin bana."

Rafa'yla bakışmalarını gördüm. Dün Zaraqel'le demir odada geçirdikleri zamandan sonra Zaraqel'in korku arzusu geri kalan hepimizden daha iyi biliyorlardı.

"Bir saldırı bile olmak zorunda değil," dedi Zak. "Zaraqel, Leon'u yeni oyuncağıyla serbest bırakabilir. Kahretsin, şimdiye kadar bir düzine roket atar edinmiş bile olabilir."

Rafa yanımda kıpırdandı. Iowa'daki çiftlik evini Mick'in bazukasıyla yerle bir etmiştik. Zaraqel Tapınak'ın bir duva-

rını u urup b feyi patlatarak karşılık vermişti. Kapı Bekçileri ateş gücüne kesinlikle hayran olmuşlardı.

‐Dani tam olarak ne görmüştü?‐ diye sordu Malachi.

‐Zarael ve sürüsünün fırtına ba ladı ında sahilde ilerlediğini,‐ dedim. ‐Saklanmayıp aksine görülmek istediklerini.‐

‐Daha önce hiç yanıldı ı olmuş muydu?‐

Derim karıncalandı ve Mick’in mahvolmu  ekibine bakmadan edemedim. Dani bunun olduğunu g rm  ti ve yaptığımız hiçbir şey bunu durduramamı tı. Bildiğim kadarıyla biz *sebec olmu tuk*.

‐Bizim bildiğimiz kadarıyla hayır.‐

Mick ba ıyla onayladı. ‐O zaman geldiklerinde burası boş olmalı.‐

‐Katılıyorum,‐ dedi Ez. ‐Ama patlayıcıları ate lemiyoruz. Hiçbir yerde.‐

‐Eğer bir şeyi patlatmazsak polisler bunun bir hile olduğunu d  necekler. O koca kı larını karakoldan çıkarmanın tek yolu bu.‐

Mick  st cebindeki bir paket sigarayı açtı ve di leriyle bir tanesini çıkarıp a zının kenarına yerleştirdi. Elini uzattı ve Rusty  akma ı ona verdi. Mick sigarasını yaktı, yavaşça bir nefes alıp burnundan verdi. ‐Başka bir fikir duyamıyorum.‐

Mick haklıydı. Kimsenin başka bir fikri yoktu. Belki de hepsi bunun en iyi plan olduğu konusunda hemfikirdi. Belki Jude’un ya da benim daha iyi bir fikirle ortaya çıkma‐mızı bekliyorlardı. Anularım geri gelmiş olabilirdi ama bir sihirli kurşun değillerdi. Ez, daha önce hiçbirimizin böyle bir şeyle kar ıla madı ını söylerken haklıydı. Özellikle de Tapınak Refaimlerinin: İblislerin hareketleri D  m  leri arayı ımızın önüne çıkmadığı sürece onları göz ardı etmekle me guld k.

D  m  ler.

Jude'la birlikte onlar hakkında ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Ya da daha önemlisi, artık babamızın kim olduğunu hatırladığımıza göre bununla ne yapacağımıza.

"Pan Beach'in bir tahliye planı var mı?" diye sordu Ez.

Mick omuz silkti. "Olmak zorunda. Sahildeyiz değil mi; hortum falan olursa?"

"Aktif hale getirilirse ne olur?"

"Ne bileyim ben."

Ez tam rahatlamak için bir nefes alırken telefonu çaldı. Arka cebinden çıkarıp cevaplamadan önce ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Alo?" Boştaki eli Zak'in omzunda dolaşıyordu. Mick konuşmaya devam etti, uzaktan patlatmakla ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben Ez'in Zak'in omzunu tutan elinin giderek daha fazla sıkmasına bakıyordum. Zak'in başını kaldırıp bakmasına yetecek kadar sıkılmıştı. "Yavaş ol." Ez, telefonun diğer ucundaki sese konsantre olabilmek için başka tarafa döndü. "Ne zaman?" Dinledi. "Tamam. Olduğunuz yerde kalın. Gerisini bana bırak." Telefonu kapattı ve gözlerimiz buluştu. "Arayan Jess'ti."

Jones, Ez'i görebilmek için döndü. "Mya'yla ilgili mi?"

"Kavga peşinde kulübe geri dönmüş."

"Los Angeles'ta mı? Orası şimdiye dek kullanım dışı olmamış mıdır?"

"Bodrum ve kulüp suç mahalleri ama bar hâlâ açık."

"Bu da Zaraqel'in hâlâ oyunda birilerini tuttuğu anlamına gelir. Ona tüyo vereceklerdir."

"Amacın bu olduğunu düşünüyorum."

Kimse neden Mya'nın kendini Zaraqel'in önüne attığını sormadı: Karmaşa çıkarmak onun stres atma yöntemi idi. Ama bu yaptığı kendini Kapı Bekçilerine sunmaktı. İntihar demekti.

"Mya iki tabanca ve bir katana aldı," dedi Ez. "Savaşarak ölmeyi planlıyor."

Jones homurdandı. "Biz de ona izin mi vereceğiz?"

Daisy önce bacaklarını çözdü, sonra tekrar birbirinin üzerine attı. Jones'a ya da Jude'a bakmadı. Ne düşündüğünü görebiliyordum. *Sizin sorununuz değil.*

Jones ayağa kalktı. "Mya'nın kendini öldürtmesine izin mi vereceğiz?" Sesi daha sert çıkıyordu. Refaimler bir türlü ona bakamıyorlardı. Mya bir hain olduğunu itiraf ettiği için şu anda ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı.

"Bizim de burada ilgilenmemiz gereken bir durum var," dedi Daisy sessizce.

Jones gözlerini ona dikti. "Eğer Kapı Bekçileri onun kafasını zafer hatırası diye alırlarsa Mya'dan hiçbir zaman cevapları alamayız."

Daisy gözlerini indirdi.

"Ez gitmeli." Zak sandalyesinden kalktı. "Ve Jude."

Jude kaskatı kesildi.

"Hayır," dedi Ez. "Jude şu an onun görmesi gereken en son insan." Ateş çukurunun etrafından kardeşime doğru yürüdü. "Senin fikirlerin Mya için diğer herkesinkinden önemli ve eğer *bu* bakışı görürse," derken yüzünü gösteriyordu, "bu onun işini herhangi bir kılıçtan daha önce bitirir."

"Benim fikirlerimin hâlâ bir önemi olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Son sekiz saat içinde bir tek senin telefonunu açtı."

Jude ne hissettiğini hiç dışa vurmuyordu. Şu anda ihaneti hissedip hissetmediğini merak ettim. Yoksa daha ziyade beni feda edip on yılı Mya'nın yanında dövüşerek geçirmesiyle mi ilgiliydi? Şimdi bu nereye oturuyordu?

Her halükârda Ez'in bir desteğe ihtiyacı vardı.

"Ben giderim."

Bütün gözler bana döndü.

"Tabii," dedi Rafa, "dâhiyane bir fikir."

"Hayır bu işe yarayabilir." Ez beni tarttı. "Sinirine ha-

kim olabileceğini varsayıyorum?”

“Ona sarılayım diye seninle gelmiyorum.” Gergince gülümsemeyi becerebildim. “Ama kendisini bir iblisin kılıcının önüne atmadan önce açıklığa kavuşturmayı istediğim birkaç şey var.”

İÇKİ ALMA SIRASI SENDE

Kulübün arkasındaki sokağa vardık. Los Angeles'ta akşamüzeri olmuştu; gökyüzünün rengi atmıştı ve pusluydu. Hava durgundu. Egzoz dumanı, bayat viski ve çöpten gelen ağır kokulu bir şeyi soludum; otoban trafiği birkaç blok ötemizde vızırıyordu.

Buradan nefret ediyordum. Arka kapının oradaki kafesli sundurmanın kapısı kapalı ve kilitliydi. En son buradayken Bel beni o parmaklıklara yapıştırmıştı. Eğer Mya alnına iki, her iki koluna da birer tane mermi yerleştirmiş olsaydı ölmüş olurdum. Mya koşup da bodrumda bulduğumuz korkudan sinmiş, titreyen, donuk gözlü çocukları güvenli bir yere götürmek için Jess'e yardım etmeye gitmeden önce yaptığı şey bana dövüşmem için bir fırsat vermişti.

Mya birçok boktan, hileli işten sorumluydu ama cuma günü burada olan onlardan biri değildi.

Hâlâ bu kırık parçalarla ne yapacağımı bilmiyordum, Mya'nın bulunduğu bütün bu parçalarla... Onu gördüğüm zaman bir tezahür ânı yaşayacağımı umuyorum.

Ez bir süre bıçaklarını kontrol etti. "Gabe, bir şey söyleyebilir miyim?"

Duymak istediğime emin olmasam da başımla onayladım.

Boştaki elini güneşe siper etmek için yukarı kaldırdı. "Her zaman korkusuzdun, bunu söylemeye bile gerek yok. Ama bu geçtiğimiz hafta boyunca başa çıktığın şeyler; kim olduğunu ya da kime güveneceğini bilemeden kendini idare edişin.. Şimdiye kadar gördüğüm en cesur şeydi."

Yutkunup bunun benim için ne kadar önemli olduğunu saklamaya çalıştım. "Kendi başıma yapmadım."

"Demek istediğimin bir kısmı da bu. Sana yardım etmemize izin verdin."

"Ez, kim olduğumu hatırlamıyordum. Sizin kim olduğunuzu da."

"Bir süredir müttefik olmadığımızı biliyordun. Zak'le ikimiz bunu gayet net belirtmiştik."

Rafa'nın mutfağında beni görünce verdikleri tepkiyi hatırladığımda kısa bir kahkaha attım: saldırmaya hazırlanıyorlardı. "Yanımda kaldınız."

Beni inceledi. "Kim olduğunu hatırlıyorsun ama artık aynı Gabe değilsin, değil mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bu kulübün dışında durmuş bu konuşmayı yapıyor olduğumuz için. Yumruk atmaya başlamamış olduğun için."

Rafa'dan bahsetmedi ama ne demek istediğini anlamamın yolu yoktu.

Sokağın sonuna doğru ilerleyip omzumun üstünden geri baktım. "Hâlâ erken."

Geçen haftanın kargaşasından kalan birkaç iz hâlâ sokakta duruyordu: yanmış bir kamyonet delik deşik ve simsiyah olmuştu; grafiti kaplı garaj kapıları kurşunlarla doluydu; kırılmış bir camın üzerine suç mahalli bantları yapıştırılmıştı. Kulübün ön kapısı spreyci boyayla çizilmiş fallik sembollerle ve sigara yanıklarıyla kaplıydı. Binanın yan tarafına cıvata ile tutturulmuş neon harfli tabelada An-

gels Den yazıyordu ve sıkıcı California güneşinin altında bile alev alev bir pembe gibi görünüyordu. Dışlanmışlarla 24 saat alay eder gibiydi.

Kapıyı iterek açtım ve loş ortama adım attık. Hiç ses yoktu. Gümbür gümbür müzik de yoktu. Biraz daha suç mahalli bantları striptiz kulübünün girişine bantlanmıştı, ardında boş karanlık vardı. Kılıcımı çektim. Ez kendisinin-kini bacağının yanına yapıştırmıştı.

Soluk mor ve yeşil boncuklardan oluşan bir perdeden geçip dar, kötü aydınlatılmış bara girdik ve boncuklar yerlerine yerleşirken arkamızdan şıkırdadılar. Gittiğim diğer bütün boktan batakhaneler gibi kokuyordu: bozuk bira ve küflü halı. Ucuz sigara ve ucuz tıraş kolonyası. Çıkan tek ses duvara asılmış televizyondan geliyordu. Bir beysbol maçı. Gözlerim ışığa alışmadan önce bile biliyorum ki burada üç kişi vardı: Kemikli omuzları olan sıska bir barmen; bira bardağının üzerine eğilmiş yaşlı bir adam ve Mya. Barın bize uzak ucunda oturuyordu. Katanasını önüne koymuştu, yanında da bir şişe rom ve bir shot bardağı duruyordu. O eski ve tanıdık kızgınlığım yükseldi. Ama ona ihtiyacım olup olmadığına ya da isteyip istemediğime karar veremeden kayıp gitti.

Barmen kılıçlarımızı fark etti. Homurdanarak arkadaki odaya gitti. Mya bizi görmezden gelerek kendine bir içki daha koydu.

"Hey," dedi Ez, biz yaklaşırken. Bir tabure çekip Mya'ya yeteri kadar alan bırakarak oturdu. Ben ayakta durdum.

Mya içkiyi kafasına dikti, boş bardağı bara vurdu ve sonunda bize doğru baktı. Yüzü kül rengiydi, göz kalemi de gözlerinin etrafına bulaşmıştı. Onu en son gördüğümde daha yaşlı görünüyordu, yıpranmış ve sarhoştı. Bana sertçe baktı.

"Hatamı yüzüme vurmaya mı geldin?" Yanındaki rom şişesi açılalı uzun zaman olmadığını belli edecek kadar ke-

limeler ağzında yuvarlanıyordu. İçimdeki kızgınlık yine kıpırdandı. Engel olamıyordum.

"Seni yüzüne vurmamı mümkün kılacak kadar uzun süre hayatta tutmaya geldim."

Buruk bir gülümseme. Elimdeki katanayı işaret etti. "Eğer benden ne kadar nefret ettiğini hatırlıyor olsaydın o elindekini çoktan kullanmıştın."

"Hatırlıyor Mya." Ez bunu Mya'nın dikkatini kendi üzerine çekebileceği kadar keskince söylemişti. "Gabe hatırlıyor."

Romun yarattığı pusun arasından geçip bu sözcüklerin Mya'yı etkilemesi bir süre aldı, sonra Mya taburesinde sendeledi. Kılıcını kaptı, onu yaparken boş shot bardağını devirdi. Geri geri yürürken kılıcını bana doğrultmuştu.

"Konuşmaya geldik," dedi Ez ve silahını barın üzerine yerleştirdi.

Mya dinlemiyordu. Katasının titreyen ucunu boğazıma doğru tutuyordu. "Şimdi ne kadar da memnunsundur halinden."

"Bırak Tanrı aşkına, gerçekten kurbanı mı oynamak istiyorsun?" Mya'ya özenli davranacak zamanım yoktu. Pan Beach'e geri dönmemiz gerekiyordu. "Aramızda olan her şeyin üstüne her şeyi farklı yapma şansı eline geçti ve sen geçen hafta ne yaptın Mya? Beni bu bok çukuruna çekip Tapınak'a karşı puan almaya çalıştın."

"Açgözlü paralı askerlerle birlikte bir iş yaptığını bilmek seni mahvediyor mu?" dedi. "Yoksa konu Nathaniel'in arkasında sinip kalmaktan daha faydalı bir şeyler yapmış olman mı?"

"Bu inanmış ayaklarını kendine sakla. Jude üzerinde işe yarayabilir ama bende yaramıyor."

Haşince güldü. "Kim olduğunu hatırladığın anda o tutucu, kalpsiz şıllık olmaya geri döneceğini biliyordum."

Ona doğru büyük bir adım atıp Mya'yı boğazından

duvara yapıştırdım. Bir tabure yana doğru düştü ben de tekmeleyerek uzaklaştırdım. Mya'nın bileğini ahşap panelle vurdum. Bir kere, iki kere. Kılıcını düşürdü ve ben de yaklaştım. "O zaman bu durumda *sen* ne oluyorsun?"

Yüzü sertleşti. "Her zaman olduğumu söylediğin adi pisliğin teki."

Boynunu daha sıkı tuttum, nefesindeki alkol kokusunu aldım. "Seni sevmezdim. Hiçbir zaman adi bir pislik olduğunu söylemedim."

"Düşündün ama." Beni itmeye çalıştı ama onu tekrar duvara yapıştırdım. Yer değiştirebilirdi. Yapmadı. "Bana hiç şans vermedin..."

"İstemedin." Göğsümde ve şakaklarımda öfke zonk-luyordu. Artık ikimiz de yüksek sesle konuşuyorduk. "Tapınak'a tek bir amaçla geldin: Orayı parçalayacaktın. Tam olarak da bunu yaptın."

"Belki bana üstüne bastığın bir şeymişim gibi davran-masaydın işler daha farklı gelişirdi."

"Saçmalık. Her zaman karışıklık yaratacaktın. Psikopat büyükbaban yaşamana izin verdiğindeki asıl plan bu olmayabilirdi ama o plan kadar büyükbabanın amaçlarma bu da hizmet etti."

Gözleri vahşileşti. Kurtulmak için çırpındı, yumruk attı, botlarıyla saldırdı. Kılıcımı bir kenara atıp yumruğunu engelledim. Bir yumruk daha savurdu; bileğinden yakala-dım. Kolunu arkasına doğru burkarak tutup duvara doğru ittim. Boynundan tutup yüzünü ahşap yüzeye bastırdım. Ez yolumuza çıkmamıştı ama gerginliğini hissedebiliyordum.

"Her şeyin vardı," diye çemkirdi Mya. "Jude'a sahiptin, Rafa'ya sahiptin. Herkes senin suyun üzerinde yürüdüğü-nü düşünürdü. Bana biraz müsamaha göstermek bu kadar mu zordu?"

"Yani senin çevirdiğin dolaplar *benim* suçum mu?"

"Bir ev istemiştim," dedi sıklığı dişlerinin arasından. "Ailen tarafından küçük görölmenin, bir *zelil* olmanın, kutsal görevleri olduğun için hoşgörü gösterilmesinin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu sana benim umursadığım insanları benden uzaklaştırma hakkı mı verdi yani?"

Bir gözüyle bana dik dik baktı. "Ben onları götürmedim, sen gitmemize izin verdin. Biz yokken de gayet iyiydin. Malachi ve Micah hâlâ senin yanındaydı. Daniel da. Daisy ve Taya da Tapınak'a bağlı kaldığın için ayaklarına kapanacaklardı."

Ona ne kadar yanıldığını söylemeliydim. Jude'u kaybetmenin beni neredeyse sakat bıraktığını, Tapınak'ta sahip olduğum her ilişkiyi nasıl mahvettiğini söylemeliydim. Mya bunu anlardı: şu anda o elden ayaktan düşüren pişmanlığı hissediyordu. İkimiz de gururumuzun ve yalanlarımızın bedellerini ödemiştik. Bunu fark etmek öfkemi boğdu çünkü suçlamalarında bir gerçeklik payı vardı: On-
dan daha iyi olduğumu gerçekten düşünüyordum.

"Kendine yardımcı olmuyorsun Mya," dedim sesimi alçaltarak. "şu anda geçtiğimiz birkaç günde hayatımı iki kere kurtardığını bana hatırlatmanın tam sırası. Eğer sen olmasan Rafa'yla ikimizin o demir odada öleceğini..."

"Ne fark eder ki? Ben bir hainim." Bu son kelimesiyle bütün direnme gücü içinden çıkıp gitmişti. Bütün öfkesi... Duvarın önünde çöktü. "Sen kazandın Gabe."

Çok kısa bir süre sapıkça bir tatmin hissettim ama bunun yerini hemen utanç aldı. Ona doğru eğildim. "Tabii ki fark eder. Benim burada olmamın tek sebebi o."

Pis ahşap panelin önünde çökmüş olarak kaldı, kıpırdamıyordu. Boynu kızarmıştı, sarı saçları da dümdüz ve cansız duruyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Anlamam için bir saniye geçti: Onu öldüreceğimi düşünüyordu, ve Ez'in de bana izin vereceğini. Bunu düşün-

düğü sırada bile içimizdeki en pervasız kişi olarak bile bununla savaşıyordu.

“Birçok şey olabilirsin Mya ama senin hiç korkak olacağını düşünmezdim.”

Elimin altından kıpırdanmaları geldi.

“Kardeşimi umursuyor musun? Dışlanmışlar ekibini?”

Mya gözlerini kapadı ve kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzülerek yanağında ıslak gri bir leke bıraktı. “Onlar için canımı verirdim.”

“O zaman dişini sıkıp kendi pisliğin sorumluluğunu al. Ve aklını oyuna ver.”

Boynunu son bir kez daha hafifçe sıkıp bara doğru yürüyerek tabureyi kaldırdım. Mya’ya daha fazla bakamayacaktım. On yıl önce olanlar için onu suçlamaya devam etseydim her şey çok daha kolay olacaktı. Eğer hâlâ ondan üstün olduğumu hissetseydim de her şey daha kolay olacaktı. Ama öyle hissetmiyordum. Ben kimseyi yargılayacak durumda değildim. Hiçbir zaman olmamıştım.

“Mya,” dedi Ez cılız bir sesle. “Gel de otur.”

Pan Beach’e geri dönmemiz gerekiyordu ama ben hâlâ şaşkındım. Barmenin gözden kaybolduğu kapı ağzına baktım. “Buraya bakan kimse var mı?”

Yavaş yavaş göz önüne çıktı, kaçmaya hazırmış gibi kapının kasasını tutuyordu. “Ne istersiniz?”

“Fıçı ne varsa. Ez?”

Ez başını salladı.

Rom şişesiyle Mya’nın boş bardağını alıp barda uzağa doğru ittim. “Bununla işimiz bitti. Ona soda getirin.”

Mya, Ez’le aramızdaki tabureye yavaşça oturdu. “Bir de bira.”

Barmen fıçıya doğru ayaklarını sürüye sürüye gidip titreyen parmaklarla iki bardağı doldururken sessizce oturduk. Benimkini önüme bırakırken biraz döktü. Neredeyse hiç köpüğü yoktu. Simon’la Taya dehşete düşerlerdi. Buruş

buruş olmuş birkaç banknot çıkarmıştım ki Avustralya parası olduklarını fark ettim. Mya homurdandı.

“Senin ödeyeceğini düşünmenin çok ileri gitmek olacağını bilmeliydim.”

Bira hafif ve suluydu ama üçüncü yudumda omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissetmiştim. Mya parmaklarını bardağın etrafına doladı, ufalanmış siyah ojeleri solgun birayla güçlü bir tezat oluşturunuyordu. Maden suyuna dokunmamıştı. Ez bardak altlığını alıp köşesini katladık-tan sonra tekrar bara düz olarak bastırdı. Tepemizdeki ekranda biri sayı yapmıştı.

“Ez...” diye konuşmaya başladı Mya titrek bir sesle ama sonra her ne söyleyecekse fikrini değiştirmiş gibi göründü. “Keşiş Stephen iyi mi?”

Ez bardak altlığını bırakıp Mya’nın gözlerine baktı. “Bilmiyorum. Sen Virginia’yı götürdükten sonra çok fazla şey oldu.” Barmenin barın diğer tarafına gitmesini bekledikten sonra Mya’ya kısa halini anlattı: Zaraqel’in yemekhaneyi patlatması, Dani’nin Kapı Bekçileri’nin Pan Beach’e saldıracağına dair durugörüsü ve Tapınak’taki son terk dalgası.

“Terk eden diğerleri de benim... kim olduğumu bilerek mi Tapınak’tan çıktılar?”

“Seninle ilgili değildi,” dedim. “Kasabayı korumak içindi.”

“Malachi bile mi?”

Ez bana baktı. “Çiftlik evi birkaç değişiklik yarattı.”

Mya birasından bir yudum alıp bardağın içinden beni izledi. “Bu Dani denen kız... Eğer Refaim’i görebiliyorsa benimle ilgili gerçeği neden bilmiyordu?”

“Seni göremiyor,” dedim. “Biz bunun Refaim işaretinin üzerindeki dövmeyle ilgili olduğunu düşündük.”

Mya ensesine doğru olan yerde yarım ay şeklindeki yara izine uzandı, mürekkebi solmuş da olsa üzerinde bir Kelt haçı dövmesi vardı.

“Geçen yıl izlerimiz parçalandığından beri Jude’la beni de göremiyor.”

“Onunla tanışabilir miyim diye sormamın pek bir anlamı yok sanırım.”

Bardağımın altını bara hafifçe vurup miskin baloncukların yukarı çıkışını izledim. Dani’nin de onunla konuşmak için ne kadar istekli olduğunu biliyordum. “Değişir.”

“Neye göre?”

“Bizle Pan Beach’e gelip Zarael’i durdurmamıza yardım edip etmemene göre.”

Mya gözlerini kıstı. Kararsızlığı ve gizlenmiş umudu görebiliyordum. Tıpkı tavuk kakası ve ıslak tüylerle kaplı eski ve köhne bir çiftlik evindeki Jason gibiydi. Virginia’yı ve ailesini Refaimlerden ve iblislerden koruyamadığı için kendini paralıyordu. Rafa nadir görülen merhametli bir anında ona cankurtaran halatı uzatmıştı. Jude’u bulmak için Jason’ın yardımına ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Kendini toparlaması gerektiğini.

Hepimiz bir noktada sıçtık. Bizim yaşadığımız kadar uzun yaşayıp da hata yapmamış olamazsın.

Anı beni kendine çekti. O sırada Rafa’nın kendinden bahsettiğini biliyordum ama şimdi... Şimdi benden de bahsettiğini düşünüyorum. Bu onun geçmiş için özür dileyip aramızda olanlar için artık beni sorumlu tutmadığını söyleme biçimi miydi? Bardağı baş aşağı çevirdim. Köpükten kalanlar bardağın kenarlarına yapıştı. Geçtiğimiz iki hafta için Rafa’yla konuşmam gerekiyordu. Geçtiğimiz on bir yıl için de. Sırf bunu düşünmek bile parçalanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sakinleşmek için bir nefes alıp tekrar bara ve Mya’ya odaklandım. Yeniden birasına bakıyordu ve bardağı giderek daha sıkı tutuyordu. “Diğerleri benim yardımımı istiyor mu?”

“Onlara sorman gerek,” dedi Ez ve uzanıp Mya’nın bileğini tuttu. “Mya, bu Kapı Bekçileri’yle Tapınak’tan ayrıl-

dığımızdan beri konuşup durduğumuz karşılaşma. Her savaşçıya ihtiyacımız olacak.”

“Bir stratejiniz var mı?”

“Butlerlar patlayıcı kullanmak istiyorlar. Söylememe gerek bile yok ama ben pek taraftarı değilim.”

Mya’nın kaşları yukarı kalktı. “Patlayıcıları nasıl kullanmak istiyorlar?”

Mick’in çılgın planını açıklamak üzereydim ki sanki bir uçaktan atlamışım gibi iç organlarım aşağı çekildi.

İblisler.

BANA VURABİLDİĞİN KADAR SERT VUR

İki Kapı Bekçisi: Artık bazukaya tapmaya başlayan Leon bana daha yakın duruyordu. İkisi de trençkot giyiyor ve büyük kılıçlar taşıyorlardı.

Yer değiştirdim, kılıcımı sert halıdan aldım ve tekrar yer değiştirdim. Cisimlenirken çoktan Leon'un boynuna kılıcımı sallamıştım. Tepkisi hantaldı ama yine de bıçağı boğazından birkaç santimetre ötede durdurmayı başarmıştı. Kaburgalarının arasından onu tekmeleyip geriye doğru sendelemesine yol açarak kılıcımı tekrar savurmuştum. Kaslarım adrenalınle vızıldıyordu. Diğer Kapı Bekçisi, şimdi hatırladım adı Agiel'di, eğilerek yanımdan geçti ve arkamda çarpışan çelik sesleri duydum.

Bar o kadar dardı ki bir mobilyaya ya da duvara denk getirmeden kılıç savuracak yer yoktu. Kılıcım başlarımızın üstünde Leon'un kiyle buluştu, birbirimizi zorladık. Uzun beyaz saç bir gözünün önünden sarkıyordu.

"Bel için cezanı çekeceksin," diye hırıldadı ve tükürükleri yanağıma sıçradı. Yakından bakınca bugün gözlerinin turuncudan çok sarıya çaldığını ve alevlerin titreşmediğini gördüm. Aniden anladım ki Leon ve Agiel buraya bir tek Mya'nın yalnız olduğunu ve kolay lokma olacağını dü-

şündükleri için gelmişlerdi. İkisi de dün akşam Tapınak'ta Nathaniel tarafından kör edildikten sonra tamamen iyileşmemişti.

İblisi geri itip elimle bir bardak kaptım ve ona doğru fırlattım. Hâlâ füzeyi kılıcıyla engelleyecek kadar hızlıydı; bardak kırıldı, bira ve cam kırıkları her yere saçıldı ama bir saniyenin yarısı kadar bir süre kendini savunmasız bıraktı. Kaburgalarına doğru hızla kuvvetli bir hamle yaptım. Kılıcım Leon'un trençkotunu, gömleğini ve etini yarıp geçti. İnleyerek büzüştü. Kılıcıma asılıp kurtardım ve omzumun üstünden geriye doğru bakma riskine girdim.

Ez iki bıçağını da çekmiş Agiel kendisinin ince hamlelerini savuşturmaya çalışırken onu meşgul ediyordu. Mya'nın, değil iki, tek bir Kapı Bekçisine karşı dahi şansı yoktu. En iyi günündeyken bile böyleydi, bugün içtiği rom miktarıyla da bu durum kesinlikle daha iyiye gitmeyecekti. Şimdi Ez'le sırayla saldırırlarken bile neredeyse yarı hızıyla hareket ediyordu.

Şu anda burada olup bunu yapmamıza gerek yoktu. Leon ve Agiel'i öldürmeyi becerebilsek bile bu olacalara engel olmayacaktı. Gezegenin diğer ucunda beliren daha büyük bir savaş olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Ama Leon'a baktığımda tek gördüğüm Rafa'yı kendi kanından oluşmuş bir göletin içinde yer değiştirmenin bile onu iyileştiremeyeceği kadar doğranmış halde yatmasıydı. Leon'u Bel'in Rafa'ya giriştiğini teşvik ederek ve gülerek izlerken hayal ediyordum.

"Dur de," dedi Ez ve Agiel'in baldırını tekmeledi.

Gerideki bara doğru sendeledi, bir tabure kapıp fırlattı. Ez eğildi ve tabure arkasındaki duvara çarpıp parçalandı. Leon geri çekilip parmaklarını yarasına bastırdı. Bana dişlerini gösterdi.

"Seninle işimiz bitmeden önce ölüm için yalvaracağsın."

Leon'a doğru atıldım ve havadan başka bir şey tutamadım. Bara doğru sendeledim ve arkamdan gelecek bir saldırıyı bekleyerek etrafımda döndüm ama o bok çuvalı odanın dışına yer değiştirmişti. Agiel'i kendi başının çaresine bakması için geride bırakmıştı. Hayal kırıklığı çöktü üstüme. Leon'la savaşmak *istiyordum*. Artık ne yaptığımı biliyordum, her şey olup bittikten sonra başlayan sorgulamalar ya da içgüdülerimin devreye girmesini ummak yoktu. İliklerime kadar hissediyordum, her bir eklemimde, her bir kasımda: Ben bu işte *iyiydim*. Katanamı bir elimden diğerine fırlattım, Ez ve Mya'ya yardım edebileceğim bir açıklık bekledim ama Agiel Leon'un yokluğunu fark edip hareketinin ortasında yer değiştirdi.

Acınacak bir hareketti.

Ez, Mya ve ben nefesimizi toparlamaya çalışırken içgüdüsel olarak birbirimize yaklaşıp sırtlarımızı birbirine dayadık. Kılıcımın ucundan Leon'un kanı halıya damlıyordu. Herhangi birinin halıdaki yeni bir lekeyi fark edeceğinden şüpheliydim. Yaşlı adam ve barmen tüymüşlerdi.

"Gitmemiz gerek," dedi Ez.

"Biliyorum." Omzumun üstünden Mya'ya baktım. "Geliyor musun?"

Mya dudaklarını çiğnedi. "Jude da her şeyi hatırlıyor mu?"

"Evet."

Sessizleşti, ben de ona bakmak için duruşumuzu bozdum. "Ona âşık mısın?"

"Öyle değil."

"Nasıl?"

Ez de dönmüştü. Mya, temiz olmasına rağmen kılıcını kontrol ediyordu. "Bana önemli biriymişim gibi davranan ilk insan Jess'ti. Jude da ikincisiydi ve bunu benimle yatmak istediği için yapmadı. Gerçekten ne düşündüğümle ilgileniyordu."

"Ya Malachi? Belki dikkat etmiyordun ama sen onu kü-

çok düşürmeden önce onun da sana karşı beslediği hisleri vardı."

Gözlerime bakmadı. "Ben ilişkilerde iyi değilim."

Duvardaki saate baktım. Burada çok uzun süre kalmıştık. "Bizimle geliyor musun gelmiyor musun?"

"Önce Jess'le konuşmalıyım."

"Artık gerçekler ortaya çıktığı için bizimle gelersen Virginia'yı üzeceğinden mi korkuyorsun?"

Kahkahası keskin ve buruktu. "Virginia'yı on yıllardır hayal kırıklığına uğrattıyorum, bir kara leke daha bir fark yaratmaz. Hayır, Jess'i görmek istiyorum."

"Virginia'yla Debra hâlâ Los Angeles'talar mı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Ufacık bir kızgınlık yükseldi. "Güvende olduklarından emin olmalısın. Zarael başka bir demir oda tasarlayabileceklerini düşünürse..."

"Ben aptal değilim Gabe." Kendini toparlayabilmek için bir nefes aldı. "Şu an güvendeler, Zarael'e ve Nathaniel'a karşı. Virginia'yı sorgulamaya devam edebilsinler diye Tapınak'a götürmek gibi fikirlere kapılmayasın."

"Kafa mı buluyorsun benimle? Gerçekten Nathaniel'ın Virginia'nın o demir tuzağı nasıl yaptığını öğrenmesini istediğimi mi düşünüyorsun? Bir daha asla öyle bir oda görmek istemiyorum, kontrolünün kimde olacağı umurumda değil."

Mya gözlerini kıstı. Belli ki benim hem eski hayatımı hatırlayıp hem de Nathaniel'a karşı çıkmaya istekli olabileceğim gerçeğiyle pek barışamıyordu. Onun için de eski alışkanlıklarından vazgeçmek zordu.

Ez bir elini Mya'nın omzuna koydu. "Hemen arkamızdan geleceğine söz ver."

Mya tişörtünün yaka kısmını yanaklarındaki sürme lekelerini silmek için kullandı. "Çok fazla şey için söz veremem Ez ama oraya geleceğim."

Ez'le ikimiz vadinin tepesine yer değiştirdik ve kamp alanına yürüyerek indik. Ökaliptin o tanıdık keskin kokusu hoş bir rahatlama sağladı; ta ki ağaçların arasında etin ete çarparak çıkardığı şaplamayı duyana kadar. Bir saldırı değildi; çeliğin çınlaması ya da bağırdı yoktu. Ama konuşma da yoktu. Kimse kimseye kavga öncesi saldırgan bir konuşma yapmıyordu, Zak kimseye ayaklarına hakim olmaları için emirler yağdırmıyordu. Bu Refaim'in gerginliklerini atma sesiydi.

Birkaç eğreliotu çalısnı temizledik ve neredeyse çift namlulu bir av tüfeğinin ucuna basıyordum.

"Ne oluyor..." Silahu kapıp yana eğildim, silahu bana doğrultan aptala silahın sapını vurmaktan son anda yırttım.

"Siktir, affedersin!" Woosha arkasındaki palmiyeye doğru tökezledi, bir elini yukarı kaldırmıştı ve yüzünden kan çekilmişti. Başparmağı eksik olan sol eli omzuna bağlıydı.

"Ne halt ediyorsun?" diye kızdım.

"Nöbet tutuyorum." Alt dudağında eskiden bir halkanın takılı olduğu yerde üç dikiş vardı. Hâlâ sağ kaşının üstünde bir sıra çivi piercing vardı.

"Kendi başına mı?"

"İşemeye gelmiştim."

Av tüfeğini Woosha'ya geri verdim. "Yeteri kadar yaran beren yok mu?"

Bana pis pis baktı ve bizimle birlikte yürümeye başladı. Ağaçları geçtiğimizde Mick, Rusty, Joffa ve sarışın aslan yeleliyi araçlarının üzerine çökmüş güya nöbet tutarlarken buldum. Normal ve pompalı tüfeklerini ormana doğru çevirmişlerdi ama dikkatleri büyük oranda arkalarında, kampın merkezindeki çılgınca göğüs göğüse muharebe-deydi.

Woosha sağlam eliyle *ute*'un üzerine, Mick'in yanına

tırmanmak için uğraştı. Omzunun üzerinden çabucak baktıktan sonra ormanı gözetliyormuş gibi yaptı.

Kamp alanı dövüşe yer açmak için sandalyelerden ve uyku tulumlarından temizlenmişti. Taya bile bununla ilgileniyor, sakat elini kullanmadan tekmeleri ve yumrukları nasıl engelleyebileceğini keşfetmek için Daisy'e daha sert saldırmasını söylüyordu. Zak ve Seth eşleşmişlerdi. Jude, Micah'ya baskı uyguluyordu. Hangisinin daha heyecanlı olduğunu söyleyemezdim: Micah tekrar Jude'la dövüşebileceği için mi yoksa kardeşim sonunda tüm gücüne ve hızına kavuştuğu için mi.

Kollarımı salladım, adrenalin hâlâ gümbürdüyordu.

Kimseye saldırmayan, eğilmeyen ve darbe engellemeyen tek kişi Rafa'ydı. Sedan aracın üzerine oturmuş sessizce Micah ve Jude'u izliyordu. Onu Jude'un tekniğine art arda yorum yapmadığını hiç görmemiştim.

"Dikkat," dedi Rafa Ez'le beni gördüğünde.

Jude anında Micah'dan bir adım geri çekildi. Rafa bana hızlıca bir göz attı ve gözleri kılıcımdaki lekeye takıldı.

"Leon sahneye çıktı," dedim onun sormasına fırsat kalmadan. "Sonra başını da alıp gitti, ne yazık ki."

"Peki ya Mya?" Jude alındaki teri tişörtünün koluyla sildi.

"Birazdan burada olacağını söyledi."

Jude alnını silerken duraksadı. "Ne kadar hırpaladın onu?"

Ez'le hızlıca birbirimize baktık. "Hırpalamadım. Yalnızca gururunu kırdım." Kılıcımı arabanın üzerine koymak için Jude'un yanından geçtim. "Patlayıcılar haricinde bir ilerleme kaydedebildik mi?"

Jude başını sağa sola salladı. Dövüşçü duruşuna geri dönüp Micah'ya karşısına gelmesi için işaret etti. Sırayla birbirlerine vurmalarını izledim. Gözümün ucuyla Rafa'nın sedanın açık camına uzanıp torpido gözünü karıştırdığını

gördüm. Bir güderi parçası buldu ve kılıcımı sildi. Omuzlarımı çevirerek esnettim. Taya ve Daisy'nin dövüşmesini izledim. Daisy hâlâ kendini tuttuğunu görebiliyordum; belki müdahale edip...

"Birkaç tur dönmek ister misin?"

Yandan Rafa'ya baktım. Kılıcım onun yanında kaportanın üstünde temiz olarak duruyordu. "Seninle mi?"

"Evet."

Tuhaf bir beklenti kıpraştı. "Hazır mısın buna?" Göğsüne ve kaburgalarına bakarak ne demek istediğimi belirttim. Tişörtünün altında bandaj olmadığını görebiliyordum ama bu Bel'in göğsünde bir yarım ay oyduğu yerin çürük olmadığı anlamına gelmiyordu; ya da karnında defalarca bıçaklandığı yerin.

"Eğer sen hazırsan ben de hazırım."

Söyleme biçiminden benim zindeliğimden daha fazlasından bahsettiğini biliyordum. Ruh halini tam seçemiyordum ve aklımdaki konuşma bu değildi ama... "Tamam."

Arabanın üstünden kayıp herkesten uzaktaki bir çimenlik alana doğru gitti. Kollarımı esnetip her iki elindeki parmaklarını çıtlattı. Karşısında bir pozisyon alıp ayaklarımın üzerinde zıplayarak sektim ki dengemi bulup hazır olayım. Rafa da aynısını yaptı ve tereddütle birbirimize döndük. Dubai'deki dövüş matlarında karşı karşıya geldiğimiz zamanki gibiydi.

Ah.

O antrenman odasında beni yere yapıştırdığında verdiği tepkiyi nihayet anlamıştım. Tapınak'taki o son kavgamızı biraz fazla andırıyordu ki o da birbirimizi pencereden dışarı atmamızla bitmişti.

Eğer bana tekrar dokunursan işini bitiririm.

Şimdi bunu bekliyordu. Öfke patlamasını. Ödeşmeyi.

O ânın hatırası hâlâ buradaydı. Aşağılanmam. Ama bir

yandan da sudaki mürekkep gibiydi; şeklini hatırlayacağım kadar uzun süre formunu korumuyordu.

"Bunu yapıyor muyuz?" Gözleri benimkileri anlamaya çalışıyordu. O da benim ruh halimi anlayamıyordu.

"Hazır olduğunda."

Bir parmağını daha çıtlattı. "Önce sen."

Gergin enerji içimde patlıyordu. Adımımı attım ve bir çember içinde hizalandık, niyetten çok alışkanlıktan. Kamp alanında hareket kesildi: Herkes bizi izlemek için durmuştu. Jude haricinde hiç kimse aramızda gerçekten ne olduğunu bilmiyordu ama hepsi çirkin bir şeyler olduğunu biliyordu ve şu anda hepsi onun ne anlama geldiğini görmek için merak içindeydi. Hâlâ önemli olup olmadığını merak ediyorlardı.

Kimse tereddüt ettiğimiz için bizimle kafa bulmamıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu; Jones ve Daisy'den bile. Çok geçti, keşke bunu başka bir yerde yapacak kadar mantıklı olabilseydik. Rafa harekete başlamanın için beni teşvik ediyordu, karanlık gözleri ısrarcıydı. Çemberi küçülttüm, hafif yumruklarla başladım. Rafa da aynısını yaptı. Adrenalin nabzımı artırıyordu.

"Haydi." Sözcüklerini bir âşkın fısıltısı gibi söyledi.

Bir anda art arda hızlı yumruklarla ona doğru gittim, hepsi kafa hizasına yönelikti. Geri adım attı, avuçları ve kollarıyla engelledi, karşılık vermek için bir girişimde bulunmadı. Omzunu hedef alarak bir döner tekme attım. Eğildi, çelme takmak için bulduğu bariz boşluğu kullanmadı. Yumruk ve tekmeleri değiştirerek kullandım ve çılgınca bir alışverişe düştük; ama hızlıca tek saldıranın ben olduğumu fark ettim.

Bu onu istediğim kadar hırpalamam için açık bir davetiye idi. Sıkıntı şuydu ki ona her baktığımda göğsümde kıpırdanan fırtınaya bir anlam verememiştim. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Ama onu incitmek istemediğimi biliyordum.

Rafa'yı revirde muhtaç, bilinci gelip giderken unutmak çok kolay değildi. Yaşam ondan akıp giderken. Onun temizlenmiş ve bandajlı olarak yatağındaki halini hatırlamamak ise imkânsızdı. Hâlâ incinmiş olmasına rağmen tatlı ve hassastı.

Toparlanmak için geri çekildim ve sabırsızca beni takip etti. "Güvenli oynamayı bırak."

Parmaklarımı esnettim, kendimi toparlayıp tekrar saldırdım. Bir yumruk, kanca ve aparkat kombinasyonu ve bacaklarına tekme attım. Artık karşılık veriyordu ama agresif değildi: Dirsek, diz ve kollarıyla. Darbelerim keskindi ve göğsüyle midesinden çok uzağa geliyordu. Yumruklarla onu geriletip arka ayağına geçmesine zorlayarak kafasını hedef alan bir döner tekme atmaya çalıştım. Geleceğini biliyordu: Benim imza hareketimdi. Engelleyip eğildi ve gardını düşürdü. Bunu yaptığını gördüm ama artık tekme-yi geri çekmek için çok geçti. Ayağım çenesine çarptı. Kafası korkunç bir şekilde geri düştü ve etkisi benim ayağım ve bileğime yansıdı.

Geri zıplayıp ellerimi düşürdüm. "Ne halt ettin sen?"

Doğrulup çenesini ovdu. "İyi vuruştun."

"Saçmalık."

Rafa duruşuna döndü, ellerini kaldırdı. "Haydi. Tekrar gel."

"Boş versene. Seni yumruk torbası olarak kullanmayacağım."

"Gaby..."

Lafını bitirmedi çünkü muhtemelen midesi benimki gibi çekildi. Diğer herkesle birlikte kampın batı yakasına döndük. Tişörtümün boynumun etrafındaki bölgesi nemliydi ve nabzım hâlâ boğazımda gümbürdüyordu. Ter omurgamdan aşağı akıyordu. Kapı Bekçileri olamazdı, en azından henüz değil ama Daniel, Uri ya da Callie ya da...

Rusty araçların arasındaki alanda ortaya çıktı. Korkmuş görünüyordu. Mya ve Jess gelmişti. Mya tek başına gelmeye korkmuş muydu? Jones ve Ez çoktan onlara doğru gidiyorlardı. Avuçlarımı tişörtüme sildim. Tanrım, bir duş ihtiyacım vardı.

Rafa'nın arkamdan yaklaştığını duydum. O kadar yakında durdu ki ensemde nefesini hissediyordum, henüz normale dönmemişti. Bedeninden ısı yayıyordu. "Bunu bitirmemiz gerek." Sesinden usandığını ve buna ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Mya'ya odaklanıp kamptakilerin ruh halini anlamaya çalıştım ama kafam sandal ağacı, bal ve ter kokusunda yüzüyordu.

"Yumruk ve dirsek içermek zorunda mı?"

"İstedğin bu değil mi?"

Omzumun üzerinden ona baktım, ayakkabımın yüzünde bıraktığı kırmızı ize. "Hayır."

Gözlerimden ne hissettiğimi anlamaya çalıştı sonra bakışı beni aşip arkama yöneldi. "Unutma aklındakini."

Dönüp kampa baktım ve Jess'i Rusty'i tutup şakağına bir tabanca dayarken buldum.

UNUTMAK KOLAYDI. AFFETMEK... O KADAR DEĞİL

"Parmağını o tetikten çek. Hemen," dedi Ez sertçe, Mick'e. O ve arkadaşları tüfeklerini Jess'e doğrultmuşlardı.

"O kaltak kardeşimin kafasına silahını doğrultuyor."

"Onu ben hallederim." Ez; Jess, Rusty ve Mya'dan birkaç metre ötede durdu, kollarını açarak diğer herkesin dahil olmasını engelledi. "Burada hepimiz arkadaşız, değil mi Jess?"

Jess namlusunu Rusty'nin şakağına bastırarak tutuyordu. Los Angeles dedektifini en son gördüğümde bir hemşire gibi giyinmişti, hatta kırmızı topuklu ayakkabıları olan striptizci bir hemşire gibi giyinmişti ve bir grup dehşete düşmüş çocuğu Los Angeles'taki kulüpten uzaklaştırıyordu. Şu anda kot pantolon, lacivert polo yaka tişört ve omzunda polislerin taktığı tabanca kılıfından vardı.

"O zaman anlaştık," dedi Jess, sesi yüksek ve güçlü çıkıyor, gözleri tehdit var mı diye etrafını tarıyordu, "burada linç etmek için bulunmuyoruz." Mya Jess'in yanında kasatı duruyordu, kılıcı bacağının yanında, kılıfının içindeydi. Cildi hâlâ solgun, mavi gözleri hâlâ parıltısızdı. Ama en azından barda olduklarından daha keskin bakıyorlardı.

"Eğer o elindekini bırakmazsan linçi ister hale geleceksin," diye inledi Mick. "Neden hâlâ bilinci yerinde ki?"

"Çünkü o bizim *dostumuz*," dedi Ez. "Rusty'yi incitmeyecek, Rusty de tıpkı Jess gibi insan. Jess de bizimle birlikte çok fazla şey atlattı. Onun düşmanı olmadığımızı biliyor, değil mi Jess?" dedi tekrar.

Jess'in dikkati Mick'ten Ez'e doğru, sonra da Ez'in yanağından boğazına inan derin yara izlerine doğru kaydı. Rhythm Palace'ta Kapı Bekçileri, cehennem yaratıklarını salıverdiğinde, Ez insanları dışarı çıkarmaya uğraşırken saldırıya uğradığında Jess gizli bir görevdeydi. Eğer Ez ve Dışlanmışlar olmasa Jess şu anda burada olup onlara tepeden bakıyor olamazdı. O da bunu biliyordu; aile mirasına rağmen.

Ben hâlâ Jess ve Virginia arasında bir benzerlik göremiyordum. Etrafı yobazlarla sarılı olarak büyümüştü, ailesinin kaç neslinin idare etmekle görevlendirildikleri bu isyankâr yarı melekler hakkında ne hissettiğini biliyordu. *Zelil*. Ama buna rağmen Jess burada, göz açıp kapatıncaya kadar onu silahsız bırakabileceğimizi bile bile Mya'yı korumaya çalışıyordu.

"O silahı tuttuğun yerde tutmadığın sürece," dedim, "kimse ikinizden birini incitmeyecek."

Jess bana kaşlarını kaldırdı, meydan okuyordu. "Artık Dışlanmışlar adma mı konuşuyorsun? Rafa adına da?"

"Evet," dedi Rafa arkamdan. "Öyle yapıyor."

"Aranızdaki düşmanlığı hatırlamasına rağmen mi?"

Bir duraksama. "Evet."

Rafa'nın verdiği cevabı hem benim hem de diğer herkesin hazmedebilmesi için biraz bekledim. Mya'nın bakışını yakaladım. "Gerçekten bu şekilde halletmek mi istiyorsun bu işi?"

Mya kıpırdandı, tırnaklarını birbirine çarptırıyordu. Jude'la göz göze gelmiyordu ve bu kaçınmadaki korku-

yu tanıdım. Şiddetten korkmuyordu; onunla başa çıkabilirdi. Dışlanmışların onu reddedeceğinden korkuyordu. Jude'un onu reddedeceğinden. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bırak gitsin."

Jess namluyu birkaç saniye daha sabit tuttuktan sonra elini indirdi. Baskı ortadan kalktığı anda Rusty birden kendini kurtardı. "Bu kim..." Durdu, Jess'e iyice bir baktı. "Lanet olası polis." Bir soru değildi. "Kardeşim seni kurşunlamadığı için şanslısın. Kendine dikkat etsen iyi edersin tatlım."

Jess ona ters ters bakıp tabancasını kılıfına koydu. "Bir kenara yazdım." İblisleri ve zebanileri sindirmişti. Ağır silahlı bir grup kabadayı onu canından bezdirmiyordu. Ama Mya'yı bocalarken görmek belli ki bezdiriyordu. Omuzları birbirine değene kadar Mya'ya yaklaştı.

"Hop." Mick seslenmişti, tüfeği hâlâ Jess'e doğrultulmuş durumdaydı. "Eğer o etsiz kıçlarınızı kollamamızı istiyorsanız onları biraz da çeperin içine sokmak isteyebilirsiniz."

Mya tereddüt etti ama sonra Jess'le birlikte kamp alanının içine doğru ilerlediler. Jude solumdaydı, Rafa da hâlâ arkamda duruyordu. Toplantıya sessizlik çökmüştü, vadi-den gelen hafif esinti keskin ökalipt kokusu suçlamalarla bezenmişti.

Mya omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı, gözlerini Ez'e dikti. "Yardı mı istediniz. Geldim."

"Neden?" diye sordu Rafa.

"Çünkü bu benim ailem."

Haşınca güldü. "Ailenle tanıştım Mya. Sevdiğimi söyleyemem."

"O zaman neden başka bir aile bulduğumu biliyorsun."

"Iowa'daki delilerden bahsetmeyi de öylece unuttu verdin, öyle mi? Ya da topunuzun bizi yok etmeye kararlı olduğu gerçeğini?"

Gözleri alev alevdi. "Hiçbirinizi incitmek istemedim."

"Tapınak'ı parçalamak için oraya gelmedin mi yani?"

"Kimlerin Nathaniel'dan ayrılmaya hazır olduğunu görmeye geldim, çoğunuz öyleydiniz. O çatlağı ben yaratmadım..."

"Hayır," diye devreye girdi Daisy, "ama büyütüp koca bir yarık haline getirdin."

Mya patlamak üzere Daisy'e döndü. "Ne var biliyor musun Daisy? Ben önemsedğim insanlara yalan söyledim ama sen de kendine herkesin beni takip ettiğine dair yalanı söylemeye devam ederek bir o kadar kötü oluyorsun. Kimse beni takip etmedi, herkes Jude'u takip etti. Ben onun yanında olmasaydım sen de giderdin."

"Jude gizli psikotik ailesinin çizdiği hedefte yürüyen kişi değildi," diye tersledi Daisy, boynu kızarmıştı.

"O hedefi onlar çizmemişti," diye aralarına girdi Jess. "Dışlanmışlar Tapınak'tan ayrıldığında annem küplere bindi. Plan hiçbir zaman o değildi."

Daisy ellerini kalçalarına koydu. "Öyle mi? Plan neydi o zaman?"

"Mya'nın herkesin o kıymetli düşmüş meleğe karşı inancını çürütmesi gerekiyordu ki zamanı geldiğinde her biriniz dünyanın bir ucuna dağılasınız; iyice ve gerçekten bölünmüş olacaktınız böylece. İblislerle para karşılığında dövüşen kaçak bir grup yaratmak kesinlikle amaca hizmet etmiyordu. Mya yine de yaptı çünkü..." Mya'ya yan yan bakmak için durdu, "çünkü öyle istemişti."

"Neden?" diye sordu Jude.

Mya tedbirlice ona baktı. "Ailem için bir silahtan fazlası olduğumu kanıtlamak için."

"Ayrıldıktan sonra kalmanın sebebi de bu muydu?"

"Kısmen."

"Diğer kısmı neydi?"

Kardeşimin ne düşündüğünü okuyamıyordum. Mya'ya

hiçbir şey vermiyordu, ruh haline dair ya da Mya'nın söyledikleri konusunda ne hissettiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Bu da Mya'yı mahvediyordu. Ama gözlerini kaçırmadı.

"Ben Dışlanmış olmak için doğmuştum. Hayatımda bir yere ait hissettiğim tek dönemdi."

"Öyleyse belki de çok uzun zaman önce bize bunu açıklamalıydın. Yakalanana kadar beklemek yerine."

Acı acı güldü. "Senin için her şey çok kolay Jude. Hiçbir adımını yanlış atmıyorsun."

Jude'un yüzünden suçluluk geçti. "Kardeşimden senin için ayrıldığımda yanlış adım atıyordum."

"Onu benim için yapmadın. Kendin için yaptın."

Solumda bir hareket oldu. Taya'ydı. "Peki ya o demir tuzak?"

Mya dikkatini kardeşimden çekti. "Jess'in kız kardeşi Louise tasarımını bir durugörüde gördü. O hücreyi barındıracak bir evin nasıl inşa edileceğini bulmak Debra'nın bir yılını aldı. İki yılı da inşa etmekle ve duvarları oymakla geçti." Acı bir gülümseme. "Benim haricimde birilerinin üzerinde işe yaradığını bilmiyordum."

"Seni mi hapsedtiler?"

"Nasıl test ettiklerini sanıyorsun? Virginia beni orada altı saat tuttu. Dışlanmışlardan ayrılıp New York'a geri dönmem konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu."

Taya'nın parmakları yaralı elinde dolandı. "Ama senin kanın hücreyi açıyor?"

"Onu bilmiyordum. Sonunda Jess bana söyledi; kapıdan bağırdı." Mya dedektife baktı. "Kendimi kestim, kanatlara kanımı bulaştırdım ve oradan çıktım. Bir daha da geçen hafta Rafa ve Gabe ilk defa orada sıkışana dek oraya adımımı atmadım."

"Bu ne kadar önceydi?" diye sordu Ez.

Omuz silkti. "İki yıl. O olaydan sonra Jess haricinde kimseyle konuşmadım. Sonra da çiftlik evine saldırıldı ve

ben orada değildim..." Sesi titredi, başka yere baktı. Zarahel ortaya çıktıktan sonra Louise ve Sophie mısır tarlasında katledildiğinde orada değildi. Virginia ve Debra'yı da iki yıldan sonra ilk defa o eski boktan çiftlik evinde görmüştü.

Jones, alnında hafif bir kırıskıklıkla Mya'yı inceliyordu. "Eğer ailen bu kadar korkunçsa neden Virginia'yı Tapınak'tan kurtardın?"

"Sonuçta hâlâ akrabamdı." Mya katanasının yassı kısmını baldırına hafifçe vurdu. "Nathaniel'in onu dehşete düşürmeye hakkı yok."

Hafif bir esinti banyan ağacındaki yaprakları salladı. Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

"Bu mu yani? Son on yılda yaptığım hiçbir şeyin hükmü kalmadı mı?" Nihayet ondan beklediğim öfke ortaya çıktı.

"Bize yalan söyledin," dedi Jude duygusuz bir sesle.

"Evet söyledim. Sen de söyledin." Artık daha sert, kendinden daha emindi. "Geçen yıl ne oldu? Gabe ve sen artık hafızanızı geri kazandığınıza göre o konuyu itiraf ettiniz mi?"

Ağzım biraz kurudu. Dümdüz yalan söylemeden bu sorudan ikinci kez kaçınamazdık. "Şu anda bu bizle ilgili değil Mya."

"Neden?" Hâlâ Jude'a dik dik bakıyordu. "Eğer sizin de sırlarınız varsa orada oturup beni yargılayamazsınız."

Ez bize döndü. "Hatırlamadığınızı söylediniz." Jude'un çenesi kasıldı ve Ez kaşlarını kaldırdı. "Hatırlıyor musunuz?"

Jude'la birbirimize bakıp artık bizim sırrımız olmaktan çıktığında neler olacağının belirsizliği ve korkusunu ve gerilimini paylaştık.

"Lanet olsun," dedi. "Haydi hepsini ortaya dökelim."

HEPSİ

Nabzım aniden hızlandı. "Hepsini mi?"

Jude başıyla onaylayıp Mya'ya baktı. "Hâlâ kendini kurtarmış değilsin."

Mya tepki vermedi. Rafa'nın beni izlediğini gördüm. Sessizce, soru sorar gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Rafa'ya, "Şimdi anlayacaksın," dedim.

Jude parmaklarını tekrar saçlarından geçirdi. "Geçen yıl..." Durdu, gözünün kenarmı kaşıyıp yutkundu. Tekrar başladı. "Geçen yıl Bel ve Leon bize saldırdığında Düşmüşleri serbest bırakmaya çalışıyorduk."

Biri tısladı, başka biri küfretti. Herkes bize bakıyordu. Tabii ki bakıyorlardı: Tam olarak geçen yıl boyunca bizi suçladıkları şeyi yapmıştık.

"Ne yaptınız?" diye ısrar etti Daisy. "Nasıl? Neden?"

Kendimi toplantıdaki herkese bakmaya zorladım. Daisy'e, Micah, Malachi ve Taya'ya. Jones, Seth, Zak ve Ez'e. Mya'ya. Kuşkularını hissedebiliyordum. Şoklarını. Boğazımı temizledim. "Semyaza'nın babamız olduğunu öğrendik."

Uzun bir sessizlik. "Siktir," dedi Rafa. Sonra da kaşlarını çattı. "Size kim söyledi?"

"Dani."

"Ah."

"Jude ve beni içeren bir durugörü görmüş ve bize söylemek istemişti. Yalnızca bize. Jason karşı çıktı ama onu bize ulaşmak konusunda ikna etmiş." Duruşumu değiştirip Ez'e doğru konuşmaya başladım. En az suçlayıcı olan onun yüzüydü. "Jude'la beni geçen yıl bir araya getiren şey buydu. Sonra da Dani'yle tanışıp gördüklerini öğrendik. Yalnızca Semyaza'yla ilgili değildi, aynı zamanda bizim kanımızın kullanıldığı bir ritüelin sonucunda alemler arasındaki kapıyı açabileceğimizi öğrendik. O yüzden denedik ama başarısız olduk çünkü kehanetin geri kalanını bilmiyorduk; hepimizin bunu onaylaması gerektiği kısmını."

"Neden Tapınak'taki kimseye ne yaptığınızı söylemediniz?" diye sordu Rafa bana, sonra da Jude'a dönüp, "Sen neden bize söylemedin? Neden yalnız yaptın?" Hayal kırıklığına uğramıştı. İncinmişti. "Onları serbest bırakmayı becerseydiniz ne halt edecektiniz?"

Jude geri çekilmedi. "İkimiz de saçmalıktan bıkmıştık. Hepsinden: Tapınak'taki yalanlardan, ekiplerimizin birbirini küçümsemesinden, neden var olduğumuzu bilmekten. Ayırmaktan. Düşündük ki Düşmüşleri serbest bırakırken ölsek bile en azından Melekler Garnizonu gelirdi. O da geri kalanlar için bir çözüm sunabilirdi." Haşince gülümsedi. "Tabii o planımız ciddi biçimde geri tepti."

Rafa'nın gözleri Jude'dan bana, sonra tekrar Jude'a kayd. "Peki Bel'i kim durdurdu? Anılarınızı kim değiştirdi?"

"Dostum cidden bilmiyoruz. Ama bir başmelek olmalı, değil mi? Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama neden olduğunu biliyorum... tekrar Düşmüşlerin peşine düşmemizi istemedi. Hâlâ amacını anlayamıyorum, kehanetin yarısını bildiğimiz düşünülürse... Onları asla kendi başımıza serbest bırakamayacaktık."

Rafa dikkatini yeniden bana verdi, sanki bana yeteri

kadar uzun bakarsa her şey yerli yerine oturacakmış gibi. Çıplak hissediyordum, derim soyulmuş gibi.

Uzaktan bir siren sesi geldi. Mick'in yanan *ute*'u bulunmuşa benziyordu.

Kamptakilerin ruh halini anlamaya çalıştım. Refaimler bana bakıyordu. Bakışları beni delip geçiyordu. Botlarına bakıyorlardı. İfadeleri şoke olmuşla hayret etmiş arasında gidip geliyordu. Daisy hariç. O kızgındı ve göz göze geldiğimizde hiç saklamaya çalışmadı.

"Yani Daniel haklı mıydı?"

Kızdım. "Hayır değildi."

"Biraz evvel Düşmüşleri serbest bırakmaya çalıştığını kabul ettin."

"Ama herkese ihanet etmedik."

"Sen buna ne diyorsun Gabriella?" Arkamdan, yeni bir ses sormuştu.

Dönüp de Daniel'in ormandan çıktığını gördüğümde tüfeklerin horozları çekilmişti.

"Neden bekçi koymaya zahmet ettiysek?" diye Rafa, Mick'e kızdı.

Mick namlusunun üzerinden dik dik baktı. "Şu anda burada çok fazla şey oluyor. Dikkat dağıtıcı."

Daniel kot pantolon, yürüyüş botları ve tişört giyiyordu ve alnının etrafındaki saçları nemliydi. Onu hissetmeyeceğimiz kadar uzağa yer değiştirip yürüyerek gelmişti. Yolu bilmiyor değildi.

"Jude'la ikiniz Semyaza ve İki Yüzü salıverecektiniz. Ölmeye ve onları bizim başımıza bırakmaya hazırdınız, hiçbir uyarı yapmadan. Eğer buna ihanet demiyorsan ne diyorsun?"

Daniel'la ilgili anılar zihnime hücum etti. Arkadaşlığımız, kısa süren yakınlığımız; bana karşı duyduğu farklı seviyelerdeki hayal kırıklığı... Sonra Maggie'yi aramak için yaptığım Tapınak ziyaretini hatırladım.

Geçen hafta yaptığı bütün o şeylerden sonra orada sakince durup *benim* hatalarımı ortaya mı döküyordu?

Düşünmedim. Yer değiştirdim. Cisimlendiğim zaman ona saldırmadan yarım saniye önce uyarı verdim. Kendisini savunabilmesi için yeterli bir süre olmalıydı ama bir saldırı beklemiyordu. Benden değil; eski benden *ya da* yeni olandan.

Karşılık vermeye başlamadan önce karın boşluğuna sert bir tekme atıp çenesine aparkatla toparladım. Yumruğun etkileri koluma, oradan da omzuma doğru yayıldı. İnleyerek yana doğru sendeledi.

"Bu kafes içindi," dedim sıkışığım dişlerimin arasından, o sırada Daisy yanımda kayarak durdu.

"Ne yapıyorsun?" dedi ama araya girmeye teşebbüs etmedi.

Onu duymazdan gelip Daniel'in kendini toparlayıp kan tükürmek için dikkatle arkasına dönmesini izledim.

"Nasıl dövüşeceğimi hatırlamıyordum ve sen beni lanet olası bir cehennem yaratığına yem olarak attın. Kim olduğumu hatırladığım zaman o ihaneti anlayabileceğime gerçekten inandın mı?"

Doğrulup çenesini ovdu. "O zaman, diğer zebani için de bir yumruk atmak ister misin?"

"Hangi diğer zebani?" diye sordu Daisy. Arkamda, diğer herkesin yaklaştığını duydum.

"Bel'in Jude'la beni Idaho'da nasıl bulduğunu sanıyorsun? İzlanda'dan getirdiğimiz cehennem yaratığını hatırladın mı? Daniel Jude'la buluşmaya gittiğimi biliyordu ve ona benim kanımı içirdi sonra da Nathaniel onu beni takip etmek için kullandı. Daniel o küçük deneyde zebanisini yitirmekle kalmadı onu doğrudan Bel'e teslim etti. O pis burun deliklerinde benim kanımın kokusu taze olan bir zebaniyi."

"Hadi be," diye mırıldandı Micah.

"Ona bir yumruk daha atmak *istiyor* musun?" diye sordu Jude.

İstiyor muydum? Kanını biraz daha akıtmak çok tatmin edici olurdu ama ikimizin de yaptıklarını değiştirmeyecekti, o yüzden ne gerek vardı? Başımı sağa sola salladım.

"Yazık," dedi Jude. "Evet Daniel, burada ne yapıyorsun?"

Daniel sonunda Jude'u muhatap aldı. "Bu kampa geri dönecek kadar pervasız olacağına dair akıllıca bir tahminde bulundum."

"Soru bu değildi."

Duraksadı. "Zarael için bir planınızın olup olmadığını görmek istedim." Daniel'in gözleri bana döndü. "Hafızanı ne zaman geri kazandın?"

"Birkaç saat önce."

"Resmi olarak mı buradasın?" diye sordu Daisy.

"Hayır." Daniel ağzının kenarına parmağını değdirip parmağına kan bulaşıp bulaşmadığına baktı.

"Bize mi katılıyorsun?"

Daniel ona donuk donuk baktı. "Hayır Daisy. Ama Gabriella ve Jude'un hafızalarını kazanmalarının zamanlamasına dair merak içindeyim."

"Geç bunları," dedi Jude sabrı tükenerek.

"Her zamanki gibi, ağaçları göreyim derken ormanı gözden geçiriyorsun."

"Her zamanki gibi sen de patronluk taslayan sık kafalının tekisin."

"Size anılarınızın şu anda geri verilmesinin bir sebebi olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Neymiş o sebep?" diye sordu Jude.

"Eğer haklıysanız ve bir başmelek sizin anılarınızı yalnızca bir yıl sonra geri vermek üzere aldıysa bunun sebebi Zarael'in çiftlik evine yaptığı misillemenin sizin inandığınızdan daha önemli olmasıdır. Eğer sürüsünü buraya ge-

tirirse, cennet ve cehennem arasındaki nihai savaşın tetikleyicisi olabilir.”

“Vay,” dedi Jude sertçe. “*Bunu* bizim üzerimize mi yıkıyorsun? Lanet olsun Daniel, tam formundasın.”

Daniel’a bakıyordum. Haklı olma ihtimali var mıydı? Bu düşünce karşısında midem buruldu.

O sırada neyi söylemediğini fark ettim.

“Buraya gelmeye karar vermeden önce hafızamı geri kazandığımı bilmiyordun,” dedim. “Buraya bir planımız olup olmadığını öğrenmeye geldin. Neden?”

Bir süre beni inceledi, cevap vermek üzereymiş gibi görünüyordu. Sonra gözleri bir anda Rafa’ya kaydı. Çenesindeki ize.

“Gabriella her şeyi hatırladı ve sen bu kadar mı yaralandın?” Hayal kırıklığını saklamıyordu.

Rafa ona dik dik baktı, gözleri karanlık ve tehlikeliydi. “Sen kendi beceriksizliklerini düşün Yakışıklı Çocuk, ben kendiminkilerle ilgilenirim.”

Daniel’ın dudakları acı bir gülümsemeye seğirdi. “Yani sen, Jude ve Rafa... meselelerinizi çözdünüz mü?”

“Çözme sürecindeyiz,” dedim.

“Şu anda olmak istediğin yerdesin yani, bu grupla?”

“Evet.”

Uzun bir süre beni inceledi, düşüncelerini yeniden düzenlediğini görebiliyordum. “O zaman bu grup emin ellerde.” Yok oldu.

Bir saniye önce durduğu yerde dönen yapraklar bıraktı. Onların tekrar yere inmelerini izledim sonra bıkkınlığımı dizginlemeye çalıştım. Ama içim öfke ve suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu.

Bir de usulca gelen, her şeyin boka saracağından emin olma hissi.

BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA

"Buraya neden geldiğini biliyorsun," dedi Daisy asabice. Kızıl saçlarından bir tutam çilli yanağına düşmüştü. "Bu durumu idare edebildiğimizden emin olmak için geldi."

Rafa alay ederek güldü. "Ya edemeseydik? Bize destek mi gönderecekti?"

"Ne planladığını bilmiyorum Rafa ama artık her şey değişti, değil mi?"

"Neden, gerçek hepimizin olmasını istediğinden çok daha karmaşık olduğu için mi?"

"Değişti çünkü artık hepimiz bize ne kadar yalan söyledini biliyoruz." Daisy'nin sesi yükseliyordu. Bana bakmıyordu ama bakmasına da gerek yoktu. Geçen yıl neler olduğunu ona söylememiş olmamın onu ne kadar derinden yaraladığını çoktan görmüştüm.

"O zaman neden Tapınak'a geri gitmiyorsun?" dedi Rafa.

"Gitsem ne olacak ki? Nathaniel da yalancı." Gözleri Refaimlerin üzerinde dolanıyordu. Hepsi huzursuzdu. Tedirgin ve güvensiz. Silah kayışlarını sıkılaştırıyorlardı. Parmaklarını esnetiyorlardı. "Buradaki kimsenin bütün bunlar hakkın da söyleyecek hiçbir şeyi yok mu?" diye ısrarcı oldu Daisy.

Taya Malachi'a bakıp gözlerini kaçırdı. Sargılı elini sarmalamıştı. Jones kılıcının kabzasındaki deri parçasıyla oynuyordu. Micah beni izliyordu ve onun bütün parçaları bir araya getirerek büyük resmi birleştirdiğini görebiliyordum. Mya gergindi, dövüşmeye ya da yer değiştirmeye hazır görünüyordu ve Jess'in elleri kaburgalarındaki kılıflarında duran tabancalarının üzerindeydi.

"Ne duymak istiyorsun Daisy?" Zak'in tok sesi açık alana doldurdu. Kampın diğer ucundaydı, kılıcını o kadar sıkı tutuyordu ki kollarındaki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Gabe ve Jude'a sırtımızı dönmemizi mi istiyorsun? Bu mu istediğin?"

"Onu demiyorum. Nasıl hissettiğinizi bilmek istiyorum. Sen ne düşünüyorsun Zak?"

"Bilmiyorum."

"Ben de, demek istediğim de bu. Bir savaşa girmek üzereyiz ve belki tüm savaşların en büyük ve en boktan savaşı olacak ve ortada güven kalmadı. Bunu nasıl başaracağız?"

"Ne oldu Daisy? Arkasına saklanacağın bir Nathaniel olmadan gerçek bir savaşa girmeye korktun mu?" diye tersledi Mya. Buradaki durumu sallantıda olmasına rağmen Daisy'e sataşmadan edemiyordu.

Daisy ona döndü, gözlerinden alev fışkırıyordu. Doluruşa gelmişti. *Bu* anladığı bir histi. "Hayır Mya, arkamı kollayanın sen olacağı bir savaşa girmekten korkuyorum çünkü sen bir hainsin."

Mya hakareti yuttu. Onunla beslendi. "Evet, eh en azından ben ortada hiçbir tehlike yokken isyankârcılık oynamıyorum."

"Ben şu anda ne yapıyorum?"

"Kancık gibi mızımızlanıyorsun."

Daisy, Mya katanasını kılıfından çıkarmadan bir saniye önce ikili *sai* kılıçlarını çekti. İkisi de öne, birbirlerine doğru atıldılar sonra bir anda Ez aralarında bitti. Zak'in yanından yer değiştirmişti. O da bıçaklarını çekmişti ve her birini bir

kişiyi doğrultup ikisini de şaşırtmıştı. Kesik kesik soluyordu ve gözleri çılgın gibi bakıyordu.

"Kıpırdamayın, ikiniz de. Ciddiyim!"

İkisi de bocaladı, kamptaki herkesin şoke olduğunu hissedebiliyordum. Ez asla öfkeden kontrolünü kaybetmezdi. *Asla*. Mick bile şaşırmış görünüyordu ki o Ez'i çok az tanıyordu. Av tüfeğini aracının tepesine koyup yavaşça arkadaşlarına da aynısını yapmalarını işaret etti.

"Bütün bu kavgalardan bıktım." Ez sabit duruyordu, kollarını uzatmıştı ve bıçakları titremiyordu. Daisy'le Mya silahlarını indirdiler. "Jude ve Gabe'in işler çözülsün diye zorlanmasına şaşmamalı. Evet saklamamaları gereken sırlar sakladılar. Yalnız değillerdi." Mya'ya baktı. "Ama birbirimizi parçalara ayırmak bunların hiçbirini değiştirmeyeceği gibi biri gerçeğe de yaklaştırmayacak."

Bütün bedenime dalga dalga rahatlama yayıldı. Ez henüz bizi silmemişti.

"Geçen yirmi dört saat hepimiz için zor oldu ve son yirmi dakika da pek yardımcı olmadı." Ez her ne kadar bıçaklarını kılıflarına geri koymasa da nihayet kollarını gevşetti. Gruptakilere baktı: Dışlanmışlar, Jess, Tapınak'tan sürgün edilenler, Butlerların ekibi. Rafa, Jude ve ben. "Herkesin biraz zamana ihtiyacı var. O yüzden birkaç saat ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Uyuyun, antrenman yapın, yemek yiyin, sevin, umurumda değil. Kafanızı toparlayın yeter."

Şu anda hiç kimseden hiçbir şey istemeye hakkım yoktu ama istemek zorundaydım. "Dinleyin, Jude'la benim hakkımızda ya da Mya hakkında ne düşündüğünüzden bağımsız olarak; Zaraqel geliyor ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Ez gözüme bakan tek Refaim oldu. Başını aşağı yukarı salladı. Saatine baktı ve diğerlerine elini uzattı. "Zak'le ikiimiz saat beşte kasabada, Rick'in Yeri denen barda olacağız. Eğer hâlâ bu işin içindeyseniz orada bize katılabilirsiniz."

Kıpırdanmalar ve mırıldanmalar oldu, sonra grubun yarısı veda etmeden gitti. Mya Jude'a baktı, Jude ona bakma-

dı, sonra da Jess'e uzandı. Yok oldular.

"Teşekkürler," dedim Ez'e.

"Henüz bana teşekkür etme," dedi Zak'e doğru giderken omzunun üstünden. "Benim de zamana ihtiyacım var." Zak Rafa'ya başıyla selam verdikten sonra o ve Ez yer değiştirdiler. Daha fazla Refaim oradan ayrıldıkça midem aşağı çekiliyordu. Malachi, Micah, Taya. Daisy ve Jude sessiz ve gergince birbirlerine baktılar sonra Daisy de gitti.

Şimdi yalnızca Rafa, Jude, ben ve Butlerlar kalmıştık.

"Sizce Rick'in Yeri'ne gelecekler mi?" diye sordu Rusty pikabın üzerinden inerken.

"Bilmiyorum." Jude yeniden arabaya yaslanıp Rafa'ya baktı. "Bu işin nasıl biteceğine dair hiçbir fikrim yok."

Yorgunluk çöktü üstüme. Bir duş alıp bir saat civarında bir uykuya ihtiyacım vardı ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı.

"Ben Dani'yi görmeye gidiyorum." Jude'un dinleyip dinlemediğine baktım sonra da Rafa'ya bakıp, "Daha sonra konuşmak istersen evimde olacağım."

"Ne yapa..."

Bitirmesini beklemeden yer değiştirdim.

*

Dağın yarısına, Moreton Bay'deki incir ağaçlarından birinin yanına vardım.

Burası da sessizdi ve kamp alanındaki gerginlik ve atışma yoktu. Uzanıp avucumu ağacın serin gövdesine yasladım. Parmak uçlarımı bir parça kurumuş yosunda gezdirdim.

Kalın, birbirine geçen dallar tepemde uzanıyordu. Burada orman saklıyordu. Sarmalıyordu. Sabah ışığı gölgelerin içinden parıldıyor, etraftaki otlarda benekler oluşturuyordu. Bu gölgelerden bir zebaninin fırlaması imkânsız görünüyordu. Ama olacaktı; burada, sahilde ya da tam kasabanın merkezinde.

Tekrar Refaimlerin yüzlerini gördüm. Jude'la ikimizin hakkındaki gerçeği hazmetmelerini izledim. Zarael'in saldırısı gerçekten çok daha büyük bir şeyin başlangıcı olacaksa birlikte savaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu ama bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumu çıkarıp Jason'a yolda olduğumu mesaj attım. Cevap vermesini bekleyip onun tatil köyünün ilk katındaki süitine yer değiştirdim. Balkonundaki çift kanatlı cam kapılar açıktı ve oda deniz ve guava suyu kokuyordu.

Dani ona söylemek için geldiğim şeyi halihazırda biliyordu. İzlemişti.

"Kendime engel olamadım," dedi Jason'm kanepesinde bağdaş kurmuş otururken. "Neler olduğunu bilmem gerekiyordu."

Kolsuz patiska gömlek-elbise arası bir şey giymişti ve dizine kadar gelen tozluklarında mavi deniz yıldızları vardı. Kahve masasının üstündeki etiketlere bakacak olursak alt katta alışveriş yapmıştı. Fiyatları görünce Jason'ın ödediğini tahmin ettim.

"Neler olacağını biliyor musun?" diye sordum ona.

"Hayır ama önceden olan her şeyi hatırlıyorum, senin gibi."

"Yer değiştirirken bir şey mi oldu?"

Başını sağa sola salladı. "Sanmıyorum ama buraya geldiğimizde hepsini hatırlıyordum." Jason'a baktı. "Bir şey söylemeyecektim ama annemle Jason'a yalan söylemek istemedim. Artık her şeyi biliyorlar."

Jason açık girişeydi, sarı buklelerini bulutsuz bir gökyüzü çevreliyordu. Öfke dalga dalga yayılıyor gibiydi. Neyse ki Maria banyodaydı da ikisinden birden gelen suçlayıcı bakışlara katlanmak zorunda kalmadım.

"Pek mutlu değiller."

"Onları suçlamıyorum. Seni hiç dahil etmememiz lazımdı."

"Sizi beni götürmek durumunda bıraktığımı açıkladım..."

"On bir yaşındaydın Dani," diye kızdı Jason. "Onlar da Refaim. İstemedikleri bir şey yapmaya nasıl zorlayabilirsin ki onları?"

Dani, Jason'ı görebilmek için koltukta döndü. "Tıpkı sana yaptığım gibi. Ben tam bir baş belasıyım."

Başını sallayıp balkona çıktı.

"Sonra beni bir koala görmeye götürüyorsun değil mi hâlâ?" diye seslendi Dani dışarı doğru.

"Evet," dedi Jason bize dönmeden. Ona kızgınken bile hayır diyemiyordu.

Koltuğun kol kısmına oturup koşu ayakkabımla gereğinden büyük bir minderi iterek önümden çektim. Gözlerine baktım. Ormana dair anıların ondan bir şeyler çalıp çalmadığını anlamaya çalıştım. Nazikçe, "Ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Ne olduğunu görmedim ama... duydum." Bir an oraya geri dönmüş gibiydi. Sesinden bunu duyabiliyor, yanaklarından çekilen renkten görebiliyordum. Dehşet. "Saklandım, tıpkı söylediğin gibi. Beni bir zebani buldu," yutkundum, banyo kapısına bakıp, "ama sonra her şey parladı... Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum."

Ona uzandım ve soğuk parmakları benimkileri buldu. Bana hâlâ güveniyordu, şu anda bile. Onu tekrar iblislerin karşısına çıkardığım için nasıl bir canavardım ben?

"Gözlerimi her kapadığımda Kapı Bekçilerini sahilde görüyorum. Sanırım yakında olacak." Dani tozluklarındaki bir denizyıldızına dokundu. "Sence onlar gelmeden önce herkes kavga etmeyi bırakır mı?"

"Bunu sen bilmiyor musun?"

Başını sağa sola salladı. İç çekip deri koltuğa gömüldüm.

"Ben de bilmiyorum."

Eğer akşam üzeri kimse Rick'in Yeri'ne gelmezse neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

ÇIRILÇIPLAK

Duştan çıkmak istemiyordum.

Su cansız akıyordu; bu sabah çok fazla Refaim benden önce duşa girmişti ve suyun tazyiki saçımı durulamaya ancak yetiyordu ama sıkışık banyomuzda sakinleştirici bir hava vardı. Pudra mavisi fayanslar ve orta panelinde kılcal çatlaklar olan bir duşakabin... Maggie'nin kiraz çiçeği şampuanının ve benim pembe greyfurtlu duş jelimin kokusu... Kocaman bir deniz kabuğu şeklindeki seramik sabunluk...

Burası evdi. Güvenliydi.

Yeteri kadar denersem hâlâ en yakın arkadaşıyla ucuz bir bungalov paylaşp faturalarını ödemek için kütüphanede birkaç vardiya çalışan sırt çantalı bir gezginmişim gibi yapabiliyordum. Hatalarım hakkında düşünmek zorunda değildim. Veya bu uzun hayatımda kaç kişiyi hayal kırıklığına uğrattığım hakkında. Veya bir iblis ordusunun kasabamda terör estirmek üzere geldiği hakkında.

Sonunda musluğu kapattım ama dışarı çıkmadım. Duş başlığından su damlayıp yere çarparak her yere fazlaca sıçırıyordu. Havayla kuruduğumu hissettim. Dalgınca derimi büzüştüren yara izleri koleksiyonumu izledim. Bacakla-

rımda bıçak, kılıç ve pençe izleri vardı. Hem eski hem yeni. Yan tarafımda, geçen hafta Tapmak'taki kafes maçımdan kalan oyuklar vardı. Dün gecedен göğsümde kalan pençe izleri vardı. Köprücük kemiğindeki zebani ısırığını hissettim sonra parmaklarımı ensemdaki kalın yara izini bulmak üzere saçlarımın altında gezindirdim.

Kimi kandırıyordum? Yüz otuz dokuz yaşındaki bir savaşıcının bedenine sahiptim, on dokuz yaşındaki bir kütüphane asistanınıninkine değil. Bu hayalin zamanı geçmişti.

Saçlarımı havluyla kurulayıp külot ve bir tişört giydim; yanımda getirdiğim tek temiz kıyafetler. Kapıyı dinledim. Ev sessizdi ama yalnız olmama ihtimalime karşın odama yer değiştirdim... ve donakaldım.

Rafa masamın kenarında oturuyordu.

Gözleri çıplak bacaklarıma indi, sonra benimkilerle buluşmak üzere yukarı kalktılar. "Hey."

Sutyen giymediğimin yoğun bir şekilde farkındayım. Rafa da öyle, her ne kadar dikkatini yüzümde tutmaya çalışsa da. Çıplak olarak birbirimize dolanıp birbirimizin nefesini solumamızın üstünden çok fazla zaman geçmemiştir. Ama artık geçmişimiz aramızda bir karaltı gibi girmişti.

"Jude nerede?" diye sordum.

"Ben ayrıldığımda o hâlâ dağda Butlerlarla konuşuyordu." Bacaklarıma tekrar hızlıca baktı. Giyinmeliydim ama bir yanım da Rafa'nın hazırlıksız yakalanmasından hoşlanıyordu.

Masamdaki kıyafet yığınınına yürüdüm. "Söyle bakalım?"

"Neyi söyleyeyim?"

"Geçtiğimiz yıl hakkında söyleyeceğin ne varsa. Jude'la benim yaptığımız şey hakkında."

"O bekleyebilir. Önce bunu halletmek istiyorum." Kendisini ve beni işaret ediyordu. "Sana beni cezalandırman için bir fırsat tanıdım..."

“Seni ne için cezalandıracaktım?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Ne anlamı var ki? Tapınakta aramızda olanların büyük bir rezalet olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Bakışını başka yere kaydırды ama kaydırmadan önce ne kadar incindiğini gördüm. Silahlarını bırakmıştı.

“Dün gece değil,” dedim, demek istediğimin o olduğunu düşünmesine bile kızmıştım. “İlk sefer. Onu başından sonuna kadar tıkadık. O kavga... Bana ne kadar kötü olduğunu söylemeye çalıştın ama lanet olsun, o söylediğim şeyler...”

“Tek başına söylemedin.”

On yıllık küfür maçını insafsızca eleştirmek istemiyordum. Tişörtümün kenarına yakın bir yerlerde bir leke buldum; muhtemelen çikolata lekесiydi. Birkaç saniyeyi onu ovalayarak geçirdim ama tek yaptığı şey daha da bulaşmak oldu.

“Peki ya geçen hafta?” diye ısrar etti Rafa. “Her şeyi hal etme yöntemim?”

Beni yağmur ormanında takip etmesinden bahsediyor. Geçmişimize dair sorulardan kaçınmasından. Ve söylediği yalanlardan: İkimizin daha önce hiç yatmadığına dair. Tapınak’ta Daniel’la birlikte olmak için kaldığıma dair.

İç çektim, lekeyle uğraşmayı bıraktım. “Bana neden doğruyu söylemek istemediğini anlıyorum. Eğer durumlarımız tam tersi olsaydı, hatırlamayan sen olsaydın, ben de sana söylemezdim.” Gözümün ucuyla ona baktım. “Ama muhtemelen daha ileri giderdim.”

“İnsanların içinde boynunu yalamaktan daha mı ileri giderdin?”

Vücutuma yavaşça yayılan ısıyı hissettim; aramızda olan her şeyden sonra bu anının beni hâlâ etkilemesine şaşırılmıştım. Bir kot pantolon aldım. “Rick’in Yeri’ne gelmeye cesaret ettiğine inanamıyorum.”

Temkinli bir gülümseme. "Şimdi neden sana dokunabilecek kadar yaklaşmama izin vermene şaşırdığımı anlamışsındır. Sonra beni öptün ve bir an kim olduğumu unuttum, hele de sen o kadar kendini kaptırmış görünüyorken."

Öyleydim de. Hiç benlik bir hareket değildi, iki versiyona da uymuyordu. Ama bedenim Rafa'yı hatırlamıştı, tıpkı dövüşmeyi hatırladığı gibi. Farklı bir tür kas hafızası.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor öyleyse? Bir yıl önce kimsen o musun yine?"

Pantolonu yıkanacak çamaşır yığınının üstüne attım. "Sen öyle misin?"

"Hayır."

"Ben de değilim. Bir yıl boyunca bir başkası oldum ve bunu geri alamam; istemiyorum da. Artık ben buyum. Yalnızca başka bir hayatı da hatırlıyorum. Hepsini nasıl bir araya getireceğimi keşfediyorum hâlâ."

Yeşil gözleri benimkilere baktı. "Gaby, sıçıp batırdığımı biliyorum..."

"Bu pisliği ikimiz yaptık ve ikimiz de bunun acısını çektik." Göğsüne baktım. "Artık işler farklı."

Ruh hali değişti. "Bana acıdığın için iyi davranma."

"Acıma değil..."

"O zaman bana geçen haftanın geçtiğimiz on yılı telafi ettiğini söyleme. O zaman da ne yaptığımı biliyordum, eğer Mya'yla olanı bilsen bana dokunmayacağını. Ama seni o kadar çok istiyordum ki umursamadım. Jude'la senin ayrılma sebebiniz benim..."

"Ben kendi tercihlerimi yaptım..."

"Daniel'la birlikte olmanın sebebi benim, onca yıl bu durumun ironisinin etkisini kaybettiğini sanma, ve en yakın arkadaşıma yalan söyledim, neden orada kaldığını ona hiç anlatmadım."

Hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyordu Rafa'dan. Ona biraz alan tanıdım. "Jude biliyor."

Bocaladı. "Ne zamandan beri?"

"Patmos'tan beri, geçen sene. Küçük karşılaşmamızdan sonra gerçeği anlatmam için ısrar etti, ben de anlattım."

Rafa parmaklarını başının arkasında birbirine geçirdi. "Hassiktir."

"Rafa..." Gerçek beni kemiriyordu. Gerçeği tekrar gömmeden önce yüksek sesle söylemem lazımdı. "İkimiz de feci derecede sıçtık ama kavgamızdan sonra bile sizle gelebildim. Kendi ünümü, aşağılanma korkumu seçtim kardeşimi seçmek yerine. Gerçeği seçmek yerine."

Kollarını yana düşürdü ama cevap vermedi. Kendi suçluluk duygusunu beslemekle meşguldü.

"Canını yakmamı mı istiyorsun Rafa? İlerleyebilmemiz için olması gereken bu mu; seni başka bir pencereden mi atmalıyım?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Affetmeye ne dersin?"

Göğsü kalkıp indi. "Çok kolay."

"Çok mu kolay? Daha ziyade bu konuda pek antrenmanlı olduğumuz söylenemez." Çıplak ayak parmaklarını ahşap zemine genişçe açarak bastırıp nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Bu senin beni affedemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Öyle demedim."

"Ah yani *sen* affetmeyi becerebilirsin ama ben beceremez miyim?"

"Gaby..."

"Sana vurmayacağım ya da tekme atmayacağım ya da kafanı bir duvara geçirmeyeceğim Rafa, o yüzden ya geçmişimizle başa çıktığımı kabullenebilirsin ya da kabullenemezsin. Ayrıca inan bana affetmek kolay olan seçenek değil. Kemik kırmaktan çok daha fazla çaba gerektiriyor."

Hâlâ masaya dayanıyordu, kollarını kavuşturmuş, çenesini gıcırdatıyordu. "Yaptığımı nasıl affedebilirsin?"

"Çünkü seni *tanıyorum*. Çünkü senin en iyi halini ve en kötü halini gördüm. Son yüz otuz dokuz yıldır atlattıklarımızdan ve beni barda bulduğundan beri başımıza gelenler sayesinde. Tanrım, ileri gitmek istediğim için."

"Evet ama..."

"Çünkü seni seviyorum, seni aptal!"

Cümle havada asılı kaldı. İkimizin de boşluğunu yakalamıştı. Birbirimize bakıp gözlerimizi kırptık, nefes aldık. Boynumdan yukarı kızardığımı hissediyordum.

"Hayır sevmiyorsun," dedi. Ama suçluluk ve hayal kırıklığı gitmiş, çok daha kırılgan bir şeyle yer değiştirmişlerdi.

"Bana neyi hissedip neyi hissetmediğimi söyleme Rafa."

Beni izledi, ben onu anlayamıyordum. Saniyeler uzadı.

"O zaman tekrar söyle."

Gözlerine baktım. Zor sözcüklerdi çünkü beni savunmasız bırakıyorlardı. "Seni seviyorum. Seni aptal."

Rafa konuşmadı, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bu sessiz yoğunluk yeniydi. Aramızdaki mesafeyi aşip bacaklarının arasında durdum. Ona dokunmadım.

"Bunu söylemek benim için kolay değil."

"Ben olduğum için mi?"

"Daha önce hiç söylemediğim ve ciddi olduğum için. Rafa, birkaç saat önce sana karşı hissettiklerim... değişmedi. Sana o zaman söyleseydim, inanacak mıydın?"

Hatırlayınca gözleri yumuşadı.

"O zaman şimdi de inan." Elimi göğsüne bastırıp tişörtünün ardından avcumun içine doğru atan kalbini hissettim. "Eklemek istediğin bir şey var mı yoksa burada tek başıma mıyım?"

Beni kendine doğru çekti, parmakları hafifçe kalçamın üzerinde duruyordu. "Sana karşı hissettiklerim ödümü

koparıyor. Karşı hamlelerim yok. Savunmam yok. Artık her şeyi de hatırlıyorsun. Kontrolü kaybettim.”

“Kontrol sende miydi?”

Kesik bir kahkaha attı. “Belli ki değildi.”

Birbirimizi izledik. Birbirimizi *gördük*. Elimin altında nefes alıp verdiğini hissedebiliyordum. Tüy kadar hafif bir dokunuşla çeneme dokundu, sonra da parmaklarını ıslak saçlarıma kaydırıldı.

“Özür dilerim.” Sade bir şekilde, sessizce söylemişti.

“Ben de.” Yutkundum. “Ben de özür dilerim.”

Yüzünü yaklaştırdı. Tereddüt ettiğinde onunla yarı yolda buluştum. Öpücük yavaş ve nazikti. Ellerimi tişörtünün altına kaydardım, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Boğazının gerisinden gelen o pes sesi çıkardı ve ateş beni delip geçti. Dudaklarımızın birbirine uymasını seviyordum; onun tadını seviyordum. Dilini kullanması...

Önce ben geri çekildim ama bunu bir tek tişörtünü kafasından çıkarıp yere atmak için yaptım. Bir adım geri atıp ona baktım ve sarsılmama engel olamadım. Gövdesi gerçekten felaketti. Bel’in Rafa’nın etine oyduğu yarım ay ve ortasından geçen vahşi kamçı izi... Buruşmuş yara dokusunun üzerinde parmaklarımı gezdirdim, diğer yeni yara izlerinin üzerinde, iblis kılıçlarının bıraktığı tüm izlerde... Derin ve koyu bir öfke uyandı midemin derinliklerinde ama onu kenara itip Rafa’nın teninin ısisına odaklandım. Köprücük kemiğinin yakınındaki hilalin tepesini öptüm.

Rafa, kalçalarındaki parmaklarımı sıktı. “Sana acımakla ilgili ne demiştin?” Sesi sertti.

Doğrulup gözlerine baktım, parmaklarımı göğsüne, oradan da karnına indirdim.

“Güven bana Rafa, bu acıma değil.” Parmaklarımı pantolonunun tepesine kanca gibi takıp yatağa doğru geri geri yürürken onu da çekiştirdim. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Pantolonundaki düğmeyi buldum, fermuarını aşağı indirdim. Tişörtümü başımdan çekip çıkardı. Pantolonunu ve alçak *boxer*ini çıkarmasında yardımcı oldum. O da benim çamaşırımı yavaşça çıkardı, hâlâ bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Sonra birbirimizin karşısında durduk, çıplaktık. Birkaç saat önce beraber olmuştuk olmasına ama bu farklı hissettiriyordu. Daha savunmasızdık.

Dudaklarım tekrar onunkileri buldu ve artık hiçbir tereddüt kalmamıştı. Bana verdiği yanıt sıcaklık ve arzuydu, kollarını belime dolayıp beni yatağın üzerine koydu. Tenim yanıyordu, nefeslerim çoktan kesik kesik olmuştu. Aramızdaki bu ateş, bu aceleci özlem... muziplikle, zevkle, ya da arzuyla ilgisi yoktu. Tamamen ihtiyaçtı. Bağlantı hissetmeye. Affedilmeye olan ihtiyaç. Bacaklarımı ona dolayıp bir parçam olana kadar onu kendime çektim. Nefesi kesildi ve gözleri benimkileri buldu.

“Tanrım, Gaby...” dedi.

Birlikte hareket ediyor, birbirimizi beni öylesine çözen bir yoğunlukla izliyorduk ki benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söyleyemezdik.

Kendimizi çok çabuk kaybettik.

Sonrasında birbirimize dolanmış halde yattık. Yastıklar etrafımıza saçılmıştı, nefesimizi düzenlemeye çalışıyorduk. Her yanım sıcaktı, bacaklarımı tekrar hissetmeyi bekliyordum.

“Adil değil,” dedi Rafa saçıma doğru. “Beni kendini kontrol edemeyen on yedi yaşında bir tipe dönüştürüyor-sun.” Kirli sakalı omzumu kaşıyordu. Kulağından öptüm. Ağırlığını dirseklerine verip bana baktı. “Kendimi toparlamam için zaman ver sonra tekrar yaparız. Belki bu sefer biraz daha yavaş...”

Güldüm, benden daha dayanıklıydı; sonra karnım gurladı. Çok yüksek sesle.

“Gaby, en son ne zaman yedin?”

Hatırlamaya çalışırken başparmağımla bacağımda bir çember izini takip ettim. "Bilmiyorum, Iowa'ya gitmeden birkaç saat önce? Tabii bira sayılmıyorsa."

Doğrulup oturdu, beni de kendine çekti. "Boş bir mideyle yarışamam. Haydi sana bir şeyler yedirelim."

Gülüp onu ittim ve jöle gibi olan kollarımla kıyafetlerime uzandım. Pan Beach'e doğru gelen bir iblis ordusu vardı ve Refaimler hiç olmadıkları kadar bölünmüşlerdi. Ama şu anda, bu dakikada, Rafa ve ben iyiydik.

Belki de hâlâ hepimiz için umut vardı.

İNDİRİMLİ İÇKİ SAATİ GELMEDİ Mİ DAHA?

Mutfaktan sanki bir çekirge sürüsü geçmiş gibiydi. Kilerim ve buzdolabım boşalmıştı. Gerçi çekirgeler arkalarından temizlik yapmazdı. En azından Refaimler lavaboyu temizleyip bulaşık makinesini doldurmuşlardı.

"Aç mısın?" diye seslendim Rafa'ya buzdolabına bakarken.

"Artık açım."

Dönüp Rafa'yı üstsüz bir halde mutfak tezgâhına bir tabure çekerken gördüm. Güneş ışığı pencereden tezgâhın üzerine doğru sızıp her çizici ve şarap lekesini ortaya çıkarıyordu. Rafa bana sırtı ve o mantıksız umut hissi yeniden yükseldi.

Donmuş bir tavuğun arkasında birkaç tane yabanmerisinli çörek bulup ızgaraya attım. Kahve makinesi halihazırda açıktı o yüzden beklerken ikimize de *capuccino* yaptım. Rafa tabak ve bıçak çıkardı, buzdolabında azıcık kalmış bir krem peynir buldu. Mutfağında şimdiye kadar en yardımcı olduğu zamandı. *Benim mutfağında.*

Sütün makinenin kabında tıslayıp sıçrayarak köpürmesini izlerken Maggie'yle kaç kez burada yemek pişirdiği-

mizi düşündüm ve doğru olduğunu biliyordum: Bungalov benim evimdi. Şu anda bile.

"Evet," dedi Rafa yanına tabure çektiğimde. "Artık bana geçen yıl olan her şeyi anlatabilirsin."

Şekeri ona doğru ittim, çörek ve kahve eşliğinde ona her şeyi anlattım; Jude'un ilk arayışından Idaho'daki ormanda neler olduğuna kadar. Rafa arada sırada Jason'ı aşağılayıcı yorumlar yaparak dinledi ki bunu samimi bir küçümsemeden ziyade alışkanlıktan yapıyordu, ancak Jude'un bizi kurtaran kişiyle yaptığı anlaşmadan bahsettiğimde huzursuzlandı.

"Keşke bana neler olduğunu söyleseydi," dedi Rafa kahvesinin çökeltilerini bardağında döndürerek.

Parmağımın ucuyla tabağında kalan kırıkları topladım. "Söyleseydi ne yapacaktın ki?"

"Benden ne isterse onu."

"Hayır yapmazdın."

"Neden?"

"Çünkü işin içine ben de dahildim. Her neyse, zaten o Jason'la yüz yıl önce tanıştığımızı da sana söylememizi gerektirirdi ve o da pek iyi olmazdı."

Kahveyi kafasına dikti, tartışmadı.

Birer kahve daha yaptım ve sohbet son on yılda birbirimizin hayatında olup biten şeylere geldi. Ona Keşiş Ferro'nun Rafa'nın çok sevdiği 1949 model Fiat Berlinetta'sını çok fazla grappa içtikten sonra bir ağaca çarptığını anlattım. Rafa da bana Jones'un paraşütle atlamaya başladığını ve Seth'in Manchester'da bir futbolcuyla çok kısa süren ilişkisini anlattı. Dışlanmışların Bolivia'ya bir çamur kayması yakınındaki iblis aktivitesini soruşturmak için gidip bir haftayı kurbanları çıkarmakla geçirdiklerini anlattı.

"Mya Immundilerin giderek daha fazla sayıda ortaya çıktığını söyledi," dedim.

Dışarıdaydık, ön basamaklarda oturuyorduk. Bir baca-

ğımı Rafa'nın bacağına üstüne atmıştım. Güneş evin diğer tarafından alçalmaya başlamıştı.

"Eğer hepsi Zaraqel'in tarafındaysa ve Zaraqel onları bu-
raya getirirse..." Sırtım ürperdi. Ufka baktım. En azından
gökyüzünde hâlâ bulut yoktu. Birkaç ev aşağıda biri gel-
mekte olan tehlikenin farkında olmadan bir çim biçme ma-
kinesi çalıştırdı.

"Hazır olacağız."

"Herkesin geleceğini düşünüyor musun?"

Rafa bana doğru eğilip omzumun üstünü öptü. "Başka
ne yapacaklar ki?"

Sanırım o da umutluydu.

*

Rick'in Yeri'ne beşten biraz önce gitmiştik. Rafa yer değiştire-
rek gitmeyi önerdi ki bunda şaşılacak bir şey yoktu ama onu
kordondan yürümeye ikna ettim. Günün bu saatlerini sevi-
yordum. Güneş dağların arasından batarken gökyüzü turun-
cuya bulanıp denizi mor ve altın sarısına boyuyordu. Lari-
niler parkta toplaşıp avazları çıktığı kadar bağırıp cikleyerek
her zamanki akşam karanlığı öncesi sohbetlerini sürdürüyor-
lardı. Kızarmış sosislerin kokusu ağaçların arasından geçip
bize ulaşıyordu; çocukların oyun sesleri ve köpeklerin havla-
masına karışıyordu. Bugün günlerden pazartesi idi ama Pan
Beach'te her zaman birileri tatil yapıyor olurdu.

İkimiz de kot pantolon ve botlarımızı giymiştik, botları-
mızın dayanıklı tabanları yokuşlu yolda yüksek ses çıkarı-
yordu. Arada sırada parmaklarım Rafa'nın kilere değiyor-
du, birkaç kez de onu bana bakarken yakaladım.

"Ne?"

Ağzının tek tarafıyla sırıttı. "Hiç."

Alışveriş merkezinin otoparkını geçiyorduk. Onun ku-
lûbesine başımla işaret edip, "Senin evindeki sürüden ay-
rılmışları toplamak ister misin?"

“Yok. Bara kimlerin geleceğine bakalım bir.”

Kordon vızır vızırdı. Siyah giyen garsonlar erken gelen müşteriler için masaları hazırlıyor, çatal bıçakları ayarlıyor, bardaklardaki küçük yuvarlak mumları yakıyor ve sandalyeleri düzenliyorlardı. Suda bir avuç sörfçü ve iki tane dalgaların kırılma noktasının ötesinden sörf tahtasının üzerinde ayakta kürek çekerek karaya ulaşmaya çalışan insan vardı. Cennet çiçeklerinin üzerindeki küçük ışıklar yandığında Rick’in Yeri’ne giden virajı dönüyorduk. O kadar güzel ve tanıdık ki kalbimi sızlattı.

Jude, Ez ve Zak verandanın altında çelik bir bankta oturuyorlardı. Genelde Maggie’yle oturup sokağa bakındığımız pencerenin önünde oturuyorlardı. Rafa’yla ben yaklaşıncı konuşmalarının orta yerinde durdular. Yanlarındaki boş bardaklara bakacak olursak en azından ikinci biralarını içiyorlardı. En azından konuşuyorlardı.

“İkiniz de topallamıyorsunuz,” dedi Jude onlara vardığımızda. “Bunu iyi bir işaret olarak alıyorum.”

Bir tabure çektim. “Evet, bütün pencereler sağlam.”

“Bu ikinizin artık... beraber olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Ez, Rafa’yla birbirimize baktık.

“Evet,” dedim Rafa’nın yanına otururken. “Birlikteyiz.”

“Eh geç bile kaldınız.” Zak yumruğunu Rafa’ya uzattı, Rafa da yumruğuyla ona hafifçe vurdu. Kaşlarımı kaldırıncı Zak sırtarak bana da yumruğunu uzattı. Hafifçe gülüp elimle ittim. Rafa hâlâ Jude’la göz göze gelmemiştı.

“O zaman içkiler?” Zak ayağa kalktı. “Her şey yolunda Gabe, içeri bir kere girdim bile. Kimse çılglık atarak dışarı kaçmadı.”

Ez de ayağa kalktı. “Ben de onunla gideyim. İçeridekilere konuşmaya degecek bir şey vermiş olurum.”

Yara izlerinden bahsettiğini biliyordum ama insanlar o yüzden Ez’e bakmıyorlardı. Bakıyorlardı çünkü çok güzeldi, pençe izlerine rağmen. Ayrıca Zak’i de kusursuz

siyahi teni ve kocaman omuzlarıyla gözden kaçırmak imkansızdı. Başlar anında döndü, mırıldanmalar da hemen ardından geldi. İkisi bara doğru yürüdüler, barda Simon'ı görünce şaşırdım. Hareketleri çekingendi ama bardaklara uzanabiliyor ve fıçıyı kullanabiliyordu, o yüzden altından kalkardı. Dikkatlice bir bira koyup Taya'ya uzattı. Taya Malachi'la oturuyordu, vücudu neredeyse sokağa dönüktü, hareket etmeye hazır bekliyordu. Ama birayı incelemeyi bir gösteri haline getirip başıyla onay verdi.

"Daha iyisini elde edebilir," dedi Rafa bakışımı takip ederek.

"Biradan mı Simon'dan mı?"

"İkisinden de."

Gözlerimi devirdim. "Geç bunu artık."

Tekrar masaya döndüğümde Jude'u bir bardak altlığının kenarlarını eğip bükerken buldum, düşüncelere dalmıştı. Rafa ona bakıp boş bir bira şişesine uzandı ve etiketi soymaya başladı. İkisi de yarım dakika boyunca konuşmadı. Bir şey söyleyip konuyu açmam gerekiyordu...

"Lanet olsun Jude," dedi Rafa sabrı tükenince. "Eğer geçen yıl ne yaptığını bilmemi istemiyorduysan neden laptopunda o gizemli ıvır zıvırları bıraktın?"

Jude bardak altlığının bir köşesini kopardı. "Neler olacağını bilmiyorken onları kurmuştum."

"Ne için?"

Bardak altlığından bir parça daha banka düştü. "Eski den Gabe'le ikimiz ellerimizde iblis kanı olmadan dünyayı görmeye dair espriler yapardık. Tapınak'tan ayrıldıktan sonra diğer herkes fikrini söylemeden, bir gün ikimizin kendimizi bulmak için ortadan kaybolacağımız fikrine tutundum."

"Diğer herkes derken benden bahsediyorsun."

Jude bu yorumla ilgilenmedi. "Birkaç kez, çok fazla tekiladan sonra internette gidebileceğimiz yerleri tarardım,

birkaç siteyi sık kullanılanlara eklemiştim, öyle aptalca şeyler. Sonra geçen sene Jason aradı. Hemen sonrasında Santa Monica'daki iskelede kardeşimle oturuyordum ve bu fikir o kadar da delice gelmedi. Dani'yle buluştuğumuzda ne olacağını bilmiyordum ama her türlü Gabe'e ikimizin de biraz kafa dinleyeceği o planı sunacaktım. Son sefer gitmeden önce o birkaç parça hariç laptoptaki her şeyi temizledim..."

"Evet ama *neden*?"

"Çünkü sana nereye gittiğime dair hiçbir ipucu bırakmadan ortadan kaybolmak istemedim."

"Bana söyleyebilirdin."

"Peki ne zaman yapacaktım bunu; Patmos'taki veranda da mı? Gabe burnunu kırmadan önce mi sonra mı?"

"Ne haltlar döndüğünü bilseydim o karşılaşma daha farklı gelişebilirdi."

"Hayır gelişmezdi ve sen de bunu biliyorsun. İşler o zamanlar öyle değildi. O noktada da yalnızca bizim hakkımızda değildi. Gabe de ben de başka birine konuşursak Dani'yi riske atacak kadar çok şey biliyorduk onun hakkında."

"Rasgele ipuçları bırakmak aptalca bir plandı; Mya laptopunu çalmadan önce bile."

"Eh, evet," dedi Jude. "Hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Ayrıca bilgi verme konusunda seçici olan bir tek ben değildim."

Rafa şişeden bir şerit daha soyup onu ilkinin yanına yapıştırdı. Etiket ve Jude'un yarısını parçaladığı bardak altlığı yüzünden bankı pisletiyorlardı. "O konuda seninle nasıl konuşmalıydım yahu?" dedi Rafa.,

"Bunu kesinlikle şu anda konuşmuyorsunuz." Kesinlikle sorunlarını halletmelerinden yanayım; benim cinsel hayatımı içerenler hariç. "Elişi projeleri de yetti artık." Kardeşimden bardak altlığını Rafa'dan da şişeyi kaptım. İkisi de şaşkın vaziyette bana bakıyordu.

"Hatalarınızı ekiftirip dökmek mi istiyorsunuz yoksa bunu aşabilir misiniz?"

Jude, Rafa'yı işaret etti. "Eğer o yapabilirse ben yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirim," dedi Rafa. "Burada herhangi bir üstünlüğe sahip değilim zaten."

Beş saniye boyunca birbirlerini izlediler. Sonra avuçlarını birbirlerine vurup bankın üstünden eğilerek birbirlerinin sırtlarına pat pat vurdular.

Araları öylece dzelmifti.

Erkekler. İnanılmaz.

Rafa dikleşti. "Evet. Biramız nerede?"

İçeri girdi, biz de Jude'la yarım düzine motosiklet gümbürdeyerek geçerken konuşmadan oturduk. Egzoz dumanı bize doğru geldi.

"Gaby..."

"Sorun değil," dedim. "Biz iyiyiz."

Jude gözlerime baktı. "Söylemem gerek." Bardak altlığından kalanlara baktı, kendini durdurdu. "Beni Tazmanya'daki rıhtımda bulduğun ve senin hayatta olduğunu fark ettiğim an hayatımın en önemli anıydı. Her şeyi hatırlama- ma rağmen hâlâ yle."

Başımla onayladım. Onu o gemide gördüğümde benim için de dünya nemsizleşmişti. Ona sarılmanın, kalp atışını ve boynumdaki sıcak gözyaşlarını hissetmenin bana nasıl hissettirdiğini hatırladım. *Canlı* olmasının.

"Hatırladığımız hayat bir yalan olabilir," dedi, "ama onu geek olandan daha çok zlyorum."

Yalan: Birlikte dünyayı dolaşmamız. Kahkahalar. Birbirimize göz kulak olmamız. Her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımıza dair söz vermemiz. Ayrıca son zamanlarda cahillikle verdiğimiz bir söz daha vardı: Kendimizle ilgili ne hatırlarsak hatırlayalım bunun bizi ayırmasına izin vermeyecektik.

“Ben de,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Güzel anılardı.” Yanağımı sildim, ıslak gözlerle ona gülümsedim. Parmaklarımı alıp sıkıca tuttu. Bu sabah mutfağıma vardığım ilk andan beri ilk defa yeniden kendimi bu bedene ait hissetmiştim.

Rafa, Ez ve Zak’le birlikte dışarı çıkıyordu. Taya Simon’a bir şeyler söyledi, Simon’ın cesareti kırılmış görünüyordu; sonra da Malachi’la ikisi peşlerinden geldi. Saatimi kontrol ettim. Beşi çoktan geçmişti. Sayıca bu kadar mıydık? Zaraqel ve sürüsüne karşı bizden yedi kişi mi?

Gökyüzü artık daha karanlıktı, ölen gün ışığında çürümüştü. Ta ufukta biriken karanlıkta bir şey gördüm ve kalbim acıyla küt küt atmaya başladı.

Bir küme fırtına bulutu.

SON AKŞAM YEMEĞİ

“Pizza sipariş ettik.”

Ez bana içki uzattı, diğerleri de iki masa daha birleştirip boş tabureleri topladılar, Taya tek eliyle yardım ediyordu. İyimserlik gibisi yoktu. Verandanın diğer ucundaki korkuluğa ıslak saçlı ve kalçalarında düşük belli uzun mayoları olan birkaç sörfçü yaslanıyordu. Bizi resmen görmezden geliyorlardı. Belki de bir önceki arbede sırasında buradalardı ve Rafa, Jones ve Taya’yı gördüklerini hatırlıyorlardı.

Ez denizin üstündeki bulutlara baktı. “Çarşambaya kadar zamanımız var sanıyordum?”

“Belki oradaki fırtına karaya ulaşmaz,” dedim. Ya da belki Zarael çukurdan o kadar iğrenç şeyler toplamıştır ki hava durumunu etkiliyor. “Hey Malachi, radara senin baktığını sanıyordum?”

Malachi doğuya bakıp telefonunu kapı. “Yarım saat önce hiçbir şey yoktu.” Ekrana dokunup kaşlarını çatı. “Hah. Şu anda bir fırtına uyarısı var. Birkaç saat içinde başlayacağını söylüyor.”

Denizden gelen esinti sıcak olmasına rağmen tüylerim ürperdi. Zarael için hazır olmaktan çok uzaktık. Kordonu

istila edecek Kapı Bekçileri imgesini göz ardı etmeye çalıştım. Birinci önceliğimiz onları karşılayacak bir kuvvet oluşturmaktı ve şu anda sayımız gerçekten çok azdı.

"Hâlâ yemek yiyebiliriz," dedi Taya. Yanıma oturdu, kadehini benim şişeme tokuşturdu. "Park'taki o küçük olay için beni affetmen şerefine içelim." Tekmesiyle canımı çıkardığı akşamdan bahsediyordu: Hafızamı kaybettikten sonra Tapınak Refaimleriyle ilk karşılaşmamdan. "Rafa'yla kaçıp sirke katıldığını düşündüm," kadehini Rafa'ya doğru eğip, "alınmaca yok," dedi.

"Sonra Tapınak'ta olanlar?" dedim konuşmaya katılarak. "Ölmeyi hak ettiğimi söylediğinde?" Ona kızgın değildim, yalnızca olanları hatırlıyordum.

Yüzünde telaş belirdi. Tapınak'ta ona ve Malachi'a nasıl dövüşeceğimi hatırladığıma dair blöf yaptığımda yüzünde beliren ifadenin aynısıydı. "Melekler Garnizonu'na karşı olan şansımızı mahvettiğini düşünmüştük."

Pek de eğlenmeden güldüm. "Denemedim değil."

Taya birasından bir yudum aldı. "Peki, kim olduğunu hatırlıyorsun... bu buradaki işleri değiştirmeyecek değil mi?"

"Değiştireceğini mi düşündün?"

Taya bir saniye beni izledi. "Seni tahmin etmeye çalışmayı bıraktım." Sokağı izledi, dalgınlıkla elindeki bantajın ucuyla oynadı. "Geç bile kaldılar." Daisy, Jones ve Micah'nın karşıdan karşıya geçtiğini görmüştü. Daisy'le Jones'u turistlerle karıştırmak imkânsızdı. Fazla amaca yönelik ve fazla gergin yürüyorlardı. Doğrudan bara yönelediler ama Daisy içeri girmeden bize doğru baktı. Seth ve Dışlanmışlardan bir avuç kişi ters yönden karşıya geçip ilk üçlüyü Rick'in Yeri'ne doğru takip ettiler.

"Bu çocukların dövüşmekten kaçındığını kimse söylemesin," dedi Ez. Butlerlar bardan birkaç bina ötedelerdi, bize doğru geliyorlardı. Mick omuz askısını çıkarmıştı ama

kolunun duruşu pek de doğal değildi. Etrafı kot giyenlerle ve dövmelemlerle sarılıydı: Rusty, Joffa, Woosha, sarışın aslan yeleli ve tribal dövmelemleri olan dev. Mick ve Rusty'nin genç kardeşlerinin öncülük ettiğı daha yeni ergen olmuş, art arda sigara içen, yerlere tüküren bir ekip olan kapüşonlu tugay sayesinde sayıları artmıştı.

Mick ve Rusty doğrudan yanımıza geldi. Mick kapüşonlu tugaya ilerlemelerini işaret etti. Beş çocuğun en uzun olanı Mick'e sert sert baktı, yüzündeki piercingler bardan gelen ışıkla parlıyordu. Kesinlikle Butlerlardan biriydi. Geçen hafta sokakta bana şımarıklık eden ukala oydu. Beni süzdü, artık daha saygılıydı; sonra ellerini ceplerine soktu. Arkadaşlarına başıyla işaret etti, onlar da Pan Beach'in en iyi biftekli sandviçlerini vaat eden mavi neon işaretin altındaki oyalanma noktalarına doğru salına salına gittiler.

"Onları liseden mi topluyorsun?" diye sordu Rafa Mick'e.

Mick onu görmezden gelip açık pencereden bara doğru baktı. "Serseri Merkezi'nde içki içmem için dünyanın sonunun geliyor olması lazım."

O sırada fark ettim ki Mick ve Rusty onları şimdiye kadar gördüğüm en temiz hallerindelerdi. Sakalları kısalmıştı, yüzlerini temizlemişlerdi. Rusty tırnaklarının içine giren pislikleri temizlemişti. Mick'in yağ lekeli elleri bile siyah-tan çok pembemsi görünüyordu. Kot pantolon giymişlerdi, dizleri yırtık pırtık olsa da temiz pantolonlardı ve temiz pazen gömleklerinin kollarını dirseklerinin üstüne kadar kıvrımışlardı. Onların mahkeme karşısına çıktıkları anlar dışında kendilerine çekidüzen vermekten anladıkları buydu.

“Bu öğleden sonra polisler ziyaretime geldi,” dedi Mick içerde içki içenlerin, arkadaşlarının geçmelerine izin vermek için kenara çekilmelerini izlerken. “Ute’u bulmuşlar. Çavuş bugün çok üstüme gelmedi ama geri gelecektir.”

Etrafımıza daha fazla Refaim geldi. Üzerimdeki ağırlık

sonunda azaldı: Bu işte yalnız değildik. Rusty, Ez'e doğru kaşlarını kaldırdı. "Deli sarışın ve evcil polisi nerede?"

"Henüz burada değiller," dedi Ez. "Bir daha da Jess'ten böyle bahsetme."

Daisy, Micah ve Jones yanımızdaki banka oturdular, henüz bizimle konuşmaya hazır değillerdi. Yemeklerimizin geldiği sırada veranda kalabalıklaşmıştı. Hızlıca başları saydım ve bir rahatlama dalgası hissettim. On iki saatten az bir süre önce hepimiz buradaydık; Tapınak'tan ayrılan itaatsiz grubun tamamı. Tabii o zamanlar birleşmiştik. Şu anda pek öyle değildi. Refaimler masaların ve şarap fıçılarının etrafında toplanıp kısık sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Gözleri bizim tarafa doğru kayıyordu, ürkek bakıyorlardı, sanki Jude'la ben tehlikeliymişiz gibi. İstesek de istemesek de Semyaza'yla olan bağımız bizi ayırıyordu.

Odun ateşinde pişen pizzadan bir ısırık aldım: kızarmış balkabağı, adaçayı, keçi peyniri, karamelize soğan. Daha önce hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

"Bu arada," dedim Daisy'e doğru, hâlâ çiğneyerek, "bu sabah buzdolabımı kim silip süpürdü?"

Omuz silkti. "Tapınak'ın yarısını evine davet etmeden önce istiflemeliydin."

"Hâlâ iştahlı olduğunu görmek güzel.

Yarım yamalak gülümsedi, ağzı *souvlaki*yle* doluydu. "Konuşana bak."

Ben de cevap olarak hafifçe gülümsedim, aramızdaki mesafenin biraz azaldığını hissettim.

"Buraya bizimle dövüşmeye mi geldiniz?" Jude bu soruyu bütün masaya sormuştu ama yalnızca Daisy'e bakıyordu.

"Hayır, yemekler için geldik." Ağzını bir kâğıt peçeteye silip Jude'un gözlerine baktı. "Ez'in de dediği gibi hâlâ korumamız gereken bir kasaba var."

* Yunan şiş kebabı. -ç"

Jude başını salladı, tatmin olmuştu.

"Bu boktan şey de ne?" dedi Mick pizzasının kenarından sanki ayakkabısının altında bulduğu bir şeymiş gibi tutarak. "Ananas nerede?"

"Bu *gurme* abi," dedi Rusty. "Ananasın olması gereken yerde bir ton çiğ sebze var."

Etrafımda toplanmış bu tuhaf topluluğa baktım: Dışlanmışlar ve Tapmak Refaimleri. Mick ve ekibi. Bir de ben; *ben*, burada Rafa ve Jude'la birlikteydim. İşler mükemmel değildi ama on yıldan fazla bir süredir olduklarının en iyisiydiler.

Rafa eğildi. "Butlerlara ağlamaklı mı oldun?"

"Evet, tabii." Utanarak güldüm ve kadehime uzandım. Ama sonra dudaklarının yumuşak duruşunu gördüm: Biliyordu. Anlıyordu. Çenesindeki morluğa dokundum, dövüşürken benim vurmamla oluşan morluğa. "Bırak da bunu iyileştireyim."

"Birkaç tane daha olana kadar bekleyebiliriz, nasılsa olacak."

"Çürük sayısını azaltmanı tercih ederim."

Dudakları yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. "Bu artık benim için endişelendiğin anlamına mı geliyor?"

"Sen her zaman bir endişe kaynağıydın." Öpebileceğim kadar yakında duruyordu ve bir anlığına ciddi ciddi öpmeyi düşündüm. Sonra nerede olduğumuzu hatırladım. Geri çekildiğim sırada Refaimlerin en azından yarısı büyütlenmiş bir halde bizi izliyorlardı.

"Bakın başka kim gelmeye karar vermiş," dedi Jones.

Mya ve Jess verandanın önündeki yolda duruyorlardı. Mya kot pantolon ve bol bir tişört giyiyordu. Saçlarını arkadan toplamıştı ve göz kalemini normalden çok daha az sürmüştü. Savaşa hazırdı.

Jess omzunda silah askısı olmadan gelmişti ki bu iyi bir tercihti ama bol paçalı bir kot giymişti ki bu da muhtemelen

ya bir ya da iki bileğine birden kayışla küçük tabanca sakladığı anlamına geliyordu. Yolun karşısında dalgalar sahile vuruyordu, çizgili turuncu gökyüzünün altında artık daha gürültülülerdi. Ben mi paranoyaklaşmışım yoksa fırtına bulutları son on dakikada daha yakına mı gelmişlerdi?

Mya cüretkârdı, çenesi yukarıda, sırtı denize dönüktü. "Buraya yardım etmeye geldim. İşinize gelirse."

"Bu mu?" dedi Rafa. "Bize söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Mya, gözünün ucuyla Jude'a doğru baktığında kendini ele verdi. "Alın." Jude'la aramızdaki masaya bir şey attı. Çiftlik evindeki günlük. Defterin sırtındaki kırmızı deri pul pul olmuştu, geniş paket lastikleriyle bir arada duruyordu. "Hayatımla ilgili öğrenmek isteyeceğiniz her şey orada var."

Eski, sepya fotoğrafların kenarları defterin bir ucundan çıkıyordu. Ne olduklarını biliyordum: Mya'nın annesinin bedenini 1874'te bir mısır tarlasında yakan silindir şapkalı ve yelekli adamlar. Tekrar görmeme gerek yoktu.

"Bana *Verdammt* derlerdi, lanetli, asla adıyla hitap etmezlerdi. Bu günlük, her ritüeli, her testi barındırıyor."

"Ne ritüeli?" diye sordum.

Acı acı gülümsedi. "Aile, eğer ilk seferki gibi kanım akarsa Michael'dan daha fazla durugörü geleceğini düşündü."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Virginia bile mi?"

"Hayır, kan akıtma törenleri ben kiliseyi yaktıktan sonra durdu. Virginia işlerin kontrolünü ele aldığı zaman benim yeteneklerimin sınırlarını öğrenmekle daha çok ilgileniyordu."

Mya'nın o demir odanın dışına yer değiştirip değiştiremeyeceğini görmek gibi.

"Neden çok daha önce ayrılmadın oradan?" diye sordu Jones.

"Denedim. Hep oraya geri döndüm sonunda. Başka bir yerde nasıl yaşayacağımı bilemiyordum."

Jude, başparmağını bardağının yan tarafına hafifçe vurarak Mya'yı izliyor, dinliyordu. Mya sustuğunda Jude nefes verdi ve ritim tutmayı bıraktı. "Aç mısın?"

Mya gözlerini kırptı. "Neden?"

Jude pizza tabağını işaret etti. "Bolca var."

Mya dudağını ısırды, hâlâ Jude'un ne hissettiğinden emin değildi.

"Buraya gel." Jones, Mya ve Jess'e onun yanına oturmaları için işaret etti. Daisy onlara yer açmak için taburesini kaydırıp yemeye devam etti. İkisinin de varlığının farkında olduğunu belirten başka hiçbir şey yapmadı.

"Burada vegan yemek var mı?" diye sordu Jess.

Mick dalga geçerek, "Tabii ki var," dedi.

Jess, Butler kardeşlerin en büyüğüne dönüp kaşlarını kaldırdı. "Kasabayı temizlemek için aptalca bir planın varmış diye duydum." Bardan dışarı doğru, Jess'in sesini bizimkilerden başka kimsenin duymamasına yetecek kadar konuşma sesi geliyordu.

"Belki." Mick omzuna ağzını sildi. Ananas olmamasına rağmen bütün bir pizzayı mideye indirmişti.

"Yanında harita var mı?"

"Neden?"

Jess sabırsızca nefes verdi. "Çünkü acil durum planı oluşturma konusunda senden daha çok şey bildiğime eminim."

Rusty cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı, Jess de Rusty'nin sayfayı açabilmesi için onların masasına gidip tabakları ve boşları topladı.

Ben de yaklaştım. Harita lekeliydi, motor yağı ve sigara kokuyordu ama okunabilir durumdaydı. Sahil şeridini çevreleyen sokak yığını, şehri dışarıya bağlayan iki ana yolu ve burundaki arsayı gösteriyordu.

"Pekâlâ," dedi Jess, bizden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Parmakları sayfanın üzerinde kaldı, dokunmaya pek istekli değildi. "Tahliye protokolleri felaketin doğasına ve uyarı seviyesine göre düzenlenir. Sorun gerçekten başlamadan çok daha önce acil durum ekiplerine herkesi paniklemeden şehrin dışına çıkaracakları kadar zaman tanımanız gerekir. Bu bölge kasırgaya mı depreme mi daha meyilli?"

Rusty başıyla onayladı. "Hortumlara."

"Bu demektir ki erken uyarı sistemi olacaktır. Cep telefonu uyarıları, radyo duyuruları, kapıdan kapıya yapılan uyarılar..."

"Evet," dedi Rusty. "Bir önceki yıl Fletcher Hortum'u vurmadan önce polisler emniyet arabasının üstüne bağladıkları bir megafonla tüm kasabayı dolaşmışlardı."

"İyi. O sistemi ne kadar çabuk etkinleştirirsek o kadar iyi. Tahliye işlemleri nadiren sorunsuz olur. Tehlike ne kadar büyük olursa olsun her zaman gitmeyi reddeden birkaç aptal olur." Jess Rusty'le Mick'e iğneleyici bir bakış attı. "Bu kişilerin genellikle siz olduğunu tahmin ediyorum."

"Tam isabet, tatlım," dedi Mick, sesinde bir gurur tınısı vardı.

"Bana tatlım deme. Aletleri nereye yerleştireceksiniz?"

"İlkini buraya." Parmağını haritada, şüphe uyandıracak kadar bizim oturduğumuz yere benzeyen bir noktaya bastırdı.

"Tekrar düşün," dedim. "Ciddiyim. Kütüphane de olmaz."

Bana dik dik baktıktan sonra dikkatini yeniden Jess'e yöneltti. "Kasaba boşaldıktan sonra burayı ve burayı patlatacağız," daha fazla noktaya parmağını bastırdı: bu seferki noktalar şehre giriş çıkışı sağlayan ana yollardı, "ki içeri kimse giremesin."

Tanrım, bunu gerçekten yapacaktık. Hafif bir korku

üşüştü içime. "Şu bulutlar kesinlikle yakınlaşıyor. Hazırlanmamız lazım."

"Görüşün en iyi olduğu yerler neresi?" Mya şimdi Jess'in yanında duruyordu ve gözlerini haritaya sabitlemişti.

Rusty, Jason'ın Dani ve Maria'yla birlikte kaldığı kordonun yukarı ucundaki tatil köyünü işaret etti, bir de can kurtaran kulesini. Jude haritayı kendine göre düz duracak şekilde çevirdi. Refaimlerin geri kalanı da etrafımıza gelmişlerdi, görmek için itişip kakışıyorlardı. "Bekçileri yerlerine gönderelim. İlk patlayıcılar kurulup patlatıldıktan sonra geri kalanlarımız kasaba boşalırken göz önünden çekilip bekleyecek."

Daisy denize doğru baktı. "Ya gelen o fırtına değilse?"

"O riski alamayız," dedi Jess.

Gözümün ucuyla denizde bir ışık patlaması gördüm. İşte. Bir tane daha. Şimşekler tıpkı bir ağacın kökleri gibi gökyüzünü kapladı. Gökyüzü ağırlaştı. Kısa bir gürültü geldi, istediğimden çok daha gürültülü ve yakındı. "Her ne yapacaksak şimdi yapmamız lazım."

"O konuda anlaşmazlık yok," dedi Rusty, "Bizim..."

Beton zemine çarpan botların sesine döndü. Küçük kardeşi elinde telefonuyla bize doğru depar atıyordu. Kayaarak Mick'in yanında durdu.

"Dikkat edin. Tatil köyünde ucubenin teki etrafı kolaçan ediyordu."

"Ucubeyi tanımla," dedi Jude sokağın ilerisini görebilmek için boynunu uzatarak."

"Uzun beyaz saçlı, trençkot giyen uzun boylu bir herif."

İBLİSLER, İBLİSLER HER YERDE

Tatil köyü. Dani. Maggie.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

"Git," dedi Jude. "Dani'yi kontrol et. Ben bir ekip alıp tatil köyünü tarayıp bekçilerimizi yerleştiririm."

Rafa'yla kısaca göz göze geldik, sonra ben masanın altına eğilip gözden kaybolduktan sonra boşluğa kaydım... ve Jason'ın süitinde dışarı çıktım. Maria nefesini tuttu ve kuruladığı tabağı yere düşürdü. Mermer zemine çarpıp kırıldı. Jason, Maggie ve Dani birlikte balkona döndüler. Maggie bir elini göğsüne bastırmıştı.

"Aman Tanrım, ödümü..."

"İçeri gelin," dedim, çift kanatlı cam kapıları kapatmak için onları neredeyse itekleyerek içeri yönlendirdim. "Kapı Bekçileri."

Maria kırık tabağın üzerinden atlayıp Dani'yi yakaladı ve onu odanın daha da içine doğru çekti. "Perdeleri kapayın," diye tısladı.

Maggie büyük pencereye doğru atılıp perdenin ipini çekerek odayı kararttı. Dışarısı halihazırda olması gerekenden daha karanlıktı ve havada yağmur kokusunu alabiliyor-

dum. Maggie de Maria ve Dani ile birlikte kanepenin arkasına eğildi. Telaşlı nefeslerini duyabiliyordum. Korkularını hissedebiliyordum.

Jason ve ben çift kanatlı cam kapıları iki yandan kapatıp destekledik. Kapı Bekçileri uçamıyorlardı ama balkondan balkona yer değiştirebilirlerdi. Camı örtmek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu: Ne panjur ne perde vardı. Burada, tatil köyünde tesadüfen bir Kapı Bekçisi olabilirdi. Olmayabilirdi de.

Gökyüzü yeniden parladı, sonra kuvvetli rüzgâr kapı mandallarını sarstı. Lanet olsun, şimdi her yer bulutla kaplanmıştı.

"Fırtına neredeyse başlayacak," diye fısıldadı Dani. Korkuyordu. Benim ani gelişimin de yardımı olmamıştı. Kanepenin arkasına gidip onlara katıldım.

"Gitmeniz gerek."

"Hayır, Gabe," dedi Dani bileğimi yakalayıp. İnce parmakları sıcaktı. "Burada olmam gerekiyor. Jason'ın da burada olması gerekiyor."

"Şu anda değil. Jason seni ve anneni güvenli bir yere götürebilir. Sen de her neredeyseniz bizi oradan izleyebilir ve..."

"Lütfen beni gitmeye zorlama."

"Dani," dedim sabırsızca. "Tam *burada* bir Kapı Bekçisi var, aşağıda sinsi sinsi dolaşıyor. Yalnız olmadığını garanti ederim. Burada kalmıyorsun. Hiçbiriniz kalmıyorsunuz."

"Sizin olduğunuz yerde daha güvendedeyiz."

"Yavrum," diye fısıldadı Maria, "bir kez olsun mantıklı düşün. Gabe bile şu anda bizi koruyamaz."

Maggie parmaklarıyla boğazını kavramıştı. "Peki kasa-baya ne olacak?"

Onlara planı anlattım.

"Annemle olmalıyım," dedi.

"Tabii ki." Jason da yanımıza geldi. "Onu da yanımıza alırız."

"Jason, annemle ben Pan Beach'i bırakamayız. Eğer tahliye merkezine gitmezsek insanlar fark ederler. Bizi bulmaya çalışırken kendilerini tehlikeye atarlar."

"Ben sensiz gitmiyorum."

"Benim burada olmam gerek. Simon için de."

Maggie'nin bileğine dokundum.

"Maggie ve annesiyle gidebiliriz," dedi Dani. "Jason da bizimle olur, böylece güvende oluruz."

Bir karşı argüman oluşturmaya çalıştım. Beceremedim. "İyi." Jason'ın gözlerine baktım. "Ama ilk bela işaretinde onları gezegenin öbür tarafına götüreceksin. Kimin önünde yer değiştirmek zorunda olacağın umurumda değil."

İlk patlayıcı ben Rick'in Yeri'nin arkasındaki otoparka vardıktan yaklaşık üç saniye sonra infilak etti. Yarım saniye içinde arabaların alarmları çalmaya başladı. Onu bağırış çağırış izledi. Park etmiş arabaların arasından zikzak çizerek sokağa doğru koştum. İnsanlar kafelerden ve barlardan farklı yönlere doğru akıyor ve patlamadan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Mick'in çocukları bir sokak aşağıdaki sörf dükkânına da uğramış gibilerdi. Kırık camlardan buram buram duman çıkıyor, yanan cam yünü kokusunu dışarı taşıyordu. Sokak lambaları da yandığı için ortalık yeteri kadar bulanık görünüyordu.

Kordonun tam ters ucunda bir patlama daha oldu. Çığlıklar. Panik.

"Gabe!

Rick'in Yeri'nin önündeki yola bakındım ve Micah'nun kalabalığı aşıp yolun karşısına doğru koştuğunu gördüm.

"Bekçiler yerlerinde," dedi bana ulaşırken. "Etrafı temizledikten sonra yağmur ormanının yakınındaki iskelenin sonunda bir araya geleceğiz."

"Tahliye ne olacak?"

"Kararı Mick verdi."

Başımla onayladım. Bomba tehdidi artı iki patlama: bu

tabii ki yeterli olacaktı. Tatil köyüne doğru baktım. Güven içinde çıktıklarından emin olmalıydım. Ama belki iblisler Dani'den haberdar değillerdi ve eğer onu benimle görürlerse önemli olduğunu anlayacaklardı. Onu koruyabilmenin en iyi yolu ne olurdu?

Sirenler başladı. Polis arabaları. İki itfaiye arabası.

"Haydi gel." Sahilin üstündeki korkuluklara doğru yöneldim, tekrar yer değiştirmeye hazırdım. Botlarım kuma değmeden önce hava başka bir patlamadan ötürü titredi. Sörf dükkânında başka bir şey çıkmıştı. Bir çete yolun karşısına akın ediyordu. Ben boşluğa girmeye fırsat bulamadan dışarıda yemek yiyen ve içki içen korkmuş insanlar kordonun iki ucunu kapatan ateşlere dehşet içinde bakarak bizi itip kakmaya başladılar. Ani ve sert bir rüzgâr esti; yağmur habercisiydi. Sıcaklık birkaç derece düştü. Bir şimşek daha çaktı. Dalgalar kıyıya sertçe vuruyordu.

Fırtına başlamıştı ve sahil insanlarla doluydu.

Lanet olsun.

"Diğerlerini çağır."

Micah başıyla onayladı ve karanlığın içine doğru depar attı. Ben de takip ettim, bir kum tepeceğinin ardına geçer geçmez yer değiştirdim.

Sessiz, loş yatak odama vardım, kılıcımı kapıp Rafa'nın mutfağına yer değiştirdim. Kulübe boştu ve kahve kokuyordu, yerler boş silah kılıflarının çöpleriyle doluydu. Onları alt üst edip bir saya ve iki bıçak buldum. Katanamı kılıfına koyup kayışı başımdan geçirdim. Bir bıçağı botumun içine yerleştirdim, diğerini de kalçama.

Sonra tekrar kumların üzerindeydim, ilk ayrıldığım yere yakın bir yere varmışım. Rüzgâr şimdi daha kuvvetli esiyordu. Sahilin ilerisinde daha fazla bağrımsa vardı. Hafifçe koşarak yaklaştım ve Jess'i Pan Beach'in tombul polis çavuşu Des McIvor'a işaret edip bağırırken gördüm. Polis megafonunu kaldırdı, Jess'i kenara çekilmek zorunda bıraktı.

“Herkes sakın olsun.” Sesi megafondan geçerken çıtırdıyordu. “Hepinizin golf sahasına gitmesi gerekiyor. Hız limitini unutmayın. Tekrar ediyorum: Golf sahasına tahliye ediyoruz. Eğer bir ziyaretçiyse, otoyola çıktıktan sonra işaretleri takip etmeniz yeterli.”

Kalabalık tedirgince dolanmaya devam ediyorlardı. Sörfçüler, ot içenler. Akşam yemeği için şık giyinmiş çiftler. Dondurma külahlarını tutup ailelerine yapışan çocuklar. Düzinelerce insan. Ortada kalmış ve savunmasız.

“Fırtınaya neyin sebep olduğunu araştırıyoruz...” McIvor, buruşuk gömleklili, gri saçlı ve çavuşun ne yaptığını bilmediğine inanan bir adamla hararetli bir tartışmaya girdiği için konuşmayı bırakmıştı.

Çatal şimşekler çaktı; sahil kesik kesik ışıklarla aydınlandı. Burada kaç insan olduğunu saymaya çalıştım ama birkaç saniye boyunca gözüm kamaştığından hiçbir şey göremedim. Gök o kadar yakında gürledi ki göğüs kafesimde yankılandı. Kordonda, uzaktaki başka bir megafondan da tahliye talimatları tekrar ediliyordu. Omuzlarımin arasında ki kabzaya uzanıp örülmüş deri kayışa dokundum. Eski bir alışkanlığımı.

Büyük bir damla burnuma çarptı. Bir şiddetli esinti daha gelirken denizdeki tuz kokusunu ve korkuyu taşıdı. Bardaktan boşanmak üzereydi ve bu insanlar sokağa dönme riskini almaktansa bir fırtınaya yakalanmayı tercih ediyorlardı.

Rafa’dan, Jude’dan ya da başka birinden bir iz yoktu. Bekçiler hâlâ yerlerinde miydi?

Kumsala tırmanıp daha iyi bir görüş açısı yakalamaya çalıştım. İç organlarım yer değiştirdiği sırada tepeye varmak üzereydim. Göz açıp kapayınca dek kör edici parlaklıktaki bir ışık manzarayı böldü ve tekrar midem büzüştü. Ve tekrar.

Tedirgin kalabalığın ardındaki sahil artık boş değildi.

Uzunca devam eden kumlar hayatımda gördüğümünden çok daha fazla iblisle doluydu.

BİR O YANA BİR BU YANA

Düzinelerce Kapı Bekçisi büyük kılıçlarını çekmişti.

Zincir zırhlar giymiş zebaniler sopa taşıyorlardı.

Bir de Immundiler. Çok fazla Immundi. En azından iki yüz tane vardı. Sahil onlarla kararmıştı. Hangi cehennemden gelmişlerdi?

Midem bulandı. Zaman yavaşladı ve eziyete dönüştü.

Düşünemiyordum.

Buna hazırlıklı değildik.

Buna hiçbir zaman hazır olamazdık, yüz yıl daha geçse de olamazdık. İlerleyen bir sürünün karşısında ne yapabildik ki? Zaraqel bunların hepsini buraya nasıl getirmişti?

Bir dalga kıyının sığ kısmına çarptı. Sokaktaki arabalar hızlanıyor, lastikler gıcırđıyordu. Bağırış çağırış vardı. Yanan plastik ve acı duman.

Sahildeki kalabalık henüz dağılmamıştı. Kâbusu görmemişler miydi? İblisler gelmeye devam ediyordu, elli metreden uzak değillerdi ve görülmeyi bekliyorlardı. Dehşet yaymak için istekliydiler.

Şimşek gökyüzünü yırttı. Zebaniler tek bir ağızdan hırlayıp kükrüyorlardı; rüzgârı, trafiğı ve sahile vuran dal-

gaları aşan korkunç bir sestti. Şiddet ve acı vaat ediyordu. Yanıt topluca atılan bir çığlık; iliklere kadar hissedilen bir dehşetten doğan bir sestti ve kasabadaki ışıklar söndü.

Sürüyle insanların arasına girip...

"Eğil!"

Ateşlenen iki el silah havayı delip geçti, gök gürültüsünden daha keskin, daha talepkârdı. Kalabalık kuma çömeldi. Eğilip sese doğru döndüm ve omzunda bir ışık parlaması olmadan önce çok kısa bir an için Rusty'i gördüm. Füze uçarak yanımdan geçerken sıcaklık dalgasını hissettim ve sonra...

Güüm.

Dünya parçalandı. Zemin botlarımın altında titredi. Başım uğulduyordu. Patlamanın hemen ardından sersemlemiş bir duraksama oldu, rüzgâr bile nefesini tutmuş gibiydi, hemen sonrasında iblis ordusundan savaş nidaları yükseldi.

Bu nidalar arkamdan açılan seri ateşle karşılandı.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar elleri ve dizleri üstünde kumsalın tepesine, iskeleye doğru tırmandılar. Çığlık atıyor, ağlıyorlardı; sörf dükkânını ele geçiren yangın onları arkalarından aydınlatıyordu. Fırtına bulutları alçalmıştı, gökyüzü ağırdı, sanki gece çoktan üzerimize kapanmış gibiydi.

"Gaby!"

Seslenen Jess'ti, elleri ve dizleri üstündeydi, bir elinde silah tutarken kalabalıktan sıyrılmaya çalışıyordu.

"Onları buradan götür," diye bağırdım, sonra da Butlerların silah depolarıyla giderek kararan sahilde ilerledikleri yere doğru yer değiştirdim. Onların birkaç metre arkalarında, yarı otomatik ateşin sağır eden gürültüsüne vardım. Burnum anında dumansız barut kokusuyla yandı. Bir anda taktığı anladım. Mick ve çocukların hepsi, kapüşonlu tugay da dahil olmak üzere omuz omuza ilerliyor,

Immundilerin ön sırasına istikrarlı bir devinimle ateş açıyorlardı. Arkalarından Refaim takip ediyordu. Silahları hazır, Ateş fırtınası durur durmaz dövüşün içine yer değiştirebilmek için birbirlerinin kollarına girmişlerdi.

Jude ve Rafa vardığını hissettiklerinde bana döndüler. Onları geçip Mick'in omzunu yakaladım ve kolum bir şarjör daha boşaltırken oluşan titrek geri tepmeleri emdi. Ağzı amansız bir ifadeye bürünmüş, gözleri cehennemden yumurtlayıp kendi kasabasını işgal eden orduya kilitlenmişti.

Daha fazla gökyüzünü çarşaf gibi kaplayan yıldırımlar düştü. Yağmur artık daha ağırdı, burnumdan aşağı akıp ağzıma giriyordu. Kapı Bekçileri ve zebaniler ön safları terk ederek Immundileri, kurşunlar onları delip geçerken takılıp düşmeye bırakmışlardı. Ancak Butlerların silahları iblisleri yalnızca yavaşlatıyordu, öldürmüyordu Zrael'in ordusu hızla ilerlemeyi sürdürüyordu. Keskin dişleri, keskin pençeleri ve keskin kılıçlarıyla.

"Yükseğe git," diye tısladım Mick'in kulağına.

Mick tüfeğinin şarjörünü değiştirmesine yetecek kadar durdu. "Bekle." Silahı boşalttı. Patlama kulaklarımda gümbürdüyordu.

Caddeden daha fazla çığlık geldi. En az üç zebani kalabalığı kordon boyunca kovalıyordu. Tam o arada silah sesleri geldi: Jess onları durdurmaya çalışıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdım. "Git Jess'e yardım et. Oraya girmemize izin ver."

Ama söylerken bile bu kadar çok iblisi durduramayacağımızı biliyordum. Mick ve milis kuvvetleri düşman safalarını zayıflatırsa da Yirmi yedi Refaim'le mümkün değildi. Ama başka ne yapacaktık; arkamıza yaslanıp Immundilerin Pan Beach'i istila etmesini mi izleyecektik? Cehennem yaratıklarının onlardan kaçacak kadar hızlı olmayan herkesi yok etmesine izin mi verecektik? Katanamı çekip rüzgâra ve yağmura karşı gözlerimi kısıtım.

"Hazır mısınız?" dedi Jude, sesi saflardaki herkesin duyabileceği kadar yüksekti. Bana döndü. "Hayatta kal."

"Sen de." Kalbim fırlayacaktı.

Saflara baktım. Tüm değer verdiğim insanlar buradaydı: Ez ve Zak, Taya, Micah, Malachi, Daisy ve Jones. Mya, evet ona ne olduğunu da umursuyordum. Malachi'ın yanındaydı, yerinde duramıyordu ama kararlıydı.

Bir de Rafa.

"Ben seni kollarım," dedi ve eğildi, beni bir kez, sertçe dudağımdan öptü.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında tuhaf bir şekilde yoksun hissettim. "Ben de seni."

Burada herhangi birimiz ölebilirdi. Hepimiz ölebilirdik. Nefes alamıyordum, bacaklarımı hissedemiyordum.

"Şimdi!" diye bağırdı Jude.

Nabzım hızlandı. Adrenalin dalga dalga arttı. Düşünmeye zaman yoktu. Derin bir nefes alıp herkesle birlikte yer değiştirdim ve öfkeden kudurmuş Immundilerin oluşturduğu duvarla karşı karşıya geldim.

Koca kafalı iblislerden bir savaş nidası daha geldi ve aradaki mesafeyi yok etmek adına kendi yaralılarını ezdiler.

Saniyeler içinde etrafımızı sarmışlardı.

Rafa'yla sırt sırta duruyor ve saldırıyı savuşturuyorduk. Jude'la Daisy birkaç metre ilerideydi ve etrafları çoktan hırıldayan çukur pislikleriyle sarılmıştı. Rüzgâr çeliklerin çarpışmasının çıkardığı öfkeli sesi taşıyordu. Okyanus sahili dövüyordu. Engelliyor ve saldırıyordum, iblisleri uzakta tutmak için kılıcımı genişçe savuruyordum. Savunmamı delmeye çalışan dört, hayır beş iblis vardı. Etrafım açık olsaydı rahatlıkla beş Immundi'nin hakkından gelirdim. Bu beş para etmezler için fazla kabiliyetli, fazla hızlıydım. Peki ya bu kadar sıkışık bir yerde yumuşak kumun ve sağanak yağmurun altında çalışmak? Çok daha zordu.

Rüzgâr şiddetlendi ve beraberinde kötü bir koku getir-

di: kükürt. *Siktir*. Zaraqel ordusunu doğrudan cehennemden toplamıştı. Göküzünün kendiyle savaşmasına şaşılacak bir şey yoktu. Bu basit bir iş değildi. Bu saldırıyı son birkaç saatte planlamamıştı: Kapı Bekçileri'nin lideri bu büyük çaplı saldırıyı yıllardır planlıyordu. Biz yalnızca ona şimdi başlaması için bir bahane vermiştik. Burada.

En yakınımdaki iblise sert bir hamleyle kılıcımı savurdum, kolunun dirseğinden aşağısını kopardım. Uluyup yere dūřerken arkasından gelen Immundi'yi dūřürdü. Avantaj bana geçince kılıcımı ikinci iblisin boğazına gütürdüm.

Kan. Her yerde. Bir de acı gerçeklik: benim işim buydu. Bir yüz yıldan uzun süredir bunu yapıyordum. Bununla gurur duymuyordum ama en azından artık ne yaptığımı biliyordum. Zamanlama her şeydi.

Yaęmur yana doğru yağmaya başladı, o kadar yoğundu ki dünya beyaza dönüyordu. Tiřörtümü vücuduma, saçımı yüzüme ve boynuma yapıştıırıyordu. Baldırlarım ağrıyordu, kollarım çoktan ağırlaşmıştı. Artık şimşek durmaksızın çakıyor ve sanki dünyanın en korkunç dans partisindeymişiz gibi sahili aydınlatıyordu. Bir görünüp bir kaybolan dişler ve kılıçlar. Gümüşe dönen siyah irisler. Arkamda Rafa küfredip homurdanıyordu. En azından hâlâ ayaktaıdı. Bařka kimsenin nerede olduğunu bilemiyordum, Zak'ın, Ez'in, diğerlerinin... tek yapabildiğim kılıcımı savurup engellemekti. Dani'yi ve Maggie'yi dūřünmemekti. řu anda nerede oldukları, güvende olup olmadıkları konusunda dūřünemiyordum.

Et ve kemikleri yarararak yolumu açtım, iblisler çok yakında olduklarında dizlerimi ve dirseklerimi kullanıyordum. Ellerim parlıyordu; kandan mı yağmurdan mı anılayamıyordum. Sayamı engellemek katanamı da saldırı için kullanıyordum. Tekrar tekrar. Immundiler gelmeye devam ediyorlardı. Daha hâlâ bir Kapı Bekçi'siyle kılıçlarımız çarpışmamıştı. Nerelerdi? Neyi bekliyorlardı?

Üç Immundi'yi geri püskürttüm. Sayamayacağım kadar fazlası etrafımıza bir nehir gibi aktı, kordon boyunca dalgalanıyorlardı. Gök gürültüsü gökyüzünü yardı. Sonra iki Immundi en yakınimdaki iblislere doğru kanlar içinde çarptılar. Gözümün ucuyla kızıl saçları ve onları buraya kimin yolladığını gördüm. Kaburgalarımın içinde umut patlaması oldu.

Uri.

"Arkadaşlarını da yanında getirdin mi?" diye sormayı becerebildim eğilip bloklarken. Üzerime gelen iblislerden gözlerimi ayıramıyordum ama Uri'nin söylediklerini açık ve net bir şekilde duydum.

"Evet, bütün Tapınak'ı."

Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama bir ordumuz olmuştu.

Bu sayede pratikliğimi geri kazandım. Rafa'yla omuz omuza gelmeden önce dört Immundi daha öldürmüştüm. Yan yana ilerledik. Uri de yanımızdaydı artık ve başka bir yere bakabildiğim bir arada Callie'yi gördüm. *Daniel*'ı da. Sayımız artık ilerledikçe bir hat oluşturabilecek kadar vardı. Onları geri püskürtürken (çoğunlukla) Immundilerin üstüne basıyorduk. Yağmur artık iyice bastırmıştı ve ıslak kıyafetlerim bana yapışıyordu. Hâlâ Zaraqel'den, onun Kapı Bekçileri'nden ya da onların cehennem yaratıklarından bir işaret yoktu. Daha fazla ateş sesi geldi, Immundilerin artçı kuvvetlerini hedef alıyorlardı. Mick ve ekibi iskele üzerinde yerlerini almıştı.

Cehennemden yumurtlayan yaratıkları kordondan siren sesi gelmeden önce sahilin yukarılarına yirmi metre kadar sürmüştük. Sirenin sesi eski modellerdendi, yerel futbol maçlarındaki gibi. Bir anlığına tahliyenin bir parçası olduğunu düşündüm ama sonra sahildeki Immundileri sanki komut almışlar gibi dönüp koşmaya başladılar. Neden geri çekiliyorlardı?

Aslında umursamıyordum.

"Geri çekilin!" Daniel'm sesi yağmurla sırlıklam olmuş rüzgârda duyuluyordu. Emir bizim ekibimiz için değildi ben de onu duymazdan gelip kordona doğru hızla koştum. Oradan çığlıklar ve daha fazla ateş sesi geliyordu.

Omzumun üstünden hızlıca geri baktığımda Rafa'nın, Jude'un, Daisy'nin arkalarında daha fazla Refaim'le beni takip ettiklerini gördüm. Mick'in milis kuvvetleri Immundilere ateş etmeye devam ediyorlardı: tüfek ağızlarında parlayan ışıklar iskelenin diğer ucunu aydınlatıyordu.

Parmaklıklardan tam zamanında atlayıp olması gerekenden büyük tekerlekleri olan bir ute gördüm; bir düzine anten kaldırımın üzerinde sekip yana yatarak kordona doğru gidiyordu. Yan tarafından Rusty ve Woosha sarkıyor, tatil köyüne doğru koşan bir grup Immundi'ye ateş ediyorlardı. O iblisler de diğerleri gibi geri mi çekiliyorlardı yoksa başıboş insanları mı avlıyorlardı? Kumda depar atmaktan bacaklarım yanıyordu ama Butler ekibine yetişebilmek için kendimi daha fazla zorladım.

"Bu aşağılık herifleri biz hallederiz!" diye bağırды Rusty, sörf dükkânının hemen dışında ute bir itfaiye aracına çarpmamak için direksiyonu kırdığında. Sarışın aslan yeleli motoru gazladı ve ute patinaj yaptı, sonra toparladı.

Koşumu yavaşlattım, Rafa da bana yetişti, nefes nefeseydi. "Burası lanet olası bir savaş alanı."

Haksız değildi. Benzincinin dışında bir spor araba elektrik direğine geçmişti. Bisiklet kiralama yerinin enkazının karşısında yan dönmüş bir arazi aracı vardı. Kordonun her iki ucundaki yangınlar hâlâ alevleniyor ve etraftaki dükkânlara yayılıyordu. Tanrım, umarım herkes dışarı çıkmıştır ya da en azından iyi gizlenmişlerdir. Kasabayı tamamen boşaltma fırsatını kaçırmıştık. Tanrı'ya şükür Jason kızları uzaklaştırmıştı.

Daisy sokakta ağır adımlarla yürüyordu, her iki elinde

ikiz *sai* vardı. Jude onun yanındaydı, kılıcını kot pantolonuna siliyordu. Arkalarından Refaimler sokağı kaplayacak şekilde yayıldılar. Taya sahildeki kestirmeden hızla önümüze çıktı. Sol elinde bir kılıç vardı ve sağ elinin de sağlam dört parmağıyla testere gibi bir avcı bıçağını sıkıca tutuyordu. Mick'in ekibinden biri ona bıçağı vermiş olmalıydı çünkü kesinlikle Refaimlerin kullandığı bir şey değildi.

"Ben barı kontrol edeceğim," diye seslendi ve yüzünü fırtınayla karışık yağın yağmura dönerek yolun karşısına doğru hızla koşmaya başladı.

Birkaç sokak ötede polis sirenleri başladı. İleride Immundiler iskelenin ve sahilin üzerinde Rusty ve arkadaşlarından uzakta kümeleniyorlardı. Araçları sertçe fren yaptı ve çocuklar dışarı atlayıp iskelenin korkuluklarına dizilmiş olan Mick ve ekibin geri kalanına katıldılar. Biz onlara ulaştığımız sırada hiç ayırım yapmaksızın iblis kalabalığına doğru ateş ediyorlardı.

Jess, Mick ve Joffa arasına sıkışıp kalmıştı. Mya biraz daha ileride duruyordu, saçlarını kafasına yapıştırmış, geri çekilen cehennem yaratıklarına doğru silahını doğrultuyordu. En azından kızlar ateş etmeden önce hedef seçiyorlardı.

Sahil ölü ve yaralı Immundilerle dolmuştu. Kaçan iblisler menzilin dışına çıktıklarında Mick ve ekibi dikkatlerini kumsalda hâlâ hareket eden şeylere çevirdiler. Her bir el ateş kafamın yanına atılan bir yumruk gibiydi. Katliamın boyutu iblis olsun olmasın midemi bulandırıyordu.

"Bu yeterli olur," diye bağırdım. "Durun."

Mick birkaç el daha ateş ettikten sonra patlamalar durdu. Bir gök gürültüsü takip etti ki silahlara kıyaslayınca sesi daha kısıktı. Yağmur aniden durdu, sanki biri musluğu kapatmış gibiydi. Tapınak Refaimleri sahilin diğer tarafına, yağmur ormanının kenarındaki dağlık alana çe-

kilmişlerdi. Uri abartmamıştı: O ve Daniel bütün Tapınak ordusunu getirmişlerdi.

Jones omzuma dokundu. "Biz bir kasabayı hızlıca temizleyelim." Daisy, Micah ve Malachi ile koşarak uzaklaştılar. Jude nefesini düzenlemek için parmaklıklara tutundu. Ekibimizin geri kalanı da aynısını yaptı. Yağmurun yüzüme taş gibi inmemesi rahatlatıcı bir histi. Bir süre bunun keyfini çıkardım.

"şimdi ne olacak?" diye sordu Mick silahını doldururken.

Hâlâ her yerim titriyordu, ayakta zor duruyordum. "Bilmiyorum. Bana bir saniye ver." Sular avucumdan ve parmaklıklardan akıyordu. şu anda onları yenecek sayıya sahip miydik? Saldırmalı mıydık? Maggie'yi arayıp güvende olduğunu kontrol edecek kadar zamanım var mıydı?"

"Hızlıca düşün," dedi Rafa yakında durarak. Bakışını takip ettim.

Immundiler sahilde, tatil köyünün önünde toplanıyor ve tekrar saldırmak üzere pozisyon alıyorlardı.

Görünüşe göre bizim yerimize kararı vermişlerdi.

BÜTÜN EKİP BURADA

Uri cisimlendi. Çok yakınma. O kadar sinirli ve gergindim ki neredeyse kafasını kesecektim. Yana doğru eğilip benim kılıcımı kendi kılıcıyla engelledi.

"Siktir!" Kalbim muazzam bir şekilde tekledi ve kılıcımı indirdim.

"Beni gördüğünü sandım." Doğruldu, hâlâ gergindi.

"Hayır Uri, şu anda tek görebildiğim o tekrar toparlanan sürü."

"O zaman bize bir sonraki hamlenizi söyle. Bu senin gösterin unuttun mu?"

Lanet olsun. İşin başında sen varmışsın gibi davrandığında böyle oluyordu işte. Immundiler kesin olarak yeniden pozisyon almışlardı ama harekete geçmemişlerdi. Şimdi sayıları daha mı fazlaydı? Lanet olsun, sanırım öyleydi; bu nasıl olabiliyordu?

"Sen git," dedi Mya alnındaki yağmurdan sıırıslıklam olup yapışmış saçı çekerek. Göz kalemi yanaklarından kömür gözyaşları gibi akıyordu. "Geri döndüklerinde Jones ve diğerlerini gönderirim."

"Sen de onlarla gel."

Mya'nın bakışı Jude'a kaydı, Uri'ye bakmaktan kaçınıyordu. "Ama o durumda Jess bu ekibi kendi başına idare etmek zorunda kalacak."

O sırada Jess, Rusty'ye tüfeğinin durumuyla ilgili bir ders veriyordu.

"Jess duruma hakim," dedim. Kaldırımdan indim ve herkesin dikkatinin bende olduğundan emin oldum. Ez bıçaklarımı temizliyordu. Zak dün akşam Tapınak'ın dışında şakağında yumruk yediği yere hafifçe dokunuyordu. "Haydi oraya gidelim." Uzaktaki Refaim kalabalığına işaret ediyordum.

"Yer değiştirerek," dedi Rafa. "Şuradakileri mecbur kalmadan önce tetiklememize gerek yok." Sahilin diğer tarafındaki iblisleri işaret etti. Gözlerimiz buluştu, parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim ki yolda enerji değiş tokuşu yapabilelim.

Tapınak ordusunun arkasında cisimlendik ve ekibin geri kalanının da etrafımıza vardığını hem duydum hem hissettim. Kobalt mavisi bulutlar alçalmıştı, aniden parlayıp güm-bürdüyörlerdi ama yağmur bekliyordu ve rüzgâr da hafifçe iç çekmeye geçmişti. Hava tehditkâr bir elektrikle yüklüydü.

"Daniel," diye seslendi Jude, asker kalabalığının ardından duyulabilecek kadar yüksek sesle.

"Buradayım."

Kalabalığın arasından ilerledik. Yanından geçtiğim her bir Refaimlinin ya koluna ya omuzlarına dokunarak onlarla selamlaştım ve hızlıca kimin ne kadar yaralandığına baktım. Çoğunlukla kesikler ve kamçı izleri vardı, birkaç tane daha derin yara vardı ama çoktan iyileşmeye başlamışlardı. Bizim ekibimiz onlara katıldığında kısık sesli karşılamar ve sırtlara hafifçe vurulan yumruklar duydum. Herkesin üstü başı darmadağınktı.

Daniel, Uri ve Callie ile birlikteydi. Onlar gibi dövüş kıyafetlerini giyiyordu; siyah üst, siyah pantolon ve botlar.

Kolları Immundilerin kanıyla lekelenmişti. Beşler'in üç üyesi gerçekten de ellerini pisliğe sokmuşlardı. Daniel Jude'a, Rafa'ya ve bana hızlıca bir göz attı; zarar görmemiş olmamıza memnun görünüyordu.

"Micah aradı ve neyle karşı karşıya olduğunuzu söyledi." Sahile doğru baktı. Immundiler hâlâ pozisyonlarını koruyorlardı. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Zarael'in bir sonraki hamlesini beklemek," dedim. "O ilk saldırı bizim gücümüzü ölçmek içindi."

Daniel başıyla onayladı. "Tüm gücüyle saldırmadan önce başka kimlerin geleceğini görmek istedi."

Refaimlerin geri kalanları, yüz elli sekiz askerin tamamı birbirlerine yakın duruyorlardı, bir sonraki tehditten ötürü gerginlerdi. "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordum.

Daniel bana ironik bir ifadeyle azıcık gülümsedi. "Zebediah."

"Gerçekten mi?" Zeb, Beşler Konseyi'nin en etkisiz elemanıdır. O ve Magda dini ve felsefi uzmanlık sağlarlar; iblis saldırıları için bir iddiaları yoktur.

"Hepimizin burada olması gerektiği konusunda çok katıydı. Kendisi de dahil olmak üzere."

"Zeb burada mı?" Jude parmak uçlarına kalkıp etrafımızdaki yüzleri kontrol etti. Hiç mantıklı gelmiyordu. Zeb kendi özel kütüphanesini yemek yemek için bile zor bırakırdı; değil dünyanın diğer tarafına yer değiştirip bir savaşı izlemek.

"Tatil köyünde Magda ve diğerleriyle bir odada," dedi Callie. "Senin küçük kahinin ona ulaştı ve..."

Geri kalanını duymadım çünkü boşluktaydım; bir an sonra da Jason'ın tatil köyündeki gölgeli odasında. İki düzine Refaim bana doğru döndü: Magda ve Zeb, Tapınak'taki diğer birkaç akademisyen ve IT uzmanı. Görmek istediğim yüzler değillerdi. Burada da elektrikler kesikti ama çay mumları mutfak tezgâhında buzlucamların içinde yanı-

yordu. Yayıdığı ışık dışarıdan görülemeyecek kadar zayıftı. Öyle olmasını umuyordum. En azından burası tamamen karanlık değildi. Henüz.

"Dani nerede?"

"Buradayım, Gaby. Buradayım." Minicik sesi büyük yatak odasından geliyordu, sonra kapının ağzında Jason'ın elini tutarken görüldü.

İçimi bir rahatlık kapladı. Katanamı kılıfına koyup diğer herkesi göz ardı ettim.

"Neden hâlâ buradasınız?" Onlara doğru yürüdüm, botlarımın topukları ahşap zeminde çok ses çıkıyordu. "Mags nerelerde?"

Onların arkasına baktım. Süitte mum ışığı titreyerek yatak odasında doğru hafif bir ışık yansıttı. Maggie ve Maria pencereden bana doğru döndüler.

"Bitti mi?" diye sordu Maggie.

"Gideceğinizi sanıyordum."

"Telefonlar iptal olmadan önce annem aradı..."

"Telefonlar iptal mi?" Cep telefonumu çıkardım. Çekmiyordum.

"Birkaç dakika önce sinyal kesildi. Annem golf sahasında Simon ve Rick'le birlikte. Ödü kopmuş durumda ama güvende. Ona senin yanında olduğumu ve güvende olduğumuzu söyledim."

"Ama neden hâlâ buradasınız?"

"Kimse beni dinlemiyor," dedi Dani Jason'ın elini bırakıp parmaklarını benimkilere dolayarak. Teni sıcaktı. "Jude ve senin yanında olmam gerekiyor. Herkesin öyle."

"Zeb'i mi çağırdın?"

"Herkes burada olmalı," dedi usanmış bir halde.

Jason'la göz göze geldik. "Ne yapacağımı bilemedim ve sonrasında bu ekip ortaya çıktı ve..."

"Bekle." Dani'nin elini bırakıp yatağın etrafından dolaarak pencereden dışarı baktım. Immundi ve Refaim ordu-

ları hâlâ sahilin farklı uçlarındaydı. Zarael ne bekliyordu?

"Gabriella."

Zeb girişi kapatıyordu. Sakalı her zamanki gibi düzgünce kısaltılmıştı ama simsiyah kıvrıkcık saçları hatırladığımdan daha uzundu. Tespih boncuklarının çarpıştığını duyabiliyordum. Magda yakınarda olmalıydı.

"Keşiş Stephan'la görüştüm," dedi Zeb. "Burada basit bir savaştan daha fazlasının söz konusu olduğuna inanıyorum."

Gerçek bir sivil gibi konuşmuştu: Altımızda, dışarıda olan şeylerin basit hiçbir yanı yoktu. "Bana neden burada olduğunu anlatmak için beş saniyen var."

Dışarıda parlayan ışık yüzünü aydınlattı ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında şaşkınlığa düştüm: gergin bir heyecan. "Keşiş Stephen Düşmüşlerin ancak hepimiz hemfikir olursak özgür bırakılabileceğini söylüyor ama ben bu cümlelerin onun düşündüğü anlama geldiğine inanmıyorum."

Sadede gelmesini işaret ettim.

"Bence genel olarak hemfikir olmalıyız. Başka bir değişle birbirimizle çatışmada *olmamalıyız*. Bu daha önce hiç olmamıştı; şimdiye kadar da olma ihtimali bile yoktu. Bugün, burada Mya, şu Jason denen çocuk ve Dışlanmışlar var. Anladığım kadarıyla sen de Düşmüşlerle bağ kurabilmek için senin kanının anahtar olduğunu hatırlıyorsun; buradaki bu mucizevi çocuk da büyülü sözleri biliyor." Yatak odasının koridorunda bekleyen Dani'ye doğru baktı. "Geri kalanımız da burada, her birimiz, Zarael'i cehenneme gönderme arzumuzda birleştik."

"Ve?" Parmaklarımı esnettim, sahile geri dönmem gerekiyordu.

Zeb benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu.

"Zavallı tarihimizde kaderimizi gerçekleştirebilmek için ilk fırsatı elde etmiş olabiliriz."

İŞIKLARI SÖNDÜ

Sahilde cisimlendim ve gerginliği hissettim.

Rafa beni karşıladı. "Herkes iyi mi?" Kızgın ve şaşkın görünüyordu. Göğsümde bir şey titreşti.

"Bir saniyeye açıklayacağım. Ne oldu burada?"

"Gel bak." Rafa, Jude ve Daniel'in arasına geçebilmem için kenara çekildi. İkisi de geldiğimi fark eden bir hareketle bulunmadı. Karanlığa doğru baktım ve ne gördüğümü anlamam bir süremi aldı.

Ben tatil köyündeyken Immundilerin sayısı ikiye katlanmıştı. Hayır, üçe. Hayır, daha da fazlası. En az bin tane koca kafalı iblis vardı. Midem bulanmaya başladı. Avuçlarım bir anda kayganlaştı. Immundiler kısa kılıçlarını kaldırıp birbirlerine vurarak ses çıkardılar. Gökyüzüne çılgınlık atan ilkel barbar kuvvetleri gibilerdi ve bu mesafeden bile sesleri sağır ediciydi.

"Neler..." Ağzım o kadar kurumuştur ki zar zor konuşuyordum.

Güüm.

Altımdaki zemin titredi. Kasabada bir patlama daha oldu. Bu seferki biraz daha uzaktaydı. Anayolda. Gözle-

rimi sürüden ayırıp iskeleyi kontrol ettim. Bu Butlerların eseri miydi yoksa başka bir şey miydi? Jess'ten ya da Pan Beach ekibinden iz yoktu. Lütfen bu kâbustan olabildiğince uzakta olsunlar, diye düşündüm. Kasabanın geri kalanının kaçtığını umuyordum.

"Şans bizden yana değil," dedi Daniel. Onu dalgaların sesinden zar zor duyuyordum. Tuz serpintisi yanaklarımı öpüp boğazımın gerisine yerleşti. Rüzgâr tekrar şiddetlenmişti.

"Gidiyor musunuz yani?" diye sordum, korkumun arasından öfke uyanıyordu.

"Hayır Gabe. Sonuna kadar buradayız."

Daniel'dan Jude'a baktım. Belli ki bir şeyleri kaçırmıştım.

"Daniel bizimle birlikte," dedi Jude. "Biz destek buluruz ya da bulamayız ama bu kasabayı öylece Zarael'e teslim edemeyiz."

Destek bulmaktan kastı Nathaniel mı yoksa Garnizon mu yoksa her ikisi de miydi bilmiyordum ve sormaya da fırsatım olmadı çünkü Immundi ordusu ilerlemeye başlamıştı.

"Şimdi," diye bağırdı Jude ve kendimi şiddete hazırlamak için bir kalp atışı sürem oldu.

Yer değiştirmek bize bir saniyelik bir şaşırtma fırsatını verdi, bir an sonra hırıldayan korkunç bir grup Immundi'yle etrafımız sarılmıştı. Katana ile saldırdım, saya ile blokladım. Tekme, dirsek, kafa atıyordum. Kan ve kükürt kokusu alıyordum. İblis teri. Ortaliğa saçılan bağırsaklardan gelen pis bir koku. Neyin içine, üstüne bastığımı ve nelerin üstünden atladığımı düşünmeden ilerlemeye devam ettim.

Bu sefer baldırlarımdaki yanmayı, omzumdaki ağrıyı daha çabuk hissettim. Her blokta ve engellenmiş saldırıda kemiklerim takırdıyordu. Kılıcım hedefini bulduğunda

kaslar gerginleşiyor ve yırtılıyordu. Şiddetli odaklanma: bu kadar gölge ve hareketin içinde en yakındaki tehlikenin yerini belirleyebilmek ne kadar zordu. Ne zaman sahile şimşek vursa bize ulaşmak için birbirini ittiren sonsuz iblis denizini görüyordum.

Dalgaya karşı savaşmak gibiydi.

Jude önümdeydi o yüzden tökezlediğinde onu gördüm. Kılıcını savurmaya ve engellemeye devam etti ama dizlerinin üstünden kalkacak kadar zaman yaratamadı. Dövuşerek ona doğru gittim, o sırada bir Immundi'nin kafasını kopardım iki tanesine de kılıcımı geçirdim. Jude kendi kılıcını tutuyordu ve...

Sırtına kuvvetli bir iblis kılıcı indi; kumaşı, etini ve kaslarını yararak geçti. Jude eğilerek kaçınıp dönmeye çalıştı. Artık arkasındaki hırıldayan Immundi için boynunu açık bir hedef haline getirmişti. Çığlık tam boğazımda duruyordu. Sonra birden Daisy, Jude'la ona doğru parıldayarak inen kılıç arasında cisimlendi. Kılıcı engelledi, ben de o anda şakağımı hedef alan kılıçtan kaçmak için eğildim. Görüşümü engelleyen iki iblisin dizlerinin arkasını keseerek sakatladım ve kalkarak Daisy'i bir bıçaklama çılgınlığı sırasında gördüm: Sai'leri Jude'un saldırganlarına kör edici bir hız ve kesinlikle girip çıkıyordu. Sonra o ve Jude yok oldular. Bir an rahatladım, sonra bir sonraki Immundi dalgası bana doğru gelmeye başladı.

Onlar saldıramadan önce sahil kör edici mavi-beyaz ışıkla kaplandı. Sürü hırıldayarak geri durdu. Döndüm, parlaklık karşısında gözlerimi kıstım. Nathaniel bizim arkamızda, sahildeydi.

Tanrı'ya şükür.

Ancak Immundiler geri çekilmiyorlardı. Başlarını eğip beni geçtiler, sanki Nathaniel'in varışı bir işaretmiş gibi. Bana çarparak geçiyorlardı. Omuzları benimkilere çarpıyor, bir sağa bir sola döndürüyordu. Kılıcımı neredeyse

elimden kaçıracaktım. Kalçamdaki bıçağa uzandım ama iblislerin itişmesinden kendimi korumak için ellerimi kullanmam gerektiğinden erişemedim.

Şu pisliklerden biri beni geçerken bıçaklasa işim bitecekti...

"İskele!" diye bağırdı Rafa solumda bir yerden. İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Boşluğa geçtim, sahildeki kaostan sonra bu neredeyse iç rahatlatıcıydı, ve Rafa'dan birkaç metre uzakta içinden çıktım. Çılgınca etrafıma bakıp Jude ve Daisy'i görmeye çalıştım.

Oradaydılar. Jude üstsüz bir şekilde iskelenin parmaklıklarından aşağı sarkıp sahili izlemek için ellerini gözlerine siper ederken Daisy onun sırtını temizliyordu. Bunu yapmak için de Jude'un parçalanmış tişörtünü kullanıyordu. İskele Refaimlerle doluydu. Kardeşime doğru giderken etrafımdaki yüzlere baktım ve Micah'yı, Malachi'ı ve Taya'yı gördüm. Mya'nın başının yan tarafı kanlar içindeydi, saçları karmakarıştı. Uri, Callie, Seth Jones. Zak ve Ez.

"*Dikiş atılması* gerek Jude," dedi Daisy ben onların yanına vardığımda; kürek kemiğinden omurgasına uzanan oyugu görebiliyordum. Yer değiştirmek kanamayı durdurmuştu ama Daisy haklıydı.

"İz kalmasını umursamıyorum."

"Ben umursuyorum," dedi Daisy. "Keşiş Ferro'nun fazla zamanını almayacaktır..."

"Hiçbir yere gitmiyoruz Daisy. Bak."

Gözlerimi onlardan ayırıp Jude'un ve diğer herkesin sahilde izlediği şeye baktım. Nathaniel hâlâ tüm görkemiyle duruyordu o yüzden bakmaya çalışırken gözlerim yandı. Düşmüş melek Immundilerin arasından yolunu sanki büyük bir kılıç değil de tırpan kullanıyormuş gibi rahatlıkla açıyor ve etrafına ışık saçıyordu.

Immundiler çığlık attı; mavi-beyaz parıltı gerçekten onların etlerini *yakıyordu* ama onları yavaşlatmamıştı. Etrafı-

na toplanıp ona doğru gidiyorlardı. Düşmüş meleğin başı ve omuzları onların üzerindeydi, tüm varlığı alev alevdi ve iblislerin ona ulaşmadan gözlerine siper ederek tökezlemelerini izliyordu. İblisler düşüp Nathaniel'in etrafında birikmeye devam ediyorlardı ancak rasgele düşmüyorlardı. Dizlerinin üzerine çöküp *pozisyon* alıyorlardı. Bir sonraki dalga da bir öncekinin üstüne geçip aynısını yapıyordu. Lanet olsun...

Nathaniel'in etrafına bir duvar örmek için kendilerini feda ediyorlardı.

Nathaniel neler olduğunu fark etti. Kanatlarını kuvvetle çırparak havalandı. Ancak iblis bedenlerinden oluşan yığını temizleyemeden önce yarım düzine Immundi kardeşlerinin sırtlarına tırmanıp yüzlerini başka bir yere çevirerek kendilerini onun üzerine attılar. Nathaniel kanatlarını daha sert çırpı ve onları büyük kılıcıyla doğradı. Daha fazlası sıçrayarak Immundilerin sallanan bacaklarına tutunup meleği aşağı çektiler.

Nathaniel ne yapmaya çalışıyordu? Tanrı aşkına, yer değiştirseydi ya.

Daha çok uğraştı ama etrafında çok fazla iblis vardı. Uluyorlar, ona dokundukları yerde derileri yanıyordu ama bırakmıyorlardı.

Yer değiştir!

Bize doğru baktı, yontulmuş yüzü solgundu ve nefesim boğazıma takıldı.

Nathaniel yer değiştirmede.

Düştü.

Ve ışık söndü.

KIYAMETİN KOPTUĞU AN

Kapı Bekçileri ve zebaniler hemen altımızda kumda cisimlendiler, iskeleyle Nathaniel ve Immundi denizinin arasında. Zarael başını kaldırıp öfkeli gökyüzüne baktı, uzun siyah saçları yara izleriyle dolu yüzüne çarpıyordu. Gülüyordu. Arkasında kıvranan iblis kitlesi Nathaniel'm üzerine akın ediyordu.

Panik beni ele geçirdi. Aklım fırıl fırıldı.

"Harekete geçin!" diye bağırdı Daniel. "Nathaniel'ı oradan çıkarın!"

Ani bir ışıkla o çekiş gücünü buldum. Jude'u ve Rafa'yı diğer herkesle yer değiştiremeden önce tuttum. Daisy bile gitmişti.

"Düşmüşler," dedim.

"Ne olmuş onlara?" Jude yaralıydı ve üstü çıplaktı; ve kumda diğerleriyle birlikte dövüşüyor olmak için çabalıyordu. Bir kez olsun Rafa ne dediğimi ondan önce anladı.

"İşe yarar mı?"

"Bilmiyorum ama Dani izliyor, biz hazır olduğumuzda o da olacaktır." Tatil köyünden ayrıldığım sırada yatağın ortasında oturmuş bizi görebildiği o durgun hale geçmeye hazırlanıyordu.

"Nerede yapacağız?" diye soru Jude ve iskeleye son kez baktı: Refaimler Kapı Bekçilerini ve zebanileri geri püskürterek Nathaniel'in düştüğü noktaya yaklaşmaya çalışıyorlardı. Refaimler Immundileri bıçaklıyor, onları düşmüş melekten uzaklaştırıyorlardı. İblislerin kafalarını karıştırmak için birkaç saniyede bir yer değiştiriyorlardı. "Tatil köyünün çatısında?"

Akıllıca. Orası hem Dani'ye yakındı hem de kargaşayı izleyebileceğimiz bir yerdi. Başımınla onayladım ve tam boşluğa adım atmak üzereyken midem büzüştü ve biri bileğimi yakaladı.

"Bekle..."

Eğilip döndüm ve sonra beni tutanın Mya olduğunu fark ettim. Ama bacaklarını yerden kesen çelmeyi durduramadım. İskeleye sertçe düştü, katanası düşerken çitlere takılmıştı. Yüzünün sağ tarafı kana bulanmıştı; kulağının yarısı yok muydu? Bileğinden yakaladım ve açıklama yapmadan onu da yanımda götürerek yer değiştirdim.

Diğer tarafta kaval kemiğim katı ve amansız bir şeye çarptı ve Mya da bana çarptı. Jude öne atılıp ikimiz de devrilmeden önce bizi doğrulttu.

"Mya..."

"Onları serbest bırakıyorsunuz değil mi?" diye sordu nefes nefese. Bu bir talepti, soru değil.

"Deneyeceğiz," dedi Jude. "Denemek zorundayız."

Beni az kalsın düşürecek şeyden bir adım geriye gittim: alçak bir ahşap sehpa, bir uzun sıranın ilkiydi ve çatıdaki kaldırımlara cıvata ile tutturulmuşlardı. Şezlonglar ve şemsiyeler rüzgârdan tatil köyünün çatısına dağılmış, ters yüz olmuş ve yıpranmışlardı. Savaşın gürültüsü bize ulaştı: Bağırışlar, hırlamalar, çeliklerin çarpışması.

Rafa parçalanmış bir şemsiyede kılıcını temizledi. "Bu ikisi işlerini yaparken onları korumama yardım etmek ister misin?" diye sordu Mya'ya.

Mya başıyla onayladı ve bakışını yakaladım. "İstediyi-
nin bu olduğuna emin misin? İçimizden biri bile onları ser-
best bırakma fikrine karşı çıkarsa bu işe yaramayacaktır."

"Her şey şu an aşağıda olanlardan iyidir."

Baktığı yere bakamadım. Sakinleşmek için bir nefes alıp
en son bunu denediğimiz zamandan kalan anıların tacizini
savuşturdum. Toprak ve çam iğnelerinin tadı. Keskin çeli-
ğin boynumdaki deriyi parçalaması. Kardeşimi kaybede-
ceğimin, öleceğimin, ya da her ikisinin birden olacağının
körleştirici korkusu.

Şimdi burada, bağırsak duyabilecekleri bir mesafede
Kapı Bekçileri sürüsü ve korkunç Immundi ordusu varken
hepsini tekrar yapmak üzereydik. Bu Zarael'in en başından
beri istediği şeydi: hepimizi savaşa çekmek. Nathaniel'ı tek
bırakmak. Jude ve benim peşimden gelmek. İşin garip yanı
biz de ona tam istediği şeyi vermeye çalışıyorduk: Düş-
müşler.

Kalbim kaya matkabı gibiydi. Ya Düşmüşleri serbest
bırakırsak ve bize yardım etmezlerse? Ya Refaim'i en az
Melekler Garnizonu kadar küçümser ve *bize* saldırırlarsa?
Ya...

"Bunu şu anda yapmamız gerekiyor."

Jude'un gözlerine baktım. Yutkundum. Onun da be-
nim kadar ödü kopuyordu ama dudaklarının duruşunda
kararlılık vardı. Haşin bir kararlılık. Titreyen parmaklarla
kılıcımı kınına koydum, pantolonumun ön tarafına tıktı-
ğım bıçağı yokladım. Kulaklarıma kan hücum etti; içimde
gümbürdüyordu. Şakaklarımda, boğazımda, parmak uçla-
rımda hissediyordum.

Mya da kılıcını kınına sokup iki tabanca çekti. Rafa'nın
iki elinde de birer katana vardı, ikisini de döndürdü. İki ya-
nımıza geçerek pozisyon alıp hazır beklediler. Sahilden in-
sanın kanını donduran bir nida yükseldi. Bunun zaferden
mi öfkeden mi atıldığını kestiremedim. Bu düşünceyi bir

kenara itip avucumu kestim. Feci halde canım yandı. Jude da bıçağı alıp aynısını yaptı sonra avuçlarımızı birbirine yapıştırdık. Teni sıcak ve yapış yapıştı. İçinden bir elektrik akımı geçiyormuşçasına parmaklarını oynatıyordu.

Buraya kadardı.

Dani'nin hazır olduğunu umuyordum. Bir de büyülü sözcükleri hatırlama konusunda haklı olduğunu.

Hepimizin buradan canlı çıkacağını umuyordum.

Jude'la ikimiz serbest ellerimizde kılıçlarımızı tutuyorduk. Birbirimizin elini daha sıkı tuttuk. Rafa ve Mya etrafımızda sabırsızca ve tedirgince dolanıyorlardı. "Bir şey oldu mu?" diye sordu Rafa omzunun üzerinden ve acelesi bana aşağıda işlerin ne kadar kötü gittiğini anlatmaya yetti.

Bir şimşek kamçısı gökyüzünü ikiye ayırdı, o kadar yakındaydı ki saçlarım çatırdayıp kafa derimden havalandı. Gök gürültüsü gürledi. Bir şekilde fırtına tekrar tam tepemizdeydi. Peki rüzgâr neredeydi? Yağmur? Adrenalin ve sabırsızlığın yarattığı sisin içinde bile hareketsizliği fark ettim. Sessizliği değil; savaş hâlâ tatil köyü ve okyanus arasında tüm şiddetiyle devam ediyordu. Ama bulutlar daha alçak, daha ağırdu. Sanki dünya küçülüyor, etrafımıza kapanıyordu. Saçımın ucundan başlayıp içimi kasıp kavuran ve botlarımın tabanlarından dışarı fışkıran tuhaf bir enerji dalgası hissettim. Ama olan en tuhaf şey bu değildi.

En tuhaf şey Jude'un yüzünün aydınlanmasıydı, titreşen bir ışık vardı, sanki aramızda şenlik ateşi varmış gibi.

"Gabe..." yukarı baktı, ben de onun gözlerini takip ettim.

Gökyüzü yanıyordu.

Hayır. Bir dakika. Bu doğru değildi. Gece turuncu ve kırmızı beneklerle doluydu ama alev gibi değillerdi; daha çok kor gibilerdi. Sanki bulutlar parıldıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu biz mi yapıyoruz?" diye fısıldadım.

“Bilmiyo...”

Sözünü bitiremedi çünkü Zarael çatıda cisimlenmişti. Tabii ki böyle yapacaktı.

Gece uzuyordu. Eziyete dönüşmüştü. Tam o anda, göz açıp kapayıncaya kadar cehennemin ilk Kapı Bekçisi’ni tuhaf bir netlikle gördüm. Yanakları ve boğazındaki amansız çapraz yara izlerini. Büyük kılıcını rahatlıkla tutuşunu. Titrek gökyüzünü yansıtan turuncu gözlerini. Ağzının kıvrılmasındaki katıksız *hazzı*.

Rafa Zarael’in üzerine atladı, katanası iblisin büyük kılıcına çarptı. Ani bir tepki vermişti.

Jude’la ikimiz öne atıldık; ellerimiz hâlâ kenetliydi, bağlantımızı koparamazdık, şimdi değil, gökyüzünü değiştiren bizlersek değil; ama Mya yer değiştirip bizim önümüze geçti. Silahlarını doğrulttu ve o ikisini de iblisin göğsüne ve kafasına boşaltırken Rafa kenara atladı. Giren her bir kurşunla birlikte Zarael’in bedeni seğiriyor, geriye doğru sendeliyordu. Alnına gelen bir kurşunla başı geriye düştü.

Bu onu yavaşlatmaya yetebilirdi; yetmeyebilirdi de. Zapt etmesi en zor olan Zarael’di. Mya kurşunları bitene kadar ateş etmeye devam etti. Bir, iki, üç kez boşa ateş etti. Silahları kenara atıp katanasını çekti.

Zarael ahşap parmaklıkların yanında sendeledi ve anında kendini toparladı, yüzünden kanlar akıyordu. Artık gülümsemiyordu. Dördümüz de aynı anda saldırdık. Ama Jude ve ben tek elimizle saldırırken işe yaramıyorduk ve Zarael bunu biliyordu. Yana atladı, Rafa’nın bir hamlesini engelledi ve Mya’yı da ters el darbesiyle hakladı. Mya’nın ayakları yerden kesilmişti. Kaldırırma düştü, kemikleri çatırdadı, az kalsın ters dönmüş bir plaj koltuğuna çarpacaktı. Kıpırdamadı ve Jude’un duraksadığını hissettim.

İç organlarım alt üst oldu. Omzumun üstünden baktım; Leon ve iki zebani gelmişti. Leon’un kılıcı çizgi çizgi karar-

mıştı. Zebanilerden biri sopa taşıyor, diğeri jilet gibi pençelerini esnetiyor ve uzun dişlerini gösteriyordu.

Biraz dönüp ikinci saldırıya hazırlandım. Yer değiştirmeli miydik? Bu ritüeli etkisizleştirir miydi; eğer şu anda bir işe yarıyorsa tabii? Dani'den daha uzakta olmayı göze alabilir miydik? Siktir. Dani tam *buradaydı*, birkaç kat aşağıda. Bütün bu kâbusun tam ortasında. Keza Maggie de; eğer Jason onları nihayet güvenli bir yere götürmediyse. Eğer götürdüyse; burada olmamızın herhangi bir anlamı var mıydı?

Tanrım, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ne yapmam...

Gece, bir başka gökyüzünü delen şimşek ve gümbürdeyen gök gürültüsüyle parçalandı. Turuncu ışığın alevinde geldiklerini gördüm. Leon geriye doğru sendeledi ve zebaniler hırladı. Kalbim tekledi.

Çatı meleklerle kaynıyordu.

NE İSTEDİĞİNE DİKKAT ET

Melekler. Her yerdeydiler.

Zarael yer değiştirdi. Nereye gittiğini bilmiyordum çünkü karşımdaki varlıklardan gözlerimi alamıyordum. Omuzları inip kalkıyor, göğüsleri yükseliyordu. Vahşi ve yabaniydiler. Saçları uzundu ve keçe gibiydi. Sakalları uzamıştı. Tunikleri ve pantolonları solmuş ve yırtık pırtık olmuştu. Botları eskimiş ve kanatları buruşmuştu. Büyük kılıçları bile donuktu. Ama gözleri...

Gözleri buz mavisi parlıyordu.

Parmaklarım Jude'un parmaklarından kayıp ayrıldı. Nabzım en az gökyüzü kadar vahşice gümbürdüyordu. Yüzlerini taradım: çocuklarına benzeyen her bir izi. Doğru düzgün tek bir düşünceyi zar zor oluşturabiliyordum.

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Melekler birinin geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorlardı; geniş omuzlarına bukle bukle düşen siyah, asi saçları olan birine. Bu tuhaf turuncu ışıkta yüzü biraz... benimkine benzeyen birine.

Alevli gözler Jude'u ve beni buldu, sonra kanlı ellerimle kapandı. Sarsılmıştı.

Semyaza.

Babamız.

Uzunca bir süre nefes almayı unuttum.

Nasıl bizden yalnızca on yaş büyük görünüp babamız olabilirdi?

Ters dönmüş plaj koltuğunun yanında Mya inledi ve doğrulup oturdu; sonra Düşmüşler ordusunu gördüğünde ellerinin üzerinde sürünerek arkaya doğru gitti. Sarı saçları rastalı olan bir düşmüş melek sıradan ayrılıp Mya'ya doğru yürüdü. Mya ayağa kalkmaya çalışıp tökezledi. Jude yer değiştirip melek ile artık merdiven boşluğunun kapısına yaslanmış olan Mya'nın arasına girdi.

"Ona dokunma," diye hırladı Jude.

Melek, Jude'un kılıcını kenara itmek üzere kendi kılıcını kaldırdı ama aniden durdu. Kalabalığın geri kalanı izliyordu, huzursuzlardı. Gözleri parıltıyordu ama hiçbir şey ele vermiyordu. En azından ışıklarını kendilerine saklıyorlardı. Hepsinin bütün görkemi açığa çıkarması düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Ben Hadrial," dedi melek Mya'ya bakarak. Sesi sertti, bir süredir kullanmamış gibiydi. "O, benim."

Jude olduğu yerde durdu. "Geri çekil."

Hadrial duraksadı, sonra bir tek adım geriye attı. Mya, gözleri kocaman açılmış, kanlar içindeki kollarını dizlerine sarmış bir halde Hadrial'i izliyordu. Gözlerimi ayırıp tekrar Semyaza'ya baktım. Gözlerini kırpmadan bana sabitlemişti. Kuvvet ve havailik yayılıyordu. Kılıcımı kaldırmamıştım; şiddeti başlatmak istemiyordum ama eğer bir adım yaklaşırsa kaldıracaktım. Burada bir şey söylemem gerekiyordu ama zihnim bir okyanus kadar düzdü.

Bir zebani hırıldadı ve Semyaza'nın kafası birden ona döndü. Ben de bakmayı göze aldım ve Zaraqel, Leon ve üç cehennem canavarını çatının uzak köşesinde durup bizi izlediklerini gördüm. Zaraqel sevinç sarhoşuydu.

“Bu berbat alemde geçirdiğim yılların ödülü *bu*.” Sahili ve kumsalı kapsayan bir jest yaptı. “Piçlerinizi sizin önünüzde katledip sizi çukura geri sürükleyeceğim.” Sırıttı, sonra o ve Leon zebanilerini de alarak yok oldular.

Kimse kıpırdamadı.

Düşmüşler burada ne olduğunu biliyorlar mıydı? Bu anın ne kadar acil bir şekilde çözülmesi gerektiği gerçeği üzerime çöktü.

“Aşağıdaki savaş,” dedim artan paniği kontrol altına almaya çalışarak. “Geri kalanlarımız orada Kapı Bekçileri ve bin tane Immundi’yle savaşıyor. Bizim...”

Ama çoktan gitmişlerdi. Semyaza ve Düşmüşlerin her bir üyesi: Aynı anda tek bir kelime etmeden yer değiştirmişlerdi. Rafa, Jude ve ben binarın kenarına koştuk. O an gelmişti. Herhangi bir iblis ordusunun iki yüz meleğin tüm görkemleriyle karşılarında durmasına dayanabilmesinin imkânı yoktu. Yoğun kalabalığı taradım, Refaim gruplarını gördüm, uzun beyaz saçların parıldamasını gördüm. Kıpraşan Immundi yığını hâlâ Nathaniel’i sarmalıyordu.

Hayır.

Daha dikkatli baktım. Kendimi kanatları, en zayıf mavi-beyaz ışık parçasını görmeye zorladım.

Ama Düşmüşler orada değildi. Hiçbir yerde değillerdi.

Onları serbest bırakmıştık ve onlar da bizi bu kâbusla başa çıkmamız için bırakmışlardı.

Yalnız başımıza.

BABA MESELELERİ

"Göt herifler," diye tısladı Rafa.

Korku bana pençelerini geçirdi, kemiklerimi gıcırdatıyordu. Kimsenin bize yardım etmeye geldiği yoktu. Bir terk edilmişlik hissiyle boğuştum. Yüz otuz dokuz yıl Düşmüşleri aramıştık. Yara izleriyle dolu bir bedenim vardı. Bütün sorgulamalar, bilinmezlikler. Yalanlar, suçlamalar ve şüpheler. Bütün saçmalıklar.

Hepsi bir hiç içindi.

Rafa hâlâ yüzlerce bal rengi gölge kalan gökyüzünü didik didik arıyordu. "Düşmüşler serbest, Melekler Garnizonu hangi cehennemde?"

Avcum zonkladı. Hâlâ kanıyordu. Kotuma silip düşüncelerimi bir sıraya sokmaya çalışıyordum. "Sanırım kendi başımıza olduğumuzu söyleyebiliriz."

Jude haşince güldü. "Her zaman kendi başımızaydık."

"Evet ve hâlâ hayattayız," dedi Rafa. "Babalarımız omurgasızmış, burada yeni bir şey yok ama bu savaş bitmedi, o yüzden aşağı inip biraz hasar vermeye ne dersiniz?"

Jude boynunu iki yana doğru esnetti. "Bizim işimiz bu, değil mi?"

Rafa'dan Jude'a baktım ve kalbim acıdı, onlar için hissettiklerim çok yoğundu. "Hayatta kalalım ki bunu yapmaya devam edebilelim."

Rafa parmaklarını koluma sürttü. "Hayatta kalalım ki bir çok şeyi yapmaya devam edebilelim." Bütün bu belirsizliğin ve ümitsizliğin arasında bile ona gülümseyebildim.

Jude bizi geçerek silahlarını alıp onları pantolonuna tıkan Mya'nın yanına gitti. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Mya, yere düştüğünde çarpan kalçasını ovaladı. "Bilmiyorum... Düşündüm ki..." Başını salladı, doğru kelimeleri bulamadığı için sinirlenmişti.

"Jude," dedim, "omzun." Yarası tekrar yarılmıştı ve çıplak tenine kan akıyordu.

"Bir saniye içinde onu toparlayabilirsin. Bir şey olmaz."

Sahili tarayıp bir kumulun tepesinde duran Zrael'i buldum. Uzun ve ince eli büyük kılıcının kabzasında, eserini inceliyordu. Refaim'in onun ordusunu def etmeye çalışırken onun orada sinsice durduğunu fark edemeyeceğinden emindi. Bekliyordu.

Kapı Bekçileri'nin lideri Düşmüşlerin onun peşinden gideceğini düşünüyordu. Onları da Nathaniel gibi bastırabileceğini düşünüyordu; aman Tanrım, *Nathaniel...* tedirginliğimi bastırdım, diğer bütün korkularımla birlikte aşağı ittim: Ez ve Zak, Daisy ve Jones için hissettiklerimle birlikte. Micah, Malachi, Taya. Daniel. Henüz kimseyi kaybetmemiştik. Kaybetmiş olamazdık: Çukur pislikleri bizi habersiz bırakmazlardı. Bu düşünce bile midemi altüst etti.

"Üçlü tehdit saldırısı?"* Rafa omuzlarını salladı. "Ben boynu alırım."

"Gövde," dedi Jude, bu da Zrael'in bacaklarının bana kalması demekti. Eğer zamanlamayı iyi ayarlayabilirsek birimiz can alıcı hamleyi yapabilirdik. Pozisyonumuzu

* Basketbolda, iyi bir hücum pozisyonu kazanarak hem şut hem top sürme hem de paslaşmaya uygun olmaya verilen isim. -çn

ayarlamak için bir saniye hazırlanıp yer değiştirdik, her birimiz Jude'a verebildiği kadar enerji verdi.

Ben çömelerek vardım ve Zarael'in bacaklarının olması gereken yere çelme taktım...

Ve boşlukla karşılaştım. Omzumu düşürüp momentimi yuvarlanmak için kullandıktan sonra ayağa kalktım ve kılıcımı koruma amacıyla kaldırdım. Ama Zarael burada değildi.

Rafa etrafında döndü, öfkeden köpürüyordu. "Nerede o?" Jude savaşı taradı. "Gitmiş. Hadi Nathaniel'ı alalım."

Mya çoktan mücadelenin içindeydi, Malachi'a yetişmeye çalışıyordu. Malachi bir Kapı Bekçisiyle savaşıyordu, Daisy de arkasındaydı.

Bir nefes aldım. Bulanık karmaşanın içine bir elimde katana diğerinde saya ile daldım. Jude ve Rafa iki yanıma geçtiler ve Immundilerin arasından kendimize yol açtık. Ter, kan ve kükürt kokusu alıyordum. Deniz havasında tuz izleri vardı. Düşmüşlerin gitmesine rağmen tekinsiz ışık artık sabitti.

Savaş sağır ediciydi. Bağırışlar, homurtular, çeliğin çeliğe çarpma sesleri. Etlere çarpan yumruk ve botlar. Biz de keserek, bıçaklayarak ve ezerek yolumuzu açtık. Zalim ve tavizsizdik. İleriye doğru bir yol bulmak haricinde bütün düşünceleri engellemiştim. Nefesime odaklandım, tekniğim neredeyse içgüdüsel. Bir yüz yıllık eğitim her bir kasıma, her bir bağ dokuma, her hareketime kodlanmıştı. İçimde Refaim kuvveti akıyordu, ellerim ve ayaklarım kadar bir parçamdı.

Leon ve Kapı Bekçilerinin geri kalanları ölü Immundilerin etrafında koruyucu bir duvar oluşturmuşlardı. Gözüme kızıl saçlı biri, Uri, ve Ez çarptı; ikisi de teke tekte birer Kapı Bekçisi'yle savaşıyordu. Zak solumdaydı. Bir zebanın dizlerinin arkasını keserek yere düşürmüştü böylelikle Taya başını koparabilecekti. Taya sol eliyle savaşıyordu.

Çok fazla şiddet vardı. Dehşeti bastırıp ilerledim.

Leon önümde cisimlendi. Kendine yer açmak için bir Immundi'yi devirirken bana boğazımdan yaklaşık beş santim uzaklıktaki büyük kılıcını engelleyebilmem için zaman vermiş oldu. Şakası yoktu.

Sayamla kaburgalarına vurdum ve dizine tekme attım. Sendeledi, kılıcını iki eliyle kaldırıp başını hedef aldığım darbeyi engelledi. Rafa ve Jude arkamda Immundilerle, Kapı Bekçileri ya da zebanilerle ya da üçüyle birden meşgul-lerdi. Savaş etrafımızda şiddetlendi. Kaç tane Immundi'nin bastırdığını, bizim karşımıza geçmek için ölülerinin ve yaralı kardeşlerinin üzerine bastığını Tanrı biliyordu.

Leon ve ben sırayla saldırıyorduk, saldırıyor, engeliyor ve yana kaçıyorduk. Kılıcım ve sayamla saldırdım, biri ölümcül bir darbeydi diğeri de dikkat dağıtmak içindi ama Leon kılıcını iki eliyle tutmayı bırakıp sayamı yakaladı. Parmaklarımdan çekip aldı ve saldırısını bölmeden denize doğru fırlattı. Çok fazla tehdit vardı: Artık savunmasızdım. Yer değiştirebilirdim ama o zaman Nathaniel'a ulaşmak için tekrar dövüşerek yolumu açmam gerekirdi.

Nathaniel hayatta mıydı? Bunu umursamalı mıydım? Umursuyordum. İstesem de istemesem de.

Tekrar kılıcımı savurdum. Tekme attım, engelledim. Tanrım, yorulmuştum. Kollarım ağırdı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Leon da yorulmaya başlamıştı, her saldırısında ve engellemesinde çıkardığı homurtulardan anlayabiliyordum. O yüzden gözleri gökyüzüne kaydığında tereddüt etmedim. Boynunu hedef aldım.

Ama ağır davrandım ve kılıcım omzuna gömüldü, tam köprücük kemiğinin üstüne. Leon acıyla hırıldadı ve dizlerine düştü. Bileğine tekme attım ve kılıcını düşürdü. Kılıcımı çıkarmaya çalıştım ki işini bitirebileyim ama katanayı kurtardığım anda Leon yok oldu ve bir sonraki Immundi bana doğru koşmaya başladı.

O anda emin oldum. Nathaniel'a asla ulaşamayacaktık. Bu orduyu yenmemizin imkânı yoktu.

"Jude," diye seslendim, gücümün yetmeyeceği kadar hava harcamama neden olsa da.

Dehşet verici birkaç saniye boyunca cevap yoktu ve dönüp hayatta olduğunu kontrol etmemek için sahip olduğum tüm disiplini kullandım.

"Buradayım." Beklediğimden daha yakındı ve sesi gergin geliyordu. Yaralanmıştı.

Sıfıra yakın kesilmiş platin saçlı bir Immundi'yle kılıçlarımız kilitlendi, bacaklarının arasına dizimle sert bir darbe indirdim. "Rafa?"

"Ben iyiyim," diye seslendi daha uzaktan. Sesi iyi gelmiyordu. Yorgun ve usanmış gibiydi.

Önümdeki Immundi yerde, bacaklarının arasını tutuyordu. Başka iki tanesi onun üzerinden atlayıp bana doğru koştu. Sonra...

Gökyüzüne bakıp irkildiler.

En yakınımındaki iblisi hâlâ dikkati dağınıkken ortadan ikiye böldüm ve ikincisi de geriye doğru sendeledi. Ama benden ötürü değildi. Tek başına da değildi. Bütün Immundiler gözlerini gökyüzüne çevirmiş, bocalıyorlardı.

Hızlıca bakma riskine girdim.

Yağmur ormanının üzerinde bir hareket gözüme ilişti. Bitki örtüsünün çok yukarısında koyu renk bulutlar toplanıyor, önlerinde tuhaf gölgeler kıpırdanıyordu...

Vay. Canına.

Rafa yanıma gelip bana destek oldu ve omuzlarımdan birkaç santim yukarıdaki bir kılıcı engelleyip onu indiren Immundi'nin işini bitirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Jude bize katılırken omzuma çarptı. Etrafımıza akan Immundileri neredeyse fark edemiyordum. Bulutların altındaki kitleden gözümü ayıramıyordum. "Bakın."

Düşmüşler geliyordu.

Bütün müfreze oradaydı, istikrarla çırpıkları kanatları onları ileri götürüyordu. V şeklindeki gruplar halinde uçuyorlardı, tıpkı savaştaki uçak filoları gibi. Tek bir melek diğerlerinden biraz daha önde uçuyordu. Semyaza. İblis ordusundan panik içinde bağrışmalar yükseldi. Düşmüşler, tek bir hareketle kanatlarını arkaya alıp inişe geçtiler.

İçimi bir rahatlık kapladı sonra da bir düşünce bir buz saçağı gibi aklıma düştü.

Ya yalnızca iblislerin peşinden gelmemişlerse?

Ya bizi de yakalamaya çalışıyorlarsa?

HER ŞEY BOZULUR... ENİNDE SONUNDA

"Refaim," diye bağırdım. "Geri çekilin. ŞİMDİ!"

Boşluğa girmeden önce çağrımın sahilin ilerisinde de tekrarlandığını duydum, sonra da Jude ve Rafa'nın benimle birlikte yer değiştirdiğini hissettim. Kordonun sonunda ki yağmur ormanında cisimlendik, kumsalın yarısında.

Kalbimin az kalsın duracağı bir an boyunca yalnızca biz vardık, sonra Refaimlerin kalanı da üçerli dörderli gruplar halinde etrafımızda cisimlenmeye başladılar, nefes nefesydiler. Ez benim yakınım vardı. Kendini toparlayabilmek içim omzuma elini koydu. "Neler oluyor..."

Sözünü bitirmedi çünkü neler olduğunu gördü. Parmaklarını omzuma geçirdi. Düşmüşlerin etrafımızdan dönüp, yönlerini değiştirip bize doğru gelmelerini bekledim ama müfreze düz ve hedeflerine sadık kaldı. Kaçışmaya başlayan iblisler doğru dimdik indiler. Refaimler arasında hayret mırıltıları yayıldı.

Turuncu gökyüzü daha da parlak ışıdı. Okyanus köpürüyor, ve altın ışıklar yansıtıyordu.

"Yerlerinizi koruyun!" diye bağırdı Zarael Immundilere. "Onlar yalnızca iki yüz kişi. Biz bir lejyonuz."

Düşmüşler neredeyse üstlerindelerdi. Nefesim kesildi. Sonra melekler topluluğun içine sanki bir fare yığınının üstüne inen şahinler gibi daldılar. Refaimlerle birlikte durup babalarımızın düşmanlarımızı kör bıçaklarla kesip biçmelerini izledik. Tam bir karmaşaydı.

“Özgürler.”

Daniel Jude’a yakın duruyordu. Bu söylediğinin bir gözlem mi suçlama mı olduğunu anlayamadım. Her türlü o da geri kalanımız kadar suçluydu; eğer hepimiz bir seviyede bunu istemeseydik Düşmüşler burada olmazdı.

“Görkemleri nerede? Neden kendilerini göstermiyorlar?” Bunu soran Daisy’di. Daha iyi bir görüş elde edebilmek için Jude’un yanına geçmişti. Sağ kaşı yarılmış, kılıçları koyulmuştu.

Immundiler, Düşmüşlerden uzaklaşma çabalarından vazgeçmişti. Onlar da kör edici ışığın eksikliğini fark etmişlerdi. Geri dönüyorlardı... ve saldırıyorlardı. Babalarımız da hâlâ görkemlerini ortaya çıkarmamışlardı. Anlamıyordum. Kapı Bekçileri’yle, zebanilerle ve öfkeli bir Immundi sürüsüyle görkemlerini ortaya çıkarmadan savaşıyorlardı. Tabi eğer...

“Ya parlayamıyorlarsa?”

İskelede gergin bir sessizlik oldu.

“O zaman bunu kendi başlarına bitirme şansları yok,” dedi Rafa.

Düşmüşler bizden daha uzun, güçlü ve hızlılardı ama kendilerine özgü silahları olmadan Zarael’in Immundi ordusuyla zor yoldan savaşmak zorundalardı.

Daniel’a baktım. “Nathaniel’a ulaşmamız lazım.”

“Biliyorum.”

“Öyleyse onlara yardım etmemiz lazım.”

Daniel’m saçları terden geriye yapışmıştı, göğsü hâlâ harcadığı güçten ötürü inip kalkıyordu. “Düşmüşlerin yanında savaşmamızı mı istiyorsun?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Gözleri Refaimleri taradı: Jude, Rafa ve Ez. Daisy ve Uri. Sonra diğerlerine atladı. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum, bu fikrin nasıl şimdiye kadar bizim amacımız ve kaderimize dair inandığı her şeye karşı çıktığını da.

“Hayır,” dedi acı acı. “Daha iyi bir fikrim yok.”

“Tamam öyleyse. Nathaniel’a ulaşmaya odaklanalım ve yolda ne kadar iblisi temizleyebiliyorsak temizleyelim.”

Artık kritik bir kitleye ulaşmıştık, Immundileri geri püskürtüp Nathaniel’ı ölümlerden oluşan höyüğün altından kurtarmaya yeterliydi. Onu boğan iblislerin çoğu çoktan ölmüş ya da sönmeden önce Nathaniel’ın kavurucu ışığını yemiş olmaktan ötürü kötü seviyede yanmıştı. Nihayet ölü iblis duvarına ulaştık ve Daniel bedenler arasındaki kazı çalışmasına öncülük etti. Diğerleri de ona katıldı ve geri kalanlarımız etraflarında bir çember oluşturarak Immundileri geri püskürtmeye çalıştık.

Hangimizin yaptığının daha mide bulandırıcı olduğunu bilmiyordum.

Daha önce hiç bu kadar çok iblisi öldürmemiş ya da yaramamıştım, buna yaklaşmamıştım bile. Kum iblislerin elleri, kolları ve bağırsaklarıyla kirlenmişti. Her yere kan saçılmıştı. Bununla ilgili ihtişamlı ya da havalı hiçbir şey yoktu. Bu ölümdü, çok saf ve basitçe. Kargaşa. Savaş değil. Katliam. Gerçi, savaş buydu işte: ölmek ve öldürmek.

Karşıma çıkanlar arasındaki geçici anlarda Düşmüşler ve Kapı Bekçileri arasında şiddetlenen savaşa bakmaya çalışıyordum: Melekler Garnizonu’nun eski üyeleriyle bin yıl boyunca onların efendisi ve işkencecisi olmuş iblislerin arasındaki savaşa. Her zaman onların dövüşmesi gereken savaşa. Bu savaş asla bizim değildi; ya da olmamalıydı.

Rafa’yı da görmeye uğraşırken yakaladım ve işlerin basit olmadığını anladım. O da esas etkinliğin içinde olmak

istiyordu; Düşmüşlerin saflarını güçlendirmek için yanıp tutuştuğundan değil, bizim de Kapı Bekçileri'yle bir geçmişimiz olduğundan. Babalarımız ve onları hapsedenler arasındaki düşmanlık, Düşmüşlerin ortadan kaybolduğu ve bizim yaşamamıza izin verildiği anda bizim olmuştu. Ya da daha gerçekçi olacaksak Nathaniel'in bizden bir ordu yaratmaya karar verdiği anda.

Arkamdaki hareketler çığına dönmüştü.

"Şunu kaldır; hayır, şunu."

"Ah, hayır..."

Kılıcımın kabzasını bir Immundi'nin kafatasının yan tarafına geçirip omzumun üzerinden baktım. Zak ve Seth yanmış et kokan son Immundi cesedini de kenara çekip hedeflerine ulaşmak üzerelerdi...

Yüce Tanrım.

Gördüğüm şeyi tam algılayamıyordum.

Nathaniel yüz üstü yatıyordu, büzüşmüş, yüzü kuma gömülmüştü. Tamamen hareketsizdi. Teninin görünen her kısmı ısırk izleriyle doluydu: elleri, kolları, boynu. Kıyafetleri parça parça olmuştu. Başından tutam tutam sarı saçlar yolunmuştu. Ama en kötüsü kanatlarıydı...

Bir tanesi tamamen yanlış bir açıyla altına katlanmıştı. Diğeriyse açılmış, kanla lekelenmişti ve tüylerin yolunduğu yerlerde boşluklar kalmıştı. Ortaya çıkan deri pembe, parçalanmış ve pıhtılaşmıştı. Kum, Nathaniel'in tüyleriyle doluydu. Kanatlarını saklayamadan önce bilincini kaybetmiş olmalıydı. Yoksa neden kendine bunu yapmalarına izin verirdi ki? Daniel dizlerinin üzerindeydi, meleğin başını kaldırıp ağzındaki ve burnundaki kumları temizliyordu.

"Onu revire götürün." Jude kumun üzerinde Daniel'a katıldı ve Nathaniel'in bileğinden nabzını kontrol etti.

Nathaniel'in gözleri titreşerek açıldı. "Hayır."

Hayattaydı. Ne kadar çok rahatladığıma ben bile şaşırdım. Rafa, ya da Ez; ayırt edemiyordum, beni hızlıca yol-

dan itti. Ben sersemlemiş bir halde savaşa sırtımı dönmüş dururken beni korudu.

"Melekler Garnizonu gelecek şimdi." Nathaniel'ın sesi son raddesine kadar zorlanıyordu, her bir kelime çaba gerektiriyordu. "Benim..." yutkundu, yüzünü buruşturdu, "...burada olmam gerek."

Ağır yaralanmış yüzüne baktım ve ağzıma safra geldi. Başmelekleri getireceği umuduyla kendini feda mı etmişti? Daniel oturmasına yardım etti. Nathaniel inledi, Daniel'in bileğini öyle bir sıktı ki parmak eklemleri soluklaştı.

"Nathaniel." Jude, meleğin gözleri tekrar açılana kadar bekledi.

"Düşmüşler serbest."

Nathaniel kardeşime baktı. Gözleri solgundu, neredeyse parıldamıyordu. "Nasıl?"

"Biz serbest bıraktık."

Nathaniel gözlerini kapadı ve yorgun, yenilgiyle iç çekti. "Neredeler?"

"Burada. Zarael'le savaşıyorlar."

Nathaniel başını kaldırdı. "Bakayım."

"Yer değiştirebilir misin?" diye sordu Daniel. Hâlâ meleği destekliyordu, bir eli Nathaniel'ın kırık kanatlarının arasında duruyor, meleğin tekrar kuma yığılmasına engel oluyordu. Nathaniel başını salladı.

"Ben yardım ederim," dedim ve yalnızca Nathaniel'ı daha yüksek bir yere götürmekten bahsetmiyordum. Jude'un yanına çömelip parmaklarımı Nathaniel'ın dirseğine sabitledim. Neredeyse geri çekilecektim: Derisi yanıyordu. Bir meleği iyileştirip iyileştiremeyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu; daha önce bunu denemek zorunda kalmamıştık. Bizi kumulların tepesine götürdüğü yer değiştirmeyi Daniel'in yönlendirmesine bıraktık. Saniyenin binde biri kadar sürdü ama bu süre bile enerjimin sert bir duvara çarptığını hissetmem için yeterliydi. Cisim-

lendiğimiz anda önce Jude'a sonra Daniel'a baktım. İkisi de başını salladı.

Sanırım iyileştiremiyorduk.

Nathaniel'ı sırtı yola dönük olacak şekilde iskelenin parmaklıklarına yasladık. Dalgalanan şiddeti görebilmesi için önü açık bir yere oturttuk. Daniel yanına çömelmiş, sessiz ve endişeli bir halde duruyordu. Nathaniel hareket etmek ya da kanatlarını saklamak için herhangi bir girişimde bulunmadı. İki yanında durdular, hafif pembe. Ama Nathaniel kanatlarıyla ilgili endişelenmiyordu: Yalnızca düşmüş silah arkadaşlarıyla ilgileniyordu.

Refaim, Düşmüşlere katılmak için ilerlemişlerdi. İki yüz savaşçı meleğin kanatları arkalarında kapalı duruyordu. Yaklaşık olarak yüz elli Refaim vardı. Rafa aşağıdaydı; emirler yağıdırıyordu ve herkes onu takip edip Düşmüşlerin arasındaki boşluğu doldurarak geçilmesi imkânsız bir falanj oluşturunyorlardı. İblis ordusunu geriletmişlerdi. İlerledikçe Immundi ve Kapı Bekçileri gibi, ölümlerin üzerine basıyorlardı.

Bir grup Kapı Bekçisi Düşmüşler/Refaim kuvvetinin arkasında cisimlendi ama Rafa bu son çaresiz hareketi bekliyordu. Döndü ve Refaim de onunla birlikte döndü: Micah, Malachi ve Taya. Sonra Düşmüşlerin dördü de onlara katıldı. Küllü sarı saçlarında ve omuzlarından aşağı düşen rastaları olan melek Rafa'nın yanına geldi. En yakınındaki Kapı Bekçisine kadim kılıcını savurmadan önce Rafa'ya baktı.

Jude'a uzandım. "Bizim de..."

Cümlemi bitiremedim çünkü Zrael cisimlendi. Tam yanımıza.

Hiç böbürlenmeye ya da kışkırtmaya çalışmadı; tek kelime etmeden Nathaniel'ın boynuna kılıcını savurdu, doğrudan amaca yönelik bir hareketti.

Jude şimdiye kadarki en hızlı tepkisini verip saldırıyı

engelledi. İkincisi çoktan aşağı doğru iniyordu; Zaraqel iki kılıç kullanıyordu ve onu engellemek için öne atıldım. Sarsıcı ve sert bir etkisi oldu. Kemiklerimi takırdattı.

Bacaklarını etkisiz hale getirmek için tekme attım ama çoktan yer değıştirip soluma geçmişti ve Nathaniel'a yenden saldırıyordu. Jude ve ben içgüdülerimizle hareket edip onu engelledik. Zaraqel'in nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum; öfkesinin kavuruculuğunu hissedebiliyordum, sonra yine yok oldu. Daniel artık kalkmış, Nathaniel'ı koruyordu. Melek parmaklıkların önüne düşmüştü, kendi gücüyle ayakta durabilecek durumda değildi. Kırılmış kanatlarına basılmasını engellemek ve onu korumak için etrafına yayılmamız gerekiyordu.

"Garnizon gelecek."

Kulaklarımda zonklayan kan yüzünden Nathaniel'ı zar zor duyabiliyordum. Nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bir gözlerimi sahildeki çatışmalara kaydırıp Rafa'yı ve diğerlerini arıyor bir de dikkatimi şu an etrafımdaki alana vermeye çalışıyordum. Zaraqel'in buradaki işi bitmemiştir. Düşmüşler ve onların piçlerini kontrol altına almış olabilir di ama Nathaniel'a duyduğu nefret çok kuvvetliydi. Onun için geri gelecekti.

Midem büzüştü ama önümde cisimlenip savaşı görmemi engelleyen Zaraqel değildi. Semyaza'ydı. Gözleri Nathaniel'a doğru indi. Sertleşti. Yok oldu ve üçümüz de çok yavaşlık, beklediğimiz rakip o olmadığı için hazırlıksız yakalanmışlık.

Etrafımda döndüm ve Düşmüşler'in liderini, Melekler Garnizonu'nun eski üyesini kılıcını Nathaniel'ın boğazına dayamış olarak buldum. Nathaniel'ın boğazında çok fazla kabuk bağlamış kan vardı; boğazını Semyaza'nın kesip kesmediğini anlayamıyordum. Nathaniel bizim karışmamızı engellemek amacıyla bir elini kaldırdı ve hepimiz bocaladık, Daniel bile.

"Kardeşim," dedi Semyaza. Sesi sanki uzun süredir bağıırıyormuş gibi çıkıyordu. Sesinin beklenmedik tanıdıklığı beni kendine çekti. "Kendini meşgul etmişsin."

Nathaniel gözünün ucuyla ona baktı. "Onları yok edilmekten kurtardım," dedi çenesini mümkün olduğunca az oynatmaya çalışarak. "Senin ikizlerini korudum."

Gözlerimi kırptım. *Biliyordu*. Bunca zamandır Nathaniel, Semyaza'nın çocukları olduğumuzu biliyordu.

"Onları bana düşman ettin. Annelerini katlettin. Bir yetimler nesli yarattın."

Yaralı melek suçlamayı üstlendi. "Eğer kadınlarınız testi canlı olarak geçebilseydi onları çocuklarını yetiştirmek üzere yanıma alacaktım."

"Onları yargılamak senin vazifen değildi."

Titrek bir nefes aldı. "Bu bana verilmiş bir görevdi. Görkemim bunu başarabilmem için bana geri verildi."

Semyaza pürüzlü bir kahkaha patlattı. "Sana verilen bir görev yoktu."

Nathaniel, Semyaza'yı iki gözüyle birden görebilmek için döndü, boynundaki ısrarcı kılıcı göz ardı etti. "Beni her birine Melekler Garnizonu yönlendirdi. Onlar..."

"Seni yönlendiren Melekler Garnizonu değildi. Onlarla hiçbir alakası yoktu, seni aptal."

Nathaniel ona kızgınca baktı. Yara bere ve kan içindeydi ama yüz kırk yıldır aradığı savaşçının karşısında cüretkârdı. "Nereden bileceksin Semyaza, ben çağrıyı aldığımda siz bu dünyada bile değildiniz."

Düşmüşlerin lideri Nathaniel'a doğru eğildi ama ona rağmen sözlerini duyabildim.

"Melekler Garnizonu olmadığını biliyorum, kardeşim, çünkü seni o kadınların her birine yönlendiren *bizdik*."

AKLINI KAÇIRMAYA ZAMANIN YOK

Diğer her şey yok olmuştu. Çınlayan çelikler, bağırışlar, kıyıya vuran okyanus. Zaraqel'in her an ortaya çıkabilecek olma ihtimali dahi. Semyaza'nın sözcükleri tek gerçeklikti.

Ve doğru olmalarına imkân yoktu.

Nathaniel ellerini kuma bastırıp daha dik oturmaya çalıştı; acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu mümkün değil."

"Mümkün, o zaman da mümkündü."

"Ay ve yıldızlar bir hizaya geldi."

"Seni perdenin diğer tarafından yönlendirmek hepimizin geri kalan yeteneklerini aldı."

"Ama nasıl..."

"O kadınlara bağıydık Nathaniel. Bunun ne demek olduğunu gerçekten unuttun mu?"

Nathaniel yutkundu. Sonra gücünden geri kalanların hepsi gitti. Bütün eminliği. Bu sorunun arkasında yatan her neyse, Nathaniel'dan bir şeyler götürmüş, onu anlamadığım biçimlerde eksiltmişti.

Artık cüretkâr değildi.

Jude'a baktım. Nathaniel'i bize yönlendirenin Melekler Garnizonu değil de Düşmüşler olma ihtimali var mıydı?

Bu ne anlama gelirdi? Ama bu sorunun gerçekliği çoktan gece yarısından sonra gelen esinti gibi içime işlemeye başlamıştı.

Bu her şeyi değıştirirdi.

Bizim için büyük bir amacın olmadığı anlamına gelirdi.

Bir düzine –daha– soru kafamda ben onları yakalayamadan önce oradan oraya sıçrayıp yalpalıyorlardı. Sanki karın boşluğuma yumruk atılmış gibi hissediyordum ama hâlâ ayaktaydım. Gözlerim savaşa kaydı. Katliama. İmmundilerin bedenleri sahilde üst üste yığılıp çatışmaların arasına dağılmışlardı. Kılıcımdaki kan. Yavaş, mide bulan-dırıcı bir an boyunca bütün ölümlerin ağırlığını hissettim. Bütün şiddeti. Hepsı benim mirasımdı.

Başka birinin geldiğini hissettim. Soruların ve kafa karışıklığının içinde kaybolduğumdan dönüp bakmakta geç kaldım.

“GABY!”

Jude bağırınca eğilip katanamı yukarı kaldırdım ama biraz geç kalmıştım. Daha ağır olan başka bir kılıç benim katanama çarpıp kılıcımın yassı tarafını alnıma yapıştırdı. Çarpmanın etkisi kafatasıma yayıldı. Bir at tarafından tepilmeye benziyordu. Geriye doğru sendeledim ama kaburgalarıma gelen tekmeı engelleyemedim. Acı göğüs kafesi-me yayılıp nefesimi kesti.

Sonra soğuk ve sert bir şey hızla şakağıma çarptı ve bütün dünya yan döndü. Sessizce yere çarptım. Görüşüm karardı ve gece bulanıklaşmaya başladı. Başımda ciddi bir bela olduğunu bilmem için yukarı bakmama gerek yoktu.

Sessizlik vahşı bir çığlıkla bölündü. Kılıçlar o kadar yakınımnda çarpıştı ki havanın titreşimini hissettim.

Etrafımda savaş vardı. Kalkmam gerekiyordu. Yardım etmem gerekiyordu. Yan döndüm, ağırlığımı dizlerime ve dirseklerime vermeyi düşündüm. Öğürerek bir bulantı dalgasının geçmesini bekledim. Etrafıma odaklanmaya ça-

lıştım ama her şey yan dönmüş durumdaydı. Etrafımda bir görünüp bir kaybolan botlar ve bacaklar vardı. Yer mi değiştiyorlardı yoksa ışık hızında mı ilerliyorlardı? Anlayamıyordum. Görüşüm netleşti ve Jude ile Daniel'm birkaç metre ileride Leon'a karşı sırayla saldırmak üzere birlikte dövüştüklerini gördüm. Rafa başka bir Kapı Bekçisiyle savaşıyordu. Micah ve Ez üç tane zebaniyi savuşturuyorlardı. Herkes ne ara buraya gelmişti?

Görüşüm değişken bir dans gibi bir ileri bir geri ilerleyip kum kaldıran iki çift bot ile kesildi. Başımı yavaşça kaldırıp Semyaza'nın Zarael'i Nathaniel'dan uzaklaştırdığını gördüm. Benden de. Bin yıllık nefret ve öfkeyle dolu, acımasız ve pervasızdı. O kadar kuvvetli saldırıyordu ki altımdaki kumulda etkisini hissedebiliyordum. Semyaza'nın gücü, hızı, öfkesi... Düşmüşlerin yanında biz gerçekten çocuk kalıyorduk.

Başım zonkluyordu. Kaburgalarım çığlık atıyordu. Kendimi kaldırabilmek için ıslak kuma avcumu batırdım.

Yine tek gördüğüm Zarael'in tepemdeki sıska yüzüydü. Çok yakındaydı. Yanaklarını ve alnını şekillendiren yara izleri ay kadar beyaz yüzünde kırmızıydı. Terliyordu, nefes nefeseydi ve salya saçıyordu.

"Sen de kılıcın gibi paslı ve körsün Semyaza; ve hâlâ görkeminden yoksunsun." İki kılıcını da aynı anda indirdi ama melek engellemeyi doğru zamanda yapıp kılıçlarını kendi kılıcıyla kilitleyerek Zarael'i tekmeleyip uzaklaştırdı. Nefes almaya uğraşıyordum ama izlemeyi bırakamadım.

"Seni yok etmek için görkeme ihtiyacım yok."

Saldırı. Blok. Döndü. Kesti.

"Melez zürriyetini kurtarmak için ihtiyacın olacak."

Semyaza kendini öne attı, kanatları görünmese bile etkileyici bir yüksekliğe ulaştı ve ağır kılıcını aşağı indirdi. Zarael kendinden birkaç santim ötede engelledi.

“Onlar senden çok daha üstünler,” dedi Semyaza. “Ve artık yalnız değiller.”

Sözcükler etrafımda dolanıyor, bulanık şekiller alıyordu ama Düşmüşlerin lideri ve onların gardiyanı çoktan hakaretlerle ağız dalaşı yapmayı bırakmışlardı. Semyaza Zarael’i geriletti ama onu öldürecek kadar hızlı değildi. Birbirlerine fazla denklerdi.

Hareket etmem gerekiyordu. Eğer yer değiştirebilsem Semyaza’ya yardım edebilir miydim?

Bu sorunun cevabını şekillendirmem birkaç saniyemi aldı ama cevabı bulduğumda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Canım aşırı yanacaktı.

Semyaza ve Zarael’in mesafelerini hesaplayıp kendimi boşluğa ittim. Ellerim ve dizlerimin üzerinde cisimlendim, bıçak gibi batan bir nefes alıp inlememi bastırdım; eğer yerimi belli edersem ölürdüm. Zarael’in trençkotunun kenarı kafatasıma değerken gözlerimi açtım.

Zamanı gelmişti.

Semyaza aşağı bakmadı, beni gördüğünü belli etmedi ama görmüş olmalıydı çünkü Zarael’e doğru atılıp iblisi geri kaçmaya ve...

Bana takılmaya zorladı.

Kaburgalarım paramparça oldu. Binlerce jilet kesiyor gibiydi. Kuma yığılıp kendimi koruyabilmek için kollarımı kendi bedenime doladım, Zarael’in düştüğünün ve Semyaza’nın onu yakalamak için üzerimden atladığının yarım yamalak farkındaydım. Nefesimi tuttum, gözlerimi sıkıca kapatıp yeterli yardımda bulunduğumu umdum.

Yakınımda bir yerde kuma bir şey çarptı. Tek gözümü açtım ve Zarael’in yüzünü gördüm. Ama her şey yanlıştı.

Gözlerini kırpmıyordu, kıpırdamıyordu ve nefes almıyordu.

Ve bedeni kayıptı.

CEHENNEM BUZ KESTİ

İçgüdüsel olarak geri çekilip bütün sinir uçlarımda birer kıvılcım etkisi yarattım.

Zarael'in ağzı homurdandığı sırada donup kalmıştı, turuncu gözleri durgun ve donuktu. Saniyeler uzadı, gördüğüm şeyin dehşetinden gözlerimi ayıramıyordum. Sonra Semyaza kafayı uzun siyah saçlardan tutup aldı. Meleğin kanatları bir anda ortaya çıktı. Kendini kumdan havaya bir tek çırpışla kaldırdı ve üzerime bir soğuk hava esintisi gelmesine sebep oldu. Dişlerimi sıktım, üzerime çöken gölgeler arasında bir acı dalgasını daha hissedip bastırdım. Başımı birkaç santimetre oynatıp Zarael'in başsız bedenini düştüğü yerde buldum. Öğürdüm.

Semyaza üstümde, havadaydı. Sol elinde Zarael'in kesik başını taşıyordu; sağ elinde de koyu lekeli kılıcını. Onu izlemeye çalıştım ama oturamıyordum. Sahilin üstünden uçarken kanatlarının çırpışını duydum. Gökyüzü turuncu parlıyordu, çarşaf gibi kaplayan yıldırımın ani ışığıyla aydınlanıyordu, sonra gök gürültüsü geliyordu. Gece nefessizdi. Okyanus bile sonunda yatışmıştı.

"Zarael artık yok," diye bağırdı Semyaza. Sesi kelime-

lerin sonlarına doğru sertleşiyor; otoriteyle yankılanıyor ve çınlayan çelik sesiyle birlikte taşınıyordu. "Cehenneme geri dönün ya da yok edilin."

İblisler, en azından görebildiklerim, sarsıldılar. Yüzlerini gökyüzüne çevirdiler.

"Müfreze, geri çekilin," diye emretti Semyaza.

Yanımdaki çatışmalar aniden kesildi: Leon ve arkadaşları ortadan kaybolmuştu. Neler oluyordu?

Ama ciğerlerimde bu düşünceyi devam ettirecek kadar oksijen yoktu ve gece bulanıklaştı, tabii artık gece olduysa. Bir hava esintisi üzerime geldi. Bana doğru süzülen bir şeyin belli belirsiz farkındaydım... Semyaza yere inmişti. Kanatları yürürken görünmez oldu, ya da ben öyle olduğunu sandım. Etrafı hep bulanıktı.

"Hiç fena değildi," dedi Rafa. Kumda yanımdaydı. Bir saniye önce burada değildi. Alnımdan saçları çekerken parmakları titriyordu. Gözlerimi kapadım. Göğüs kafesi-me saplanan bıçaklardan ve oksijensizlikten yorulmuştum.

Semyaza üzerimizde belirdi. "Onu ben iyileştireceğim."

Kalbim tuhaf bir takla attı.

"Zor yaparsın." Rafa'nın sesi gergindi.

"Çocuk, sen de yaralıydın ve kendini toparlayana kadar onun için işe yaramazsın."

"Siktir git *moruk*."

Dönmeye çalıştım. "Sen... yaralı... mısın?"

"Birkaç sıyrık, o kadar."

"Onun üstüne kanın akıyor."

"Rafa..."

Semyaza birden yanımda bitti. Parmakları bileğimi sıkıca tuttu, sonra onunla birlikte boşluktaydım.

Direnmedim ve nedenini bilmiyordum.

Onu durdurup durduramayacağımı bile bilmiyordum onun benim...

Düşünce bir enerji patlamasıyla yok oldu. Tam gaz ça-

lışan bir savaş uçağının arkasında duruyordum. Kavuru-
cuydu. Derimi yüzüyordu. Konuşamıyordum, sıcağın kar-
şısında gözlerimi açamıyordum. Panik yükseldi: Ateş beni
kül edecekti. Ateş...

Yok oldu.

Yavaşça yeniden hissetmeye başladım ve her bir hissi
duyumsadım: serin, nemli hava üzerime gelip derime su
serpti. Turuncu ışık gözkapaklarımla altına giriyordu. Ya-
vaş, uyumlu bir ritim beni sarsıyordu. Okyanusun koku-
su...

Uçuyordum.

Aşağı baktığında okyanusun hızla altımdan kayıp
gittiğini ve bacaklarımla öylece sallandığını gördüm.
Semyaza'nın bileğimi sıkıca kavradığını ve ağırlığımı mu-
azzam bir kuvvetle kendisinden uzakta tuttuğunu hisset-
tim, vücutlarımızın arasında bir alan oluyordu böylelikle.
Kanatları kuvvetlice çırpıyor, ben kollarında sallanırken
bizi ileri götürüyordu. Yaralarımı hızlıca gözden geçirdim.
Başım hassastı ama yeniden açık seşip düşünebiliyordum.
Kaburgalarımda yalnızca donuk bir ağrı vardı. Semyaza
beni iyileştirmişti iyileştirmesine ama lanet olsun... bunu
hiç nazikçe yapmamıştı.

Gökyüzü ve okyanus bal rengi gölgelerle kıpraşıyordu,
yani hâlâ Pan Beach'teydik. Tanrı'ya şükür farklı bir boyu-
ta geçmemiştik. Başımı kaldırıp uzaktaki kasabaya baktım,
kordonda yanan ateşler hariç parlak gökyüzünün altında
karanlık uzanıyordu.

"Vücudunu hizala." Semyaza yüksek sesle söylemişti ki
söyledikleri rüzgârda kaybolup gitmeden önce ne dediğini
duyabileyim. "Direnç yaratıyorsun."

Evet, yani babamın bana söylediği ilk kelimeler duygu-
sal olmayacaktı. Bacaklarımla geriye doğru uzattım böylece
vücudum düz bir çizgi halini aldı. Karın kaslarımdan çok
fazla şey istiyordum ve saniyeler içinde anladım ki uzun

bir uçuş için yeteri kadar formda değildim. Derin derin nefes aldım ve tekrar nefes alabilmenin tadını çıkardım.

Sahile yaklaştık. Yer değiştirip oraya kendim gidebilir ve hem birden beni kapıp gitmesinden memnun olmadığımı hem de Semyaza'nın beni eve götürmesine ihtiyacım olmadığını gösterebilirdim. Ama neredeyse gelmiştik. Uçmak da o kadar kötü değildi...

Yüz metre daha ilerledikten sonra sahildeki şekiller belirginleşmeye başladı. Immundiler onları kovalayan olmasına rağmen kaçıyordu, tatil köyünün çok ilerisindelerdi. Çekilen sürünün içinde uzun beyaz saçlar da görmeye uğraştım ama Kapı Bekçileri hâlâ buradaysa bile gizleniyorlardı. Zebaniler de öyle. Düşmüşler ve Refaim kordonu karşı karşıya gelmişlerdi, düzgünce iki taraf oluşturmuşlardı. Refaimler kumul yığınlarının üstünde serbest düzende duruyorlardı, Düşmüşler de aşağıda kuma yayılmışlardı. Buradan bile kimin kim olduğunu ayırabiliyordum çünkü Düşmüşler kanatlarını çıkarmışlardı.

Immundi sürüsünün ön kısmını gördüm. Ama gördüğüm şey doğru olamazdı. Gözlerimi kırıp odaklanmak için daha fazla çaba harcadım ama hâlâ aynı şeyi görüyordum: Immundiler panik içinde dörderli beşerli yan yana geçip bir huni gibi daralıyor, sonra da yok oluyorlardı.

Başımı çevirdim ve Semyaza'nın sakallı yüzünün şaşırı derecede yakınımda gördüm. "Yer değiştiremediklerini sanıyorum?"

Benimkilerle buluşan buz gibi gözlerinde pişmanlıktan eser yoktu. Donuk saç tutamları omuzlarına düşüyordu, rüzgâr neredeyse hiç bozmuyordu. "O bir portal."

Ah.

Portalların var olduğunu biliyordum, Düşmüşler başka bir boyuta hapsedildiklerine göre olmak zorundalardı yoksa oraya nasıl geçeceklerdi... ama şimdiye kadar hiç görmemiştim. "Nereye?"

“Perdenin parça parça olduğu cehennemin dış çemberlerinden birine.”

Perde. Semyaza’nın Nathaniel’a söylediklerini şimdi anlamıştım. Semyaza kendi boyutuyla bizimkini ayıran perdeyi onlarca yıl önce Nathaniel’ı manipüle etmek için parçalamıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve soğuk yeniden içime sızdı. Melekler Garnizonu bizimle hiçbir zaman ilgilenmemişti. Varlığımızın daha yüce bir amacı yoktu.

Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordum: sahip olmayı istemediğim bir kaderimin olması mı yoksa hiç olmaması mı. Düşünceler etrafımda oynuyor, beni sıkıştırıyorlardı. Sonra Semyaza kanatlarını arkaya sabitleyip keskin bir inişe geçti. Geceyi hızla geçiyorduk, her şey birbirine sızıyordu. Adrenalin yükseldi, engel olamıyordum. Sahile doğru, belirsizliğe doğru inişe geçtiğimizde bile Jude ve Rafa’nın bu hissi ne kadar seveceğini düşünmeme engel olamadım.

Semyaza Immundilerin üzerine alçaktan uçup düzenlerini bozdu ve onları yüksek bir çılgınlık seviyesine taşıdı; birbirlerini eziyorlardı. Bilmesem, kendini eğlendirmek için yaptığını söylerdim.

Tek istediğim her bir cehennem yaratığının kasabamdan gitmesiydi. Bu katliamın bitmesini istiyordum; her ne kadar bu sonuçlarıyla yüzleşeceğimiz ânı getirecek olsa da: Düşmüşler serbestti ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Ne Melekler Garnizonu için ne Nathaniel için... ne de bizim için.

O sırada Semyaza yükselip sağa yönelince Refaimler ve Düşmüşler arasındaki hareketleri gördüm. İki taraf da silahlarını çekmişti. Semyaza anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı ve yön değiştirdi. Yüzler bize doğru döndü.

“Müfreze, durun!” diye bağırdı Semyaza.

Daniel, Callie ve Uri; Nathaniel ve Düşmüşlerin ara-

sında kılıçlarını çekmiş olarak duruyorlardı. Callie sakat bacağını dinlendiriyordu ama pes etmemişti. Refaimlerin yüzlerine baktım ve Rafa'yla Jude'u birlikte, omuz omuza gördüm. Kılıçlarını çekmişlerdi ama Nathaniel'ı savunmak için değil: çoktan Semyaza'yı karşılamak için öne çıkmışlardı.

Yere nasıl ineceğimi bilmiyordum ama kendimi, yere değdiğimizde bacaklarımı meleğin bacaklarına dolanmayacak bir duruşa geçirmeyi başardım. Semyaza iki adım boyunca bana destek oldu ve sonra bıraktı. Bacaklarım titriyordu ama ağırlığımı taşıyorlardı.

Rafa Semyaza'nın önüne çıktı. "Sana bu hakkı kim..."

"O iyileşti." Semyaza etrafından dolaşıp Nathaniel'a yönelirken Rafa'ya neredeyse bakmadı bile. Rafa'yı Semyaza'nın arkasından gidip kavga çıkarmadan önce tişörtünden tuttum. "Hey. Hey."

Rafa durup bana döndü.

"Ben iyiyim," dedim kesin bir şekilde. Onu kontrol ettim. Kolu kana bulanmıştı. "Hâlâ kanıyor mu?"

"Hayır." Hâlâ Semyaza'ya meydan okumayı düşünüyordu. Elimini dirseğine kaydırıp ve Jude'u kontrol ederken Rafa'yı tutmaya devam ettim.

"Sen?"

Kardeşim kabuk tutmaya başlayan yarasını görebilmem için arkasını döndü. İyileşmeyi bu aşamaya getirebilmek en azından yarım düzine yer değiştirme gerektirmiş olmalıydı. Ama tecrübelerimden bildiğim kadarıyla şu sıralar derin bir kas ağrısı hissediyordu. Ayrıca Daisy haklıydı: Yara çirkindi.

"Semyaza sana bir şey söyledi mi?" diye sordu Jude.

"Evet," dedim Rafa'yı bırakıp Daniel ve Düşmüşler arasındaki boşluğa yaklaşıp. "Ona ağırlık yaptığımı söyledi."

Düşmüşlerden iki tanesi kumulların üzerine ilerledi, ikisi de Daniel'dan daha uzun ve kaslılardı. Diğer melekler

sahildeki huzursuz bekleyişlerine devam ediyorlardı, yüzleri savaştan kızarmıştı. Yüz metre ötede Immundiler hâlâ portaldan geçiyorlardı. Kapı Bekçileri neredeydi?

"Nathaniel'a dokunamazsınız."

Daniel'ın kılıcı, iki yüz savaşçı karşısında dikkat çekecek ölçüde sağlam duruyordu. Sağdaki melek Kapı Bekçileri'ne karşı Rafa'nın yanında savaşan melekti. Küllü sarı saçları sırtına doğru dağınık bir örgüyle iniyordu. Bunun köprüsünde eski bir yara izi vardı.

"Bu haini annelerinize yönlendirdik ve o onları idam etti," dedi sarışın melek. "Yazgısını hak etti."

Bir şaşkınlık oldu, sonra Refaimler kımıldanmaya başladılar. İdrak etmeye başlamışlardı. Çoğu için bu onları doğuran kadınlara ne olduğuna dair gerçeği ilk duydukları andı. Gözler suçlayıcı biçimde hâlâ iskelenin parmaklıklarına çökmüş, kan kaybeden Nathaniel'a döndü. Sarışın melek kılıcını Nathaniel'a doğru döndürdü.

"Eğer yaşarsa hepimizin cehenneme gönderildiğini görene kadar durmayacak."

"Kendini savunma hakkı var," dedi Daniel. "Ama bunu yapmak için sağlığının yerinde olması lazım ve biz onu iyileştiremiyoruz."

Sarışın savaşçı kahkahasını öksürükle bastırdı. "Ona yardım etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Daniel bütün yaptıklarından sonra onun yaşamasına gerçekten izin verir miydin?"

Daniel'ın dikkati ikinci meleğe döndü. Koyu renk, kalın rastaları ve göğsüne kadar inen bir sakalı vardı ama burunun şeklinde, sakallarının arasında kalan ağzının duruşunda tanıdık bir şeyler vardı. Sorudaki hayal kırıklığında.

O, Daniel'ın babasıydı.

Daniel da bunu anlamıştı çünkü söyleyecek kelime bulamıyordu.

Semyaza omuzlarının arasındaki kılıfından büyük kılıcını çekip Nathaniel'in görüş alanına gitti. "Bu çocukların seni savunmasına izin verecek misin, şu anda bile?"

Nathaniel onun ardına geçip direğe doğru giderek Semyaza'yı şişmiş göz kapaklarının ardından izledi. Kabloyu tutup kendini sürükleyerek ayağa kalktı. Orada sallanarak durdu, parçalanmış kanadı tuhaf bir açıyla sallanıyordu. Biçimli yüzü çürüklerle, ısırtıklarla ve ıstırapla bozulmuştu.

"Onları olabilecek her şekilde yüz üstü bıraktım." Kesik bir nefes aldı. "Sizin çocuklarınızdan daha fazla isteyeceğim bir şey yok."

Semyaza başıyla onayladı. "Barakiel, Jael."

Jael, Daniel'm babası, Daniel'in gözlerine bir saniye daha baktıktan sonra o ve sarışın Barakiel, Daniel'in etrafından geçtiler. Nathaniel iki meleğin yaklaşmasını izledi. Onu kollarından kaldırıp öne sürüklediler. Yüzünü buruşturdu ama direnmedi, karşı çıkmak için hiçbir şey demedi. Nathaniel'in bacakları işlemiyordu o yüzden melekler onu kumun üzerinde sürükleyip Semyaza'nın önüne bıraktılar. Nathaniel ağırlığını ellerine ve dizlerine verdi, kırılmış kanatları iki yanına kıvrılmıştı. Hatırı sayılır bir çabayla tahrip edilmiş yüzünü kaldırdı.

"Planın Refaimleri toplayıp Melekler Garnizonu'naavaş açmak mı?"

Semyaza'nın gözleri düzenli bir ritimle parıldıyordu. "Bu seni ilgilendirmez, kardeşim."

Nathaniel onu uzun bir süre izledikten sonra topuklarının üstüne oturdu. Gözleri Daniel'in gözlerini buldu. Sonra Jude'unkileri, sonra benimkileri. Ezilmiş yanağından bir damla yaş düştü. Onca yıl evvel ona ulaşanların Melekler Garnizonu değil de Düşmüşler olduğunun açığa çıkması onu parçalıyordu.

Onun da bir kaderi yoktu.

Boynunu açığa çıkarmak için başını öne eğdi. Semyaza'nın onu öldürmesine hazırды. Bir saniye boyunca nasıl nefes aldığını unuttum. Nathaniel annemizi öldürmüştü, bütün Refaimlerin annelerini öldürmüş ve bize aslında hiç var olmayan büyük bir amaç hakkında yalan söylemişti. Ama yine de... Tüm benliğim onun için haykırıyordu. Bu yanlıştı. Bizi kandırdığı kadar kendi kendini de kandırmıştı. Nathaniel ne kadar kalpsiz olursa olsun, amaçları ne kadar çarpık olursa olsun Cennetin Ev Sahipleri'nin verdiği emirleri yerine getirdiğine inanıyordu.

Eğer bağışlanma sunamıyorsam kendi hatalarım için bağışlanmayı nasıl bekleyebilirdim?

Semyaza kılıcını çekti.

"Bekle."

Nathaniel ile Semyaza'nın arasına girdim. Babam bana doğru yavaşça gözlerini kapadı.

"Kenara çekil, çocuğum."

"Hayır."

Rafa ve Jude yanıma geldiler. Daisy de. Sonra Daniel, Uri ve Callie. Diğerleri. Semyaza'nın bakışı üstümüzdeydi.

"Babalarınıza karşı bu haini mi seçiyorsunuz?"

"Ah lanet olsun," diye parladım ve Semyaza'nın gözleri alevlendi. "Sizinle işler neden hep seçime geliyor? Onun tarafını tutmuyorum, sadece senden onu öldürmemeni istiyorum."

"Çünkü bizim adalet ihtiyacımızdan çok onu umursuyorsun."

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadım. "Çünkü onu yargılamak bizim görevimiz değil, nasıl ki annelerimizi yargılamak da onun görevi değildiyse."

"Mevcut topluluğumuzda buna *tek* yetkisi olanların biz olduğumuzu görebilirsin."

"Katılmıyorum."

Arkamdan gelen yeni sesle ürktüm; her bir sinir ucum-

da hissetmiştim. Omzumun üstünden baktığımda daha önce hiç görmediğim bir adamın Daisy ve Jones'un arasında, sanki bir sahilde kılıçlarını çekmiş askerlerle, kanatlı yaratıklarla ve katledilmiş iblislerle çevrili bir şekilde durmak dünya üzerindeki en normal şeymiş gibi sakince duran birini gördüm. Saçları yağmurdan düzleşmiş gibiydi, keskin bir çenesi ve güçlü bir yapısı vardı. Uzun bir şort ve bol, beyaz bir tişört giyiyordu. Elleri ceplerindeydi. Yalınayaktı. Zak'ten bile uzundu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Rafa.

Yeni gelen gözlerini kırpıttı ve koyu gözleri birden buz mavisi parladı. "Ben Gabriel, Melekler Garnizonu'nun Teğmeniyim."

GERÇEK, YALANLAR VE ARADAKİ HER ŞEY

Ağzımın açık kaldığını fark ettim. Refaimler etrafından kaçışıp meleği kumun üzerinde yalnız bıraktılar.

Gabriel.

Bir başmelek.

Herhangi bir başmelek de değil: Düşmüşlerin binlerce yıl önceki ilk çocuklarını öldüren savaşçı.

Bunu Jude ve ben yaptık. Düşmüşleri serbest bıraktık. Onu buraya biz getirdik.

Konseyi sindirmek, bizden ne istediklerini öğrenmek istedik. Artık biliyorduk: Hiçbir şey. Bizden hiçbir şey istemiyorlardı, hiç istememişlerdi. Eğer bunu yarım saat önce biliyor olsaydık babalarımızı serbest bırakma kararımızı değiştirir miydi? Gabriel'a baktım ve bir panik saldırısından çıkmaya çalıştım. Gökyüzü turunculardan pembelere dönüyor, denizin üstündeki kobalt mavisi bulutları iyice görünür kılıyordu. Dağlık alanda gök gürlüyordu. Gece korkutucu ve heyecan vericiydi. Rafa, dirseklerimiz birbirine değene kadar yaklaştı.

“Bizi öldürecek misin?” diye sordu Jude sesini bir şekilde titretmemeyi başararak.

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü Düşmüşleri serbest bıraktık. Ayrıca Semyaza ve ekibi en son çocuk sahibi olduğunda öyle yapmıştın.”

“Bugünkü görevim bu olsaydı Melekler Garnizonu’na karşı savaşır mıydınız?”

“Canımızı kurtarmak için savaşır mıydık?” Jude’un Rafa’ya ya da bana bakmasına gerek yoktu. Cevabı biliyordu.

“Kesinlikle.”

Gabriel dikkatini Semyaza’ya çevirmeden önce bir süre Jude’u izledi. Düşmüşlerin lideri geri adım atmıyordu. “Sözleşmemize bağlı kalmadın Semyaza.”

“Bize bir sözleşme sunmadın, kardeşim, yalnızca yeni bir hapisane verdin.”

“Kapı Bekçilerinin eşliğini mi tercih ederdiniz? Sizi onlarla geri mi göndermeliyim?”

Semyaza kılıcının ucunu Nathaniel’a doğru salladı. “O cezanın canımızı Zerael’in etimizi kesen kılıcı kadar yakmadığını mı düşünüyorsun?”

“Nathaniel’ı sizin kadınlarınıza yönlendiren ben değilim.”

“Gelinlerimizi bir araya getirip korumalıydı ama onu bir zerre görkemle ödüllendirdiniz ve o da bunu onları cezalandırmak için kullandı.”

“Ona bu alemde kendisini korumak için ihtiyacı olanı geri verdim. Hiçbir zaman bir yargı aracı olarak kullanılması niyeti yoktu.”

Bir dakika. Ne? Aklım karışmıştı.

“Nathaniel’ın görkemini kullanabilmesinin ve Düşmüşlerin kullanamamasının sebebi *sen misin?*” diye sordu Jude ben daha soruyu toparlayamadan.

Gabriel tüm dikkatini Semyaza’dan kardeşime kaydırdı. Kararlıydı. Kafa karışıklığının arasına panik sızdı. Rafa

gerildi. Bu melek bütün bir kuşak üvey kardeşlerimizi yok etmişti, iki yüz ve bir düşmüş meleğin üzerinde otorite sahibi idi. Nathaniel'ı öyle korkutuyordu ki Nathaniel hâlâ yukarı bakamıyordu.

Gabriel soruyu tarttı. Başını kuşlar gibi eğdi ve dikkati uzun bir süre boyunca başka bir yere kaydı. Kimse konuşmuyordu. Kimse kıpırdamıyordu. Hareketsizlikte kıyıya bir dalga vurdu. Dünyamız altüst oluyor ve silkiniyordu ama dalgalar bundan bihaber, kıyıya vurmaya devam ediyordu.

"Diğerlerini bekleyelim."

Gabriel'in tatil köyüne baktığını gördüm. Oradaki Refaimlerden mi bahsediyordu? Ne zaman geleceklerini düşünüyordu?

Midem büzüştü.

Refaimlerin geri kalanı cisimlendi. Magda, Zeb ve diğer savaşçı olmayanlar. Bir de... *hayır*.

Dani.

Jason'la birlikteydi. Ama birbirlerine değmiyorlardı. Jason onu kendine yapıştırdı, yüzü korkuyla büzüşmüştü. Maria yanlarında değildi, onu tatil köyünde bırakmış olmalıydılar.

"Jason, ne halt ediyorsun?" dedim.

Istirap içinde görünüyordu. "Ben bir şey..."

"Onları ben getirdim," dedi Gabriel. O anda yeni gelmiş Refaimlerin ne kadar sersemlemiş ve sarsılmış olduklarını fark ettim. *Lanet olsun*. Gabriel onları o odadan çekip almıştı. Bunu Düşmüşlere de yapabiliyor muydu? O yüzden mi hâlâ ondan kaçmamışlardı?

Yer değiştirip Dani ve Düşmüşlerin arasına girdim. Dani'yle Gabriel'in arasına. Kendimi Gabriel'in gözlerine bakmaya zorladım. "Eğer bu kıza dokunursan savaş olacak." Bir aslanı tehdit eden bir pire gibiydim ama yine de başmeleğe dik dik bakıyordum. Çünkü dediğimde ciddiydim.

"Aynı şey Gaby'ye dokunursan da geçerli," dedi Rafa.

Gabriel yavaşça gözlerini kırptı. "Siz, çocuklar, çukur pisliklerinin yanında çok fazla zaman geçirdiniz. Ben Cennetin Ev Sahiplerinin Teğmeniyim. Kendi boynumu bir zebaniye sunmadan önce bu insanlara zarar vermem."

"Ama yarı-insanlar meşru hedef mi?" Bu suçlama, ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Başmeleğin dudakları gerildi. Gözleri parıldıyordu. Kalbim iki kat hızla atarken bekledim.

"Bütün hareketlerin sonuçları vardır," dedi dikkatlice. "Sizin varlığınız, Nefilimlerin söndürüldüğü gün verilen bir kararın sonucu."

"Onlar söndürülmedi." Semyaza sözcüğü tükürmüştü. "Biz zincirler içinde durup izlerken onları sen soğuk kanlılıkla katlettin. Savunmasızlardı, suçlarından bihaberlerdi. Onlar savaşçı değillerdi, çocuklardı."

Gabriel Semyaza'yı duyduğunu belli etmedi. Dikkatini doğrudan bana vermişti. "Düşmüşler sınırı aşmalarının bedelini gerekçeleri olan yollardan ödediler ama bu yollar adil olmayabilir."

Sıcak parmaklar dirseğime dokundu. Dani bana uzanıyordu. Jason'a onu bırakması için başımla onay verdim ve kemikli kolları belime dolandı, ince parmakları pantolonumun tepesine yapıştı. Semyaza'yı inceliyordu; ondan, dün Tapınak'ta Nathaniel karşısında duyduğu korkudan fazlasını duymuyordu.

"Hepinizin daha fazla çocuk yapmanızın sebebi bu muydu?" diye sordu Semyaza'ya. "Diğerlerini kaybettiğiniz için mi?"

Bir öfke ve keder fırtınası Semyaza'nın gözlerini karartıp omuzlarını gerginleştirdi. İki yüz savaşçı tehlikeli bir sessizliğe büründüler. Nathaniel idam edilmeye hazır bir şekilde dizlerinin üzerinde kaldı. Dani eğilebilmek için beni bıraktı. Parmaklarını tüylerine değdirdi, nazik ve üzgündü.

"Senin de başka bir çocuk istememenin sebebi bu muydu?"

Nathaniel'in elleri yumruk oldu, sıyrıklarla dolu parmakları kuma bastırıyordu. Jude'a baktım. Nathaniel bize her zaman ilk seferde de bir çocuk sahibi olmadığını söylemişti. Bu da başka bir yalan mıydı?

"Nathaniel," dedim. "Nefilimlerden biri senin miydi?"

Kırık kanatları titredi.

Vay canına. Nathaniel bir zamanlar babaydı...ve çocuğunun ölmesini izlemişti. Bunun ne anlama geldiğini özümsemem. Bir kaderimiz olduğuna o kadar çok inanmak istemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Hem kendini hem de Melekler Garnizonu'nu, bizden önce gelen yarı melek piçlerden farklı olduğumuza inandırmak istemişti. Hiçbiri-miz onun çocuğu olmasak bile.

"Semyaza ve arkadaşları pervasızlıklarından ders aldılar," dedi Gabriel. "Karşlarına çıkan ilk fırsatta yeniden ihlallerini tekrarladılar. Etin zevklerini arzulayıp bir kez daha hayat yaratma özlemi duydular."

"Neden onlarla gitmedin?" diye sordum Nathaniel'a.

Başını kaldırdı. Yaralarından kan damlıyordu. "O perişanlığa ikinci kez katlanamazdım." Sonunda Gabriel'a baktı. Meleğin görüntüsü acısını artırıyormuş gibi göründü. "Sonra kardeşlerim yok olduklarında ben bağışlandım. İşaretleri gördüğümde bunun kefareti için bir fırsat olduğunu biliyordum: Yeni kuşağı bir öncekinin kaderinden kurtarmak..."

"Nathaniel."

Düşmüş melek durdu, yutkundu. Gabriel'in devam etmesini bekledi.

"Kardeşlerinle sürgüne gitmek disiplininin ödüsü bağışlandı. Senin kefaretin *oydu*. Özgürlüğe kavuşmuşsun Nathaniel, ancak bunu göremedin. Böylesi basit bir hediye-yi kabul edemedin."

Nathaniel, Gabriel'a baktı, anlamaya başlamıştı. Geçen yüz kırk yılda yaptığı her şey boşaydı. Sicili çoktan temizlenmişti.

Başmeleğin sözcüklerinin onu daha fazla parçalamasını izledim. Titremeye başladı. Kanatları kasılıp titredikçe tüyleri hışırdadı. Öne, kuma doğru yığılıp ellerini başının üstünde sanki bir saldırıyı savuşturmak istercesine birleştirerek anlamadığım kelimeler mırıldanmaya başladı. Tamamen çözülmüştü.

Başka bir yere bakmalıydım ama burada rahatlatacak bir şey yoktu. Sahilim, benim güzel, bol güneşli sahilim bir savaş alanıydı. Hayatta kalan Immundiler sanki trafiğin en yoğun saatinde evine gitmeye çalışan çılgın insanlar gibi portalı zorluyorlardı. Kordon bir savaş bölgesiydi; ateş, duman ve ter dönmüş arabalar vardı. Küllerin ve yanan plastiğin kötü kokusu yolun karşısından bize taşınyordu ve gökyüzü hâlâ olması gerektiği gibi değildi.

Refaimlerin geri kalanı da benim kadar kaybolmuştu. Ez ve Zak birlikteydiler, elleri kenetlenmişti. Jones boyundaki bir kesikle oynuyordu. Taya, Malachi ve Micah birbirlerine yakın duruyor ve kılıçlarını gevşek de olsa ellerinde tutuyorlardı. Tişörtleri kanlanmış ve parçalanmıştı. Daisy Jude'un yanına gitti; çilli yanakları kızarmıştı ve gözleri keskindi.

Benim alana ihtiyacım vardı. Dani'nin omzunu hafifçe sıkıp onu gerisingeri Jason'a yönlendirdim.

"Neden kaçtıklarında Düşmüşleri doğrudan cehenne me geri göndermedin?" diye sordu Jude. "Neredelerdi?"

Gabriel başıyla onayladı: Bize anlatmak istediği de buydu.

"Semyaza ve sağ kolu Orias perdeyi deldiler ve annenizin ve kuzeninin zihinlerine dokundular. Bunu gördüm, izledim ve bekledim. Melekler Garnizonu'na kardeşlerimizin kaçmalara izin vermelerini ve kendi kaderlerini

seçme özgürlüğü vermelerini önerdim. Liderimiz Michael, meydana geleceklerden benim sorumlu olmam koşuluyla onayladı. Ben de kendi koşullarımla kabul ettim: Michael karışmak üzerine bir emir almadıkça karışmayacaktı.”

Keşke Gabriel’ı okuyup burada neler döndüğünü anlayabilseydim. Bizi bağışlayacağı için mi açıklama yapıyordu yoksa bizi öldürmeden önce durumu anlamamızı mı istiyordu? Ya da babalarımızla birlikte bizi cehenneme göndermeden önce...

Gabriel, Semyaza’ya baktı. Düşmüşlerin lideri ona kaşlarını çatı.

“Çukurdan serbest kalır kalmaz Semyaza ve Orias bu alemde sizin İtalya’da Monterosso dediğiniz yere gittiler. Diğerleri de dünyanın farklı köşelerine, istekli kadınlara doğru dağıldılar. Doğurgan kadınlara.”

“Sen de bunun olmasına izin verdin.”

Suçlama Ez’dan gelmişti.

“Babalarınız kendi kaderlerini kendileri seçtiler.”

Ez cıkcıkladı. “Sen Düşmüşlerin birer canlı yaratmasına, bizi yaratmalarına izin verdin ve sonra onları aldın. Bizi yalnız bıraktın.”

“Eğer burada kalsalardı ne öğrenirlerdi?”

“Bizden uzakta olduklarında ne öğrendiler?” Bu soruyu sorarken sesi biraz çatallandı.

“İzlemeyi öğrendiler.”

“Neyi izlemeyi?”

Gabriel’in dudakları bir gülümseme emaresi olabilecek biçimde seğirdi.

“Sizi.”

TIPATIP BENZER

“Beni mi?” diye sordu Ez.

“Hepinizi,” dedi Gabriel. “Bu savaşçılar her şeyden önce izleyiciler.”

Semyaza homurdandı. Alay mı ediyordu yoksa rahatsız mı olmuştu anlayamadım ama başmeleğin sözünü kesmedi.

“Cehennemde katlandıkları bütün acılar onlara hiçbir şey öğretmemiştir, bu yüzden farklı bir yaklaşım gerekiyordu. *Her birinizin* yaşamasına izin verdim ki sizi izleyebilsinler ve yaptıklarının sonuçlarını görebilsinler. Terk ettikleri kadınların utançlarına tanık olsunlar, çocuklarının büyüyüp annelerinden ve etraflarındaki herkesten farklı olduklarını anladıkça bununla başa çıkma çabalarını görsünler. Düşmüşlerin, bencil arzularının mirasını görmelelerini istedim. Onları özgürce yaşayabilecekleri ama bilginin ve kavrayışın yükünün omuzlarında olacağı bir boyuta hapsettim. Tanık olabilecekleri ama müdahale edemeyecekleri bir yere.” Semyaza’ya hızlıca baktı. “Babalarınızın size ne kadar derinden hasret duyacağını hafife almışım.”

Alayla güldüm. “Özgürlüğe hasret diyorsun herhalde.”

“Hayır çocuğum. Her birinize.”

Semyaza gözlerini bana dikti, meydan okuyordu. Gabriel'a karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. Bu benim iç çalkantılarımın uzun zamandır bastırduğım özelemlerinden biriydi ama bu pis savaşıdan bir şey beklemeyi reddediyordum.

"Semyaza Nathaniel'a işaretler gönderdi ve o beklediği gibi gelişmeyince Orias'ın insan soyuyla bağlantısından iletişime geçti."

Açık renk saçları ve uzun kıvrıkcık sakalı olan bir melek sıradan çıkıp Jason'ın karşısında durdu. Gözleri beklenmedik ölçüde şefkatli, ağzı yumuşaktı. "Ben Orias." Ailenin birbirine benzerliği şaşırtıcıydı.

Jason, Dani'yi daha da yakına çekti. Nefesini verdi, titriyordu. "Ailemdeki kadınlara verilen yeteneklerin senden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ama kızlar insan soyundandı."

"Annen bana bağlanmıştı." Orias bunu sessizce, saygıyla söyledi. "Kolayca bir kenara atılabilecek bir bağ değildi. Varlığının her zerresine işlemişti ve senden sonra taşıdığı kızına ve sonrakilere de geçti."

Jason yutkundu. Gözlerini hızlıca kırptıyordu. Orias, Dani'yle göz göze gelebilmek için bir dizinin üstüne çöktü. Gözlerindeki hareket yavaş bir dans ritminde duruldu. "Altı kuşaktır sizin soyunuzda bağlantımız devam ediyor, buna rağmen sende, senin soyundaki diğer herkesten çok daha kuvvetli. Senin sayende nihayet özgürüm. Teşekkür ederim."

Dani elini kaldırıp meleğin yanağındaki sakallara dokundu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Orias gözlerini kapadı. Gülümsedi. "Ben de, tatlı çocuğum."

"Peki ya benim ailem?"

Soruyu soran Mya'ydı; Gabriel'a sormuyordu, kendi babasına soruyordu.

Hadrial, Düşmüşlerin geri kalanıyla esas duruşta bekliyordu; sırayı bozmadan Mya'ya olabildiği kadar yakında durmuştu.

"Büyükanne *durugörülerini* sen mi verdin?" diye sordu.

"Eğer ben verseydim Myanna, seninle kardeşlerimin arasında bir yarık oluşturmazlardı. Eğer ben olsaydım; bütün hayatını bu kadar parçalanmış ve yaralanmış hissederek geçirmezdin."

Mya'nın bakışları sertleşti. "Sen de benim işe yaramaz olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi Hadrial sessizce. "Öyle düşünmüyorum."

Mya'nın dudakları titredi ama her ne hissediyorduyorsa onunla savaşıyordu. Sağ kulağı parçalamış ve kana bulanmıştı, saçları açık ve karmakarışık. Öfke ve kedere boğulmuştu. "O zaman hanginiz ailemin içine ettiniz?"

Hızlanan motor sesi gerginliği böldü, dişliler gıcırdıyordu. Mick'in yüzeyi çukurlu dört kapılı ute'u kordondan uçarak geliyordu ve iskelenin yanında kayarak durdu, hareketsizliğin içine gürültüyle girmişti. Mick, Rusty ve Jess birlikte araçtan indiler ve sahilde altımızdaki ikinci orduyu gördüklerinde afalladılar. Mick'in ağzından bir sigara sallanıyordu.

"Bu ne..."

Jude elini kaldırarak üçünü de yolda kalmaları için uyardı. Eğer sorun çıkarsa bu onları güvende tutmaya yetmezdi ama en azından kaçmak için yarım yamalak bir şansları olurdu. Tatil köyünün ardındaki sahil şu anda terk edilmişti. İblisler her nereye gittilerse kapıyı arkalarından kapamışlardı.

"Benim hayatımın kim içine etti?" Mya, Jess'i fark etmemişti. Kendini bu âna çok kaptırmıştı.

"Ben yaptım," dedi Gabriel.

Mya'nın başı aniden ona doğru döndü, sonra kafası karışmış bir halde bana baktı; *bana*, Jude'a değil. Ağzını açtı, tekrar kapadı.

"Neden?" diye onun yerine ben sordum.

Semyaza tüylerini salladı. "Yedek plan olarak."

Babama dönüp kaşlarımı kaldırdım; bakışları benimki-
lerle buluştuğunda tuhaf bir sökülme hissi yaşadım.

"Gabriel bizi bu dünyadan kopardığında portali benim kanımla mühürledi. Üstüne bir de yalnızca benim çocuklarımın bunu yeniden açabileceği korumasını koydu ve, artık anladığınız üzere, bütün çocuklarımız bizi serbest bırakmak konusunda hemfikir olana kadar mühürlü kalacaktı."

Başmelek Düşmüşler ve Refaimlerin arasında duruyordu, gözleri haricinde tamamen hareketsizdi, gözleriyse bir Semyaza'ya bir bana bakıyordu. "Düşmüşlerin çocuklarının birbirini bulmasının yüzyıllar, hatta daha uzun süre alacağını düşünmüştüm. Ama Semyaza Nathaniel'ı her birinize yönlendirdiğinde ve Nathaniel hepinizi bir çatı altında bir araya getirdiğinde elim zorlanmıştı. Nathaniel Mya'nın varlığından haberdar değildi. Onu hayatta tutup aileye talimatlar göndererek her zaman sizden ayrı kalacak bir çocuğun varlığını garanti altına aldım. Asla hemfikir olamayacaktınız."

"Ama Jason zaten bizden ayrıydı," dedim.

Gabriel bir kez başını sallayarak onayladı. "O sigortaydı. Sonra siz onu riske attınız."

Jude'la birlikte on sekizinci yaş günümüzden kısa bir süre sonra Jason'ı kazara bulduğumuzda riske atmıştık.

"O yüzden sen de Mya'nın ailesini ona yönlendirdin." Bir soru değildi: Anlamaya başlamıştım. Mya'nın ailesi Jason'a Refaimlerin iğrenç varlıklar olduğunu söylemişti ama eğer bizden ayrı durursa bizim başımıza gelecek cezadan bağışlanacaktı.

“Evet.” Gabriel pişman görünmüyordu.

Mya bocaladı, ayakta düz duramıyordu. Hadrial göz açıp kapayıncaya kadar onun yanındaydı, yer değiştirmişti ve kanatlarını saklamıştı. Mya dengesini o kadar kaybetmişti ki Hadrial’ın onu kuma oturtmasına izin verdi ve karşılıklı bağdaş kurup oturdular.

“Ama tüyler... borazanlar?” Onunla tanıştığımdan beri ilk defa Mya görüldüğü kadar genç gibi konuşuyordu. Gabriel’a baktı. “O hikâyeyi binlerce kez duydum. Ailemizin Düşmüşlerin rezil çocuklarından korumak üzere seçenin Konsey’in kudretli lideri Michael tarafından seçilmesini.”

Gabriel’in omuzlarında ufacık bir hareketlenme oldu, omuz silkmeyi andırıyordu. “Ölümlülerin neyi görmeyi ve neye inanmayı seçeceklerini ben engelleyemem.”

Keşif Stephen’ın bize dün akşam anlattığı hikâyeyi düşündüm: Heinrich’in Mya’yı, torununu, kan akıp akmaya-çağını görmek için kestiğı ve sonrasında da annesini öldürdüğü gibi Mya’yı da öldürmeye hazırlandığı hikâyeyi. Onu durduran tek şey karısının durugörüsüydü.

“Büyükannesine o durugörüüyü gönderdiğinde Mya’nın hayatını kurtardın,” dedim her ne kadar başımı döndürse de başmelekle göz temasımızı bozmadan. “Ama bunu, ailesinin onu kötülemesinin önünü açacak bir şekilde yaptın.”

“Niyetim bu değildi.”

Bize verilen bütün parçaların içinde arandım. “Onlara o demir odayı yapmaları için gereken bilgiyi vermene ne sebep oldu? Bunun nasıl geri tepebileceğini görmedin mi, bizim için olan bir hapishanenin anahtarını onlara vereceğini?”

Gabriel’in çenesinde bir kasılma oldu, damarına bastığı-mı biliyordum. Soykırıma yönelik eğilimlerini tekrar etmeye dair herhangi bir istek göstermemişti... henüz. Belki de ona bahane vermemeliydim.

“Orias’ın Daniella’yla kurduğu bağ her şeyi değiştirdi,”

dedi Dani'ye bakarak. "Dani, Orias'ın ve Düşmüşlerin geri kalanının gördüğü her şeyi görebiliyordu. Sizi görebiliyordu. Sizi barındıracak hücreyi inşa etmenin yolunu açan bilgiyi paylaşmam bir hayal kırıklığı anında teraziye dengeleme niyetiyle oldu. Bir hataydı."

Gabriel'dan Semyaza'ya, sonra da hâlâ kumun üzerinde titreyen Nathaniel'a baktım. Hayatlarımızı şekillendiren üç melek. Bizi manipüle eden... Kendi eşsiz yöntemleriyle bizi yüzüstü bırakan...

"Tamam bu kadar hüzmün yeter," dedi Rafa ve parmağını çıtlattı. "Anladık: Nathaniel çuvalladı. Sen çuvalladın. Hepimiz çuvalladık." Kılıcının kabzasından döndürerek bıçağı Gabriel'a doğrulttu. "O yüzden önemli olan soru şu: Yüzünü nihayet bize bir tarih dersi vermek için mi yoksa hatanı düzeltmek için mi gösterdin? Şimdi ne olacak?"

Harika. Gabriel'a bizi öldürmesi için bir sebep vermeme planı buraya kadarmış. Bir tek Rafa bir başmeleği kıskırtırdı. Gözlerini yakalamaya çalıştım ama bana doğru bakmıyordu ve yakın zamanda bakacağı da yoktu. Geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Bu riske girme Rafael." Konuşan Barakiel'di, burnunun köprüsünde yara olan rastalı, sarışın melek

Rafa ona döndü. "Bu sizin için koca bir oyun değil mi?"

"Yeter çocuğum."

"Öyle çocuğum mocuğum deme bana. Babam sen misin? Aman ne büyük şey. Ayaklarına kapanıp ağlamamı mı istiyorsun? Sensiz yüz otuz dokuz yıl yaşadım o yüzden karşına şimdi ne çıkacaksa onunla da sensiz yüzleşebilirim."

"Bir savaşçı olarak bir miktar yeteneklisin ama Gabriel için toz zerreciğinden farkın yok..."

"Bir miktar yetenek mi? Kapaştırmak ister misin moruk?"

Barakiel dikleşti. "Sana saygıyla ilgili bir ders vermenin zamanı gelmişti." Kanatlarını çıkardı.

Evet, akraba oldukları çok belliydi.

“Kime saygı duyayım, sana mı?” Rafa kumulun tepesinden inmeye başladı. “Neden? Bir buçuk yüz yıl önce sertleşip bir bakireyi hamile bıraktığın için mi? Bu sende baba kumaşı olduğunun kanıtı değil.”

Düşmüşler kenara çekilip Barakiel’a yer açtılar.

“Bunun senden gelmesi de ironik...” Rafa’nın babası onu beklemişti, “...senin de kadınlarla olan geçmişini düşünecek olursak.”

Rafa kılıcını döndürdü, alay ediyordu. “Sen korkak ve yaşlı bir dingilsin.”

“Sen de, *oğlum*, riyakârsın.”

Sahilde bir kahkaha yankılandı. Rafa’nın öfkesini bölme-ye yetti. Dönüp Gabriel’a baktı.

“Bu kadar komik olan ne?”

Gabriel’in ifadesi gözlerine ulaşan ve yüzünü tamamen aydınlık bir şeye çeviren bir gülümsemeye döndü. “Buradan sonra ne olacağını merak ediyordun değil mi Rafael? Bu olacak işte.”

“Nasıl yani?”

“Düşmüşler ve çocukları birlikte yaşamamanın bir yolunu bulacaklar.”

ÖZGÜR İRADE ABARTILIYOR

“Öyle bir ihtimal yok,” dedi Rafa. “Beraber yaşamayacağız.”

Gabriel kaşlarını kaldırdı. “Düşmüşler serbest Rafael. Bu da geriye yalnızca iki seçenek bırakıyor: Onları cehenneme geri gönderirim ya da bu dünyada yaşamaya bırakırım. Eğer burada kalırlarsa, birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmanız gerekecek.”

Rafa bana baktı. “Bu ne biçim bir seçim?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama neden buraya geri gelip babana eziyet etmeyi bırakmıyorsun? Birbirinizi daha sonra kışkırtırsınız.” Gözlerimi Rafa’nın gözlerinden ayırmadan Rafa bu kadar öfkelendiğinde benim tavsiyemi önemseyip önemsemeyeceğini deniyordum. Başka bir parmağını daha çıtlattı, birkaç saniye daha pozisyonunu korudu sonra kumula geri tırmandı.

Tanrım, bu yorucuydu. Kuma oturup Rafa’yı da yanıma çektim.

Birkaç Refaim daha bize katıldı: Ez, Zak, Jones, Taya ve Micah. Düşmüşler sahilde kaldılar. Dani Rafa’yla aramıza sıkıştı. Ona bakana kadar dizimi sıkmaya devam etti.

“İyi olacağız,” diye fısıldadı.

“Bir şey mi gördün?”

Başını sağa sola salladı. “Biliyorum yalnızca.”

Başımın onaylayıp gülümsemeye çalıştım ama şu anda daha somut bir şey rahatlatıcı olurdu.

Jude ayakta kaldı. Pantolonu kalçalarına düşmüştü, göğsü parlıyordu, ter ve kumla dolmuştu. Daisy onun yanında tişörtünün kenarını kılıçlarını temizlemek için kullanıyordu.

“Peki bunun nasıl işleyeceğini düşünüyorsun?” diye sordu kardeşim önce Düşmüşleri sonra bizi işaret ederek.

Gabriel dönüp sahildeki katliamı süzdü. “Bugünkü savaş cehennem kapıları açılıp da nihai savaş başladığında başımıza geleceklerin yanında çatışma gibiydi. Gününü ya da saatini bilmesek de bu gerçekleşecek.” Semyaza’ya başıyla işaret etti. “Sen ve kardeşlerin burada kalıp o savaşa hazırlanacaksınız.”

Semyaza bu habere hiçbir tepki vermedi.

“Ya biz?” diye sordu Jude. “Bizden de savaşmamız bekleniyor mu?”

Son birkaç saatin dehşetini düşündüm. Gerçek bir savaşın ne kadar daha kötü olabileceğini. Ve alt seviyedeki cehennem sakinlerine değil yüksek seviyelerdeki iblislere karşı olacak bir savaşın. Daha hızlı, daha zalim iblislere. Melekler Garnizonu’nun ordusuna çağırılmak ödül olmazdı.

“Sabret Judah,” dedi Gabriel. Kumulları geçip Nathaniel ve Semyaza’nın yanına gitti. Nathaniel yüzünü kuma bastırıyordu; Semyaza yaklaşmasını kayıtsızca izledi. İki melek sessizce yüz yüze geldiler. Gökyüzü gürledi, fırtına kasabadan artık iyice uzaklaşmıştı. Gabriel kanatlarını katladı ve Nathaniel’in yanında diz çöküp bir elini düşmüş meleğin kanla kaplı saçına koydu.

“Bana bak, kardeşim.”

Nathaniel başını kaldırmadı. Kaburgaları gergin nefeslerle genişleyip kasılıyordu.

“Nathaniel. Senin için bir görevim var.”

Nabızı bir kez daha attı. Sonra Nathaniel yavaşça, acı içinde oturdu. Kimse ona yardım etmek için kıpırdamadı. Tanrım, yüzü berbat bir haldeydi.

“Kardeşlerine bu dünyaya uyum sağlamalarında yardım edeceksin. Onlara yaşayacak ve antrenman yapacak bir alan sağlayacaksın. Bizim savaşımız başladığında, ancak o zaman kardeşlerinle savaş alanında bir yer kazanıp kazanmadığını bileceksin.”

Nathaniel gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Gabriel ona bir cankurtaran halatı mı uzatmıştı yoksa ceza mı vermişti bilmiyordum. Nathaniel’in da emin olduğunu sanıyorum.

Gabriel kalkmıştı, Semyaza’ya döndü. “Kardeşini iyileştirmenin vakti geldi.”

Semyaza gülüp onu duymazdan geldi.

“Bunu yapacaksın, sonra da birbirinize bağlılık yemini edeceksiniz. Hepiniz.”

Bağlılık.

Sadakat.

Jude’un pazarlığının bu hatırlatıcısı içimdeki bütün havayı çekip aldı. Kardeşime baktım, boğazında atan nabızı görebiliyordum.

“Peki yapmazsam?” dedi Semyaza.

Dağlayıcı bir ışık parlaması oldu. Dani yanımda netesini tuttu, ben de panikleyip onun üzerine atladım. Ama çoktan altımdan kıpırdanıp kaçmaya çalışıyordu; Gabriel’in kanatlarını görmeye istekliydi. Görkemi geldiği kadar çabuk gitti, Dani’yi Nathaniel’i etkilediğinden daha fazla etkilememişti ama başmelek kanatlarını açık tuttu. İlk otorite gösterisiydi.

“Semyaza, eğer burada kalacaksanız kardeşinle uzlaşma-

“İyi olacağız,” diye fısıldadı.

“Bir şey mi gördün?”

Başını sağa sola salladı. “Biliyorum yalnızca.”

Başımınla onaylayıp gülümsemeye çalıştım ama şu anda daha somut bir şey rahatlatıcı olurdu.

Jude ayakta kaldı. Pantolonu kalçalarına düşmüştü, göğsü parlıyordu, ter ve kumla dolmuştu. Daisy onun yanında tişörtünün kenarını kılıçlarını temizlemek için kullanıyordu.

“Peki bunun nasıl işleyeceğini düşünüyorsun?” diye sordu kardeşim önce Düşmüşleri sonra bizi işaret ederek.

Gabriel dönüp sahildeki katliamı süzdü. “Bugünkü savaş cehennemin kapıları açılıp da nihai savaş başladığında başımıza geleceklerin yanında çatışma gibiydi. Gününü ya da saatini bilmesek de bu gerçekleşecek.” Semyaza’ya başıyla işaret etti. “Sen ve kardeşlerin burada kalıp o savaşa hazırlanacaksınız.”

Semyaza bu habere hiçbir tepki vermedi.

“Ya biz?” diye sordu Jude. “Bizden de savaşmamız bekleniyor mu?”

Son birkaç saatin dehşetini düşündüm. Gerçek bir savaşın ne kadar daha kötü olabileceğini. Ve alt seviyedeki cehennem sakinlerine değil yüksek seviyelerdeki iblislere karşı olacak bir savaşın. Daha hızlı, daha zalim iblislere. Melekler Garnizonu’nun ordusuna çağırılmak ödül olmazdı.

“Sabret Judah,” dedi Gabriel. Kumulları geçip Nathaniel ve Semyaza’nın yanına gitti. Nathaniel yüzünü kuma bastırıyordu; Semyaza yaklaşmasını kayıtsızca izledi. İki melek sessizce yüz yüze geldiler. Gökyüzü gürledi, fırtına kasabadan artık iyice uzaklaşmıştı. Gabriel kanatlarını katladı ve Nathaniel’in yanında diz çöküp bir elini düşmüş meleğin kanla kaplı saçına koydu.

“Bana bak, kardeşim.”

Nathaniel başını kaldırmadı. Kaburgaları gergin nefeslerle genişleyip kasılıyordu.

"Nathaniel. Senin için bir görevim var."

Nabızı bir kez daha attı. Sonra Nathaniel yavaşça, acı içinde oturdu. Kimse ona yardım etmek için kıpırdamadı. Tanrım, yüzü berbat bir haldeydi.

"Kardeşlerine bu dünyaya uyum sağlamalarında yardım edeceksin. Onlara yaşayacak ve antrenman yapacak bir alan sağlayacaksın. Bizim savaşımız başladığında, ancak o zaman kardeşlerinle savaş alanında bir yer kazanıp kazanmadığını bileceksin."

Nathaniel gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Gabriel ona bir cankurtaran halatı mı uzatmıştı yoksa ceza mı vermişti bilmiyordum. Nathaniel'in da emin olduğunu sanmıyorum.

Gabriel kalkmıştı, Semyaza'ya döndü. "Kardeşini iyileştirmenin vakti geldi."

Semyaza gülüp onu duymazdan geldi.

"Bunu yapacaksın, sonra da birbirinize bağlılık yemini edeceksiniz. Hepiniz."

Bağlılık.

Sadakat.

Jude'un pazarlığının bu hatırlatıcısı içimdeki bütün havayı çekip aldı. Kardeşime baktım, boğazında atan nabızı görebiliyordum.

"Peki yapmazsam?" dedi Semyaza.

Dağlayıcı bir ışık parlaması oldu. Dani yanımda nefesini tuttu, ben de panikleyip onun üzerine atladım. Ama çoktan altımdan kıpırdanıp kaçmaya çalışıyordu; Gabriel'in kanatlarını görmeye istekliydi. Gökemi geldiği kadar çabuk gitti, Dani'yi Nathaniel'i etkilediğinden daha fazla etkilememişti ama başmelek kanatlarını açık tuttu. İlk otorite gösterisiydi.

"Semyaza, eğer burada kalacaksanız kardeşinle uzlaşma-

lısın. Eğer uzlaşmazsan seni ve arkadaşlarını derhal cehenneme gönderirim ki orada Leon Zaraqel'den sonra başa geçme hakkına dair adilikler yapmaya çoktan başlamıştır. Artık ne senin için ne de İki Yüzler için ikinci bir şans kalmadı."

Semyaza'nın bakışları Jude'u ve beni delip geçti. Homurdanıp kılıcını kılıfına geri soktu, sonra uzanıp Nathaniel'i özensiz ve ilgisizce tuttu. Yok oldular. Nefesimi bırakıp Dani'yi kucağıma çektim. Burada bile hâlâ armut kokuyordu. Kollarını etrafımda birleştirip başını omzuma yasladı. O da geri kalanlarımız kadar yorgundu.

"Yani Kapı Bekçileri cehenneme geri mi döndü?" En çok cevaplanmasını istediğim soru bu değildi ama geçen yıl Idaho'daki ormanda neler olduğunu sormaktan daha kolaydı.

"Zaraqel olmayınca bir karmaşanın içine düştüler," dedi Gabriel. Perdenin bu tarafına yeniden geçmeye çabalamalarından önce biraz zaman geçecek."

"Biz ne olacağız?"

Bana baktı; içime. "O konuşmayı kısa zamanda yapacağız." Gabriel gökyüzüne baktı. "Şu anda bu sahili ölümden temizlemeniz gerekiyor."

ERTESİ SABAH

Rafa'nın kolu kalçama dolanmış, parmak uçları çıplak bacağıma değerken uyandım.

Bir parça güneş ışığında uzanıyordum, parıltıya karşı gözlerimi tam açmamıştım. Rafa'nın göğsü sırtımda yavaş, düzenli bir ritimle yükselip alçalıyordu. Nefesi omzumu gıdıkladı. Yokuşun aşağısından dalgaların boğuk sesini duyabiliyordum ve dışarıdaki çitlerde saksâğanlar gürültü patırtı yapıyorlardı. Elektrikler gelmişti: çalar saatim bana göz kırptı. Toz zerrecikleri ışıpta uçuşup pencerenin pervazına yerleşiyordu.

Dün sahili temizlemek üç saatimizi almıştı; iki yüz çift fazladan ele rağmen. Her bir ölü Immundi'yi ve her bir koparılmış uzvu alıp denizin açıklarına yer değiştirip kalıntıları köpek balığı yemi olarak bıraktık. Tiksindirici olmaktan çok fazlasıydı. Bunu tekrarlamaya niyetim yoktu. *Hiçbir zaman.*

Bitirdiğimizde gökyüzü turuncu ve pembelerden mavinin binlerce tonuna doğru koyulmuştu, sonra yağmur başladı. Ne şimşek ne gök gürültüsü ne de rüzgâr vardı; yalnızca bizi bir yere sığınmaya zorlayan çok şiddetli bir yağmur vardı. Düşmüşlerin nereye sığındığını bilmiyor-

dum ama Refaimler olarak biz sağanak yağmuru izlemek üzere kordondaki tentelerin altında toplaşmıştık. Kıvrımlı demirlerin altı sağır ediciydi. Dalga sahile vurdu, olması gerekenden çok hızlı gelmişti ve geri çekildiğinde sahil de yıkanıp temizlenmişti. Savaşımızın bütün izleri öylece yok olmuştu; en azından kumlardakiler. Biz yaralarımızı bir süre daha taşıyacaktık.

Nefes verip parmaklarımı Rafa'nın kilere dolayarak kollarını kendi etrafıma sardım. Uyanmadan saçıma doğru bir şeyler mırıldandı. Kalkmam lazımdı ama mutfaktaki pislikle uğraşmaya hazır değildim. Dün akşam yağmur çiselemeye döndüğünde Jude'la ikimiz Rick'in Yeri'nden iki kasa bira alıp kasanın altına kargacık burgacık yazılmış bir not bırakıp bungalova dönmüştük. Yaklaşık bir düzine Refaim mutfağımıza tikişmişti: masanın etrafına, tezgâhun üstüne, yere uzanmışlardı.

Jason, Maria'yı almak için doğrudan tatil köyüne gitmişti. Gabriel, Dani'yi ve Refaimleri odadan aldığında onu bilinçsizce orada bırakmıştı; Maria uyandığında çılgına dönmüştü. Jason sonra Maggie'yi Bryce ve Simon'ı kontrol etmek üzere tahliye merkezine götürmüştü.

Elektrikler kesikti o yüzden mum yaktık, yarı-serin biraları içtik ve sırayla soğuk duşa girdik. Maggie ve Jason tam bira bittiği sırada bize katıldılar. Maggie yastık ve çarşaf buldu ve acil durumlar için kilerin tepesinde tuttuğumuz ucuz kırmızı şarapları açtı. Hepimiz çok yorgunduk ama konuşmaya devam edip son on iki saatin parçalarını birleştirmeye çalıştık. Katliamın ve temizliğin arasındaki tuhaf tanışma anlarının hikâyelerini karşılaştırdık.

Hiç birimizin Düşmüşler hakkında ne hissedeceğine dair bir fikri yoktu.

Mya'nın bile. Hadrial temizlik sırasında onun yanında çalışıp Mya onu görmezden gelse bile çaba harcamıştı. Onun hakkında ne hissediyorduyorsa bunu dün gece bizim-

le paylaşmadı. Elinde şişeyle masama düştüğü sırada evimin haline bile hakaret edemeyecek kadar bitkindi.

Saat on civarında Jones ve Daisy Chiang Mai'deki en sevdikleri küçük dükkândan hazır noodle ve laksa* almak için yer değiştirmişlerdi. Gece yarısı olduğunda Dani, Zak'ın kucağında uyuyakalmıştı. Zak ve Ez, Jason biraz daha Maggie'yle kalabilsin diye Dani'yle Maria'yı tatil köyüne geri götürdüler. Daisy kanepeyi kaptı, kimsenin onunla tartışacak hali yoktu. Rafa'yla ikimiz sonunda yatağa girdiğimizde Jude oturma odasındaki pencerenin altında bir döşekte uyuyordu; Jones ve Micah da onun iki yanında yerde battaniyelerin üzerine yayılmışlardı. Diğer herkes tatil köyünde bir oda bulmuştu; bomboş ve elektriksiz olabilirdi ama bol miktarda yatak vardı.

Yastığımın yanında güneşten ısınmış çarşafın üzerindeki bir kırıklığı keşfettim; evin diğer ucunda bir hareketlenme duydum. Kahve makinası guruldayarak çalışmaya başlamıştı. Jude kalkmış olmalıydı. Bu saat Maggie için çok erkendi.

"Günaydın." Rafa'nın sesi uykudan kalınlaşmıştı. Dudaklarını omzuma değdirdiğinde ona sokuldum.

"Dinlendin mi?" diye sordum.

"Evet, kamyonlar gelene kadar."

İlk araçlar şafak sökerken kasabaya girmişlerdi, birkaç sokak ötedeki virajı dönerken dişlileri gıcırdamıştı. Otoyola bağlanan yolu temizlemek bütün gece sürmüş olmalıydı. Butlerlar patlayıcılar konusundaki hünerlerini abartmamışlardı. Kordonun formuna kavuşması biraz daha zaman alacaktı.

Esnedim, Rafa da dönüp yüz yüze uzanabilmemiz için yer açtı. Gözlerinin altında morluklar vardı ve çenesi hâlâ normal rengine dönmemişti ama dün gecedен daha iyi görünüyordu."

* Bir tür noodle çorbası. -çn

“Saat kaç?” diye sordum.

“Bilmem. Telefonum hâlâ bozuk.”

“Sence geç mi kaldık?”

Rafa pencereden gözlerini kısıp güneşe baktı. “Yaklaşık bir saatimiz var.”

Gabriel sahil temizlenir temizlenmez Düşmüşlere Tapmak’a gitmelerini emretti. Geri kalanımıza da on iki saat verdi. Sabırsızlanıp bizi çağırırsa yarı giyinik olmak istemiyordum. Düşmüşlerin Tapınak’ta olması düşüncesiyle nabzım birden hızlanmıştı. Oturup kollarımı esnettim. Kattılmışımdım ve her yanımda ağrıyordu, derimde taze kesikler ve iyileşmekte olan çürükler vardı ama tek parçaydım. Hepimiz öyleydik. Rafa’nın parmakları atletimin altına kayıp sırtımdan yukarı çıktı.

“Semyaza’yı tekrar görmek için bu kadar istekli misin?” Başparmağını omurgamdan aşağı indirdi.

Omzumun üstünden ona baktım. “Pek değil.” Ama bu pek de doğru değildi. Merak içindeydim, büyülenmişim. Gergindim.

“Bence beni sevmedi,” dedi Rafa ruhsuzca.

Güldüm. “Ben *beni* sevdiğine bile ikna olmuş değilim.”

Temiz kot pantolonumu ve solmuş kırmızı tişörtümü giyip yalınayak mutfığa doğru giderken saçlarımı at kuyruğu yaptım. Jude tezgâhın üzerine eğilmişti, üstsüzdü, dirseklerine dayanmıştı. Daisy sırtındaki yarayı kontrol ediyordu. Geldiğimi duyunca başını kaldırdı.

“Gel de şuna bir bak,” dedi.

“Sakin ol,” dedi Jude. Dikleşmeye başlamıştı ama Daisy boynuna elini koyup olduğu gibi kalmasını sağladı.

“Orada kal ve kardeşinin kendini nasıl mahvettiğini görmesine izin ver.”

“Eğer hafızam beni yanıltmuyorsa bunu kendime ben yapmadım Daisy.”

"Ama kendini tekrar tehlikeye atmadan önce buna dikiş attırabilirdin."

Ben tezgâhın etrafından dönerken Jude bana doğru iç çekti.

"Vazgeç Jude," dedim. "Kazanamayacağını biliyorsun..."

Bocaladım. Sırtı gerçekten de *mahvolmuştu*. Omuzlarının arasındaki derin kesik yara hâlâ açıkken iyileşmişti ve şimdi bronz teninden fışkıran öfkeli sıradağlara benziyordu. Kusacak gibi oldum. "Lanet olsun Jude, bunu gördün mü? Acıyor mu?"

Jude omuz silkti. "Birkaç yer değiştirmeden sonra yatıştır."

Rafa yırtık pırtık bir tişörtü kafasından geçirerek bize kattı. "Yuh, dostum, eğer hâlâ sahilde kız tavlama istekliysen bıçak altına yatman gerekecek." Daisy'e göz kırptı.

Daisy, Rafa'ya ters ters bakıp parmaklarını Jude'un boyundan çekti. "Ben eve gidiyorum."

"Kahvaltı ne olacak?" diye sordu Jude doğrulurken.

Daisy ona bakmadan başını salladı. "Tapınak'ta bir şeyler bulurum."

"Yemekhane şu anda üzerinden duman tüten bir harabe."

Daisy onu görmezden geldi, tezgâhtaki silahlarına uzanırken göz göze geldik. "Geldiğinizde görüşürüz." Öylece gitmişti. Rafa'ya pis pis baktım. Daisy'i gıcık etmekten ne kadar keyif aldığını unutmuştum.

Mutfak Tayland yemekleri ve bayat bira kokuyordu. Musluğun arkasına dizilmiş boş şişelere çarpmamaya dikkat ederek lavabonun üstündeki camı açtım. Gelen esintide bir miktar kan, kükürt ya da tuz kokusu almayı bekliyordum ama aldığım tüm koku deniz havası ve ökaliptti. Nefes verdim.

“Herkes nerede?”

Jude’un döşegi dik olarak duvara yaslanıp yoldan kaldırılmıştı, yanındaki döşeme tahtalarının üzerinde de katlanmış battaniye, çarşaf ve yastık yığını vardı.

“Çocuklar yarım saat önce Tapınak’a gittiler. Maggie ve Jason da kahvaltı almaya çıktı.”

“Jason bütün gece burada mıydı?” Kardeşimin yanındaki tabureye oturdum. İnce bir kapüşonluyu kafasından geçirirken omzunu silkti, sonra da kollarını yukarı sıyırdı.

“Evet. Ez ve Zak kızlarla kaldılar.”

Rafa açık mutfak camının önünde sırtı bize dönük halde geriniyordu. Ellerini kafasının üstünde birleştirip omzu çıtlayana kadar döndü. Bugün babasını göreceği için nasıl hissettiğini sormak istiyordum ama midem çekildi ve kapı ağzında Maggie ve Jason göründüler.

“Kalkmışsınız,” dedi Maggie. Adımları sendeliyordu ve solgundu ama artık yer değiştirirken daha rahattı. Son birkaç günde yeteri kadar alıştırmaya yapmıştı.

“Günaydın Margaret,” dedi Rafa. “Goldilocks.”

Jason tezgâhın üzerine iki kese kâğıdı koyup domuz pastırması, Çin böreği ve mücver kutularını çıkarmaya başladı. Yağlı ve tuzlu güzellikler. Midem guruldayınca Maggie gülümsedi.

“Şimdi her şey normale döndü.”

“Annen iyi mi?” dedim bir Çin böreğine uzanırken.

Başıyla onayladı. “Biraz sarsıldı, herkes gibi.”

“Ona ne dedin?”

Maggie sanki başına iş açılmasını bekliyormuş gibi tek gözünü kıstı. “Bugün eve döndüğünde ona her şeyi açıklayacağımı söyledim. Uygun mudur? Simon’la birlikte ve ben henüz onun bir şey söylediğini sanmıyorum ama ben anneme *bir şey* söylemezsem anlatabilir. Ona yalan söylemeye devam etmek istemiyorum.”

Jude’a baktım.

“Gerçekle başa çıkabileceğini düşünüyorsan,” dedi.

Maggie tezgâhtaki kese kâğıdının köşesiyle oynamaya başladı. “Babam öldüğünden beri annem mücadele içinde; ikimiz de öyleyiz. Dünyada bizim gördüğümüzden fazlası olduğunu bilmek, Refaimlerin var olduğunu ve bize göz kulak olduklarını bilmek... ona yardımcı olur.”

“Bütün kasaba cevap peşinde koşacak,” dedim.

Dün akşam kordondaki herkes var olduğunu asla bilmedikleri bir dünyaya anlık bir bakış attılar. Sahili işgal eden iblisler. Şehirde hantal hantal yürüyen canavarlar. Ama bu sabah hiçbirinden geriye biz iz kalmamıştı; ne meleklerden ne iblislerden. Eğer diğer herkesin telefonları da bizimkiler kadar işe yaramazsa başka hiçbir kanıt da olmayacaktı. Savaşımız artık ulu orta olabilirdi ama belki de gerçek o histerinin arasında kaybolup gidecekti. Belki de.

Jude başıyla onayladı ama dikkatinin dağıldığını gördüm.

“Ne düşünüyorsun?”

Başparmağını mutfak tezgâhının kenarına hafifçe vuruyordu. “Gabriel geçen yıl o ormandaydı.”

Rafa mücverini çiğnemeyi bıraktı. “Sesini mi tanıdın?”

“Hayır ama başka kimin anılarımızı değiştirme gücü var ki?”

Yutkunmaya çalıştım. Yumurta, ekmek ve domuz pastırması boğazımdan geçen kağıt bebeklere benziyordu.

“Sen Teğmen’e mi sadakat sözü verdin?” dedi Rafa. “Karşılığında ne isteyecek.”

“Hiçbir fikrim yok.”

Sonunda ipleri elime aldım. “Sence Dani bilir mi?” diye sordum Jason’a.

Jason başını salladı. “Dani yalnızca Orias’ın gördüklerini görüyor ve Melekler Garnizonu’nu barındıran herhangi bir yere erişimi olduğundan da emin değilim.” Jude parmaklarını bez bir peçeteye sildikten sonra peçeteyi yıkadı.

"Orias istediğinde herhangi birimizi görebiliyor mu?"

"Düşmüşlerin hepsi görebilir. Aradaki fark Orias'ın henüz olmamışları da görebilmesi, yani Dani de görüyor; istese de istemese de. Üstelik çok daha az oluyor kesinliği."

"Ama ne zaman istese bizi bulmaya çıkabiliyor."

Başıyla onayladı. "Meditasyon yaptığında bizim *o anda* ne yaptığımızı görüyor. Gelecekte gördüğü şeyler ise onu tamamen hazırlıksız yakalandığı durugörüler; onlar Dani'ye Orias tarafından bir amaçla verildi ama her zaman Orias'ın istediği kadar net aktarılmadılar."

Jason ve babası dün akşam epey sohbet etmiş olmalıydı. "Sana başka ne anlattı?"

Musluğun üzerindeki bulaşık bezini katladı. "Düşmüşler telepatik iletişim kuruyorlar."

"Evet, bunu merak etmiştim." Dün akşam Semyaza sesli bir emir vermeden tatil köyünün çatısından nasıl yer değiştirdiklerini düşündüğümde.

"Dani de çiftlik evindeyken Rafa'ya bu şekilde ulaştı. Dani bir şekilde bundan da faydalanmanın yolunu bulmuştu."

Jude'la ben bir yıl önce hayatına girdiğinden beri Dani'nin gördüğü ve yaptığı her şeyi düşündüm. Riskleri bilmesine rağmen yardım etmek istemişti. On iki yaşındaydı ve en cesurumuzdu.

Jason arkasındaki lavaboya yaslandı, baş parmağıyla gözünü ovdu. Sanki yenilmiş gibi iç çekti.

"Jase," dedi Maggie sessizce. "Dani iyi olacak."

Jason parmaklarını Maggie'nin kolunda gezdirdi, neredeyse özür diler gibiydi. "O kadar uzun zamandır ailemi korumaya çalışıyorum ki; önemsedığım insanları koruyabilmek için kendim hakkında *yalan söylüyorum*. Endişelenmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Şimdi seninle ilgili de endişeleniyorum."

Maggie Jason'ın parmaklarını tuttu. "Orias Dani'yi,

Dani'nin onu merak ettiği kadar merak ediyor. Onu kimse-
nin incitmesine izin vermeyecektir. Ayrıca bütün Refaimli
ordusu ona göz kulak oluyor. Ben de size sahibim."

Maggie yorgundu ve bu son yirmi dört saatten sonra
gördüğü kâbusları hayal bile edemiyordum ama onu gü-
vende tutmamız için bize güveniyordu. *Bana* güveniyordu.

"Her zaman Mags," dedim ve gözleri parlayarak bana
gülümsedi.

Jude başıyla onayladı ama pek de dinlemiyordu. Çok-
tan Tapınak'ı düşünmeye başlamıştı; oraya gittiğimizde
neler olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Ayağa kalktım,
hareket etmeye ihtiyacım vardı. Omuzlarım ve boynum
daha şimdiden tekrar kasılmıştı.

"Haydi şu işi bitirelim. Sen şimdi Dani'yi mi alacaksın?"

Jason nefesini verdi. "Başka şansım var mı?"

"Hayır Goldilocks, yok," dedi Rafa. Boş kese kâğıdını
buruşturup arkasından havaya attı. Duvara çarpıp buzdo-
labının yanındaki bira kasasına düştü. "Hiçbirimizin yok."

BÜYÜK, MUTLU BİR AİLE...

Rafa, Jude ve ben bulutsuz gece göğünün altındaki veranda-
daya vardık. Burada saat gece yarısını geçmişti ve hava ne-
fesimi buharlaştıracak kadar soğuktu.

Refaimler revirin dışında gruplaşmışlardı, Dışlanmışlar
ve Tapınak grupları ayrımı yoktu: Artık tek bir gruptuk ve
yalnızca bir süreliğine geri püskürtülmüş ortak düşmanı-
mızdan ötürü değil, belirsiz geleceğimizden ötürü de bir
araya gelmiştik.

Kemerlerdeki lambalardan ışık saçılıyordu ve kocaman
bir büyüyen ay Tapınak'ın doğu kanadında asılıydı. Göz-
lerim Ez, Zak ve Daisy'i; Jones, Seth ve Micah'yı; Taya ve
Malachi'ı bulacak kadar görüyordu. Beşler Konseyi'ni de.
Kimse silahlı değildi. Dumanın acı tadı hâlâ havada asılı-
dı, lavanta ve biberiye kokularıyla biraz yumuşamıştı.

Burayı hatırlıyordum. Her şey yeniden tanıdık geliyor-
du: çocukken antrenmandan dönüşte serinlediğimiz çeş-
me. Daisy'nin ve benim baş harflerimizi kazıdığımız revir-
rin kapısındaki ahşap bank. Kaldığımız odaların olduğu
tarafdaki su boşaltım boruları Rafa'nın benim botumu çatı-
ya atmaya çalıştığı ve ıskaladığı saçakların altındaydı. Bu
ne kadar zaman önceydi? Yirmi yıl? Otuz?

Daniel diğerlerinden ayrıldı. Saatine bakarak dikkat çekmek istediği noktaya parmak bastı ama yavaşlığımıza dair bir yorum yapma isteğine direndi.

"Jason ve Dani neredeler?"

"Buradalar," dedim. "Jason, Maggie ve Maria'yı yukarı çıkardı." Bu, onları Pan Beach'te yalnız bırakmaktan daha akıllıca bir karardı. Zarael ölmüş ve sürüsü perdenin ötesine sürülmüş olabilirdi ama yine de riske girmeyecektim.

"Gabriel burada mı?"

"Henüz değil. Nathaniel şu anda Düşmüşleri topluyor."

"Uyuyabildiler mi?"

"Herkeseye yetecek sayıda yatak bulmak birkaç saatimizi aldı ama en azından birkaç saat dinlenmiş olmalılar."

Biraz suçluluk duydum. Buraya dönen Refaimler dün gece oturup bira içip Tayland yemeği yememişlerdi. Düşmüşlere yatacak yer temin etmek zorundaydılar.

"Onları nereye yerleştirdiniz?"

"Semyaza, Barakiel ve Orias, Nathaniel'in bölmesindeki odaları aldılar, davet edilmeden tabii, ve geri kalanı da spor salonuyla dinlenme odasında yattı."

"Konforlu," dedi Rafa. "Uzun vadede nasıl gidecek peki?"

"Böyle gitmeyecek. Doğu kanadının tamamını konaklama yerine çevirmemiz gerekecek." Daniel, Beşler'in Tapınak'ta hâlâ otorite sahibi olduğunu sanarak "biz" diyordu. Jude'a baktım. Burada olduğumuz için daha da dalgın görünüyordu. Bacaklarında parmaklarıyla ritim tutuyor, gözleri meydanı ve çatıyı tarıyordu.

Sadakat.

Midem buruldu ve yalnızca gerginlikten değildi. Mya ve Jess birkaç metre ileride cisimlenmişlerdi, lambalardan gelen ışık arkalarından vuruyordu. Doğrudan bize yöneldiler.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Daniel, Jess'e.

Jess ona dik dik baktı, fazla polisvari bir bakıştı. "Ailemin Gabriel'in bu gece söyleyeceklerini bilmeleri gerek. Annemin buraya geri gelme ihtimali yoktu o yüzden bana kaldınız."

"Tapınak'a giriş için izin almak nazik bir davranış olurdu. Ben..."

"Daniel, evet, kim olduğunu biliyorum. Ailemin fotoğraf albümüne erişimim vardı, unuttun mu?"

Daniel'in gözleri Jess'in kaburgalarındaki tabanca kılıfına ve tabancaya kaydı. "Buraya silah mı getirdin?"

Jess tabancasının dip kısmına dokundu. "Panikleme, nasıl kullanacağımı biliyorum."

Daniel küçümseyerek gülümsedi. Kendine engel olamıyordu. "Neler yapabileceğinin gayet farkındayım. Seni dün gece gördüm ve kendi araştırmalarımı da yaptım."

Jess başını yana eğdi. "Peki ne öğrendin?" Daniel'dan zerre kadar gözü korkmuyordu ki bu beni biraz etkilemişti.

"Ailenin sosyopatik davranışlarda uzun bir geçmişi olduğunu ve," başıyla kabullendiğini belirterek, "işinde çok iyi olduğunu."

Jess gözlerini kırptı, iltifat karşısında şaşırmıştı.

Meydanın diğer tarafındaki kapılar taşlara sürtündü ve Refaimler hareketsizleşti. Semyaza, Düşmüşleri çimlerine yönlendiriyordu. Nathaniel en son çıktı. Dikkatli ve çekingendi, sanki her hareket canını acıtıyormuş gibiydi. Yaraları iyileşmişti ama yüzü yara izleriyle doluydu.

Melekler soluk ay ışığında duruşa geçtiler. İyi eğitilmiş askerler gibi ayaklarını sağlam basıyor, ellerini arkalarında tutuyorlardı. Görünüşleri biraz hırpaniydi ama en azından yıkanmışlardı. Ve silahsız gelmişlerdi. İyi bir başlangıçtı.

Refaimler, bir emir almadan Düşmüşlerin pozisyonlarını aksettiler; her bir sıra diğerine çapraz duruyordu böylece her Refaimli meleklerin dizilimlerini rahatlıkla göre-

biliyorlardı. Ön sıradaki Refaimler bize yer açtılar. Mya, Hadrial'la karşı karşıya kalacağı bir yerde durdu. Ben Semyaza'nın karşısında duruyordum. Parıldayan bakışı benim gözlerime kilitlenmişti ve kaburgalarımın içinde tekrar o tuhaf hissin oluştuğunu fark ettim.

Revir kapısının yanındaki kemerlerde bir hareketlenme oldu. Jason ve Dani aşağı inmişlerdi. Jess de onlarla birlikteydi ve Jason'la ikisinin el sıkıştığını hayal meyal gördüm. Mya ailesinde Jason'ın varlığından haberdar olmayan tek kişi değildi sanırım.

Başka kimse konuşmuyordu. Neredeyse dört yüz kişiydik ama çıkan tek ses duvarın ardındaki ağaçta duran baykuştan ve fiskiye de sıçrayan sulardan geliyordu. Başka bir durumda Nathaniel şu anda idareyi ele alırdı. Ama yaralıydı, yenilmişti ve onun sessizliği Beşleri felce uğratmıştı. Hepsini; Daniel, Callie, Uri, Zeb ve Magda şu anda ne yapmamız gerektiği konusunda geri kalanımız kadar tereddütlülerdi.

Rafa yanımda parmaklarını çıtlattı. Bir dakikadan az bir süre geçmişti ve sabrı şimdiden tükenmişti. Üstümüzde bir yerlerde bir jet geceyi böldü. Yukarı bakıp bulmaya çalıştım. Daha yakındaki bir şeyi gördüm. Hiç bakmadan uzanıp Rafa'nın bileğini sıktım.

"Gösteriş meraklısı," diye mırıldandı Rafa. Kanatlı şekil çember çizerek yaklaştığında mırıltılar meydana yayıldı. Gabriel çatıya kondu ve tuğlaların üstünde yürüdü, hepimizi kapsıyordu, hepimizden sorumluydu. Uyarı vermeden öne atıldı ve kanatlarını arkasında üç kez güçlüce çırpmasıyla Düşmüşlerle aramızdaki boşluğa indi. Üzerime çam iğneleri ve buzla karışık bir soğuk hava dalgası geldi.

Başmelek bu akşam bir turist gibi giyinmemişti. Bir savaşçı olarak gelmişti ama Tapınak'ın duvarlarına yayılan resimlerdeki başmelekler gibi değildi. Miğferi ya da parıltılı bir zırhı yoktu. Karşımızdaki başmelek daha çok bir

Kara Şahin helikopterine tırmanacak gibi görünüyordu: hafif savaş pantolonu, dar bir tişört ve bir düzine iblis kılıcına dayanacak kadar sağlam görünen bir yelek. Eğer üşüyorsa bile belli etmiyordu. Kanatlarını arkasında kıvırdı ama onları görünür halde bıraktı, her bir tüyü yerindeydi. Aralarına iki kılıç bağlamıştı.

Gabriel oyun oynamaya gelmemişti.

Onu arkasında yüz tane başmelekle canlandırdım. Bin tane. Daha fazla. Ağzım kurudu. Parmaklarımın titremesini durdurmak için ellerimi arkamda birleştirdim.

“Diz çökün.”

Düşmüşler aynı anda tek dizlerinin üstüne çöktüler. Bu muhtemelen itaatten çok refleksti ama senkronizasyonları nefes kesiciydi. Gabriel bize döndü. “Siz de.”

Ah.

Jude’a baktım. Kaskatı kesildi ama başını bir kez sallayarak onayladı. Rafa homurdandı. Üçümüz birer dizimizin üstüne çöktük ve Refaimlerin kalanının da aynısını yaptığını duydum. Pantolonumun dizleri çiyli çimlerden anında ıslandı. Semyaza’yı taklit edip tek kolumu yukarıdaki dizimin üzerine koydum. Düşmüşler başlarını eğmemişlerdi, o yüzden biz de eğmedik. Düşmüşlerin lideri başını çok hafifçe sallayarak bize onay verdi.

“Artık Düşmüşler, Refaimler ya da Dışlanmışlar değilsiniz,” dedi Gabriel iki birliğin arasında yürürken. “Sizler Cennetin ve Dünya’nın buluştuğu Ankida’sınız. Nihai savaşımız başladığında sizleri müfrezeme çağıracağım. Sizin kumandanınız olacağım.”

Özgür irade buraya kadarmış. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım bir çöl kadar kuruydu.

Gabriel yolda ilerledi, dönüp bize geldi. Jude’un önünde durdu. “O gün gelene kadar elçim Semyaza’nın oğlu, Nathaniel’in evlatlık oğlu, eski Tapınak askeri ve eski Dışlanmışlardan Judah olacak.”

On saniye boyunca nefes almayı unuttum.

Jude ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Judah, bu günden sonra Ankida'yı yönetmek ister benim ister göklerin emrinde olsun, bunun senin aracılığınla gerçekleştirileceği anlamına geliyor; başka kimsenin değil. Artık durugörüler ya da vahiyler olmayacak. Sizden istenenler konusunda anlaşmazlık olmayacak."

Jude'un gözleri bana döndü, sonra tekrar başmeleğe baktı. "Bu kadar mı? Benden tüm istediğin bu mu; mesajlarını iletmem?"

Gabriel kardeşimin üstünde yükseldi. Bu akşam daha da uzun ve tehditkâr görünüyordu. "Anlamıyorsun. Benim bu alemdeki vekilim sensin. Benim otoritemi taşıyacaksın. Bu savaşçılar, bu filozoflar, bu akademisyenler... hepsi senin emrinde."

Son üç kelimenin ağırlığı hepimizin üzerine çöktü.

Vay canına. Jude Düşmüşlerin sorumlusu olacaktı; ve bizim de.

"Senin otoriteni istemezsem?"

"Bana sadakat yemini ettin. Senden talep ettiğim bu."

İşte: Idaho'daki ormanda bizi kurtarıp birbirimizden saklayanın ve anılarımızla oynayanın Gabriel olduğunun onayı da gelmişti.

"Sen, Judah, burada babanla ve onun müfrezesiyle birlikte kalacaksın. Bu topraklara bağlı olan ordumun savaşa hazır olduğundan emin olmak için Nathaniel'la birlikte çalışacaksın."

Jude'un karşı çıkıp tartışmasını bekledim ama o başını eğip hiçbir şey görmeden yere baktı. Bu kaderi kabullenmişti. Kalbim ağzıma geldi. Kardeşim artık zamanın sonuna kadar Düşmüşlere ve Tapınak'a bağlıydı. Gerçek anlamda.

Gabriel, Refaimlerin geri kalanına baktı ve bakışı benim üzerimde durdu. "Geri kalanınız savaşımıza katılma tek-

lifinde bulunmadı dolayısıyla sizlere bir seçenek sunuyorum: Ya bu gece gidin ve hayatınızı bu duvarların ötesinde uygun gördüğünüz şekilde yaşayın ya da burada kalıp Judah, Nathaniel ve babalarınızın yanındaki yerlerinizi alın."

Gece bile nefesini tutmuştu. Refaimler sessiz, tamamen hareketsiz kaldılar. Kimsenin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jude hariç, onun ne düşündüğünü rahatlıkla okuyabiliyordum. Bana bakmayacaktı. Benden istemeyecekti, hiçbirimizden bunu istemeyecekti. Bir sonraki savaşın ne kadar kötü olacağını biliyordu. Cehenneme karşı tam ölçekli bir savaş. Sırf düşüncesi bile içimi sıkıştırıyor ve avuçlarımın terlemesine yok açıyordu.

Ama bu artık Jude'un geleceği idi.

Ve bunun karşısına bensiz çıkmasına izin vermeme imkân yoktu.

Titreyerek ayağa kalktım. Bana bakan Rafa'yı ve Semyaza'yı görmezden geldim.

"Kendi koşullarımızı müzakere edebilir miyiz?"

Jude da başını kaldırdı ama onu da görmezden gelip yalnızca Gabriel'a odaklandım. Başmelek bir dakika boyunca beni inceledi. "Meramını söyle."

Yutkundum. Yatıştırıcı bir nefes aldım. "Burada mahkûm olamayız. Eğer bu dünyayla ilgilenmemizi istiyorsan onun içinde yaşamalıyız."

"Koşulun nedir Gabriella?"

"Jude da dahil olmak üzere hepimiz her zaman yapabildiğimiz gibi buradan çıkıp geri gelebilmeliyiz."

"Hepsi bu mu?"

Aklım dört nala koşuyordu. Jude'un başka neye ihtiyacı vardı? "Bu alemdeki iblisleri takip edip öldürme özgürlüğünü istiyoruz."

"Para karşılığında mı?"

"Belki ama çoğunlukla şimdiye kadar yapmamız gere-

ken şey bu olduğu için. Eğer cehenneme karşı bir savaşa girmemizi istiyorsan saflarını seyreltmek için bize fırsat vermen mantıklı olur.”

“Başka?”

Jess ve Jason’ın arasında duran Dani’ye baktım. Beni izliyordu. *Gururla*. “İnsan dostlarımızın da burada ağır-
lanmasını istiyorum. Hiçbirine bir zarar gelmemesini de,
özellikle de Dani’ye.” Karşımda Semyaza dizini kıpırdattı.
“Ayrıca bizler babalarımızın bekçileri değiliz,” diye devam
ettim. “Bu andan itibaren Düşmüşlerin seçimlerinden hiç-
birimiz sorumlu tutulamayız.”

Gabriel kaslarını kaldırdı. “Ailenizin genişlediğini mi
görmek istiyorsun?”

“Bir prezervatifi nasıl kullanacaklarını keşfedeceklerini
umuyorum.”

“Yeter,” dedi Semyaza doğrularak. “Çocuğumun bana
ne zaman ve nasıl kendi...”

“Ben de tam olarak bunu söylüyorum.” Babama dik
dik bakıp çenesini kapamasını ve müzakeremi raydan çı-
karmamasını sağladım. Bana öfkeyle baktı ama daha fazla
zorlamadı.

Gabriel kollarını kavuşturdu, çıplak kasları gerildi. “Ta-
leplerini bir süre düşüneceğim.” Yerden havalanıp çatıya
uçtu. Gabriel çatıya inmeden Jude ayağa fırlamıştı.

“Gaby bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Tabii ki zorundayım.” Diğerleri çoktan etrafımızda
toplanmaya başlamıştı.

“Ama...”

“Yapma.” Onu durdurdum. “Ortada bir tartışma yok
Jude. Kalıyorum.”

“Lanet olsun dostum,” dedi Rafa. “Ne istediğin konu-
sunda dikkatli olmaya bak.” Yalnızca yarı-ukalalık yapı-
yordu. Rafa da benim kadar dengesizdi.

Refaimler etrafımıza toplandı, sessizlerdi ama Jude onların hiçbirine bakmadı, Rafa'ya bile. Hâlâ yüzümü inceliyordu. "Farklı bir hayatın olabilir Gaby."

"Eğer sen içinde olmayacaksan farklı bir hayatı istemiyorum. Bunu çoktan hallettiğimizi düşünüyordum." Sesim biraz çatladı ama konuşmaya devam ettim. "Kalıyorum çünkü sen benim kardeşimsin. Çünkü seni seviyorum. Çünkü sen artık buraya bağlısın ve ben de ölene kadar arkadayım, o gün nasıl ve ne zaman gelecekse."

"Peki ya Pan Beach?"

"Bir yere kaçmıyor. Hâlâ ziyaret edebilirim."

Düşmüşlerin hepsi ayağa kalkmıştı ama bize alan tanıdılar. Semyaza bile yerinden ayrılmadı.

"Sen nereye gidersen geliriz dostum," dedi Rafa. "İstesen de istemesen de işler hep böyle yürüdü."

Jude benden Rafa'ya döndü, sonra tekrar bana. Birkaç kez gözlerini kırptı. Yutkundu. "Tamam."

"Bu sefer eve temelli dönüyoruz gibi duruyor," dedi Zak. Onun etrafındaki yüzlere baktım, bütün hayatım boyunca bildiğim yüzlere. Hepsi bizimle birlikteydi: Ez, Taya, Malachi, Micah, Mya, Jones ve Seth. Hiçbiri savaşı istemiyordu, ben ne kadar istemiyorsam onlar da aynı durumdaldı ama onlar da benim gibi Jude'u terk etmeyeceklerdi.

Ve Gabriel bunu biliyordu.

"Muhtemelen eski odanı ayarlayabiliriz," dedi Daisy. Çilli yüzü ay ışığında aydınlanmıştı. "Kararları sen veriyorsun diye terfi edecek değilsin."

"Kalıyorsun yani?" diye sordu Jude.

"Tabii ki kalıyorum. Ben burada yaşıyorum unuttun mu? Ama bana emirler yağdıracağını düşünme."

Jude nihayet gülümsedi ve gerginliğin bir kısmı yüzünden gitti. "Hayal bile edemem."

Daniel kalabalığın arasından bize geldi. Callie, Uri, Zeb

ve Magda da onunla birlikteydiler: Beşler, hâlâ birliktiler. "Biz nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu Daniel.

Onu inceledim, kızgınlık izleri aradım ama bulamadım. Gerçi Daniel bir başmeleğin buyruğunu asla sorgulamazdı; Jude'un onun yeni patronu olduğunu bildireni bile. Otoriteye baş kaldırmak hiçbir zaman Daniel'in tarzı olmamıştı.

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Jude.

"Her zaman yaptığımızı yapmayı: Burayı işler halde tutmayı. Alışkanlıkların yapısını sürdürmeyi. Kitapları denkleştirmek, yemekhanede yemek bulundurmak, gündelik işleri halletmek gibi." Daniel, Beşler'in geri kalanına baktı. "Bir de sana gerekli hesapları vermek."

"Daha azını beklemezdim."

Daniel elini uzattı. El sıkışırken birbirlerinin gözlerine baktılar, aralarında yeni ve belirsiz bir şey vardı: Rekabetin ötesinde bir şeyin ilk kıpırtıları. Daniel Semyaza'ya doğru başıyla işaret etti. "Yardıma ihtiyacın olacak."

Refaim Semyaza'nın geçmesi için ona yol açtı. Düşmüşlerin geri kalanı emir beklerken pozisyonlarını korudular. Eğer Semyaza Jude'un otoritesini kabul ederse İki Yüzler de onun arkasından takip edeceklerdi. Düşmüşlerin lideri ayaklarını basıp kollarını kavuşturdu, dolaşık saçları omuzlarına düşüyordu. Bizden bir kafa uzundu ve o kadar yakında duruyordu ki yukarı bakmamız gerekti.

"Senin önünde diz çökmeyeceğim," dedi Semyaza. "Müfrezemdeki kimse bunu yapmayacak."

Jude'un çenesinde bir kas seğirdi. "Geçtiğimiz yüz otuz dokuz yıl boyunca senden bunu isteyeceğimi düşündüren ne gördün?"

"Otorite insanlara tuhaf şeyler yapar."

"Çok fazla babama benzediğimden mi endişeleniyorsun? Kötü kararlar vermeye meyilli olduğumdan?"

Lanet olsun, Semyaza'yı şu anda dürtmek zorunda mıydı?

Düşmüş meleğin gözleri alevlendi ve sonra fırça gibi sakalının altında bir gülümseme kıpırtısı gördüm. "Önümüzde çok fazla ilginç gün olduğunu düşünüyorum oğlum." Semyaza'nın gözleri benimkilerle buluştu, hâlâ memnuniyet içindeydi, sonra arkasını döndü.

"Ele avuca sığmayacak," dedim.

Jude kısa bir kahkaha attı. "Bu ironi beni öldürüyor."

Düşmüşlerde bir hareketlenme oldu, melekler sıralarından çıkıp Refaimlerin arasına karışıyorlardı. Orias, Dani ve Jason'ın yanına gitti. Hadrial da Jess'e.

Mya geride durup izliyordu. Hem sıcak hem soğuk birleşmeler devam ediyordu, Gabriel fıskiyeinin kenarına indiğinde bölündü. Dengede kalabilmek için kanatlarını açık tuttu.

"Karar verildi mi?" diye sordu başmelek bana.

Jude'a kaşlarını kaldırıp baktım, o da başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

"Öyleyse koşullarını kabul ediyorum." Gabriel da artık rahatlamıştı. Daha fazla direnişle karşılaşmayı mı bekliyordu?

Jude onun önünde durdu, artık kendinden daha emin-di. "Idaho'daki sendin." Bu bir soru değildi ve Gabriel da yanıtlamadı. "Devreye girdiğin için teşekkürler."

Gabriel başını eğdi.

"Ama neden anılarımızı değiştirdin?"

Gabriel'in gözleri yavaşlayarak düzenli bir titreşime geçti. "Portalı açma denemeniz vakitsizdi." Gözleri keskince kemer altındaki Orias'a döndü. "İşlerin niyetlediğim şekilde çözülmesine izin vermek için biraz zaman kazanmayı umdum."

Ensemdeki kalın yara izine dokundum, nihayet anlamıştım. "Jude'la ben Avusturalya'nın zıt uçlarında on yıllar boyunca yaşayabilirdik, bu sürede de Dani'nin yeteneği geçecekti ve bir sonraki kahin gelene kadar kim bilir kaç

yıl geçecekti, ayrıca Orias'ın onun durugörülerini de Dani'ninkilere yaptığı gibi etkileyip etkileyemeyeceği de belli değildi."

Rafa bana uzanıp baş parmağıyla saçlarımın altındaki bozuk deriyi okşadı. "Neden onlara hafızalarını dün geri verdin?"

"Sürü toplanıyordu," dedi Gabriel, "ve bir aradayken dahi Zarael'e denk değildiniz. Saflarınızı savaşta tecrübeli askerlerle kuvvetlendirmeniz gerekiyordu. Bu seçimi yapıp yapmayacağınızı görmek istedim ve Düşmüşler serbest kaldıklarında ne yapacaklarını görmek istedim."

"Onları kendin de serbest bırakabilirdin."

"Seçme şansı olmadıktan sonra varoluş nedir? Her zaman seçimle ilgilidir Rafael."

Tabii ki öyleydi. Özgür irade de şimdiye kadar çok işimize yaramıştı.

"Ankida."

Bize seslendiğini anlamam bir saniyemi aldı.

Bir araya geldik, artık bir hizada durmuyorduk ve Refaim-Düşmüşler ayrımı kalmamıştı. Jude ve Rafa'yla omuz omuzaydım. Geçmiş düşündüm; hem gerçek olanı hem de yaratılmış olanı, beni kendim yapan her dakikayı. Yarı-melek bir savaşçı ve bir insan olarak yaşamamın ne anlama geldiğini. Arkadaşlarımın değerini, hem insan hem Refaim olanların.

Hepsi olayları buna vardırılmıştı. Ama *bunu* nasıl yürütecektik?

"Hayattasınız, özgürsünüz ve bir amacınız var," dedi Gabriel bize. "Bu sefer boşa harcamayın."

Sonra Melekler Garnizonu'nun Teğmeni, Başmelek Michael'dan sonra ikinci lideri, bunu keşfetmemiz için bizi yalnız bıraktı.

SON; DÖRT HAFTA SONRA

"Gergin misin?" diye sordu Maggie.

Elbiseme baktım ve midem küçük bir takla attı. "Hayır," diye yalan söyledim ve Maggie güldü.

"Bir iblis ordusunu yenip de hâlâ muhteşem bir elbise-den ödünün kopmasını çok seviyorum."

Beni korkutan elbise değildi. Tanıdığım herkesin önünde onu giymekti. Melbourne'da denediğim şampanya rengi, kolsuz, korseli ve kalçasından ipek katlarının genişleyip açıldığı elbiseydi. Los Angeles işinden kazandığım paranın bir kısmıyla almıştım. Paralı asker işlerinin kendi avantajları vardı.

Daisy odama girdi. Tapmak'taki yeni odama ki bu aynı zamanda Rafa'nın da odasıydı. Saçlarını gevşek bir topuz yapıp birkaç tutamı yüzünü çevreleyecek şekilde dışarıda bırakmıştı, solgun tenine canlı bir zıtlık oluşturunyorlardı. Parlak elbisesi kızıl saçlarıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi.

"Gelin nasıl?" diye sordu.

Banyoya doğru baktım ve Mya elinde makyaj fırçalarıyla kapı aralığına çıktı. Daisy'i şöyle bir süzüp hiçbir şey

söylemedi. İkisinin de hislerinde bir değişiklik olmamıştı ama birbirlerine laf atmadan aynı odada durabiliyorlardı. Çoğunlukla. "Hazır."

Ez göründü, utangaç bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyordu. Yumuşak, beyaz ipek kıvrımlarını nazıkçe sarmıştı, karamel teni gelinliğin yanında ışıldıyordu. Maggie'nin tasarımlarından biriydi; askıları boyundan bağlanan kesimi Ez'in omuzlarını ortaya çıkarmak için uygundu. Koyu renk saçları hafif dalgalar halinde düşüyordu, makyajı hafif ve doğaldı. Görünüşe göre Mya kafasına koyduğunda göz kalemi sürmekten daha fazlasını yapabiliyordu.

"Vay canına," dedi Daisy genişçe gülümseyerek. "Nefes kesici."

Ez başını eğip uzun, beyaz, ipek bir eşarba uzandı. Yanaklarındaki ve boğazındaki zebani izlerini saklayabilmek için dikkatle omuzlarına ve saçının üstüne doladı. "Gidelim mi?"

Maggie bana kendi ördüğü kıpkırmızı bir şal verdi ve beşimiz gri öğleden sonrası gökyüzünün altında kilisenin toplanma salonuna doğru yola çıktık. Dışarısı serindi ama soğuk değildi. Kemerlerin altındaki lambalar yakılmıştı ve parke taşlarının üzerine sıcak bir parıltı yayıyorlardı. Açık avluya girdiğimizde Ez'in nefesi kesildi. Toplanma salonuna giden yol toprak saksılara ekilmiş gül çalılılarıyla ve onlara dolanmış küçük ışıklarla bezenmişti. Mermer melek bile neşeli görünüyordu; kanatları ve kılıcı beyaz çelenklerle sarılmıştı.

Kilisenin toplanma salonundan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Hadrial hariç herkes içerideydi. O ana kapıda saçları ve sakalları kesilmiş olarak bekliyordu. Smokin giymişti.

Yaklaşırken Ez, "Sizin aranız nasıl?" diye sordu Mya'ya.

"Hıh, sürekli duygularımdan bahsetmek istiyor," dedi Mya. "Çok yorucu."

Hadrial, sanki Mya onun orada durduğunu görmemiş gibi elini kaldırdı. Mya iç çekti. "Gidip onu beladan uzak tutsam iyi olacak." Ez'in yanağına hızlı ve beceriksiz bir öpücük kondurup babasına katılmak üzere yanımızdan ayrıldı.

Eski binanın etrafından dönüp giriş salonuna gittik. Kapıyı bir kez çalıp içeri girdim. Zak siyah takım elbisesi, tertemiz beyaz gömleğini giymiş ve nane yeşili kravatını takmış olarak bekliyordu. Kısa ve gergin bir selam verdi, birkaç adım gerimde duran Ez'le daha çok ilgileniyordu.

Rafa ve Jude bir boy aynasının önünde kendi kravatlarıyla uğraşıyorlardı, ikisi de siyah takım elbise giymişti. Rafa bize döndü. Yeni temizlenmiş ve sakal traşı olmuştu ve takım elbisesini ona özel dikilmişçesine giyiyordu ki öyleydi de. Elbisemi görebilmesi için şalı indirdim.

Beni baştan aşağı süzdü, o kadar yavaş yaptı ki boynumdan yukarı doğru kızardığımı hissettim. Sonra yaklaştı, başparmağını omzuma hafifçe değdirdi. "İyi seçim," dedi sessizce ve köprücük kemiğimdeki yaradan öptü. Sarhoş edici sandal ağacı ve temiz kumaş kokusunun bulutu etrafımı sardı.

"Bir oda bulun artık," diye mırıldandı Jude hâlâ kravatıyla uğraşırken.

"Ver bana." Daisy odayı geçip yanma gitti ve kravatı Jude'un yakasının altından çekti.

Kapının önünde Ez ve Zak el ele tutuşmuş birbirlerine gülümsüyorlardı. Sevecendiler. Ve yakın. Hayatta yollarını nasıl buluyorlarsa o şekilde evleneceklerdi. Yan yana. Ez'in babası içerideydi ama Ez kimsenin onu damada teslim etmesine ihtiyaç duymuyordu.

Jude, "Windsor düğümü yapmayı nereden biliyorsun?" diye sordu Daisy'e. Daisy kravatı boynuna geri takıp işine dönene kadar Jude onun ne kadar yakın durduğunun farkında gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum ama senden daha iyi bir iş çıkaracağıma eminim." Yaptığı işe yoğunlaşırken dudağını çiğnedi. Jude, Daisy'nin kulağına odaklanıp ellerini yanlarında tuttu.

Maggie'yle göz göze geldik, Daisy ve Jude'a bakıp kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim. Aralarında ne olduğunu kimse bilmiyordu. Onların da bildiğinden emin değildim.

Odanın karşı tarafındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Jason içeri girdi. Önünden yürüyen Dani'ye yol gösteriyordu. Dani şeftali rengi bir elbise gitmişti ve iki adet beyaz gül buketi taşıyordu. Ez'e yaklaştı, utanarak iki buketin büyük olanını uzattı. Jason Maggie'ye elini uzattı. "Önde yer var," dedi bize ve birlikte kiliseye girdiler.

Ez'in kolunu hafifçe sıktım. "İkiniz için çok mutluyum."

Daha önce Ez ve Zak'in evlilik hakkında ne kadar ciddi konuştuklarını bilmiyordum ama Pan Beach'teki katliamdan ve Tapınak'taki devrimden sonra bir kutlamaya ihtiyacımız olduğuna karar verdiler. Gözlerini kırpıştırıp parmağının yarısıyla gözünü sildi. "Ağlatma şimdi beni," deyip güldü; utanmıştı. "Haydi gidin, içeride buluşuruz."

Kilisenin toplanma salonu tanınmaz haldeydi. Maggie'nin talimatları doğrultusunda devasa bir bedevi çadırını andıracak şekilde süslenmişti; fenerler, koltuklar ve sarkan kumaşlar vardı. Taş zemin onlarca devasa halıyla kaplanmıştı. Mermer sütunlara şallar dolanmıştı. Burayı hiç bu kadar sıcak ve renkli görmemiştim. Portakal çiçeği aromalı mumlar havaya karışıyordu. Bu halini sevmiştim; kan lekeleri ve yara izleri olmadan.

Micah kürsüde oturmuş akustik gitar çalıyordu. Keşiş Stephen yanında bekliyordu; boğumlu parmaklarını cübbesinin önünde birbirine geçirmişti. Geçen ay Zaraqel'le otobanındaki karşılaşmasının üzerine kolu nihayet iyileşiyordu ve soluk mavi gözleri yeniden keskinleşmiş, umut dolmuştu.

Kalabalık toplanma salonunun bir ucunda bir araya gelmiş; pelüş kırmızı bir halıyla oluşturulan koridorun iki

tarafına bölünmüşlerdi. Düşmüşler ve Refaimler bir arada duruyorlardı. Ankida. Kaynaşmanın en yeni üyeleri de buradaydı: Jess ve Maria, pek rahat olmasalar da gergin de değillerdi; dayanışma içinde duruyorlardı. Butlerlar ve ekipleri sanki Imperial'da normal bir cumartesi gecesi geçiriyormuş gibi ayakta durup kollarını kavuşturmuşlardı. Mick çoktan bir bira kapmıştı.

Rafa, Jude, Daisy ve ben kalabalığın içinden ilerleyip Jones ve Malachi'in arasına sıkıştık. Taya koridorun diğer tarafındaydı, başını hafif eğmiş Simon'la sohbet ediyordu. Rahat ve tanıdık bir halde birbirlerine yaslanıyorlardı.

Semyaza'yı görmek için etrafıma bakındım ve onu, benim onu fark etmemi beklerken buldum. Elbiseme bakıp kaşlarını kaldırdı ki sanırım bu kot pantolon ve tişört hariçinde kıyafetlerimin de olmasına duyduğu şaşkınlığı belli etme yöntemi.

Nathaniel uzak bir köşede durup izliyordu. Hâlâ mesafesini koruyordu. Ona karşı ne hissettiğime henüz karar vermemiştim, kimse verememişti. Zaman gerektiren şeylerden biriydi. Nathaniel günlerinin çoğunu Düşmüşlerle geçiriyordu, üzerine ağırlık çöktüğü belliydi, suçluluk duygusunu ve utancını ağır bir yün palto gibi taşıyordu. Ama en azından bu gece biraz daha ruh hali biraz daha iyiydi. Gözleri odanın arkasına kaydı ve elini kaldırdı. Herkesin sessizleşmesi birkaç saniye aldı.

Micah *Let It Be** çalmaya başladı.

Hepimiz, dört yüzümüz birden dönüp Ez ve Zak'in koridordan kol kola yürümelerini izledik. Dani önlerinden yürüyor ve yanından geçtiği herkese gülümsüyordu. Kıvrak vücutlu ve teni karamelden ziyade kahverengi olan bir melek Ez geçerken onunla göz göze gelip elini kalbinin üzerine koydu. Ez gülümsedi ve yanağından bir damla yaş düştü. Gelin ve damat, Keşiş Stephen'a giden basamaklar-

* Beatles'in bir şarkısı. -çn

dan inip birbirlerine döndüler. Zak, Ez'in eşarbına uzandı. Nazikçe yüzünden itip omuzlarından kaydırıldı.

"Gizlenemeyecek kadar güzelsin," dedi.

Bu birkaç saniye boyunca hissettiklerim benim için fazla yoğundu.

Keşiş Stephen lisanslı değildi ve teknik olarak evlilikleri yasal olmayacaktı ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bugün Ez ve Zak'in bize ileriye doğru bir yol göstermesinden ibaretti: Antrenman odasından ve savaş alanından kaçamasak bile hayatlarımızı onların ötesinde yaşayabilirdik.

Zak evlilik yeminini ederken Rafa'nın parmakları benimkilerle buluştu.

*

İlerleyen saatlerde, herkes kömürde ızgaralanmış kuzusunu, bazlamasını ve sebze turşularını yiyip doyduktan sonra Jones ve Daisy dans pisti oluşturmak için alan açtılar.

Micah ve Jude koca bir çift kiralık hoparlörün üstüne bir iPod hoparlörü yerleştirmişlerdi. Şimdi de kimin listesini oynatacakları üzerinde tartışıyorlardı. Daniel dahil olacaktı gibi görünüyordu ama sonra sessizce Nathaniel'la konuşan Jess'i gördü ve yolunun üzerindeki boş bir masadan bir şişe şarap kapıp onlara katıldı. Nathaniel, Pan Beach savaşından sonra hiçbir açıdan tam olarak iyileşmemişti ama her gün antrenmana gelip Jude'a günün talimlerini planlamada yardım ediyordu. Jess de Daniel'a bir polis tabancasını nasıl kullanacağını öğretiyordu ama Daniel'ın ilgisini çekenin tabanca olduğundan pek emin değildim.

Rafa bardaydı; Barakiel'dan kurtulmaya çalışıyordu. Buradan bile Rafa'nın babasına karşı sinirini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum. En azından yumruklanmıyorlardı. Henüz.

"Kardeşin Rafa ve Barakiel'in kavga etmesine izin vermem gerektiğini düşünüyor," dedi Semyaza arkamdan

sıçramama sebep olarak. Bunu hep yapıyordu: Hiçbir uyarı vermeden yaklaşıp doğrudan konuşmaya dalıyordu. Babam hiçbir zaman nezaket gereği havadan sudan konuşmazdı. Davet beklemeden oturup büyük bir alanı kapladı.

"Jude haklı. Bırak minderlerin üzerinde kendi kendilerine halletsinler."

"Rafael, Barakiel'in dengi değil."

"Rafa'yı hafife alma. Hem güven bana, dövüşene kadar babasına asla saygı duymayacak."

Semyaza başını bir parça eğdi. Sakalını çenesine kadar kısaltmıştı, karışık saçları da daha kısaydı ve arkada toplanmıştı. "Sen de benimle 'dövüşmek' ister misin?"

"Tabii ki."

Kaşları kalktı.

"Becerilerimi test edip geliştirmek istiyorum. Gabriel bizi bu yüzden bir araya getirdi, değil mi? Bizim sizin insanlıkla bağınızı yeniden oluşturmamız gerekiyor sizin de bizi daha iyi savaşçılar yapmanız gerekiyor."

"Sebebi bu muydu? Kendini eğlendirmek için yaptığını düşünmüştüm."

Gözlerimi kırptım, sonra kahkahalara boğuldum. "Vay canına Semyaza, alaycı olmaya mı çalışıyorsun?"

Dudakları kıvrıldı ve gözleri Jude'unkiler gibi kırıştı. "Siz çocuklar, her şeyi kendinizin icat ettiğini sanıyorsunuz."

Hareketli bir folk şarkısı çalmaya başladı. Daisy ve Jones piste ilk çıkanlar oldu, birbirlerinin etrafında dönüyor, ritimle uyumlu hareket ettikçe sırtıyorlardı. İkinci kıtaya geçildiğinde dans pisti şarkının değişip dans müziğine dönmesini bekleyen Refaimlerle dolup taşıyordu. Semyaza şarabımı doldurdu, kendine de bir kadeh koydu. Uzanıp kadehimi onunkine çarptırdım. O da yanıt olarak kendi kadehini kaldırdı. *Synthesiser** devreye girince Refaimler

* Farklı türde bir müzik yaratmak ve elektriksel sinyaller üretmek için kullanılan bir müzik aleti. -çn

patladılar, elleri havada ritme uygun olarak zıplıyorlardı. Gevşemişlerdi.

İki şarkı sonra Rafa diğer yanındaki koltuğa oturdu. Jude da yanındaydı. Dizimi Rafa'nın bacağına çarptırdım. "Baban nasıl?"

Arkasına yaslanıp kolunu benim sandalyeme, arkama yasladı. "Tam bir salak gibi davranıyor." Onu görmezden gelen Semyaza'ya başıyla selam verdi. Jude kalabalıkta kendilerine yer açıp şov yapan Daisy ve Jones'u izliyordu.

Rafa'nın üzerinden eğildim. "Git dans et onunla."

Jude başını salladı. "Ben Jones gibi hareket edemem."

"Evet bu iyi bilinen bir gerçek." Omzunu ittim. "Haydi git."

"Daisy hâlâ kızgın."

"Hayır değil."

"O zaman bana karşı davranışlarını nasıl adlandırıyorsun."

"Savunma."

Gözleri yeniden Daisy'e döndü. Abartarak bir tür break dans hareketleri yapan Jones'a gülüyordu. "Yakın zamanda beni affetmeyecek."

Daisy'nin gözlerinin bütün gece nerede olursa olsun Jude'u bulmasını düşündüm. "Bundan gerçekten şüphe liyim." Bileğine dokunup bana bakmasını sağladım. "Ama eğer ona gideceksen, ne yaptığını bilsen iyi olur."

Jude dans hareketlerinden bahsetmediğimi biliyordu. "Ne istediğimi biliyorum." Birasını bitirdi. "İstediğim şey bu berbat müzikte dans etmek değil."

Dans edenlerin kenarından geçti. Micah'yla kısa bir konuşmadan sonra Jude, Daisy'e gitmek için şarkının bitmesini bekledi. Daisy onu görüp yer açtı. Jude ve Jones hâlâ müziğe uygun hareket eden kalabalıkta yumruklarını birbirine vurup selamlaştılar.

Şarkı bitti. Başka bir şarkı başladı, daha yavaş ve hüzün-

lüydü. Daisy başını salladı, neredeyse gülümsüyordu: Foo Fighters çalmaya başlamıştı. Dave Grohl acı çeken ruhlar ve eksik şeylerle ilgili şarkı söylüyordu. Jude elini uzattı ve Daisy yalnızca bir saniye tereddüt etti. Jude onu kendine çekip elini hafifçe kalçasına koyarak sessiz bir soru sordu. Birlikte hareket edip birbirlerini izlediler. Jude bir şey söyledi ve Daisy ona doğru eğildi. Jude kolunu ona doladı, hâlâ kulağına konuşarak Daisy'i iyice kendine doğru çekti. Diğer eli Daisy'nin boynunu okşuyordu, sonra Jude'un dudakları Daisy'nin kulağından boynuna indi. Daisy gözlerini kapatıp Jude'un karşısında eridi. Evet. Sanırım sorunlarını çözüyorlardı.

Dans pisti şimdi yavaş yavaş hareket eden çiftlerle doluydu. Maggie ve Jason. Taya ve Simon. Hatta Malachi ve Mya; neredeyse birbirlerine dokunmuyorlardı ve diğer herkesten daha tuhaf görünüyorlardı ama ikisi içinde zarsız bir durumdu.

Bir de Ez ve Zak, onları şimdiye kadar gördüğümünden daha mutlulardı.

Arkama yaslanıp Rafa'ya doğru kaykıldım, başım dönüyordu. Bu hissin ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Başım şaraptan dönmüyordu. Ben... mutluydum.

Hepimizin burada, Tapınak'ta olması kolay değildi. Düşmüşler ehli olmaktan çok uzaktaydılar ve ateşli tartışmaların olduğu günler olmayanlardan daha fazlaydı. Ayrıca doğu kanadının yenilenip yemekhanenin yeniden inşa edilmesini beklerken hâlâ üst üste yaşıyorduk. Ama çabalıyorduk. Rahat bir ortaklık değildi ama şu an için idare ediyordu. En azından haftada bir kere Pan Beach'e gidip Maggie'yi görmek için bir bahane buluyordum. Bungalovumuzda ilgilenmem gereken bir şey oluyordu, yağmur ormanında ve okyanusta da. Her zaman eve dönüyormuşum gibi hissediyordum. Kasaba hâlâ muhabirlerle dolu olsa da.

Rafa'nın parmakları omzuma dokunup kolumdan aşağı kaydı. Nefesini kulağımda hissedene kadar bana doğru eğildi. "Piste çıkmak ister misin?"

Geri çekilip ona baktım. "Sen dans etmek mi istiyorsun?"

Sırıttı. "Genelde istemem ama bu bir istisna yapmak için doğru zaman gibi görünüyor."

Kravatı ve ceketi çoktan çıkmıştı. Gömleğinin en üst düğmesini açmış ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Semyaza bizimle oturuyor olmasaydı şu anda Rafa'yı öperdim. Muhtemelen uygunsuz bir şekilde.

Ama odamızda yalnız kalana kadar bekleyebilirdim.

Rafa'nın sırıtışı sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi genişlemişti. "Eh, *Gaby*, benimle dans etmek istiyor musun istemiyor musun?"

Artık bir kütüphaneci değildim, bir askerdim ve geleceğimde çok daha fazla şiddet vardı. Daha fazla kan akacaktı. Ama bu gece değil. Bu gece hayat yaşanmayı bekliyordu.

"Tabii," dedim parmaklarımı onunkilere dolarken. "Görelim bakalım marifetlerini."

TEŞEKKÜRLER

Beş yıl önce bir yazımın daha reddedilmesi üzerine kızmış ve hayal kırıklığına uğraşmışım; kabarık bir dosyaya yapılan en son eklemeydi. Kendimi neşelendirmek için eğlencesine bir şey üzerine çalışmaya başladım. O sahne *Gölgeler*'in başlangıcına ve dört kitaplık *Refaim* serisinin taslağına dönüştü. Bir yıldan az bir süre sonra temsilcim Lyn Tranter, seriyi Text Publishing'deki Mandy Brett ve Alison Arnold'a sundu. Beğendiler ve bana bir sözleşme teklif ettiler. Onca yıl boyunca yazıp reddedildikten sonra en çok istediğim şey "öylece" oluvermişti.

O zamandan beri kitaplar Birleşik Krallıkta, Kuzey Amerika'da ve Türkiye'de yayımlandı. Yazar festivallerine ve liselerdeki yazar ağırlama etkinliklerine davet edildim, blog turlarına katıldım, internet üzerinden ve etkinliklerde birçok muhteşem okurla tanıştım ve eserlerimin sayısız değerlendirmesini okudum (iyi, kötü ve diğerleri olmak üzere).

En sevdiğim yazarların çoğuyla bir arada bulundum ve bu listeye sonradan katılacak olanlarla tanıştım. Kendini bu işe adanmış bloggerlarla ve sırf okumayı çok sevdikleri

için bu mesleği seçmiş eleştirmenlerle sohbet ettim ve birbirimize kitap tavsiyelerinde bulunduk. Avustralya'daki genç-yetişkin yazar topluluğu muhtemelen bugün dünya üzerindeki en hoş karşılamayı yapan, en destekçi ve arkadaş canlısı yazın sektörüydü ve bu benim için en harika keşiflerden biri oldu.

Hâlâ gündüzleri ayrı bir işte çalışıyorum. Bir yazar olarak hayatınızı kazanmanın ne kadar zor olduğunu size çok az kişi söylüyor. Ben yalnızca kitaplarım basıldığı için minnettarım; özellikle de Text Publishing gibi hâlâ risk almaya istekli olan yayıncılara minnettarım. Şu anda benim beş yıl önce durduğum yerde duran çok fazla yazar var o yüzden hiçbir şeyi hafife almıyorum.

Bu kitap Refaim serisinin dördüncü ve son kitabı; teşekkür etmem gereken çok fazla insan var.

Text Publishing: editörüm Mandy Brett'e, melekler ve iblislerle dolu bir hikâyeye ilgilendiği için. Seninle çalışabildiğim için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Ayrıca Text'te çalışan bütün ekibe, özellikle de birlikte çalıştıklarıma: Anne Beilby, Alice Cottrell, Steph Speight, Alaina Gougoulis ve Shalini Kunahlan'a teşekkür ederim.

Orion/Indigo Books: editörüm Jenny Glencross ve reklam müdürü Nina Douglas'a.

Tundra Books/Random House Kanada: Alison Morgan, yayın yönetmeni Tara Walker ve reklam müdürü Pamela Osti; ve Val Caouani'ye. Yayın koordinatörü Sylvia Chan'e her zaman görevinden çok daha fazlasını yaptığı için teşekkürler.

Alison Arnold'a, bu serinin başlangıcından beri yanımda olduğu ve etkisiyle hâlâ yazımı yönlendirdiği (ve beni daha güzel cümleler yazmaya teşvik ettiği) için.

Rebecca Cram (Place'e, neredeyse otuz yıllık dostluğu, cesaretlendirmesi ve Ateş'in ilk taslağına verdiği faydalı geri bildirimler için.

Michelle Reid'e, başka bir genç-yetişkin kitapları delisi dostuma, taslak aşamasında ve tekrar son aşamada detaylara harcadığı üstün dikkat için. ("Kıç" sohbeti için de teşekkürler!)

Kardeşim Tony Minerds'e, elli adım öteden yazım hatasını görebildiği için. Bu sefer basılmadan önce bulma şansı oldu. Teşekkürler kardeşim.

Arkadaşım demekten gurur duyduğum yetenekli bir yazar olan Vikki Wakenfield'a, geri bildirimleri ve ne yaptığımı *neredeyse* bildiğim anlarda bana yardımcı olan samimi sohbetleri için.

On parmağında on marifet olan bir yazar, arkadaş ve akıl hocası olan Marianne de Pierres'e paha biçilemez tavsiyeleri ve minnettar olduğum desteği için.

Bu seri ortaya çıkmadan önce çoğu şehir fantazyasına ya da çağdaş fantazyaya uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey okumamış olan ailem ve arkadaşlarıma, her kitabı okumaya zaman ayırıp uygun coşku sesleri çıkardıkları için. Harikasınız.

Muhteşem arkadaşım ve iş ortağım Heather Scott'a arkadaşlığı ve bana duyduğu sarsılmaz inancı için.

Anne ve babama, hayatımın her aşamasındaki kuvvetli sevgileri ve destekleri için.

Murray'a, beni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıdığı ve yirmi yılın ardından hâlâ yanımda olduğu için.

Ve son olarak bir o kadar da önemli olan sizlere, Refaim serisini alan okurlar, bloggerler, eleştirmenler, kitapçılar, kütüphanecilere. Sizler olmadan bir yazı kariyeri mümkün değil. Bu maceranın bir parçası olduğunuz için teşekkürler.

Refaim serisinin dünyayı değiştirmeyeceğini biliyorum ama bu hikâyeyi ve bu karakterleri yazmaktan çok keyif aldım ve kesinlikle benim dünyama yeni ve muhteşem bir boyut kattılar.

Bunun için her zaman minnettar olacağım.